

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

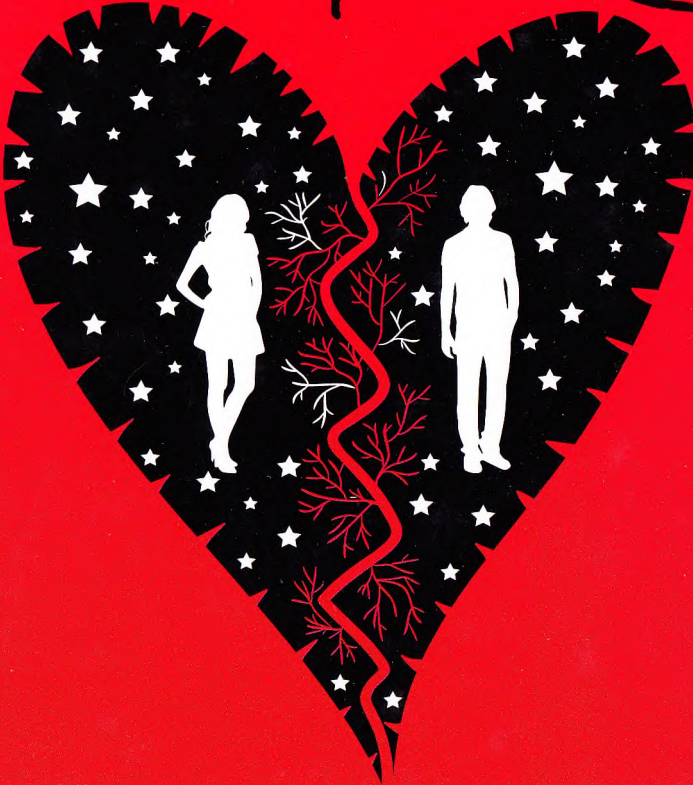
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

★ “...romantik, ilham verici ve cömert bir hikâye.”

– VOYA, Starred Review

kırık kalpler

SARAH OCKLER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Jude ablalarından çok şey öğrenmişti ama en önemlisi, Vargas erkeklerinden uzak durması gerektiğiydi. Bir Vargas erkeğini sevmenin yol açabileceği felakete, gözyaşlarına şahit olmuş ve ablalarıyla birlikte bir yemin etmişti: Asla bir Vargas'la birlikte olmayacaktı.

Jude yaz tatilini hasta babasının klasik motorsikletini tamir ederek onu yeniden hayata bağlamaya adanmıştı, ki bu da, bu işten anlayan birisini bulması anlamına geliyordu. Bulduğu kişinin sevimli bir çocuk olması Jude'un suçu muydu? Ve şaşırtıcı derecede tatlı? Ve ayrıca bir Vargas?

Jude kendi kendine Emilio ile aralarında geçenlerin tamamen motorsikletle ilgili olduğunu söylüyordu. Ablaları asla bu durumu öğrenmeyecekti ve ayrıca Jude, Vargas erkeklerinin flörtöz hareketlerini kilometrelerce uzaktan fark edebiliyordu, asla bir tanesine âşık olmazdı. Fakat işler Jude'un planladığı gibi gitmiyordu, tarih tekerürden ibaretse kendisi hızla bir felakete doğru koşuyor demektir, tabii eğer ablaları yanılmamışsa...

kırık
kalpler

Kırık Kalpler

Özgün Adı | *The Book of Broken Hearts*

Sarah Ockler

YABANCI

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli: Shutterstock

1. Baskı, Aralık 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-63-0

Türkçe Çeviri © Bilge Begüm Büyüksaraç, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Sarah Ockler, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SARAH OCKLER

kırık kalpler

Çeviren

Bilge Begüm Büyüksaraç

Xxxx'e

Olasılık kanunu der ki; bir kızın kendinden büyük üç ablası varsa eğer, bedenine uyan en az bir adet şirin şort kendisine miras kalmalıdır. Değil mi?

Bzzt! Oynadığınız için teşekkürler! Lütfen tekrar deneyin.

Eğer bu şeyler konuşabilseydi, şunları derdi: *Merhaba! Biz Araceli'nin eski kesme şortlarıyız! Ben de şöyle derdim: Görevinizi yerine getirdiğiniz için sizi tebrik ederim, çünkü gerçekten yaşamsal kadın organlarına giden dolaşımı kesiyorsunuz! Çakın bir beşlik!*

Gerçi o kadar sıkılar ki, konuşabilselerdi daha çok *hmpff mphh mphh hrmm* diye ses çıkarabilirlerdi sadece.

Ne dediniz?

Aynen.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Motoru durdurup yan koltukta oturan Papi'ye gülümsedim. Olumlu ya da olumsuz bir cevap vermeden, dudak parlaticımı sürmek için dikiz aynasına doğru eğildiğimde gözlerini kısarak izledi sadece.

“Yaşlı gözüküyorsun *mi querida*.”

“Bunu da çoraplarını mikrodalgaya sokan adam söylüyor ha?”

“Soğuklardı.” Omuz silkti. Ciddiydi. Sanki bu operasyonun kaçığı *benmişim* gibi.

“Şanslısın ki yangın çıkarmadın.” Kamyonetten aşağıya inip golden retriever cinsi köpeğimiz Pankek’i tasmaşından çektim, o da birden köpek poposuyla “sallan, titre ve yuvarlan” dansını yaptı. Çok sevimliydi.

Ablamın eski kot şortunu esnetip Papi’ye döndüm. “Rollünü giymek diye bir şey duydun mu hiç? Eğer bizi ciddiye alırlarsa belki kazıklanmayız.”

Araceli’nin şortunu ve uygun olsun diye Lourdes’in eskilerinden yürüttüğüm yırtık Van Halen tişörtünü değerlendirdi. “Jude Catherine Hernandez. Bu kıyafetin içindeyken *kimseyi* motosiklet kullanırken görmek istemem.”

Gözlerimi devirmeme engel oldum. *Viejito*** otuz yıldır motosiklet kullanmamıştı. Öte yandan ben, bu konu hakkında oldukça bilgiliydim. Neredeyse yayınlanan her Sturgis*** video günlüğünü indirdim. Birkaç Red Bull ve Oreo takviyeli YouTube sabahlamalarım sayesinde, motosiklet kültürünün geniş ve gölgeli krallığı konusunda uzman olmaya yaklaşıyordum.

Deri, zincirler ve bariz sutyensizlik mi? Bana uyar.

Papi yine gözlerini kısarak bana baktı. “Sanki biraz şeye benzi...”

“En sevdiğin kızına mı benziyorum? Ne varsa anlat bana.” Elimi beline doladım. İç çamaşırlarımı apaçık ortaya koyan duruşumun yanı sıra, omuzlarım babam olacak

* İsp. Sevgilim.

** İsp. Yaşlı adam.

*** Her yıl, Güney Dakota, Amerika’da gerçekleştirilen Sturgis Motosiklet Rallisi.

yaştaki bir adamın kolları altında Beşinci Cadde'ye yönelirken, kendimi en az yüzde seksen yedi oranında motosikletçi bebekler gibi hissettim.

Pekâlâ, doğruyu söylemek gerekirse, o *gerçekten* de benim babamdı ama yine de. Üretilmiş orijinallik. Bugünün lafı bu millet!

“Duchess Motosiklet Tamirhanesi.” Ben camdaki uyuşmayan yansımamıza göz atarken, Papi de tabeladaki yazıyı okumuştı. Dışarıdaki havanın yaklaşık beş yüz derece olması gerçeğine rağmen, üzerine bir oduncu gömleği giymekte ve Vahşi Batı kanalına üyeliğinden kazandığı kovboy şapkasını da takmakta ısrarcıydı. Bense bir çile ip ve biraz koli bandıyla kendimi daha iyi örtebildim.

Tatlı Jeremiah Johnson adına, ne ikili ama!

Papi kapıyı açtı. Ben de affı olmayan şorta çeki düzen vermeye çalışarak Pankek'le içeri girdim. İnsanlar muhtemelen tıbbi bir sorunum olduğunu düşünmüşlerdir ki başta beni bu uçuk, arbedeli maceraya iten sebebi düşününce bu oldukça ironiktir.

Kraliyetvari ismine rağmen Duchess,* araştırmalarım la desteklenmiş beklentilerimi karşılıyordu. Tozlu. Kirli. Duvarları, motosikletlerin üzerine serilmiş, yetersiz giyimli kadınlarla süslü duvar kâğıtlarıyla kaplı. Ortama gayet iyi ayak uyduruyordum ama kapı arkamızdan kapanır kapanmaz burnuma motor yağının ve terin keskin kokusu hücum etti ve aklım, mezuniyetten sonraki yaz yapıyor olmam gereken şeylerle doldu taşı: Upstart Crow Tiyatrosu'ndaki yaz oyununa katılmak, Cadı Kazanı'nda soğuk Java İksiri yudumlayıp, her haziran Blackfeather'a akın eden Doğu Yakası kayakçılarıyla flört etmek.

Papi'nin omzumdaki ılık eli beni gerçekliğe döndürdü. Resepsiyona varmıştık. Masanın arkasındaki camdan kapı,

* İng. Düşes.

dağılmış motor parçaları, paçavralar ve yağa bulanmış tamircilerle dolu geniş betonarme bir mekân olan garaj manzarasını gözlerimizin önüne seriyordu.

Kapıda beliren, küçük ağzı sarışın, kurumuş bir tutam keçi sakalının ardında saklı kalmış adam, aklıma yaz boyunca Old Town'ı kaplayan horozibiklerini getirdi. Bizi selamlarken ellerini kirli bir bez parçasına silip gözlerini yargılabileceğine tişörtünde gezdirmişti.

Tanrım. Sanırım Pankek sabahleyin üç defa havlamasıyla kendince kıyafetime onay verirken sadece kibar davranıyormuş.

"Bizim eski model *Panhead*" tamiri için biraz bilgiye ihtiyacımız var," dedim. "Ve bir de bizim yerimizde çalışabilecek bir tamirciye. Blackfeather Harley" sizin babama daha iyi bir teklif verebileceğinizi düşündü."

"Babam" dediğimde adamın gülümsemesi samimileşti ve ben de rahatladım. Ama yalnızca kısa bir süreliğine, çünkü altımdaki şort hâlâ popomdan aşağıya inmek için bir yol arıyordu ve ayakta durmak zor bir hal almıştı.

"Emin ol ki deneriz hayatım." Muhtemelen yetmişlerden beri ağzında olan, kemirilmiş bir kürdanın kenarından konuştu. "Adım Duke. Neyin var?"

"61 model Duo-Glide. Onu 78 yılında Buenos Aires'te sahibinden satın aldım." Papi, kilometre sayacına kadar tüm spesifikasyonları ve on yedi yaşında vatanına dönmek için kullanmadan önce, kendi yaptığı uyarlamaları anlattı.

Çok muhteşem bir hikâyeydi elbette. Ben bile tamamını dinleyememiştim henüz. Ve Duke'ün yüzü dinlerken aydınlanmaya başlamıştı.

* 1947-1966 yılları arasında kullanılan Harley-Davidson marka motosiklet motoru.

** Başka bir motosiklet dükkanının adı.

Maceracı.

Cesur.

Tam bir belalı.

Herkesin tanıyıp sevdiği Ayı Hernandez *buydu* işte.

Çoraplarını pişirip işten eve nasıl geleceğini unutan adam değil. Papi'nin gözleri hikâyesini anlatırken parlıyordu ve benim Eddie Van Halen'in suratının arkasındaki kalbim de güm güm atıyordu.

O eski adam hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Bunu biliyordum.

Motosiklet onu geri getirecekti. Tek yapmamız gereken onu yeniden çalıştırmaktı. Birkaç yeni parça, biraz boya ve yepyeni olurdu.

Sabah çektiğim fotoğrafı göstermek için cep telefonumu Duke'e uzattım.

"Vay canına!" dedi. "Onu bunca zamandır depoda mı tutuyordunuz?"

"Sî. Şeyden beri boştaydı..." Papi sanki cevabı orada yazılıymış gibi gözlerini kısarak Pankek'in büyük kahverengi köpek gözlerine baktı. "Son binişimde, Reagan'ın* hâlâ ofisinde oturuyor olduğundan eminim. Dönüş yapamıyor. Doğru hatırlıyorsam frenleri de bozuktu."

"Lastikler de tamamen sırlıslam olmuş," dedim yardımcı olmaya çalışarak, "ve yanlardaki borumsu parçalar da gevşemiş." Tişörtümün kenarını, ne zaman derin nefes alsam sıyrılan belimin üzerine doğru çektişirdim. *Borumsu parçalar. Sırlıslam lastikler.* Anlaşılan detaylı yaptığım araştırma teknik terimler için yeterli değildi.

Duke fotoğrafı inceledi. Boyası solmuş, her yanı kir pas içindeydi ama şaşıla günlerini hayal etmek zor değildi. Bebek mavisi ve krem rengi boyası, beyaz ışık gibi parlayan

* 1981-1989 yılları arasında ABD'nin 40. Başkanı olarak görev yapmış olan Ronald Wilson Reagan.

krom. Muhtemelen bir zamanlar çok güçlüydü, Arjantin'in dağ yollarını delip geçmişti.

Sonra annem ve babam evlendiler. Amerika'ya yerleşteler. Lourdes doğdu. Araceli doğdu. Mariposa doğdu. Ve ondan sekiz yıl sonra da ben.

Sürpriz!

Arkadaki garajdan bir motor sesi yükseldi ve tamirciler alkışladılar. Pankek inleyip ayağımın dibine kıvrıldı.

Harley'ler. Papi'yi onlardan birini sürerken hayal etmek zordu ama sanırım o günlerde oldukça sert biriymiş. Bir çetesi bile varmış: *Las Arañas Blancas*. Beyaz Örümcekler.

"Queridita." Gürültü durunca Papi gülümsedi. "Bu mutluluğun sesiydi, değil mi?"

Aslında benim için mutluluk, Harley'inin ona sağladığından daha az makine ve testosteron içeriyordu ama gülmemesine karşılık verdim. Kıyafet seçimimin yanlışlığına ve bu aralar toplum içinde Papi'yle takılmanın genel tehlikelerine rağmen, Ruby'nin Mountainside Kafe'sinde oldukça keyifli bir kahvaltı etmiş ve yiyecek kamyonundan Duchess'e, Papi araba çalmaya ya da birilerinin karısını öpmeye çalışmadan varabilmiştik.

Şimdiye kadar oldukça iyi bir gündü.

"İyi ve kötü haberlerim var." Duke telefonumu geri getirdi. "İyi olan mı? Bu kız gerçek bir güzellik ve onu kesinlikle tamir edebiliriz."

Papi aniden çıkışların yerlerini bilmesi gerekiyormuş ve acil bir kaçışa ihtiyacı olacmış gibi ön kapıya doğru bakmaya başladı ve ben de nefesimi tutup adamın ağzından çıkacakların Papi'yi başka bir krize sürüklememesini ve tekrar kaçmasına yol açmamasını umdum.

Onu tekrar kaybetseydim, annem beni öldürürdü. Ciddi kemiklerimi toz haline getirip dağın birinin yamacın-

* İsp. Hayatım.

dan aşığıya savururdu ve çok bilmiş ablalarımın oluşın Kutsal Üçlü de, saçlarından küllerini silkelerlerken, öldükten sonra bile talimatları yerine getiremememe gözlerini devirirlerdi.

Onu eve yakın tut. Sakin ve odaklanmış tut.

Ama geçen hafta motosikleti ahırdaki depoda bulduğumda, yılbaşı dekorasyonları ve eski karnelerle dolu kutuları atıp tozlu mavi brandayı kaldırarak Papi'ye her şeyi anlatmasını söylediğimde onlar orada değillerdi.

Aylar süren karanlıktan sonra gözlerinde titreyen o ışığı görmediler.

Ayrıca, birazcık saygınlık ve bu şort sayesinde birkaç saat normal yürüyememek dışında, bugün hiçbir şey kaybetmeyi planlamıyordum.

"Peki, kötü haber?" diye sordum.

"Zaman ve para, tatlım." Duke kürdanı ağzında bir o yana bir bu yana hışırdattı. "Tamirat, boyama, aksesuarlar... Tam teferruatlı bir tamirat olacak. Ağır topları para konusunda sıkıştırabilir miyiz emin değilim. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen değiş tokuş yapıp yaşlı adama yenisini alman daha iyi olabilir."

Kan beynime sıçradı. "O yaşlı değil."

"Motor öyle. Ve elli yılı aşkın bir süredir de 61-model. Gideceği çok yol kalmamış, ne demek istediğimi anladysan."

Ne demek istediğini pekâlâ anlıyorum.

Kolumu Papi'nin koluna dolayıp omzuna yaslandım. Pankek ayağımın dibinden yumuşak bir inilti çıkardı.

"Değiş tokuş yapmayacağız." Bu konuşmayı Blackfeather Harley'de de yapmıştım zaten. "Bakın sizinle açık konuşacağım Bay Duchess..."

"Duke."

“Duke. Bizim bu işe harcayacak çok fazla paramız yok. İkinci el parçalar kullansak?” Adamla göz göze gelip işe biraz da gözyaşı katmamın gerekmemesini umarak bekledim. Birkaç damla gözyaşı dökmek gibi bir seçeneğim vardı ama bugün kirpiklerime sürdüğüm bir ton maskara, bu ihtimali daha az çekici yapmıştı.

Keçi sakalını sıvazladı, müşkül durumumuzu düşünüyor olduğunu umdum. En azından durumumuzun dışarıdan nasıl gözüktüğünü: fiyat şoku, elinde sadece temel tamiratı karşılayacak parasıyla babasına yardım etmeye çalışan küçük bir kız.

“Sorun parçalar değil.” O kürdanı hâlâ evirip çeviriyordu. (Videolarda gördüğüme göre kürdan işi motosikletçilere özel bir düstur olsa gerek.) “Sorun işçilik. Eski model motosikletler konusunda deneyimi olan sadece bir adamım var ve bu kadar ucuza çalışmaz. Zaten müsait de değil. Sonbahara kadar dolu. Bu kızı ne zamana kadar toparlamış olmak istiyorsunuz?”

“Ağustosta bir yolculuğa çıkıyorum,” dedim. Parmaklarımı kilitleyip Zoe ve Christina’nın planlarını bensiz kesinleştirmediklerini umdum. “Yani ondan öncesi bir zamana yetişir mi?”

Duke bir nefes aldı. “Zor olur. Tamirhane dışı bir iş için, olabilecek en düşük fiyatlarla, sana sadece çaylak tamircimi verebilirim. Henüz lisansını almadı.”

Garajın içini bir gözetledim. Adamlar farklı motosikletlerin ve dağ motosikletlerinin etrafında konuşlanmışlardı. Çoğu kot pantolon ve pejmürde birer tişört giymişti ve çıplak kolları kirle kaplıydı. Konuşmaları cam yüzünden boğuk geliyordu, ama kaygısızca şakalaştıkları anlaşılıyordu.

Duke parmağıyla camın ardındaki, arkası çelik iskeletine kadar sökülmüş, koyu mavi bir motosikletin olduğu yöne doğru işaret etti. Önünde bir adam eğilmişti. Diğer-

lerinden biraz daha gençti belki de, ama kendinden onlar kadar emindi. Bir kolu motorun içindeydi. Çevresi yerdeki aletler ve bez parçalarıyla doluydu. Omuzları kocaman bir matkabı kullanıyormuş gibi aşağıya yukarıya hareket ediyordu.

“Şu mavi bandanalı olan,” dedi Duke. “İyi çocuktur, işini bilir. Ama dediğim gibi, eğitimini daha yeni tamamladı.”

“Bana bir çocukmuş gibi gelmedi.” Kalçamı hafifçe oynattım. Kahretsin! Bu şort bir görev üzerindeydi resmen, konsantre olma yeteneğimi etkilemekle meşguldü. “Zaten kaç yaşında olduğun bizim için önemli değil. İş ucuza yapabilirsin yeter.”

Papi başıyla onayladı ama gözleri uzaklara dalmıştı.

Duke cama vurup ilerdeki genç tamirciye el salladı.

Çocuk ayağa kalkıp arka cebinden gevşekçe sarkan paçavrayla ellerini sildi. Kapıyı açtığı anda, kafası aşağıya eğik olduğu için gözlerini göremedim. Sadece sakalını gördüm ve gamzeleriyle çenesinin altı boyunca uzanan yara izini. Kolu da çentikli beyaz yaralarla doluydu.

Tehlikeli iş bu motosiklet işi.

“Ne zamandan beri motosikletlerle uğraşıyorsun?” diye sordu Duke.

“Eh... Ömrüm boyunca?”

“Burada demek istiyorum, çok bilmiş! Benim için.”

“İki üç aydan beri sanırım. Neden?” Çocuğun tüm dikkati patronundaydı ama dikkatler benim üzerimdeymiş gibi benim karıncalanmaya başlamıştı. Öyle garip bir şekilde değil, tanıdık bir şekilde. Sanki bu çocuğu daha önce görmüşüm ama bandanalı ve kir içindeyken tanıyamamışım gibi. Okuldan ya da yaz tiyatrosundan tanımadığım kesin. Belki de birinin kuzenidir, olabilir mi?

"Hazır değilsin çaylak." Duke zavallı çocuğu oltaya getiriyordu. "61 model Harley için hazır değilsin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? 61 model mi?" Çocuk sonunda yüzünü saran geniş bir sırıtmayla bana döndü. Gamzeleri başlı başına insanın gardını düşürmeye yeterdi ama bakışları bana dönünce duruşumu korudum.

İncelenmenin etkisiyle tenim yanmaya başladı. Keşke Zoe bu sabah hazırlanmama yardım etmiş olsaydı. Van Halen'dan hoşlanmazdım bile. O bunu açıkça dile getirmiş olurdu ve şu an gözlerimin arkasını saran ağrıyı çekmek zorunda kalmazdım.

Rolünü giyinmek ha? Ciddi olamazsın Jude? Bir gün bu oyunculuğun sonunu getirecek.

"61 model *panhead*," dedim sonunda.

Kaşları şaşkınlık ya da takdir duygusundan dolayı yukarı kalktı. Belki ikisinden de. "Senin mi?"

"Hayır. O..."

"O benim," dedi Papi. "Ve bana kalırsa, eğer işi istiyorsan senindir."

Tamirci patronuna boğuk ve kısık bir sesle İspanyolca sızlanmaya başladı. Sanırım Puerto Rico aksanıyla konuşuyordu. Ben büyürken evde konuşulan Arjantin aksanından daha hızlı ve daha az dolambaçlı bir şekildeydi. İş yapabileceğine dair Duke'ü ikna etmeye çalışıyordu. Bu yaz yapacağı büyük motosiklet gezisi için *dinero*'ya* ihtiyacı vardı.

"Beyler," dedim. Tamirci yine bana dönmüştü ama ben bakışlarımı Duke'e çevirdim. "Biz müzeli eser yaratmaya çalışmıyoruz. Bu şeyi yeniden çalıştırmaya çalışıyoruz. Eğer o yardımcı olabilecekse..."

"Olabilirim." Çocuk Duke'e döndü, kol kasları tezgâhı tutarken geriliyordu. "Geçen sene kendi motorumu elden geçirdim."

* İsp. Para.

“Seninki 78 modeldi evlat. Bir Sportster’dı* ayrıca.”

Omuz silkti. “Marş dışında sistem çok da değişmedi.”

“Duke, lütfen,” dedim. “Bu şeyi çalıştırmak zorundayız.”

İznim olmadan, beklenen gözyaşları gözlerimden ini-verdi. Belki de motosikleti tamir etmeye bu kadar bel bağlamak, Papi’yi iyileştireceğine dair umutlanmak çok gülünçtü. Ama bu bizim son şansımızdı. Doktorların görmezden geldiği o tek şey, belki de tıbbi araştırmaların ve vaka analizlerinin bir şekilde gözden kaçırdığı o soluk ışık.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. “Demek istediğim... Tamirati planladığımız gibi gerçekleştirebilmemiz zorunlu.”

Papi kafasını salladı, gülüşü nihayet geri geliyordu. “Kızımın kelimelerle arası iyidir.”

Duke bana şüpheyle baktı ama baba-kız cazibemizin büyüüne kapıldığı belliydi. Kürdanla bile oynamayı bıraktı. “Pekâlâ, çocuğu istiyor olsanız da müşteri her zaman haklıdır.”

“Çocuk olacak,” diye onayladı Papi. Yine aramızdaydı, ânı yakalamıştı. “İşe alındın.”

“Buna pişman olmayacaksınız.” Çocuk Papi’nin elini sıkıp sonra benimkine yöneldi. Otomatik olarak avucu-mu avucuna bastırdım ama tenim dokunuşuyla ısınırken, içimde tanıdık ve tehlikeli bir şeyler tık etti. Elimi aniden çekip sanki arı sokmuş gibi bakakaldım.

Ucube!

Yanaklarım alev aldı ama tuhaf tepkimden sonra bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Duke etli elini oğlanın omzu-na koydu. “Bunun için hazır olsan iyi olur Emilio.”

Emilio?

* 1957’den itibaren Harley-Davidson tarafından üretilen bir motosiklet serisi.

Kafama dank etti. Bu imkânsız teşhisin ani etkisiyle sarsıldım. “Adın ne demiştin?”

“Emilio.” Dudakları kelimeleri oluştururken, ağzından çıkan her hece kulaklarımdan içeri ağır bir suçluluk duygusu ve yoğun bir hafıza akınıyla giriyordu. O karamel kahve gözler, kararmış bandananın kenarlarından fışkıran kıvrırcık siyah saçlar. Artık gülümsemiyordu ama gamzeleleri hâlâ belirgindi, meydan okur gibi pusuda bekliyorlardı.

O gamzelerin sonum olabileceğine dair uyarılmıştım. Ergenlik dönemimin büyük bir kısmında, onlardan kaçınmak için eğitildim. İki yıl önce Blackfeather Lisesi’nden, mezuniyetine bir ay kala beklenmedik şekilde ayrılmasıyla vuku bulan olaysa işimi kolaylaştırmıştı.

Ama işte buradaydı. Daha olgun, kirli ve dağınık sakallı, tişörtünü de her anlamda daha önce hiç olmadığı kadar iyi doldurmuş bir halde. Neredeyse beni arzulandıracak kadar.

Gerçekten de iyi bir gün mü geçiriyordum?

Çarptım ve yandım.

Tüm Blackfeather’da bize yardım edebilecek tek kişi, yana yakıla işe aldığımız adam, aynı zamanda tüm Blackfeather’daki, kan, onur ve Hernandez kadınlarının parçalarına ayırma tehditleriyle bağlı olduğum ve tek tarafı olarak görmezden gelmem gereken tek kişiydi.

Kan konusunda şaka yapmıyorum. Ant içtim ve sözüm bir zamanlar ablalarımın sırlarını tutan kara kaplı bir deftere not edildi.

Neredeyse gülecektim.

Tabii ki o olacaktı.

Lanet Emilio Vargas.

Ben, Jude Hernandez, asla ve asla, kontroliüm altında ya da dışında, herhangi bir durumda, insanlığın kaderi söz konusu olsa dahi, hatta kendi hayatım tehlikede olsa bile, asla bir Vargas'a bulaşmayacağıma dair söz veriyorum.

O zamanlar mutfağımızın keyifli, erkeksiz sınırları içinde bir domatesi bıçaklayıp içini dışına çıkarmıştım. Beş yıl önceydi ve evde yaşayan tek Hernandez kız kardeş bendim ama o eski yemin kulağımda, kanyonda öten bir şahinin sesi gibi net çınlıyordu.

"Çürümüşler," diye fısıldadım.

"Ah, sadece biraz yumuşamışlar." Annem arkamda cızırdayan mantar ve biber dolu tavayı salladı. *¡caliente! ¡cuidado!* Fırın ve sobayı sadece pişirmek için kullanınız. Yalnız başınıza kullanmayınız. Davlumbazın üzerindeki uyarı yazısı buhardan kıvrılmıştı. "Papi bugün nasıldı? Balık tuttunuz mu?"

Ah. Balık tutmak ve masa oyunları: annemin yaz eğlencesi anlayışı. Daha haziran ayında olmamıza rağmen Papi, Pankek ve ben çoktan Animas Nehri'nde tutulabilecek her

* İsp. Sıcak! Dikkat!

türlü şeyi tutmuştuk. Ve *viejito* Scrabble oynarken hep hile yapıyordu. Üç katı puan alınan yerlerde uydurduğu kelimeleri görmeniz gerek. *Hola** ve merhaba *amigos.*** Uydurduklarından bazıları ne İngilizce ne de İspanyolca sözlüklerde yer alıyor.

“Kahvaltı için kasabaya gittik,” dedim. “Beşinci Cadde’de yürüyüp birkaç dükkân gezdik.”

Annemin biber karışımı daha sesli cızırdadı. “Şirin bir şeyler var mıydı?”

Ve yılın tefrit ödülünü kazanan...

“Kimseyi görmedim. Hiçbir şeyi.” Musluğu açtım, soğuk/*frío* için sağ tarafa, sıcak/*caliente* için sol tarafa. “Kendimizi motosiklet garajında bulduk. Papi orada çalışan bir çocuğu kiraladı.”

Papi ve Duke, Emilio için saatlik bir ücret belirleyip sözleşmeyi imzalar imzalamaz, kendimizi dükkândan dışarı attık ve Papi o zamandan beri hiçbir şey söylemedi. Eve vardığımızda ben normal kıyafetlerimi giydim, o da kendini kovboy film maratonu için kanepeye park etti. Şimdiyse gerçek isimleri vermeden annemin bu motosiklet planına onay vermesini sağlamam gerekiyordu. Üzerinden birkaç yıl geçmişti ama oldukça emindim ki Vargas kelimesi ailemizde hâlâ bir küfür sayılıyordu.

Ne olduğunu hatırlayanlarımız için en azından.

“*Mi amor.***” Üzgün ya da endişeli olduğundan annemin aksanı sertleşmişti ve ne olur ne olmaz diye dudaklarını görebilmek için ona döndüm. “Belki de kafasına o eski hurdayı tamir etmekle ilgili fikirler yerleştirmemelisin. Pahalı bir iş bu ve Papi... Evde sürekli yabancı birilerinin olması iyi bir şey değil.”

* İsp. Merhaba.

** İsp. Arkadaşlar.

*** İsp. Aşkım.

Son zamanlarda eve gelen misafirleri, çoğunlukla iyi niyetli komşularımız ve Papi'nin eski çalışma arkadaşları, Papi'nin müsait olmadığını, yorgun ya da meşgul olduğunu söyleyerek geri çevirmeye başlamıştı. Şimdi de sanki mezuniyetimden beri evi doldurup taşıyormuşum gibi evdeki yabancılar demesi. Tabii ki, Scrabble oyunlarımız bazen biraz gerginleşebiliyordu. Ve bir keresinde de Pankek kâsesindeki yemeğini devirip her yere bulaştırmıştı. *Çılgına dönmüştü!*

"Merak etme," dedim lavabonun başında işim bitince çeşmeyi kapatırken. Tüm bu olanlar benim de mideme kramplar sokuyordu, sadece anneminkiyle aynı sebeplerden dolayı değildi. Ama yine de kafama takılanlar evdeki yabancılarla, eski bir yemin ve şeytani bir çocukla ilgili de değildi. Kafama takılan Papi'yle ilgilenmekti. "İşlere göz kulak olacağım. Ve Papi de onun üzerinde çalışacağı için çok heyecanlı. Bu yaz balık tutmak dışında yapabileceği bir şey oldu işte."

Annem iç çekip tavayı kaldırdı, sebzeleri kusursuzca zıplatarak karıştırdı. Her şey hâlâ pişerken, karışımı kaşıkla yuvarlak hamur parçalarının üzerine yerleştirdi ve her birini ustaca kapatıp kenarlarını çatalın ucuyla mühürledi. Onun saatlerce çalıştıktan sonra eve gelip bir de yemek yapmasından nefret ediyordum ama bu ona özel bir şeydi. Onu normal hissettiren şey. Papi eskiden, annemin önce aşçılığına, sonra da ruhuna âşık olduğunu söylerdi. Belki de annemin hâlâ yemek pişirmesinin sebebi buydu. Ben umutlarımı motosiklete bağlamıştım, belki annem de böreklerin şeklinin hatırlamasına yardım edeceğini, yarım ay şeklindeki görünüşlerinin onu geri getireceğini düşünmüştü.

"Hmm. Belki de motosiklet planını ablalarına da danışmalıyız, *queridita*. Olur mu?"

“Hayır!” Neredeyse elimdeki bıçağı düşürüyordum ama çabucak toparlanıp ellerimi tezgâhın üzerine koydum. “Demek istediğim... Onlar, çok meşguller ve Papi’yle yaptığım yaz planlarım yüzünden onları strese sokmamıza gerek yok. Bunu ben halledebilirim anne.”

Annem sonunda başıyla onaylayınca yumuşak domateslerime geri döndüm. Bana kalpleri anımsatmışlardı ve Lourdes’in çöp tenekesinde duran balo korsajının belli belirsiz görüntüsü gözümün önüne geldi. Ve sonra, ondan yedi yıl sonra Araceli’nin gözyaşlarıyla kaplı yüzü.

Mari, “O aile tamamen lanetli,” demişti Araceli’nin gecesinde. “Hepsinin kalbi karanlık.”

Bir Vargas’la asla ama asla bir ilişkiye kalkışmamalısınız. Bu o geceden sonra sorgusuz sualsiz kabul etmemiz gereken şeylerden biri olmuştu, tıpkı annemin böreklerine sırf anneannesi ona öyle öğrettiği için çatal bastırması gibi. Daha iyi ya da yeni bir yöntemin var olması önemli değildi. Bize zeytin rengi tenimiz, uzun kahverengi buklelerimiz bahşedildiği gibi, aile tarihimizin bir parçası olarak bahşedilmişti.

Tabii, Mari buklelerini kesip bomba gibi bir sarışına dönüşmüştü ama her gelenek öyle iki makas darbesi ve bir kutu saç boyasıyla devrilemiyordu.

Fırının kapağı açıldı, annem börekleri sürerken serbest kalan sıcak hava çıplak bacaklarımı yıkayıp geçti.

“On dakikası var,” dedi. “Su tereleri nasıl gidiyor?”

Kırmızı soğan halkalarını domateslerin üzerine dizdim. “Bitti.”

“Mükemmel görünüyor.” *Ensalada de berros’uma** başından beri biliyormuşçasına göz kırptı.

* İsp. Su teresi salatası

Evimizin zombi tavşanlar tarafından saldırıya uğraması gibi bir ihtimal olsaydı, Pankek bir alarm gibi öterdi ama şimdilik ortalık sakindi ve burnu tel kapıya dönük, konuşmamıza kulak misafiri olarak yerde uzanıyordu.

Papi, Ruby'nin kafesinde yediğimiz böğürtlenli pankekten üçüncü defa bahsetmekteydi ve zavallı köpeğin kafası bir oraya bir buraya, Papi ve kapı arasında gidip geliyordu. *Pankek-tavşanlar-pankek-tavşanlar.*

Duchess'le ilgili kısma geldiğinde, Emilio'nun adını vermemesi için sessizlik işareti yaptım. O da dilini dışarı çıkarıp beyzbol oyununa hakemlik yapıyormuş gibi kulağını çekti.

"İyi misin?" diye sordu annem.

"Que?"

"İyi misin?" Daha yüksek sesle konuştu. "Kulağınla ilgili bir problem mi var?"

Annemi eliyle geçiştirip çatalıyla su teresini yemeye girişti.

"*Dios mío!*" Maşayı kullan." Sandalyesinden kalkıp tabağına salata servisi yaptı, yağ ve sirke de ekledi.

Lourdes ve Celi'nin yaptığı gibi, buldukları ilk fırsatta olabildiğince uzağa uçup gitmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederdim bazen. Bu sonbahar üniversiteye gideceğim Denver'a kadar değil.

Daha da uzağa.

"Aman Rita. Bu kadar çok sos dökme." Papi tabağındaki fazlalıkları anneminkine döktü. Poposuna bir şaplak attığında, annem onu kışkırladı ama bariz bir şekilde gülmüyordu.

"Artık hiç börek yapmıyorsun." Papi eliyle tabağına birkaç tane daha aldı.

* İsp. Ne?

** İsp. Aman Tanrım!

"Por favor," dedi annem, "daha geçen hafta yemiştik."

Parmağını salladı. "Beni kandırmaya çalışıyorsun kadın."

İspanya. Oraya gidebilirim. Ya da belki Güney Amerika. Papi'nin eski motosiklet arkadaşlarını bulur, yıllar önce ateşe verdiği yolları izlerim.

"Yedik diyorum," dedi annem. "Juju, söyle ona."

"Hatırlamıyorum," dedim sonunda.

"Çünkü yememiştik." Papi bir böreğe daha uzandı. Artık kolesterol, en az beklediğin anda seni öldürebilecek şeyler listesinde birincilikten düştüğü için birkaç tane daha yiyebilirdi. "Öldüğüm zaman beni bunlarla dolu bir tabakla gömün."

Annem güldü. "Harika yemeğimin toprağın altında boşa harcanmasına müsaade edemem. Boşa harcamak demişken, bu Duchess'teki çocuk hakkında ne diyordunuz?"

"İyi bir çocuğa benziyor," dedi Papi ağzı yemek doluyken. "Adı... Adı neydi Juju?"

"Çiğnemeyi bitir," dedi annem.

"Basit bir şeydi..." Sandalyemi Papi'ye doğru yaklaştırdım. "Ah, Eddie. Buydu. Eddie." Annem Vargas ailesinin üyelerinin her birinin ismini hatırlamayabilirdi ama risk almanın anlamı yoktu.

"Bu basit Eddie bize kaç mal oluyor?"

"Fiyatı ucuz," dedi Papi.

"Peki kendiniz yapsanız nasıl olur?" Annem tabağıma bir börek daha koydu. "Belki de parçaları bu Eddie'den ısmarlayabilirsiniz ve talimatları okuyarak..."

"Aptal olma. Juju ve ben bir motoru baştan aşağı tamir edeceğiz ha? Ah, *mi amor*, biraz abartıyorsun."

Papi haklıydı. Harley'i tek başımıza tamir etmeye kalksak, onu dünyanın en pahalı tost makinesine dönüştürürdük herhalde.

* İsp. Lütfen.

“İyi bir pazarlık yaptık diyorum. Ayrıca tekrar onun üzerinde çalışıyor olmak iyi hissettirecek.” Papi kafasına vurdu. “O motosikletle ilgili her şeyi hatırlıyorum. *El Demonio*’ya patronun kim olduğunu göstereceğiz, değil mi Juju?

Hastalığından böyle bahsediyordu: iblis. O şeytani şey beyninin içinde yolunu bulup hatıralarından besleniyordu. Onu ben de öyle, harabelerin arasında kendine gölge ve ateşten bir yol çizen, cehennemden çıkagelmiş kızıl bir ejderha gibi hayal ediyordum.

Doktorlarına ona verdiği başka bir isim vardı: erken başlangıçlı Alzheimer.

Onu yakından izledim ve o an herhangi bir şey görüp görmediğini, o bakarken aklımdaki kelime ve görüntülerin dumana dönüşüp dönüşmediğini çaresizce merak ettim. Ya da acaba bilgisayardan silinmiş, son baktığınızda orada olduğunu düşündüğünüz ama emin olamadığınız, karşılığında tekrar tekrar o uyuz edici mesajı aldığınız bir klasörü açmaya mı benziyordu?

Aradığınız dosya bulunamadı.

Sonunda bana Duchess’i neden öyle telaşla terk ettiğimizi sormasını ya da Eddie/Emilio’yla ilgili aileden gelen benzerlikleri fark edip fikrini değiştirdiğini söylemesini bekledim.

Ama Papi çiğneyip gülümsemeye devam etti. Emilio’nun kim olduğuna dair bir fikri yoktu.

...asla ve asla, kontrolüm altında ya da dışında, herhangi bir durumda...

Dios mío, o yemin aptalca bir şeydi. Mumlar. Bıçak. Yanmış saç. Kara kaplı defter. Mari tam bir drama kraliçesiydi. Artı, ablalarım o gece Celi’yi güldürmek için her şeyi söyleyebilirlerdi. Artı, ben on iki yaşındaydım. Oldukça eminim ki bir çocuğun zorlamayla imzaladığı anlaşmayı

hiçbir mahkeme kabul etmez. Ayrıca, kişi teknik yardıma ihtiyaç duyup Papi'nin motosikletini tamir etmek için Vargas ailesinden birini tutarsa, bu kesinlikle ona bulaşmak demek değildir ki bunu milyon yıl da geçse, yemin olsun olmasın asla yapmam. Yüzde yüz iç çamaşırıyla desteklenmiş duruşumu korudum, kesinlikle Vargas yaşam biçimine uygun değilim.

"Bu çocuktan hoşlandın mı Juju?" diye sordu annem.

"Ne? Hayır! Neden böyle düşündün ki?"

Bana şarap bardağının kenarından gözlerini kısarak baktı. "Anlamıyorum. Hoşlanmadıysan neden onu tuttunuz?"

"Ondan hoşlandım. Ondan o şekilde *hoşlanmak* gibi hoşlanmadım. Erkek arkadaş gibi."

"Erkek arkadaş mı?" Annem bardağını bıraktı. "Juju, sen neden bahsediyorsun?"

Su bardağımı kavrayıp kafama diktim ve şöyle bir on dakika kadar su içtim. Sonra masaya geri koyup kafa karışıklığını savuşturdum. "Kötü erkek arkadaş olur. Ama iyi tamirci. Erkek arkadaş değil de tamirciye ihtiyacımız olduğu için şanslıyız."

"Juju..." Kaşlarını çatıp gözlerini Papi'den bana ok gibi döndürdü. "Motosikletle çalışması için bu çocuğa güveniyor musun? *No estoy seguro...** Bu iyi bir fikir mi?"

Hayır. Hiçbir koşul altında, ne İspanyolcada ne İngilizcede Emilio Vargas'a iyi bir fikir denebilir.

Ama masasının öbür ucundaki Papi'nin tasasız yüzü, heyecan ve ihtimallerle dolu gözlerini görünce bugün doğru şeyi yaptığımızı anlamıştım. Papi'nin ruhu son damlasına kadar o Harley'e bağlıydı. Emilio Vargas'ın ismi dilimin ucuna kadar geldi ama ona ihtiyacımız vardı. O bizim son iyi fikrimizdi. Tek umudumuz.

* İsp. Emin değilim...

Benim tek umudumsa, kalp kırmayla nam salmış ailenin bu en genç üyesinin, bir zamanlar, uzak mı uzak bir galakside ailelerimizin birleşmesine *ramak* kaldığına dair bir hatırası olmamasıydı.

“*Sî,*” dedim, Papi resmen ışıldıyordu. “Bu harika bir fikir.”

Ahırdaki depomuz, *Hoarders*'ın* bir bölümünün çekilmesine, korkutucu derecede uygundu ama Papi'nin hâlâ elektrikli aletler kullanmaya izni olduğu zamanlarda yaptığı eski bir çalışma tezgâhı ve masalar vardı. Sabahımızı mekânı temizleyerek geçirmiştik ve şimdi Harley ahırın orta yerinde, kirli mavi bir tentenin altında, ayaklığının üzerinde bekliyordu.

“Senin kız bu demek ha?” Emilio motosikletin gerisinden çıkıverince kendimi dünkü kıyafetimden daha azını giymiş gibi çıplak hissettim.

Benim kim olduğumu biliyor mu?

Hayır. İmkânı yok. Beni iki sene boyunca görmemişti ve aynı lisede okumuş olmamıza rağmen hiç beraber vakit geçirmemiştik. Ben Zoe'ye yapışkıttım, sonra da Christina gelmişti ve o da Blackfeather Lisesi'ndeki günlerini etrafını vızıltılı, hiperaktif elektronlar gibi sarıp aşılmaz bir duvar oluşturan kızlarla geçirirdi.

* Amerika'da “biriktirme hastalığı” adı verilen bir hastalığı konu alan ve bu hastalığa sahip kişilerin evlerini, biriktirdikleri eşyalar yığınlarını gösteren televizyon programı.

Ondan öncesinde mi? Resmi aile işlerinde de tanışmaya fırsatımız olmamıştı. Erkek kardeşi Johnny bunun icabına bakmıştı.

Omuzlarımı dikleştirip gerginlik ve suçluluk bulutunu silkeledim. Ahırda bir yerlerde ütülenip vakumlanmış halde asılı duran, lila renkli küçük nedime elbisemi neden hâlâ giyemediğimi hatırlamak için bulunmuyorduk burada.

“Onuru sana bahsettik,” dedim.

Motosiklet önümüzde çırlıçplak kalana kadar tenteyi sıyırdı. Ruhsuz ve haşat olmuş haldeydi ama onca zamana, onca yola rağmen güzelliği hâlâ göz alıyordu. Emilio elini tüy gibi hafif dokunuşlarla motosikletin kıvrımlarında gezdirdi. Sanki motosikletin ruhuyla iletişime geçmeye çalışıyormuş gibi alnını kırıştırmıştı.

“Motosikletlerin ruhları var mıdır?” diye sordum.

“Buna inansan iyi olur.” Papi tezgâhın üzerinde oturmuş, elleri tozlu, gözleri tetikte bir halde eski aletleri yağmalıyordu. Ahır üzerinde arındırıcı bir etki yaratmıştı. Belki de yağ ve gazın o belli belirsiz kokusunu aldığı, metalin ve aletlerin tıkırtısını duyduğundandı. Belki de annemin, evde tehlike potansiyeli taşıyan her eşyanın üzerine tutturduğu notlardan uzakta olmak hoşuna gitmişti. Ahır, etiketlerin olmadığı bir yerdi.

“Onların kendilerine has sihirleri vardır,” diye devam etti Papi. “Özellikle Valentina’nın. O çok başka bir şey.”

“Valentina mı?”

“Onun adı bu. Uzun zamandır birlikteyiz, çok yer gördük beraber. Sana Paraguay’ı anlatmış mıydım? Koşan bir jaguarı geçmiştik birlikte. O canavar bizi yola kadar kim bilir ne kadar kovalamıştı.” Papi gözlerini sildi. “Tanrı’ya inanmayan biri o gün imana gelirdi.”

Gözlerimi devirdim. Jaguar mı? Cidden mi?

Emilio bir şey söylememiş, Valentina'ya gözlerini kısarak bakıp hafifçe vurmuş, ovmuş, izlemiş ve dinlemişti. Atlara bu şekilde davranıldığına şahit olmuştum ama motosikletlere, hayır. Papi bundan rahatsız olmuş gözüküyordu aslında. Belki de kürdan durumunda olduğu gibi bu da motosikletçiler için normal bir davranıştı.

Cep telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. Emilio kafasını kaldırdı.

"Babam için," dedim.

"Birçok kız fotoğrafımı çekmek ister."

Papi kahkaha attı.

"Aslına bakarsan, motosikletin fotoğrafını çekiyordum ama o koca kafan görüntüye girmiş bulundu." Papi'ye döndüm. "Sen de sessiz ol. Senin için çekiyordum."

"Konuş benimle Valentina." Emilio yere diz çöküp kulağını benzin deposuna dayadı.

Gösteriş budalası!

"Bir şey söylüyor mu bari?"

Emilio bana bir bakış atıp motosiklete geri döndü. "Onu duyamıyorum."

"Bu çok garip," dedim. "Dikkatin kolay dağılıyor olmalı. Çünkü burası uzun zamandır oldukça sessiz. Tabii Pankek bir tavşan bulup çılgına dönerse durum farklı ya da yağmur yağarsa. O zaman sanki çatının üzerine bir avuç bozukluk atılmış gibi bir ses çıkar ve kendi düşüncelerini bile duyamazsın..."

"Juju?" Arkamda duran Papi ellerini birleştirmişti. "Bırak adam işini yapsın."

Yanaklarımı sıcak bastı ve çenemi kapadım.

İyi. Sessizce gözlemlerim ben de. *No problema.** Hiçbir suretle. İşte, sessiz oluyorum. Adamın işini yapmasına izin veriyorum.

* İsp. Sorun değil.

Toz toprak içindeki Pankek esneyip gövdesini esnetmişti. Sonunda Emilio konuşmak için Papi'yi çağırana kadar gizli görevdeymişiz gibi bekledik hep beraber. Motorun yanında tamamen yabancı bir dilde konuşmaya başladılar. Bu dil İspanyolca değildi.

Çalışma tezgâhından aşağıya atladım. Görünüşe göre motosiklet tamiratına yeterince yardımcı olamıyordum ama dedikleri gibi görüntü icabı oturup beklemek de tuhaf hissettirmişti. Popom da uyuşmuştu ayrıca.

Emilio konuşmayı kesip laf atmamı beklermiş gibi bana baktı ama tek kelime etmedim. Sessiz duran bir Jude istemişlerdi. İşte buyursunlar, sessizdim.

"İçecek alacağım," derken sağ elimle bir şey içiyormuş gibi yapıp sol elimle de eve doğru işaret ettim.

Evet dostlarım, altı yıllık ileri drama eğitiminin sonucunu görün!

Ahıra geri döndüğümde, Emilio yerde motosikletten sökmüş olduğu bazı parçaları inceliyordu. Papi dikkatle izliyordu. Yüzünün rengi çekilip sararmıştı ve bitkin görünüyordu.

Yüksek sesle ve kendi yorumumu kattığım hareketler olmadan, "Dışarı çıkıp biraz ara verin," dedim.

Kolaları, geçen akşamdan kalma soğuk börekleri ve büyük bir kâse cipsi servis ettiğim piknik masasına yöneldik.

Papi sandalyesinden uzanıp bir tane cips aldı. Parmaklarının arasında gezdirirken parçalandılar ama parçalar masanın üzerine düştüğünde sanki başka bir sonuç bekliyormuş gibi ağzı açık kalıverdi.

"Umarım bayat değildir," dedim. "Biraz kola iç Papi."

Karşımızda oturan Emilio gürültüyle çiğniyorken, cipsin aromasına Papi'nin aramızdan ayrıldığını fark etmeyecek kadar gömülmüş olmasını umuyordum.

"Bunlar zararlı mı?" Papi parmağıyla masanın üzerindeki kırıntıları ezdi.

"Tamamen sağlıklı değiller." Emilio bir avuç daha aldı. "Ama tatları harika."

Papi sonunda birkaç parça cipsi ağzına attı. "Ben öyle erken kalkan bir insan değilimdir," dedi dudaklarında cips kırıntıları varken. "Kamp yapmayı severim."

Ensemi sıcak basmış ve karmcalanmıştı. Az önce Papi asırlardır aklına gelmemiş jaguarlar ve krom piston kaplamalardan bahsederken, şimdi aklı uzaya uçmuştu. Dağlarda gezerken GPS göstericisini takip etmek gibiydi. Dağları olmayan yollardan aşırıp, sonra uyduyla bağlantısını koparıyordu.

"Bir ara hep birlikte gitmeliyiz. Lourdes, o eski çadır hâlâ duruyor mu?"

Sinyal arıyor... Sinyal arıyor... Sinyal arıyor...

"Benim Jude, Papi. Çadırın nerede olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen ahırda bir yerlerdedir."

Gerilip Emilio'nun buradan başka neresi olursa gitmek için bir bahane üretip kaçmasını bekledim. Belki annem haklı bir sebeple Papi'yi dış dünyadan saklıyordu. Ondan utanacağımızdan değildi. Ama insanların *bizim* yerimize utanıyor olması, onların kıvranmalarını izlemenin kendi kıvranmalarımıza dayanmaktan daha rahatsız edici bir şey olmasındandı.

"Kamp yapmayı severim." Emilio bir böreğe daha uzandı. "Yalnızca yazın ama. Sıcaklık on derecenin altındaysa yan çizerim."

"Rocky Dağı'nda kamp yaptığımız zamanı hatırlıyor musun Lourdes?" diye sordu Papi.

Kucağımda düğümlediğim ellerime baktım, onları öyle sıkı kenetlemiştim ki parmak uçlarım bembeyaz kesilmişti. “Ben *Jude*, Papi.”

“*Jude* henüz doğmamıştı. Annen hâlâ ona hamileydi. Hatırlamıyor musun? Annen öyle uzun yürüyüşler yapamıyordu. Seninle Mari onunla birlikte çadırda kalmak istemiştiniz, Celi ve ben de Twin Sisters Dağı’na tırmanmıştık. Ne güzel bir manzaraydı! Bir yaban koyunu ailesi görmüştük. Celi fotoğraf makinesiyle o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse bana kalp krizi geçiriyordu!”

Gülümsedim. Güzel bir hatıraya benziyordu. Orada olmayı çok isterdim.

Ama değildim.

Lourdes artık Buenos Aires’te yaşıyordu. On iki yıldan beri bu evin dışındaydı. Burada yaşadığı zamanları zar zor hatırlıyorum. Altı yıl önce Denver’a taşınan Mari’yle aynı odayı paylaşıyorlardı. En son Celi ayrılmıştı ve dört yıldır Manhattan’da yaşıyordu. Her biri daha üretken hayatlar yaşamak için gitmişlerdi: şarap üreticisi, edebi mümessil, yönetici asistanı. Ben de o zamandan beri ailemle beraberdim.

Bir zamanlar kalabalık olan piknik masamıza bir baktım ve ablalarımın yokluğu aniden kalbimi sıkıştırdı. Gözlerimi kapatıp onları bu masada son gördüğüm halleriyle hatırlamaya çalıştım. İki yıl önceydi, Papi elliden fazla mumla dileğini dilerken etrafına toplaşmıştık. Lourdes bizzat gelememişti ama Mari’nin dizüstü bilgisayarından Skype’la bize katılmış, Papi biri dışında bütün mumları söndürdüğünde hepimizden daha yüksek sesle bağırmıştı.

“*Jude?*” Emilio’nun sesi beni gerçekliğe döndürmüştü. Gözlerimi açınca ablalarımın görüntüsü kayboldu. Hafızamda tek kalan, sönmüş diğer mumların dumanı altında parlayan o tek alevdi.

Ağız doluyken gülümseyerek, "Jude?" diye tekrarladı Papi. Kalbim hafifledi.

Lütfen Papi'ye daha çok doğum günü şansı ve sıhhat ver. Son.

"Ben tükendim," dedim yalandan bir esnemeyle. "İçeri girsek mi?"

Papi bana o kadar uzun süre bakakaldı ki neredeyse kafasının arkasında dönen çarkları, birbirinin içine girip çıkan ama yerlerine bir türlü oturamayan parçaları görebilirdim. "Peki, *querida*."

Geri geldiğimde Emilio hâlâ ahırın içindeydi, Valentina'nın hız göstergesini kontrol edip sarı yapraklı bir deftere notlar alıyordu.

"Sen hâlâ burada mısın?" Kelimeler ben durdurmaya fırsat bulamadan ağızımdan yoğun bir şok ve beklenmedik bir rahatlamayla dökülüvermişlerdi.

"Yemek yiyip kaçacağımı mı düşünmüştün? Burada yapacak bir işimiz var, senin ve benim." Gülümsedi, not defterini tezgâhın üzerine koyup ellerini kotuna sildi. Her hareketi kendinden çok emin, kararlıydı ve gözlerim bakışlarıyla buluşunca kalbim istemsizce ürperdi. "Babanla ilgili her şey yolunda mı?"

"O... Evet, yolunda."

Emilio başını salladı. "Biliyordum. Beni yalnız yakalayabilmek için bir sebep arıyorsun. Bir dahaki sefere söylemen yeterli, *princesa*. Seni güzel ve sakın bir yere götürebilirim."

Kahkaha atınca gözlerinin çevresi kırıştı ve midem ufak bir titreşimle karşılık vermeye çalışmış olsa da *bu* saçmalığı çabucak engelledim. Bu çocukla sadece konuşup aynı havayı soluyarak bile, birkaç önemli kız kardeş kuralını ihlal ediyordum ki sonucunda cehenneme gideceğimden ve/veya acı dolu bilek şişmelerine sahip olacağımdan hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi kapatıp evrenin bana bir işaret vermesini istedim.

Şey, evren? Eğer ablalarımın ihanet ediyorsam, lütfen bir elektrik kesintisi ya da ölümüne bir yağmur fırtınası ya da başka bir doğal felakete sebep ol. Tercihen tahmin gerektirmeyecek, belirgin bir şey olsun. Yok mu bir şey? Hiçbir şey? Hayır mı? Emin misin?

“Sen ve baban beni tutmakla akıllılık ettiniz,” dedi Emilio. “Oldukça iyiyimdir.” Kaşlarını güven verici bir yay haline getirip beş yaş daha genç gözüküyordu ama bu bile cazibesinden bir şey kaybettirmemişti. Bunu kendisi de biliyordu. O cilveli gülümsemesini bandanasını takar gibi takınıyordu. “Bu bebekle işe başlamak için sabırsızlanıyorum.”

“Eminim.” Motosikletin üzerine eğilip kusursuz bakışını yakaladım. Gülümsemesine karşılık verdim ve sonra donuk bir surat ifadesi takınarak telefonumun takvimini açtım. Zoe’den yarın Cadı Kazanı’nda Christina’yla kahve içme davetiyle ilgili yeni bir mesajı vardı ama görmezden geldim. Şu an arkadaşlarımı düşünecek durumda değildim. Papi’nin bu ufak yitişi, ne kadar az zamanımızın kaldığını, motosikleti bir an önce tamir ettirip daha fazlasını da kaybetmeden Papi’yi eski hatıralarına bağlamamızın ne kadar önemli olduğunu hatırlatan bir alardı. “Eğer kendini tebrik etme faslını bittiyse, ne kadar zamandan bahsediyoruz bilmek istiyorum. Tüm yazımızı almasın.”

Çaktırmayacak kadar geri çekildi ama değişikliğini fark ettim. *Güzel.* Artık yumuşak kalpli küçük bir genç kızla uğraşmadığının farkına vardığına göre işimize dönebilirdik.

“Zaman?” dedim parmağım dokunmatik ekranda sabit dururken.

Emilio ellerini nazikçe motosikletin üzerine yasladı. “İçine bir güzel açıp bakana kadar ne kadar zamana ihti-

yacım olduğu söyleyemem, sonra da yeni parçaları sipariş etmemiz gerekiyor. İnternette tamirat parçaları satan hari-ka bir yer biliyorum ve...”

“Bak Emilio. Adın buydu, değil mi?” Tam anlamıyla role girmiş, sahnede oynadığım her kalp kırıcı rolü kendime aktarmıştım. “Bu şeyi ağustosa kadar çalıştırabilir miyiz, çalıştıramaz mıyız?”

“Kesinlikle.”

“Güzel. O zaman yarın seni burada... Kata gelirim demiştin?” Telefonumu beklemede tutuyordum, Zoe’nin daveti hâlâ ekranda gözüküyordu.

“Dememiştim.” Emilio kahkahalarla gülüp yine kafasını sallıyordu. “Yarın Duchess’te olacağım. Beni görmek için koca bir gün daha bekleyebilecek misin?”

“Hayır. Yani evet. Bilgin olsun diye söylüyorum, yarın planlarım var.” Zoe’nin davetini alelacele kabul edip takvimimde kabul edecek başka davetler varmış gibi ekranı aşağıya doğru sürüklemeye devam ettim. *Çok meşgulüm ya!* “Babam için programını hazır etmeye çalışıyorum. Ben de bu tamiratın bir parçasıyım ve yaptığın işi çok yakın gözleme almaya niyetliyim. Anladın mı?”

Emilio bana doğru bir adım attı, gülümsemesi genişliyordu. “Sen nasıl istersen, *princesa*. Ama benimle çok yakın çalışacaksan, bu şekilde giyinmeyi bırakmalısın.” Gözlerini pembe dantelli bluzum ve beyaz kapri pantolonumda gezdirdi. Aptal gamzeleri ikaz işareti gibiydi. “Bu yaz buralar oldukça pis olabilir.”

Christina'nın büyük yaz planları arasında, Cadı Kazanı'ndaki vardiyaları arasında tıka baksa karnını doyurmak ve Batı Animas kayalıklarına tırmanacak dağcılar göz hapsine almak vardı. Dikkatle yapılan tüm o gözlemlerin Berkeley Üniversitesi'nde alacağı sosyoloji derslerini destekleyeceğini düşünüyordu.

Onun deyimiyle, Zoe ve ben de onun araştırma asistanı oluyorduk güya.

Şimdilik, Zoe anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını oldukça iyi yerine getiriyor gibi gözüküyordu. Bu sabah kafeye vardığımda dikkatini bir grup erkekten kendi üzerine çekmem beş dakikamı almıştı.

Yokluğumu hissettirmemek için ve onlarla olmayı hâlâ istediğimi, hâlâ onları düşündüğümü bilmeleri için kızlarla yeterince vakit geçirmeye çalışıyordum. Ama Papi'yle işler gittikçe zorlaşmış, o çalışmayı bıraktığından beri anem Willow Brush Hastanesi'ndeki yenidoğan yoğun bakım bölümünde daha çok vardiya almaya başlamıştı ve bu da bizim daha çok vakit geçirmemiz anlamına geliyordu. En yakın arkadaşlarımı haftalardır görmemiştim.

Dün davetini Emilio'ya bir şeyler, ne olduğunu ben de bilmiyorum, kanıtlayabilmek için kabul etmiştim ama şimdi kabul ettiğime memnundum.

"Sizi özledim kızlar," dedim. Ve gerçekten de öyleydi.

"Biz de seni özledik!" dedi Zoe, güneş yanığı teniyle. Mor renkli, tapılası Cadı Kazanı gömleğinin içindeki Christina da başıyla onayladı. Gömleğin önünde, isimliğin yanı başına ufak süpürgesi üzerinde beyaz dolunaya yol alan kapkara bir cadı amblemi işlenmişti.

"Seni aramak istemiştim ama bilemedim." Christina'nın gözleri, Aranas ceketiyile her zaman oturduğu cam kenarı masasına yerleşmiş, şu an pek de aramızdaymış gibi gözükmeyen Papi'ye yöneldi. Öncesinde, Papi'yi arkamdan gelirken gördüğünde gülümsemesi titremiş ama çabucak toparlayıp ona, kafenin özel ürünlerinden olan, bedava yabanmersinli Kehanet Çöreği ve bir bardak Karanlık Ay kahvesinden getirmişti. Papi yazın ne yapacağını sorunca da duymamış gibi davranıp aceleyle tezgâhın arkasına kaçmış, kafein açlığı yaşayan bir dağcının yardımına koşmuştu.

Java İksiri'mi ve bir paket tuzlu karameli masanın üzerine koydum. "Çöl seyahatimiz konusunda ne âlemdeyiz? Tarihleri belirlemedik mi henüz?"

Zoe öyle büyük ve parlak şekilde gülümsedi ki yüzünü dolduran milyonlarca çil aydınlanıp kızıl bukleleri zıplamaya başladı. "Oley! Sana yan çizmeyeceğini söylemiştim!"

Bunu Christina'ya söylemişti ama favori kahveci cadımız, sanki tekrar kaçacakmış gibi nefesini tutup Papi'yi izlemekle meşguldü.

Bunun için onu suçladığımdan değil tabii. Son görüşmelerinde, Papi onu lise aile pikniğinde kendisini zehirlemekle suçlamıştı.

Hindili sandviç. Her şey böyle başlamıştı.

Gönüllülerden biri onu rozbif olarak isimlendirme hatasında bulunmuş, Christina da onu Papi'ye o şekilde uzatmıştı.

O küçük hata her şeyi değiştirmişti.

Hindili Sandviç Olayı (HSO), annemle daha sonra ona bu adı vermiştik. Herkes her şeyi görmüştü. Mezun olacak son sınıflar. Aileleri. Kardeşleri. Öğretmenler. Müdür.

Arkadaşlarımın suratında sırayla şunları görmüştüm: şok, kafa karışıklığı, korku. Ve en kötüsü: acıma. Daha onlara teşhisi bile söylememiştim. Annem durumu olabildiğince uzun süre aile içinde tutmak istemişti. Beş dakikalık süreç içinde beni ben yapan her şey silinmişti. Yakın arkadaş, tiyatro oyuncusu, kitap kurdu, kötü resim kabiliyetli, tuzlu atıştırma uzmanı Jude Hernandez'den, delinin kızı Jude Hernandez'e dönüşmüştüm.

O deli değildi. Sadece Alzheimer'ı vardı. Ve hindiden hoşlanmıyordu. Ciddi anlamda hoşlanmıyordu.

Artık ben de hoşlanmıyordum.

"Kaçıramazdım," dedim büyük bir hevesle. "Yola ne zaman çıkıyoruz?"

"On iki ağustos civarı," dedi Zoe.

Bu bize motosikleti çalıştırmak için iki aydan fazla süre veriyordu.

"Mükemmel," dedim.

Zoe çıktı. "Yarın Target Alışveriş Merkezi'ne bir uğrasak mı? Yolculuk için bir şeyler alsak?"

"Yarın çift vardiya çalışıyorum," dedi Christina. "Cuma nasıl olur?"

"Kızlar, alışverişi bensiz yapmak zorunda kalacaksınız." Onlara tamircinin adını vermeden ana başlıklarıyla eski motosiklet projemizi anlattım. Emilio ve erkek kardeşleri, Zoe'yle ortaokuldaki arkadaşlığımız süresince,

Culleen* ve Lightwood** ailelerinden ya da o zamanlar hayatını kurduğumuz diğer gizemli kurgusal kötü çocuklardan daha çok malzeme olmuşlardı sohbetlerimize. Onun yeniden ortaya çıktığını bilseydi sıyrırırdı. Hem de benim evimde. Yazın geri kalanı için.

“Biraz eve yakın takılmam gerekiyor,” dedim. “Babam için bazı şeylere göz kulak olmalıyım.”

“Tüm yaz boyunca mı?” dedi Christina.

Ağzıma birkaç tane karamel atıp omuz silktim. “Adam gezimizden önce biteceğine söz verdi.”

“Ama bu bizim son yazımız.” Zoe’nin çilleri solmuştu. “Ya oyun ne olacak?”

Upstart Crow Tiyatrosu bu yaz *Alice Harikalar Diyarında*’yı sahneleyecek, Zoe de Kupa Kraliçe’sini canlandıracaktı. Altı ay öncesine kadar büyük planlarımız vardı: O Kupa Kraliçesi olacak, ben de Alice’i canlandıracaktım ve tüm yazımızı prova yapıp rollerimizi mükemmelleştirerek geçirecektik. Alkışlarla sahneye tekrar çağırılacağımız son yazımız olacaktı.

Seçmelere katılmaktan vazgeçtiğimde, hâlâ sahne arkasında, provalarda, kostümlerde ve tiyatrodaki yapılabilecek daha başka ne varsa yardım edeceğime dair söz vermiştim. Ama şimdi bu bile imkânsız gözüküyordu.

“Yapamam,” dedim.

“Tamam. Evde yardımcı olman gerektiğini anlıyorum,” dedi Zoe, “ama daha yeni mezun oldun. Bundan sonra sıra üniversiteye gelecek, sonra gerçek işlerimiz olacak, sonra kredi ödemeye ve diğer sıkıcı işleri yapmaya başlayacağız. Bu yaz normal birer genç olarak geçireceğimiz son yazımız.”

* Stephenie Meyer’in yazmış olduğu, aynı isimli filmi de çekilmiş olan, *Alacakaranlık* isimli romanın vampir baş karakterinin soyadı.

** Cassandra Clare’in yazmış olduğu, aynı isimli filmi de çekilmiş olan, *Kemikler Şehri* isimli romandaki bir karakterin soyadı.

Pipetimi çiğnedim. *Normal birer genç olarak geçireceğimiz yaz mı?* Bu da ne demek şimdi?

“En azından çöle geliyor,” dedi Christina.

“Gelse iyi olur.” Zoe diziyle benimkine vurunca, boğazımdaki yumruyu yutup, ocak ayında Papi’ye konulan teşhisten beri yerleştiği yere, göğsüme geri inmesini bekledim. HSO’dan sonra Zoe ve Christina’ya anlatmıştım ama Papi gibi genç birinin, çelimsiz, bükük, yaşlı ve zaman içinde solmuş vücutlara sahip büyükbabaların yakalandığı hastalığa yakalanmış olmasını anlayamıyorlardı. Ben bile anlayamıyordum. Hâlâ gençliğinden kalma kıvrıkcık siyah saçlara ve bronzlaşmış bir tene sahipti. Geniş omuzlu ve güçlüydü. Ona ne zaman baksam, içimdeki bir parça hâlâ bu hastalığın üstesinden geleceğini, bir gün “Yeter artık!” deyip hayatı boyunca başından geçen her nezle ve kemik kırığı gibi silkeleyip atacağına inanıyordu.

Anlaşıldığı üzere, o gün bugün değildi.

Gözümün ucuyla, Papi’yi kapıya yollanırken yakaladım. Çöreğini bitirmemişti ama yanına yaklaştıkça hatırı sayılır bir miktarını gömleğine yedirdiğini fark etmiştim.

“Papi, iyi misin?”

“Ha?”

“Burada biraz daha takılabilir miyiz?”

Bir dakika kadar bana bakıp pencere kenarındaki masasına geri döndü.

“Üzgünüm,” dedim kızların yanına geri döndüğümde. Aralarında gergin bir bakış değiş tokuşu yaparlarken, ben de konuşmayı beceriksizce yeniden alevlendirmeye çalıştım. “Gezi için başka fikirleriniz var mı?”

Zoe sandalyesine yaslandı. “Araba kiralamayı düşünüyoruz, böylece arıza konusunda endişe etmemize gerek kalmayacak.”

“İyi fikir. Başka?” Java İksiri’ni h  p  rdeterek içip konuşmaya devam etmesini bekledim.

“Yolda giderken görülecek bazı hoş yerler var, mese-la...”

“Jude?” Christina’nın yüzü gergin ve soluktu. “Baban... Çöpleri karıştırıyor.”

Gözlerimi kafenin diğer tarafına, bakışlarının çevrili olduğu yere çevirdim. Yeterince netti, Papi iki elini de dirseklerine kadar    p tenekesine sokmuştu.

“Bir şeye ihtiya  ım var.” Dikilip ne aradığı çok barizmi   gibi bana baktı. “Burada değil. Sanırım... Şimdi gitmem gerekiyor.”

Güneş aldaticı şekilde neşeli ve sıcaktı. Dışarı çıkar çıkmaz Papi durup ışığın altında g  ne  lendi. Arkamızda, kafenin cadılarından biri kaldırımdan yabani otları süpürüyor, Papi de hava akımına yakalanıp yola aheste aheste düşüşlerini izliyordu.

“Bu taraftan.” Yolun karşısına geçip Grant’in Eczanesi’ne yöneldi ve beni de içeriye soktu. Alışveriş arabalarından birini kaptı  ında aklımda tehlike   anları hafiften   almaya başlamıştı ama daha soru bile sormaya kalmadan Mari aramıştı.

Mari gelişigüzel bir şekilde telesekretere y  nlendirebilece  iniz türden bir abla değildi.

Ben telefonu a  ar a  maz canlı bir sesle, “Mari’nin *  nternet Buluşması Fiyaskolarını* dinlemek istiyorsanız, on yediyi tu  layın?” diye sordu.

Cevap beklemeden hik  yesine ba  lamı  , ben eczanenin içinde Papi’yi takip ederken o da hızlı hızlı konuşuyordu. Papi soğutucuların yanından geçip ayak bakım koridoruna girmiş, vitamin ve balık ya  ı kapsüllerini a  ıp bebek bölümüne ulaşmıştı bu sırada.

“Yani bir dişinin olmaması yetmezmiş gibi,” diyordu Mari biz bebek bezlerine ulaştığımızda, “bir de evliymiş.”

“İyy.” O ana kadar söyleyebildiğim tek kelime buydu ve Mari de kıkırdadı.

“Aynen, değil mi? Sanki kaplama gibi bir şey yaptıramazmış gibi?”

“Evlilik kısmı için söylemiştim. Bekle.” Telefonun ağzını kapatıp Papi’ye döndüm. “Bitirdin mi?”

“Ah!” Gülümseyip kafasıyla işaret etti. “Yanlış koridordayız. Bu taraftan.”

“Son görüştüğüm adamın en azından dişleri yerli yerindeydi.” Mari habersizce gevezeliğe devam ediyordu. “Ama o da Capitol Hill’de, annesinin bodrumunda yaşıyordu, onun bir yere varamayacağı çok açıktı.”

“Papi, ne arıyorsun?”

“Papi orada mı?” dedi Mari. “Bir selam vereyim.”

“Biz... Alışveriş yapıyoruz.” Kadın ürünleri koridorunun önünde dikilip raflara hamilelik testlerini dizerken bize dik dik bakmamaya çalışan mağaza görevlisini ve sanki üzerlerinde devlet sırrı gizliymiş gibi pembe ve mavi renkteki kutuları inceliyor olduğumuz gerçeğini atladım.

“Bugün başka ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Kızlarla kahve. Belki... Balık tutarız? Bilmiyorum. Bodrumda kalan çocuk hakkında ne söylüyordun sen?”

Papi raftan bir kutu tampon aldı. Pembe beyaz kutuyu bayrak gibi sallayarak, “Dört kız çocuk,” dedi rafları düzenleyen çocuğa.

“Kiminle konuşuyor ki?” diye sordu Mari.

Telefonu diğer kulağıma geçirip alışveriş arabasındaki kutuyu yerine koymak için uzandım. “Rafları düzenleyen çocukla.”

“Bunlara ihtiyacımız var Juju.” Papi kutuyu elimden alıp arabaya geri koydu, sonra birkaç tane daha ekledi.

Mağaza görevlisi çocuk tuhaf şekilde gülümsedi. Neyse ki onu okuldan tanıımıyordum.

Tampon koridorunda kırmızı alarmla geçmek üzere olmamız yetmezmiş gibi, "Her neyse," diye devam etti Mari, "profilimi sileceğim."

Arabayı elinden almaya çalıştım ama Papi kımıldamadı.

"Kendine bir iyilik yap oğlum." Kadın hijyen ürünlerini arabaya, benim geri çıkardığımdan daha hızlı koyarken sesini yükseltti.

"Juju?" diye sordu Mari. "Neler oluyor?"

Hıçkırığımı tutmaya çalışırken boğazım kasıldı. Bunu onsuz, Celi veya Lourdes olmadan yapamazdım. Annem çok fazla çalışıyor, Papi gittikçe kötüleşiyordu ve her şey paramparça oluyordu...

"Papi üzgün," dedim. "Korkuya kapılıyor ve..."

"Neredesiniz?" Sesi alarmla geçmiş gibi çıkmıştı. "Annemi arayabilecek durumda mısınız?"

"Annem işte. Ne yapayım?"

"Peki ya Zoe? Juju? Jude!" Mari çileden çıkmıştı. "Polisi aramama gerek var mı?"

Polis mi? Kelime kalbimde sarsıntı etkisi yaratıp beni paniğimden sıyırmıştı. *Hayır.* Polisler durumu Papi için, hepimiz için daha utanç verici hale getirirdi. Bununla ben ilgilenmeliydim. Zorunda kalırsak tamponları alırdık. Bizi buradan çabucak çıkaracaksa önümüzdeki on yıl için stok yapabilirdik.

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Ben hallederim. Üzgünüz. Yanlış alarm. Ama sesin kesiliyor. Sonra konuşuruz!" Telefonu kapatıp cebime koydum, diğer elimle de Papi'ye uzandım.

"Eğer kız çocuğun olursa," dedi rafları düzenleyen çocuğa, "bu dükkânın hisselerini satın almalısın. Benim yaşıma gelene kadar da Tampax, Kotex ve ex'le biten başka ne

tampon markası varsa sahibi olursun.”

“Tamam Papi,” dedim. “Güzel bir yatırım tavsiyesi. Hadi eve gidip öğle yemeğimizi yiyelim.”

“Lourdes, bu şeyler olmadan eve gidersem kız kardeşlerin beni öldürür.” Her sözcükte sesi biraz daha yükseliyordu.

“Daha sonra geri geliriz. Hangi çeşitleri tercih ettiklerini bilmiyorum.” Telefonum kalçamda titriyordu. Mari.

“Bu çeşidi severler. Eminim.” Başka çeşit bir kutuyu arabaya koydu, bir hamilelik testini.

“Buna kesinlikle ihtiyaçları yok.” Rafa geri koymaya çalışıyordum ama kolumu tuttu.

“Ne yapıyorsun?”

“Bu bir hamilelik testi Papi. Tampon aldığımızı sanıyordum?”

Ve bu da bir kızın babasına asla söylemek zorunda kalmaması gereken şeyler listesinin başında geliyor...

Papi testi elimden kapıp arabaya geri koydu. “Genç bayan, sanırım kızlarımın ne mal olduklarını biliyorum.”

Yumru boğazıma geri yerleşmiş, aldığım nefesi engellemeye başlamıştı. Telefonum titreyip duruyor, tepedeki lambalardan vuran ışık tenimi yakıyordu ve Papi’nin elini nazikçe sıkıp kulağına fısıldadım. “Lütfen Papi. Açlıktan ölüyorum. Gidip yemek yiyemez miyiz?”

“Ben aç değilim.” Elimden kurtulup sarı ambalajlı başka bir paket pedi arabaya attı.

“Jude?”

Koridorun sonundaki sese doğru döndüm: Üzerinden yansıyan floresan ışığı altın-kızıl buklelerini aydınlatırken Zoe, elleri kalçalarında bekliyordu. “Neler...”

“Ah Tanrım! Mariposa gelmiş. Bu senin kullandığından mı, *querida*?” Bize yaklaşırken Papi görebilmesi için elinde başka bir paket pedle ona yöneldi.

“Papi,” dedim yumuşakça. “Bu Zoe. Mariposa burada değil.”

“Zoe mi?” Zoe yabancıymış, bütün çocukluğunu arka bahçemizde kamp yapıp buzluğumuzdan dondurma çalarak geçirmemiş gibi ona doğru baktı. Yavaşça kafamı sallayıp Zoe’nin, iki kulağının arasındaki devreleri daha da kurcalayacak bir şey söylememesi için dua ettim.

Yüzünde hatırladığını belirten bir ifade oluştu. “Siz... Sizi okula bırakmamı ister misiniz? Ya da... Hayır. Önce Araceli için bir şeyler almam gerekiyor, sonra şeye gidebi... Burger Barn’da mıyız biz?” Sürüklenip gitti, gözleri aniden kızarıp sulandı.

Zoe hareketsizdi. Gitmesini istemiştim. Tek kelime bile etmeden arkasını dönüp buraya geldiğini unutmasını. Çünkü yetişkin bir adamın kendini tampon koridorunun ortasında böyle kaybettiğini görmekten daha kötü bir şey varsa, o da yetişkin bir adamın başta o tampon koridoruna nasıl geldiğini hatırlayamadığı için ağladığını görmektir.

Zoe kıpırdamadı ve Papi de çevresine alışmasına yardım ediyormuş gibi kafasını bir sağa bir sola çevirdi. Mağaza görevlisi çocuk işine geri döndü ama kulakları ve ensesi kızarmış halde aynı kutuları tekrar tekrar düzeltiyordu.

Papi şaşkın ve utanmış halde etrafına bakınmaya devam ederken, ben de gözlerimi kapatıp teşhisi öğrendikten sonra sosyal görevlinin bize söylediği sözü sessizce tekrarladım: *Bunu yapan benim babam değil, bunu yapan hastalığı. Bunu yapan benim babam değil, bunu yapan hastalığı...*

“Eczanedeyiz,” dedim ona. “Burger Barn’a geçen gün gitmiştik, bu sefer Cantina’yı deneyelim. Patates kızartmalarına ve avokado soslarına hasret kalmıştım.”

Papi’nin dirseğine dokundum ve gözleri aydınlandı.

Yenilenmiş bir odakla, keskin ve kararlı şekilde bana, sonra da Zoe'ye baktı.

"Kızlarım onlar için birkaç şey almamı istemişlerdi, buna inanabiliyor musun? Ama alacağım. Çünkü babalar ellerinden geleni yaparlar, değil mi?"

Zoe zoraki gülümsedi. "Jude, eee, kahveyi başka bir gün içelim. Christina'ya ben söylerim... Şey... Eve varınca beni ara, olur mu?"

Gözleri donuk ve çılgın bakıyordu. Mekân alev almış gibi kapıya doğru yaklaşırken arkamızda duran kadın da yanındakine fısıldadı. "Sanırım kızın babası o, zavallı şey."

"Hadi gidip yiyelim." Gömleğinin kolundan çektim ama silkeleyip elimden kurtuldu.

"Jude Hernandez, sakın olup toplum içinde uslu davranmalısın."

Yine beş yaşındaydım işte, Colorado sıcağında eriyip bitmiş, uzun, uğraşlarla dolu bir günün ardından eve gitmek için sızlanıyordum. İnsanlar bizi izliyor, bakışları derimi yakıyordu. Telefonum cebimde titreyip duruyordu. Dilim şişmişti, aptal ve işe yaramaz haldeydi. "Papi..."

"¡Cállate!" Emri kısa ve sertti. Ben de emrettiğini yapıp çenemi kapattım. O arabaya başka bir kutu daha atarken, ben de yerdeki çatlağa gözlerimi dikip genişlemesini, beni dinozorların kemiklerinin bulunduğu kırmızı katmana kadar yutmasını diledim. Ama olmadı ve insanlar yanımdan geçmeye, beni itip kakmaya devam ettiler. Papi de arabayı doldurmaya devam ediyordu ve...

"Favori Hernandez'lerim de buradaymış!" Emilio koridordan kolları garajdaki herkese yetecek kadar şekerleme ve cipsle dolu halde çıkageldi. Alışveriş arabamızdaki pembe ve mavi kutulardan oluşan piramidi görünce gözleri kocaman açıldı.

* İsp. Kes sesini!

Kendi cenazem için endişelenmeye vaktim yoktu. Papi kadın hijyen koridorunda nükleer bir patlamanın eşiğindeydi. Buradan çıkmalıydık. *Rápido*.*

"Biz gidiyoruz," dedim. "Bir şeyler almamız gerekiyordu... Annem için. Ve teyzelerim. Ve bütün kuzenlerim için." *Arjantin'de yaşıyor ve kendi tamponlarını üretebiliyor olmalarına rağmen.* "Hazır mısın Papi?"

Papi elinde başka bir hamilelik testiyle Emilio'ya döndü. "Çocuğun var mı *júnior*?"

Emilio kaşlarını kaldırıp bana baktı ama bende de cevap yoktu. Bu soruya verilebilecek doğru bir cevap var mıydı? Ya da yanlış bir cevap? Herhangi bir şey onu uzaklaştığı yerden geri getirebilir ya da uçuruma itebilirdi.

"Hayır efendim," dedi Emilio. "Henüz bir eşim yok."

Papi dilini şaklattı. "Senin gibi yakışıklı bir çocuğun mu? İnanmıyorum."

"Biliyorum, değil mi?" Emilio gevşedi, yüzündeki gülümseme samimiydi. "Size rastladığıma sevindim. Eski Harley'lerle ilgili bir blog buldum ve..."

"Harley mi? Eskiden ben de sürerdim. Altmış bir model Duo-Glide," dedi Papi.

Emilio'nun kaşları yeniden havaya kalktı ama ben kafamı sakın sorma, sadece ayak uydur der gibi sallayınca o da devam etti. "Evet, duymuştum."

"Ama hayat önüne başka şeyler sunabiliyor tabii. Geçmişe bağlı kalmanın faydası yok." Hamilelik testini alıp arabanın içine attı. "Siz çocuklar burada şeyi satıp satmadıklarını biliyor musunuz... Ne deniyordu ona?" Elleriyle top şeklinde bir şeyi tarif etti.

"Nasıl bir şey arıyorsun?" diye sordum.

"Bilirsiniz. Şu... zımbırtıları. Şey için..." Yüzü konsantasyon ve hayal kırıklığıyla burulmuş bir halde gözlerini kapattı. "Kahretsin! Kahretsin!"

* İsp. Hızlıca.

Arabanın ilerisinde duran Emilio'yla bakışlarımız karşılaştı. Tenim panik ve utançla karıncalanıyordu ama onun bakışları titremiyordu. "Şarkı söyle Jude."

Papi elini yumruk yapıp alışveriş arabasına vurmaya başladı, her darbeye de küfrediyordu. Mağaza görevlisi sonunda ayağa kalktı.

"Bayan?" dedi. "Birini aramamı ister misiniz?"

Emilio parmağını kaldırıp görevli çocuğu beklemeye aldı. "Jude, çok sevdiği bir şarkı var mı?"

"Ben... Hiçbir fikrim yok."

Var mı?

Papi alışveriş arabasını yumruklamaya devam ederken ben de anılarımda gidebildiğim kadar geriye gidip bir nota, bir şarkı sözü, bir dize aradım. Hafızam önüme doğum günlerini, televizyon jeneriklerini, annemin tango CD'lerini sunuyordu ama onun söylediği, araba radyosunda duyup diline doladığı hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

Herkesin favori bir şarkısı vardır... Ben bunu neden bilmiyorum?

"Ben müdürü çağırayım," dedi görevli çocuk.

"Biz iyiyiz," dedi Emilio ona. "Jude, bir şeyler söyle. Herhangi bir şey. Onun dikkatini dağıtmamız lazım, sakinleşmesini sağlamalıyız."

Boğazımı temizledim ve kovboylarla ilgili kanallarına takıldığı için Papi'nin hoşlanacağını düşünerek Oklahoma müzikalinden *Many a New Day* şarkısını söylemeye başladım. Başta sesim biraz titrekti ama Papi vurmaya bırakıp gülümsemeye bile başlayınca söylemeye devam ettim.

Birinin yardımları karşısında asla ağlamadım...

Grant'in Eczanesi'nde verdiğim konserin sonunda, Papi bir dakika öncesine kadar tüm dünyasını oluşturan alışveriş arabasını bıraktı. "Sen bir meleksin Juju. Neden artık şarkı söylemiyorsun?"

Omuz silktim ama içimde utanç midemi tırmalıyordu. Öfke krizi geçiren bir çocuğu susturmak için yeni, parlak bir oyuncakla kandırırımışçasına onu manipüle edebilmiş-tim.

“Eh, söylemelisin.” Papi kolunu omzuma koydu. “Aç mısın *queridita*? Gidip öğle yemeği yiyelim mi?”

O öfke ve kafa karışıklığı öylece uçup gitti ve dükkândaki herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi reçetelerine, tebrik kartlarına ve güneş yanığı kremlerine geri döndü.

Kaos ardından sükûneti getiriyordu. Geçici bir rahatla-maydı, sahte ve aldatıcı.

El Demonio böyle çalışıyordu.

"Motosikletler hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?" Tezgâhın üzerine oturup açık kolamdan bir yudum aldım. Emilio'nun motosikletlere fısıldama işi bugünkü bittiğine göre, benim de sessizce izleme görevimin bittiğini umarak konuşmuştum, özellikle de Papi öğle uykusuna gittiği, Emilio da dünkü büyük tampon olayından henüz bahsetmediği için biraz daha sessiz kalsaydım çatlayacaktım.

Emilio omuz silkti. "Babam motosikletlere meraklıydı. Amcalarım da. Erkek kardeşlerimden hiçbiri hoşlanmazdı gerçi." Gözlerimin içine bakarken yüzüne bir gölge oturdu. Pişmanlık mıydı acaba? Suçluluk duygusu mu? Kendi kendime yutkunup konuyu ablalarımın getirmemesini ummuştum.

"Baban neler yapıyor?" dedim. "Hâlâ motosiklet kullanıyor mu?"

Emilio elinin tersiyle alnını sildi. "Büyükanneyle birlikte Puerto Rico'da. Onu sadece Noel'de görüyorum."

"Annen nerede?"

“Burada, benimle.”

“Boşandılar mı?” Celi’nin bu konu hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyordum. Belki de yeni bir şeydi. “Üzgünüm.”

“Hayır, hâlâ beraberler. Sadece araları biraz... Tuhaf.” Daha fazlasını söylemek istercesine baktı ama kafasını salladı. Yüzündeki gölge yok oldu ve ona yaklaşmam için kafasını salladı. “Şuna bak.”

Yanına diz çöküp motosikletin içine doğru dikkatle baktım. İkiz metal parçalardan oluşmuş koca bir V harfine benzeyen yakıt tankının altındaki akordiyon şekilli parçayı gösterdi.

“İnsanlar Harley’lere neden *panhead* ya da *shovelhead* gibi takma isimlerle sesleniyorlar biliyor musun?” diye sordu.

“Bu bir *panhead*.” Araştırdığım ilk şey buydu, unutmama imkân yoktu.

“Evet ama neden?”

Kolamdan bir yudum daha alıp bir ipucu için zihnimdeki arşivleri karıştırdım. *Dosya bulunamadı*. “Unuttum.”

“Bu kavrama kollarının şeklinden dolayı.” Metal parçalardan birini çıkarıp bana verdi. “Tava gibi yassı olduklarını görüyor musun?”

Kafamı sallayınca, yığının arasından bir katalog çıkarıp bütün modelleri gösteren bir sayfayı çevirdi.

“Bu bir *shovelhead*,” dedi işaret ederken. “Bu da *knucklehead*. Valentina bir Duo-Glide *panhead*, bu da demektir ki marşı ve kaplamaları tava gibi yassıdır. Onu çalıştırmak için üzerinde zıplaman gerekir.”

“Seninki gibi,” dedim. Geçen gün buradan ayrılırken fark etmiştim.

“Kesinlikle. Ama benimkisi sonradan eklendi. Anahartlar da çalıştırabilirim ama zıplamayı seviyorum. Altmış beşte, Harley elektrikli marşa sahip ilk versiyonu,

ElectraGlide'ı piyasaya sürdü." Kataloğu yere bırakıp tekrar motosikleti işaret etti, yüzü aydınlanmıştı. "Duo-Glide bir FHL modelidir, H yüksek basınç demek, FL motosikletlerinden daha güçlüdür. İkili denmesinin sebebiyse önde ve yanda ilk kez ikiz süspansiyon kullanılmış olmasındandır..." Sesi giderek azaldı ve bakışlarını kaçırarak elini bugün bandanasız olan saçının içinden geçirdi. Yüzü hâlâ aydınlıktı. "Üzgünüm. Muhtemelen baban sana bunların hepsini anlatmıştır, değil mi?"

"Sadece birazını." Papi mekanik parçalara ya da Harley'in tarihçesine girmemişti ama Valentina hakkında diğer her şeyi anlatmıştı. Onun için nasıl para biriktirdiğini, aylarca doğru olanı bulmak için ne kadar arandığını. "Benimle konuştu Juju," demişti. "Adımı söyledi." Onun hikâyeyi anlatmasını dinlemek sihirden farksızdı. Kehanetle kaderine bağlanmış antik bir mücevher gibiydi.

"Hiç mi anlatmadı?" dedi Emilio. "Bunu yapıyor olmanız çok müthiş bir şey. Birçok kızın böyle şeylere ilgisi olmaz." Omuz silkip yüzünü yeniden kataloğa gömdü.

"Kızlar Harley'lerden hoşlanamaz mı?"

"Demek istediğim o değ..."

"Biz nelerden hoşlanırsınız peki? Mutfakta çıplak ayak yemek pişirip özlemekten mi?" Şakayla karışık söylemek istemiştin ama ağzımdan beklediğimden sert çıkınca Emilio kaşlarını kaldırdı.

"Hey, ben seni bu hayallerinden mahrum etmeyeyim o zaman."

O ukalaya haddini bildirmek için ağzımı açtım ama ağzımdan cevabım yerine koca bir geçirme sesi çıkmıştı.

"Çok hoş!" Emilio güldü. "Bu konuda içgüdüsel davranıyorsun *princesa*."

"Kola yüzünden oldu! Ve neden bana sürekli prenses deyip duruyorsun?"

Emilio bana yine gamzeli bir gülüş atıp omuz silkerek motosiklete geri döndü. Kurcalayıp dürttü ve motordaki birkaç şeyi kontrol etmek için daha da yaklaştı.

Sonra da mırıldanmaya başladı. İlk nota, ikincisi. İlk mısra, sonra diğeri...

Güzel ve Çirkin. Zaman kadar eski bir hikâyeye. Geçen senenin okul müzikaliydi. Ben Belle'i oynamıştım.

"Sen nereden..."

"Şovu izlemiştim," diye açıkladı. "Kuzenim Ben mumu oynamıştı."

Demek beni okuldan hatırlıyor...

Emilio'nun beni sahnede Belle'in büyük sarı elbisesiyle dönüp konuşan mumlar ve saatlerle sıçrayışlarımı izlediğini hayal etmek midemde kramplara sebep olmuştu. Tüm oyun şimdi çok gülünç geliyordu. Ve Ben onun kuzeniymiş? Tanrım, ne kadar çok Vargas erkeği varmış etrafta. Ben'in soyadı aslında Ribanowski, Vargas değil. Yine de. Ablalarım kalp kıranlar hanedanlığının bu denli geniş olduğunu biliyorlar mıydı acaba? Ulus çapında bir şeyden de bahsediyor olabiliriz hani.

Emilio omzunun üzerinden bana bakıp sanki büyük bir eşek şakası yapmış gibi gülümsüyordu. "Her neyse, ben sadece çok havalı olduğunu düşünmüştüm. Yaz aylarını babasıyla eski model *panhead* tamir etmek için harcayan başka kız tanımıyorum. Sadece bunu kastetmiştim."

Gamzeleri gerginliği dağıtmış ve omuzlarım Papi'nin sırrının ağırlığı altında ezilmişti. Emilio onunla ilgili bir problem olduğunu anlamış olmalıydı. Eczanedeki krizin, cümlelerin ortasında başka evrenlere yaptığı yolculukların daha mantıklı bir açıklaması yoktu.

"Babam... Bu, ilişkimizi güçlendirmek için uğraştığımız bir yaz projesi değil."

Emilio'nun yüzü dinlemeye açık ve meraklıydı, yargılamıyordu. Ona gerçeği, annemin korumak için çok çaba sarf ettiği, benimse Valentina'nın yenilenmiş motorundan çıkacak kükremeyeyle yok etmek istediğim ailevi sırrımızı söylemek istedim. Ama kelimeler, sanki bu hastalığı dillendirmek halihazırda ailemizin üzerinde var olan kara bulutlardan daha karasını üzerimize çekecekmiş gibi boğazımı yakmış, ben de dilimin ucunda küle dönmelerine izin vermiştim.

"Dün için üzgünüm," diyebilirdim sonunda. "Bazen yoruluyor. Bu da onu çileden çıkarıyor."

Emilio bakışıma bir süre karşılık verdi ama üstelemedi. Hiçbir şey olmamış gibi aletleri ve katalogları toplamak için yardım istediğinde o kadar rahatladım ki ona neredeyse sarılabildim.

Ama tabii ki öyle bir şey olmayacaktı.

"İyi haberlerim var." Elini bir beze sildi. "Bu büyük bir proje olacak. Onu iskeletine kadar sökmem, temizleyip her parçasını teker teker takmam gerekecek."

Ahırdan ayrılıp Papi'nin eski kamyonetinin yanına park ettiği motosikletine doğru yürüyorduk ki Emilio sırttı. "Bu şirin suratı biraz daha buralarda göreceksin."

"Bunun neresi iyi haber?"

Bana doğru gözlerini kırpmadan bir adım yaklaşınca midem altüst oldu.

"Jude, bu şekilde hissedeceğimi asla düşünmezdim ama..." Elini kalbinin üzerine koydu. "Sanırım ben âşık oldum..." Gözleri beni delip geçmişti ve dudaklarını yalayıp bana doğru eğildiğinde nefesim kesildi. "Böreklerle," diye fısıldadı.

Kendimi çabucak geriye attım. "O tek seferlik bir şeydi."

Emilio bana doğru yanaşıp yine aramızdaki mesafeyi azalttı. "Hey, çok ciddiym. Bu çok hoş bir proje. Şimdiye

kadar yapmış olduğum en iyi şey.” Anahtarlığını parmağının etrafında döndürdü. Puerto Rico bayrağında beyazın olması gerektiği yeri dolduran gümüş kaplama ve üzerindeki yıldız güneşin altında parlıyordu. “Yağ tankını açıkta bırak. Eski parçaların kuruması gerekiyor.”

“Sorun olmaz. Bir şeye...”

Annemin garaj yolunu arşınlayan koyu gri Jetta’sının motor sesini duyunca sözcükler buharlaşıp gitti.

“Eve asla bu kadar erken saatte gelmez! Ah... Git.” Göz göze geldik. Gözlerindeki zevkten anladığım kadarıyla benimkileri delip geçen panik ona yansımamıştı. “Hayır, ciddiylim. Gidebilir misin?”

Annem motoru kapatıp arabadan tek bir hamleyle indi.

“Bence beni çoktan gördü.” Emilio gerildi. “Endişelenmeli miyim?”

Artık çok geçti. Çoktan bize doğru yürümeye başlamıştı, her adımında bizi süzüyordu. *Lütfen ailevi benzerliği fark etme...*

“Bırak da konuşmayı ben yapayım,” dedim.

“*Hola, mi amor.*” Annem beni yanağımdan öpüp Emilio’ya yandan bir bakış attı. “Baban nerede?”

“Dinleniyor. Bu...”

“Emilio,” dedi ve ben de ürkerek V ile başlayan soyadını söylememesini umdum.

Annem ona bir dakikalığına bakıp değerlendirdi. “Sen... Jude’un erkek arkadaşlarından biri misin?”

“*Anne! Tanrım!*” Lise boyunca farklı çocuklarla takılan Mari’ydi. Benim şimdiye kadarki tek vukuatımsa onuncu sınıftayken eve getirdiğim, ilk, son ve tek erkek arkadaşım Dylan Porter’dı, oldukça eski bir hikâye. “Tuhaflaşma! O tamircimiz. Motosikleti tamir etmek için tuttuğumuz çocuk.”

“Ah! Üzgünüm, *querida*,” dedi annem. “Kafam karıştı. Şimdiden iki eski arkadaş gibi gözüküyorsunuz da.”

“Elimden geleni yapıyorum ama o beni tersleyip duruyor.” Emilio gamzeli bir gülümseme daha çakıp bana yanaştı, kollarımız birbirine değiyordu. Benzin ve metalin soluk kokusunun altından, deri ve çamaşır yumuşatıcısının kokusu buram buram yükseliyordu. Kasları kendini gülmemek için tutuyormuş gibi kasılmıştı.

Ben ise *ölmemeye* çalışıyordum, kimsenin umurunda olduğundan değil tabii ama.

“Akşam yemeği için kalıyor musun Emilio?” diye sordu annem. “*Milanesa napolitana* yapacağım.”

“Kalamaz,” dedim, annem ağız sulandırıcı açıklamasına başlamadan önce. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. İnsanları doyurmak, arkadaş, aile ya da adı çıkmış kötü çocuklar hiç fark etmez, onun yaşama amacıydı ki “eve yabancılar giremez” kuralını bile yeniyordu. “Onun yapacağı bir şey varmış.”

Emilio artık kakhaha atıyordu. “Öyle mi?”

“Evet, bilirsin. Sana özel!” Ona kocaman açılmış, çaresiz gözlerle baktım. *Basketbol antrenmanı, satranç kulübü toplantısı, canavar kamyon rallisi... Bir şeyler uydur işte!*

“Evet. Benim...Bir şeyim... Sanırım unutmuşum.”

“Bir dahaki sefere o zaman.” Annem saatlerce sürmüş gibi hissettiren bir süre boyunca ikimize baktı. “Ah! Bana bak, başınızı şişirip durdum. Hoşça kal deyip sizi yalnız bırakayım. Seninle tanıştığıma memnun oldum Emilio. Juju neden adının Eddie olduğunu söyledi bilmiyorum. Adın Eddie’ymiş gibi durmuyorsun zaten. Emilio sana çok daha yakış...”

“Anne! Yeter! Birilerini incitmeden içeri git artık.”

Açıkça kızarmıştı. Bu ailenin kadınlarının *sorunu* neydi yahu? Vargas ailesi sanki Hernandez kadınlarının kriptonitiydi!

Neyse ki ben daha çok babama benzemiştim.

“Şanslısın ki ailelerle iyi anlaşırım,” dedi Emilio, annem gider gitmez. “Yoksa, bu erkek arkadaş olayının çok bir şansı kalmazdı.” Emilio göz kırpıp motosikletine atladı ve bugünkü dersi sağ olsun, artık sadece şovdan ibaret olduğunu bildiğim zıplama hareketiyle motoru çalıştırdı.

Evde çalıştırdığın o yakışıklı da kim?

Mari neden bahsediyor öyle? Yakışıklı mı?

Aman Tanrım, Celi neden bahsediyor? Yeni bir erkek arkadaşın mı var?

SONUNDA! Umarım dikkatli davranıyorsundur!

Annem Emilio’yla tanışalı iki saatten az olmuştu ki herkese açık Facebook duvarım (evet, herkese açık olan, sağ olsunlar!) ablalarımın gereksiz yorumlarıyla süslenmişti bile. Bu ailede hiçbir şey saygı görmeyecek mi? Beş kadınız ve yıllar boyu paylaşılan onca haber ve dedikodunun üzerine, hâlâ telefon trafiğini koparamamıştık. En azından annem adını söylemeyi ihmal etmişti. Şimdilik.

Sil, sil, sil.

Kafamı masaya vurup gözlerimi kapatsam da ablalarımın soruları göz kapaklarımın önünde parlamaya devam ediyordu. Hayır, bir erkek arkadaşım yoktu, o yüzden hayır, dikkat etmeme de gerek yoktu. Ve eğer ablalarım bu yeni erkek arkadaşım olmayan yakışıklının kim olduğunu öğrenselerdi, beni zaten öldürürlerdi. Lourdes New York’tan bulduğu ilk uçağa atlar, Celi onu JFK’de karşılar, bir Prius kiralayıp Denver’a giden yolu tuvalet molası bile vermeden aşır Mari’yi kaparlardı ki sabahına Kutsal Üçlü kapımda bitmiş olur, kahvaltı masasının etrafında elleri bellerinde, üzerime çöküp bir açıklama beklerlerdi.

“Sorun yok,” dedim yatağımın üzerindeki doldurulmuş baykuş ailesine. Emilio gelip geçiciydi. Yani bir sonu vardı. Motosikletin tamiri biter bitmez, hayatımdan çıkmış

olacaktı ve Vargas kelimesi bir daha dudaklarımdan çıkmayacaktı.

Gececekti.

Bitecekti.

Terminado.

Sert bir şekilde, sanki bunu yapmam kelimeleri aklıma kazıyacaktı gibi kafamı salladım ve bu bir on saniye boyunca da işe yaradı. Ama onca gevezeliğin arasında, hafızama kazıdığım tek bir görüntünün gözümün önüne gelmesine izin verdim: bana göz kırıp marşın üzerinde zıplayarak altındaki motoru kükreten Emilio'nun görüntüsü. Kalbim olacak küçük canavar çırpındı.

Bunu olduğu gibi kabullendim. Bir uyarıydı. Kalbim sonsuz mantığına rağmen, biraz da hormonların gizliden gizliye yardımıyla bu Vargas oğlanına iyiden iyiye alıştıyordu ve bu aynı kalp *terminado* ne demek bilmiyordu.

Emilio Vargas resmi olarak sözünü tutmamıştı.

Sonraki sabah, ben sonunda anahtarları kapıp bizi Duchess'e götürene kadar, Papi ve Pankek'le iki saat boyunca kapının önünde beklemiştik.

Yaz tiyatrolarına gerek yok. Ben zaten kafamın içinde başrolünü oynadığım kendi küçük prodüksiyonumla uğraşıyordum.

Tüm dünya bir sahne!

"Şimdiden çocuktan şikâyetçi olmaya mı geldin?" Biz resepsiyona yaklaşırken, Duke dergisinden kafasını kaldırıp gülümsedi. "Daha bir hafta bile olmadı."

"Sadece birkaç aksesuvara bakmak istedik," dedi Papi. Emilio ve ben *birbirimizle kaynaşılıyor* gibi gözükteğümüz için, Papi durumla benim ilgilenmemi kabul etmişti. Evet, bir şeylerle kaynaşmaya başlayacaktım elbette. Kafasından başlayarak.

Duke bizi krom motosiklet parçalarının asılı durduğu kancaların ve Sanayi Devrimi'nden beri ya da en azından seksenlerden beri oradalarmış gibi duran tozlu katalogların bulunduğu yere yönlendirdi.

“Emilio bugün çalışıyor mu?” diye sordum.

“Evet. Arka tarafa geçin.” Duke camdan kapıyı tıklattı. “Duvara yakın durun ama. İçeride çok fazla dağınık parça ve keskin şey var.”

Motosikletlerden mi, yoksa erkeklerden mi bahsettiğini anlamamıştım ama tavsiyesine uyup kapının eşiğinde bekledim. Ben grubu tararken tüm gözler de üzerimdeydi. Bay Sözü'nü Tutmaz'dan iz yoktu.

“E!” adamlardan biri bağırdı. “*Tu novia está aquí.*”

Kız arkadaşın mı geldi? Onlara bunu anlattığına inanamıyorum.

“Ro-milio, Ro-milio!” Başka bir adam daha seslendi. Diğerleriyse kıkırdıyordu. Ortaokuldayken Zoe'yle birlikte şeker yiyip kıkırdayan hallerimizden daha beterdiler.

Emilio garajın arka tarafında, açık kalması için desteklerle tutturulmuş bir kapıdan içeri girdi. Yürürken önüne çıkan ilk adamı kolundan yumrukladı ve ben de koca bir iç çekip poker suratımı takınmıştım.

Yalnız bir problem vardı.

Lanet Ro-milio üzerine bir şey giymemişti.

Beni görünce başını sallayıp döndü ve onu ilk gördüğümde üzerinde çalıştığı mavi Honda'nın arkasından tişörtünü almaya gitti. Sol omzunun üzerinde bir dövmesi vardı, o kadar uzaktan anlam veremiyordum ama siyahla yazılmış kelimeler ve numaralardan oluşuyordu. Karnının alt tarafında nahoş bir yara izi vardı ve sağ omzunun üzerinde başka bir tane daha. Bir kaza geçirmişti muhtemelen. Ne olduğunu merak etmiştim ama ona Ro-milio diye seslenen adamın beni izlediğini görünce kafamı çevirdim.

Sinsiye bak!

Adam yani. Ben değil tabii ki.

Emilio tişörtünü tek bir hamlede üzerine geçirdi. “Duke bu tarafa geçtiğini biliyor mu?”

Kendimi Honda'nın yanına yayılmış parlak aletlere bakmaya zorladım. "Sorun olmadığını söyledi."

"Güzel. O zaman..." Elini bandanasına götürdüğü anda kafasından başlamak fikri aklımdan uçup gitti.

"Bugün neredeydin?" diye sordum. "Babam iki saat boyunca seni bekledi."

Emilio kafasını salladı. "Size yarından sonraki gün geleceğim ya."

"Öyle mi?" Telefonumun takvimini açtım. "Günleri karıştırmış olmalıyım. Yemin edebilirim ki... Hayır, haklısın. Yarından sonraki güne kadar bize gelmeyecektin ki biz henüz bugündeyiz."

"Bundan emin misin *princesa*?" Emilio'nun gözlerinde alaycı bir pırıltı vardı. "Belki de bu kez kâğıda yazmalısın."

Arkasındaki üç adam birbirlerine İspanyolca bir şeyler fısıldayıp gülüşüyorlardı ki bu utancımı daha da artırıyordu; çünkü adamlardan biri sürekli ne kadar seksi olduğumdan ve eğer Emilio bu işi batırırsa, kendisinin kırık kalbimi onarmaktan memnun kalacağından bahsediyordu. Devamında da *bir şeyler, bir şeyler çıplak* gibi şeyler duymuştum.

"Ah, Ro-milio!" diye cıyıkladı adamlardan biri. Çalışan matkabın yüksek sesi gülüşmelerini boğuyordu ama Emilio şaşırmamıştı ve o hınzır bakışıyla bana bakmaya devam ediyordu.

"Senden hoşlanmıyorum," dedim. "Bunu bir açıklığa kavuşturalım."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu. "Seni gücendirdim mi?"

"Hayır, ben..."

"Senin için yeterince yakışıklı değil miyim?"

"Hayır. Yani evet. Demek istediğim... Senden *o şekilde* hoşlanmıyorum."

“Ne şekilde?” Gülümsedi.

“Arkadaşlarının senden hoşlandığını düşündükleri şekilde. Çünkü hoşlanmıyorum.”

“Komik.” Kirli sakallı çenesini okşayıp sanki dünya sorunlarını tartıyormuş gibi tavana baktı. “Biri Facebook hesabını çalmış olmalı.”

“Ha?” Boğazım düğümleden ağzımdan çıkarabildiğim tek sözcük buydu. Ciddi manada anafektik şok geçirmiştim sanki.

“İnternet güvenliğini bu kadar boşlamamalısn Jude. Biri hesabına izinsiz giriyorsa onu ihbar etmelisin. İnsanlar niyetini yanlış anlayabilirler. İkimiz hakkında yanlış fikirlerle kapılabilirler.”

Öksürüp ona yürüyüş yollarında görebileceğiniz dağ aslanı uyarılarını üzerinde uygular gibi bakış attım: Sesi ni yükselt! Kendinden emin görün! Görüldüğünden daha üstün görün! “İkimiz hakkında yanlış anlaşılacak bir şey yok. Senden hoşlanmıyorum. Erkek arkadaş olarak da, arkadaş olarak da. Hiçbir şekilde. Tamam mı?”

“Tamam. O zaman...” Bandanasını söküp yeniden bağlayarak kafasına geçirdi. “Peki neden buradasın?”

Beş yaşındakiler gibi ayağımı betonarme zemine vurdum. Benim neyim vardı böyle? Hayatım boyunca erkeklerin etrafındaydım. Sadece Dylan Porter’la değil, birçoğuyla da öpüşmüştüm bile. Kabul edeyim, diğerleri sadece okul piyaselerindeyken olmuştu ama yine de... Sükûnet, insanlar... Bunlara bolca sahiptim.

Matkaptan gelen sesle irkildim. Bu garajda bulunmak açıkça beynimi etkiliyordu. Kimyasallar ve yetersiz gün ışığı, muhtemelen gürültü kirliliğinin de katkısı vardı.

“Çalışma programıyla ilgili bir yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturmak için gelmiştim,” dedim. “Fakat görüyorum ki iki yetişkin gibi konuşmak kavramı sana biraz

yabancıymış, o yüzden seni motosikletlerinle baş başa bırakıyorum, ama yarından sonraki gün bekliyor olacağım. Ve burada ne çeşit sağlık kurallarını ihlal ediyorsunuz fikrim yok, ama benim evimde üstün giyinik *olacak*.”

*Tu novia** diyen adam, biri ona seslenirken duyduğuma göre ismi Samuel olan, kakhaha attı. “*Chica loca*,” dedi Emilio’ya.

Ona birden Mari Hernandez melodrama giriş derslerinden öğrendiğim çarpık sırtıtmamı gösterdim. “Ben miyim o çılgın kız? Bu doğru mu?”

Tamircilerin hepsi suratlarındaki budala sırtışırlarla gösteriye ön sıradan bilet bulmuşlar gibi izliyordı. Ama sırada onlara da gelecekti. Ben orada kimsenin gösterisi olmak için bulunmuyordum.

“*Si usted está buscando para un espectáculo, trate de Netflix,*”** dedim. Sonra da Emilio’nun göğsünü parmağım la dürttüm. “*Día después de mañana. No llegues tarde.*”

Yarından sonraki gün. Geç kalma.

İspanyolcada piç ne demek hatırlayabilseydim, onu da eklerdim.

“*¡Adiós!*” Onu itip geçtim ve dükkân kısmına geri döndüm.

Duke okuduğu şeyden kafasını kaldırdı. “Senin arkada olduğunu unutmuşum tatlım. İyi misin? Çocuklar sana zor zamanlar yaşatmadı, değil mi?”

Kafamı sallayıp gülümsemesine karşılık verdim ama bir sorun vardı...

Papi.

“Babam nerede?”

Duke dükkânı kolaçan etti. “Hah. Dışarı çıkmış olmalı.”

* İsp. Kız arkadaşım.

** İsp. Eğer bir gösteri arıyorsanız, Netflix’i deneyin.

Papi'nin burada olmadığı bariz olsa da bütün katı dolandım. Duke tuvaletleri kontrol etmiş ama bulamamıştı. Kafamı garajın kapısından içeriye uzattım. "Babamı gören oldu mu?"

Adamlar omuz silkip etrafa bakındılar ama Papi orada da değildi. Hiçbir yerde değildi. Ben şimdi suratıma merak ve hafif bir panik karışımıyla bakan aptal Emilio'yla tartışırken etrafta dolanmış olmalıydı.

Ön kapıya fırladım.

"Çok uzaklaşmış olamaz." Emilio hemen yanımdaydı, kaldırım ve sokağın aşağısını gözetliyordu. "Şurada kitabevi ve Grant'in Eczanesi var ve aşağı tarafta da dondurma dükkânı. Büyük ihtimalle buralardan birindedir."

"Nereden biliyorsun? Herhangi bir yerde olabilir."

Emilio parıldayan güneşten korunmak için eliyle gözlerini kapattı. "Bunlar elimizdeki en iyi ihtimaller."

"Zaten başta kaçmasının sebebi de sendin. Eğer gösteriş yapmakla bu kadar meşgul olmasaydın..."

"Jude." Emilio kollarımı tuttu. "Önce babanı bulalım, tamam mı?"

Ona kendi babamı kendi başıma da bulabileceğimi söylemek istedim ama açıkça görülüyordu ki yapamazdım ve Emilio çoktan Fuzzy Amca'nın Dondurma Dükkânı'na doğru yol almaya başlamıştı.

"Papi!" Endişem buharlaşıp uçarken neredeyse düşüp bayılacaktım. "Nerelerdeydin?"

Papi çikolata parçacıklı dondurmasını kaşıklayarak kaldırımını Emilio ve Pankek'le birlikte sakın sakın arşınıyordu. "Canım dondurma yemek istemişti. Senin oğlanların yanında ne kadar kalacağını tahmin edememiştim."

"Beni çok korkuttun!" Gözlerimden akan yaşları sildim.

Emilio, güneşli güzel bir günde kaldırımın ortasında babam (zamanında GPS bile kullanmadan Arjantin'i motosikletle dolaşmış yetişkin bir adam) köpeğiyle alt sokağa kadar yürüdü diye ağladığım için gülünç olduğumu düşünmüş olmalıydı.

Papi beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı, eli dondurmadan dolayı soğuktu. "Üzgünüm Jujube. Seni endişelendirmek istememiştım."

"Bunu yapamazsın, tamam mı? Bana söylemelisin. Öyle..."

"Ben iyiyim. Bir şeyim yok, *querida*." Omzumu bir kez daha sıvazlayıp dondurmasının kalanını kaşıklayabilmek için Pankek'le birlikte otobüs durağının bankına oturdu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Emilio. "Benim dönmem lazım."

"Evet, ben... Sana patladığım için üzgünüm." Sesimi alçaltıp gözlerimi Papi'den ayırmıyordum. "Benim hatam. Onu gözetmem gerekirdi. O... Daha dikkatli olmalıydım."

"Başka?" diye sordu Emilio.

Kafamı salladım. "Sadece üzgünüm."

"Hayır, başka bir şey daha söylemek istiyorsun. Ben anlarım. Düşünürken dudaklarını birbirine bastırıyorsun."

"Öyle yapmıyorum." Ağzımı kapatıp sonra aniden açtım. Kapattım. Açtım. Sonra ne yapacağımı bilemedim, çünkü Emilio muhtemelen haklıydı ve *bu* düşünce beni deliye çeviriyordu. Bu yüzden dudaklarım hafifçe aralanmış şekilde kalıverdim.

"Jude?" Emilio bir adım yaklaştı. Vücudu güneşi engelliyor, gözleri ciddiyetle bakıyordu. Kalbim fenalaştı. Bunu tekrar kaldıramazdım. Bakışlar. Fısıltılar. İnsanlar Papi'yle ilgili bir sorun olduğunu anlayınca içine düştükleri o tuhaf sessizlik. Emilio'yu tanı mıyordum bile, ama bunun olduğunu görebiliyordum.

Ellerini omuzlarıma koyunca kendimi gidişine hazırladım. *Üzgünüm Jude, belki bir dahaki sefere...*

"Tamam mıyız?" dedi. "Şey için..."

"Üzgünüm," dedim yine. "Facebook olayı... Ablalarım... Onlar... Şey... Burada yaşamıyorlar," diye toparladım.

Rasgele!

"Çok hoş. Ben motosikletten bahsediyorum ama. Çarşamba günü geliyor muyum? Tişört zorunluluğu falan?" Emilio gülümsemişti ve kirli sakal, gamzeler, yara izi aynı anda ataktaydı.

Kahretsin!

"Çarşamba," dedim sertçe, ürküp kaçmadığı için duyduğum rahatlamayı gizleme çabasıyla. "Tişört zorunlu."

Papı'nın silüetini sundurma kapısının önünden geçerken gördüğümde hâlâ gözlerimi ovuşturarak ayılmaya çalışıyordum. CAM KAPI ⇒⇒⇒ DIŞARI ÇIKMAK İÇİN YANA KAYDIRIN.

Bana sanki gölge olma ihtimalim varmış gibi gözlerini kısarak bakarken ben de kıyafetini inceledim: dizleri askıda durmaktan iz yapmış gri pantolon. Soluk yeşil, manşetler açık gömlek. Bağcıkları bağlanmamış parlak siyah ayakkabılar. Parfümünün kokusunu almamsa biraz zaman almıştı.

Parfüm. Beni uyandıranın bu olduğunu fark ettim. Koku sanki aylar sonra ziyarete gelmiş bir yabancı gibi tanıdıklığını yitirmişti.

"Papi?" Işığa doğru bir adım attım. "*¿Hacerte un café?*" Bu eski bir şakaydı, ablalarım hâlâ burada yaşarken sık kullandığı bir öneriydi. *Kendine bir kahve yapmalısın!* Diğer bir deyişle: *Bana bir kahve yapmalısın!*

Ama bu sefer gülümsememiş, göz kırpmamış ve onu kendi şakasıyla vurduğum için parmağını sallamamıştı.

“Hayır.” Ellerine baktı, konsantre olurken alnını kırıyordu. “Ben...Sanırım bir şey için geç kaldım. Bir görüşme için?”

“Görüşmen yarın. Gördün mü?” Onu artık buzdolabının üzerinde tuttuğumuz, kolay silinebilen takvimimize yönlendirdim. “Günleri karıştırmışsın sadece.”

Saatini kontrol edip kapıdan dışarıya baktı. Pankek bacaklarını esnetmiş ve kısa bir esneme sesi çıkarmıştı.

“Sorun değil. Ben de dün aynısını Emilio’yla yaşamıştım, hatırladın mı? Onun geç kaldığını sanmıştım ve...”

“Personel toplantısı olacaktı.” Papi’nin yüzü asla bula-mayacağı şeyi aramanın verdiği acıyla kaplandığında, sonunda ne demek istediğini anlamıştım. Göğsümde karanlık bir sızı oluştu.

Kafası yarınki doktor randevusu yüzünden karışmamıştı. Birkaç ay önce, işyeri kibarca erken emekliliğini istemesini (iş görmezlik grubuna ayırmanın diplomatik bir yöntemi) talep edene kadar otuz yıldır her iş gününde yaptığı gibi işe gitmek için hazırlanmıştı.

“Artık orada çalışmıyorsun,” dedim kibarca. “Artık işin bütün gün benimle vakit geçirmek.”

Muhtemelen ufak bir araya ihtiyacı vardı. Gevşeyip Old Town kasabasının kalabalığından ve Valentina’nın problemlerinden uzaklaşmak istemişti.

“Scrabble rövanşına ne dersin?” dedim. “Poponun tek-melenmesine hazır mısın *mi viejito*?”

Papi bana öyle uzun süre bakakaldı ki kim olduğumu, yüzümü en son nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştığını düşündüm. Doktorların talimatlarındaki gibi ona ilaçlarını zamanında vermeye, hava güneşli olduğunda canı isterse onu uzun yürüyüşlere çıkarmaya özen gösteriyordum. Ama bu hafta içinde yaşadığı ikinci büyük teklemeydi bu.

Gittikçe kötüleşiyordu.

“Sanırım biraz televizyon izleyeceğim. Belki kahve de içerim. Olur mu?” Gülümsemişti ama gözleri dalgın bakıyordu. Yanaklarına soluk bir kızarıklık oturunca, fark etmemiş gibi davranıp kurutulmuş ve konservelenmiş yiyeceklerimizle kahve filtrelerimizi sakladığımız kilere yöneldim.

Clint Eastwood salonumuzun alışlagelmiş yüzüydü. Silah sallayan havalı hareketleri ve o meşhur ses tonu sabah boyunca beynimde yer etmişti. *Bir Avuç Dolar* filminden sonra, Papi’yi favorisini (*İyi, Kötü ve Çirkin*) yüzüncü kez izlemesi için yalnız bırakıp kendimi daha sakın bir kahve molası için verandaya attım.

Garaj yolumuzda istikrarlı şekilde basılan o tanıdık pedal sesini duyduğumda, uyur uyanık halde birkaç saat altın sarısı güneşin altındaydım. Rüya gördüğümü sanmıştım. Yine on yaşına geri dönmüş, beraber Animas Nehri’ne koşmak, tozlu ayaklarımızı ve Kool-aid içince oluşan bıyıklarımızı yıkamak için akşam yemeğinden sonra Zoe’nin bize gelmesini bekliyordum.

Zoe bisikletini evin yanına park edip sırt çantasıyla verandanın merdivenlerini tırmandı. Ona güneşin altından göz kırptırdım. Uykuyla uyanıklık arasında, hâlâ her şeyin mümkün olabileceği o puslu rüyalar ülkesindeydim. *Gerçekten burada mı?* Yüzünü inceleyip içimden çillerini saydım, eski bir alışkanlıktı.

“Günaydın sabah şekeri!” diye ışıldadı çantasından bir tutam kâğıt çıkarırken. “İşte senaryo! Okumama yardım eder misin? Notlar almalıyım ve...”

“Bu dünyada iki tip insan vardır dostum.” Arkamdaki açık pencereden, televizyonun sesi hızla artıyor, Papi ve Clint Eastwood aynı anda uyarıyorlardı. “Silahı dolu olanlar ve çukur kazanlar. Sen çukur kazıyorsun.”

Papi bir kakhaha patlattı. Bu onun en sevdiği kısımdı, finalden hemen önceki kısım.

“Umarım bu repliklere ayak uydurmama aldırmaazsınız.” Hasır sandalyemden kalkıp esnedim. “Bu çok iyi bir sahne. İzlemek ister misiniz? Sonuna geldi ama oldukça komik.”

“Hayır, ama...” Zoe’nin bakışları benden pencereye yöneldi. Papi yine gevezelik etmeye başlayınca bir adım geri çekildi. “Baban motosikletle uğraşmayacak mıydı? Motosiklet tamircisi nerede?”

“Ahırda.” Emilio kahvaltıdan sonra geldiğinde, Papi televizyon izleyebilsin diye onu ahıra yalnız göndermişim. O zaman iyi bir fikir gibi gözüküyordu ama Zoe bu sorularla verandamda dikilirken, Emilio’nun yanında olup eski kutuların üzerine düşen tozun sesini dinlemek ve ona aletleri uzatmak istemişim.

“Zoe, Papi o,” dedim. *Ağaçtan kalemizi inşa edip, işten hastalık izni alarak Kızgın Keşişler’e biletlerimizi alabilmek için gişenin kapısında kamp yapan adam.* Bu düşüncenin sessizce uçup gitmesine izin verdim ve Zoe’nin içinden sayıp olası sonuçları tahmin edişini izledim. Yaklaşık sekiz saniye boyunca yüzünde değişik ifadeler yer almıştı ve dokuzuncu saniyeye girerken tek başıma kapıya doğru ilerliyordum.

“Ben de geliyorum.” Arkamdan giriverdi ve antreyi aşp Papi’yi geçerek mutfığa doğru yol aldı.

“Merhaba, Bay H.,” dedi kendini mutfak masasına yerleştirince. Yeterince güvenli bir uzaklıktaydı. Babam onu duymamıştı.

“Çok psikopat bir karakter olması gerektiğini biliyorum,” diyordu Zoe, “ama içimdeki gerçek çılgınlığı oyunun sonuna saklayacağım. Başından sonuna kadar çok kibar dav-

ranıp sonra PAT! İçimdeki çılgını ortaya çıkaracağım. Çok korkutucu, değil mi?"

"Kesinlikle." Zoe senaryonun satır aralarına notlarını alırken, ben de kaynayan tencereye bir paket makarna attım.

"Peki ya, 'Kafasını kesin!' repliğini nasıl yapsam? Şöyle mi desem: 'Kafasını *kesin!*' ya da '*Kafasını* kesin!' Ya da belki, '*Kesin kafasını!*'"

"İkincisi daha iyi gibi?"

"*Kafasını*. Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya..."

"Hey, kızlar!" Papi salondan seslendi. "Bu filmlere spaghetti western dediklerini biliyor muydunuz?"

"Evet," dedik aynı anda. Bu açıklamayı üçüncü yapışındı ve tek nedeni, isteği üzerine öğle yemeği olarak spaghetti yiyor olmamızdı.

Reklamlarda sesini kısıp mutfağa geldi. Kahvaltıdan sonra iş ayakkabılarını çıkarmıştı, annemin kendisine küçük gelen şeftali ve sarı gül desenli terlikleriyle ortalığı yakıyordu. "Atmışlarda bütün kovboy filmlerini İtalyanlar yapıyordu. İtalya ve İspanya'da filmler çektiler ve eğer dikkatli izlerseniz bazı oyuncuların İtalyanca konuştuklarını görürsünüz. Sonradan İngilizce dublaj yaptılar. Çok iyi değil mi?"

"Bu harikaymış Papi," dedim.

Zoe kafasını notlarına gömmüştü. Bir şeyler yazıp çiziyordu. Derin düşüncelerdeydi ve Papi salona geri dönmüştü. Sessizliği yine silah sesleri bozuyordu.

Çöp tenekesini kaydırıp açtım. Sabahki kahvenin öğütülmüş kalıntılarının altında, parlak, dergi boyutlarında bir broşür bana bakıyordu. Papi hakkında o kadar endişelenmiş olmalıyım ki bunu daha önce fark etmemiştim. Önde kır saçlı bir çift, elleri kadının dizinde birleşmiş şekilde duruyordu. Arkalarındaysa Lourdes'ten çok da büyük göstermeyen bir kadının eli adamın omzundayken tuhaf bir şekilde gülümsüyordu.

Broşürü çöpten çıkarıp üzerindeki kahve kalıntılarını temizledim. Sayfanın altında, parlak mor renkli harfler saklanacak, utanılacak hiçbir şeyleri yokmuş sıralanmışlardı.

Dönüşümler: Ailenizle Uzun Dönem Bakım Konusunda Konuşun.

“Sence bu kraliçe niye böyle sorunlu dersin?” diye sordu Zoe. “Kötü bir çocukluk geçirmiştir belki?”

“Muhtemelen,” dedim, ama zar zor dinliyordum.

Meğerse, Dönüşümler, kuzeye doğru bir buçuk saat uzaklığımızdaki Willow Brush kasabasında, annemin fazladan mesailerini aldığı o kasabada bulunan bir bakımevinin adımıymış. Medikal bakım görevlileri, dinlenme odaları, balo salonları, yüzme dersleri, yoga, misafir odaları varmış ve en önemlisi de, büyük harflerle yazıldıkları için herhalde, **ALZHEİMER HASTALARI İÇİN AYRI BİR KANAT!** Eğer parlak fotoğraflara inanacak olursan da, bu özel hastalar mutlular, iyi bakılıyorlar ve fazlasıyla uysallar.

Ve fosil kadar yaşlanıp yıpranmışlar.

Zoe, Kraliçe’nin ızdırap dolu geçmişi hakkında bir şeyler mırıldanırken ben de kırıışmış sayfaları teker teker çevirip bu *özel topluluğun*, geceleri amaçsızca dolanıp neyin nerede olduğunu unutan hastaların bakımı hakkında bir şeyler okudum. Bu Dönüşümler ekibi onlarla *baş etmek* için oldukça donanımlıymış. Kapıları, pencereleri kilitleyip sivri köşelerin güvenliğini sağlıyor, hastalara *güvenli alanlar* yaratıyorlarmış.

Dişlerim kenetlendi. Elektrikli çitlerin ardına hapsedilen, tek yalaktan yemek yiyip kesimi bekleyen atları ve sığırları gözümün önüne getirdim.

Sonunda bir not buldum. Arka kapağa iliştirilmiş, ikiye katlanmış bej rengi bir kart.

Bizi tanıyormuş gibi bir dille, el yazısıyla yazılmış.

Sevgili Rita,

Konuşmaya fırsat bulduğumuza sevindim. İstedğin gibi broşür ve başvuru paketini de yolluyorum. Dönüşümler tesisleriyle ya da ekibiyle ilgili merak ettiklerini sormak istersen ya da başka soruların olursa beni aramaktan çekinme.

Sen, Ted ve kızlarınız bu zor zamanlarda hep aklınıdasınız. İhtiyacın olduğunda burada olduğumu bil.

Sevgilerimle,

Janice McMullen.

Ted mi? Ona kimse Ted demezdi. Papi ya da Ayı, en fazla Teddy diyen vardı. Ve bu Janice de kimdi? Hangi hakla onun aklına böyle şeyler sokuyordu? Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyordu. Eğer bilmiş olsaydı, mektubunda bizi broşür yollayarak rahatsız ettiği için özür dilemesi gerekirdi. Papi öyle, yemeği püre yapılacak türde huysuz, aksi bir adam değildi ki şimdiye kadar yaptığı tek dans, sadece annemle düğünlerde birkaç bardak Malbec'ten sonra yaptıkları tango gösterilerinden ibaretti.

Mideme bir suçluluk duygusu saplandı.

Yapmak istediğim son şey Papi'nin geçen gün eczane- de yaşamış olduğu krizi anneme söylemekti ama teşhis- ten sonra bir anlaşma yapmıştık. Krizler, uzun süren kafa karışıklıkları, ruh halindeki keskin değişiklikler, kayda değer bütün kanıtlar... Doktorların dediğine göre bunla- rın dikkatlice hazırlanmış bir listesini yapmak hastalığın ilerleyişini takip etmeye ve tedavisinde bunlara göre de- ğişiklikler yapmaya yardımcı olabilirdi ama bana göre bu

sadece bizi bu hastalığın bir tedavisi *olmadığı* gerçeğini gözardı etmemiz için oyalamak amaçlı meşgul tutmaktı. Tersten bir hazine haritası çizmek gibiydi. Kesikli çizgiler ve oklar, X işareti nereyi işaret ederse etsin sonunda denize varıyordun.

Sözümü tutup eczanede olanları anneme ve Mari'ye anlattım ve farkına vardım ki onlar böyle rasgele çıkışları bekliyorlardı. Sahip olmadığı işi için giyinip hazırlanması. Emilio'ya Harley'i tamir etmesi için yardım edemeyecek kadar yorgun olması. Amaç onu iyileştirmek değildi artık. Daha kötüye gitmemesiydi. Her bir ters hareketi ya da yüz ifadesine yansımış kafa karışıklığı, onu saklamak için başka bir bahane oluyordu.

Notu parçalara ayırıp çöp tenekesine attım. Sonra sıra broşüre geldi. O yaşlı insanlar küle dönene, o zehirli kelimeler yalın, tarafsız ve zararsız birer harfe dönüşene kadar sayfa sayfa parçaladım.

"Sen iyi misin?"

"Ha?" Zoe'nin orada olduğunu neredeyse unutmuş-tum. "Üzgünüm. Kraliçe... Evet. Muhtemelen çok kötü bir çocukluk geçirmiştir."

Zoe burnunu kıristırdı. "Kostüm ve makyajdan bahse-di-yorduk."

Avucumdaki ufalanmış kâğıt parçalarına baktım. Sonra yine Zoe'ye. Tekrar kâğıtlara. Her şey bulanıklaştı.

Eğer Janice tek bir anlığına da olsa Papi'yi oraya küle dönmesi için göndereceğimizi düşündüyse...

"Jude? Ne yapıyorsun? Bu ne?"

Zoe'nin endişeli bakışlarına aynı hisle karşılık verdim. Gözlerini benim hayatımda olup bitenlerin iyi olmadığını fark edecek kadar repliklerinden ayırabilmişti.

"Annem bunları bir görüşmesinden sonra eve getirmiş olmalı," dedim sakince. Ona mektuptan ve ne anlama geldiğinden bahsettim...

Başta bir şey söylemedi. Ben de broşürün elimde kalan parçalarını öğütücüye atıp tuşa bastım, her şey gri bir bulamaca dönene kadar da durmadım.

Bunu dönüştür sen Janice.

“Eminim önemli bir şey değildir.” Zoe kâğıtlarını karıştırıp uçlarıyla oynuyordu. “Muhtemelen onu herkese veriyorlardır... Hastalara, eşlerine ve diğer yakınlarına.”

Resimlere bakıp göz kırptım. *Kırışık beyaz çarşaflar. Metal yataklar. Sivri köşelerin olmadığı alanlar...*

“Buna çok takılma,” dedi Zoe. “Eğer annen buna gerçekten ihtiyaç duymuş olsaydı, onu zaten atmazdı. Değil mi?”

Ocağın üzerindeki makarna fokurduyor, su ocağın üzerine tıslıyordu. Makarnaların bir kısmı tabanına yapışmıştı, karıştırıp sıyırarak onları birbirinden ayırmak için ani bir çaba içerisine girdim.

“Onu yarın bir görüşmeye götüreceğim,” dedim makarnaları ayırınca. “Belki de şöyle alakalı...”

“Dur artık. Senin neye ihtiyacın var biliyor musun? Bir gün dinlenmeye,” dedi Zoe ıslıl ıslıl. “Kendini çıldırtıyorsun. Yarın provaya gel. Repliklerle birlikte tam bir prova yapacağız. İzleyebilirsin. Çok seveceksin.” Sanki hemen ikna olmuşum, deyim yerindeyse yapmış olduğu normal birer genç olarak geçireceğimiz yaz planları her şeyi çözecekmiş gibi gülümsedi.

Gülleri kırmızıya boyayalım... Gülleri kırmızıya boyayalım...

Orada olacağıma dair ona söz vermiştim ama saati belirleyemedim, koridorumuzdaki telefon kulübesine benzeyen koca antika saatimiz biri gösterip de, çıkardığı o tek gonk sesiyle dilimin ucuna gelen tüm kelimeleri dondurduğunda, sesinin yankısını dinlerken, Janice’in notundan sadece tek bir satır ani ve parlak gerçekliğiyle aklıma hücum etmişti.

İstediğin gibi broşür ve başvuru paketini de yolluyorum...

Sadece parlak bir broşür değildi gelen, fazlası vardı. Başvuru paketi.

Ve onları annem *istemişti*.

"Rapor için hazır mısın?"

Sıçrayıp Emilio'nun mutfağın tel kapısından uzattığı kafasını gördüm.

"Ön kısmın tamamını sökebildim," dedi. "İçi iyi durumda. Halledemeyeceğimiz bir şey yok."

Söylediklerini duymuştum. Emilio'nun motosiklet hakkında konuştuğunu biliyordum. Ama beynim birinci viteste takılı kalmış, broşürdeki resimlerden ve ailemizi tanıdığını zanneden o kadının mektubundan ileriye geçememişti.

"Jude?" Emilio'nun ses tonu değişip daha gergin çıkmaya başladı. "Sen iyi..."

"Bu arada ben Zoe." En yakın arkadaşım, kiminle konuştuğuna dair farkındalık yüzünde aydınlanana kadar gözlerini kırparak Emilio'yu süzmüştü. "Bekle biraz, sen..."

"Emilio." Sonra kapıyı açtı ve mutfağı aşarak durduğum yere, lavabonun yanına geldi. Tekrar dikkatimi topladığımda her şeyi aynı anda fark etmeye başlamıştım: Emilio'nun spor ayakkabılarının seramiğin üzerinde çıkardığı sesi, Zoe'nin masada huzursuzlanmasını, kaynar suyun içinde makarnanın fokurdayıp tıslamasını. Sanki dışarıdan bir pencereden izliyordum ve aniden Emilio yanımda bitmiş, ocağı kapatmak için eğilince gri, yumuşak tişörtü koluma değmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tezgâhın üzerindeki eline aptal gibi bakakaldım. İşaret parmağının ucundaki tek damla yağa yoğunlaşmıştı.

"Belki de biraz oturmalısın Jude." Elini kolumun üzerine koyduğunda, kendime gelip ocağın üzerindeki tencereye döndüm. Su sakinleşmiş, kıvamı koyulaşmıştı.

“Öğle yemeği,” dedim. “Yemeği yapıyordum... motosikletle ilgili ne diyordun?”

Bakışlarını sırtımda hissetmişim, ama tencereyi kaldırıp suyu süzmek için eğdiğimde, geri çekilip devam etti.

“İskelet gayet iyi durumda diyordum, ama flanş somunlarından bazıları kayıp.”

“Flanş somunları.”

“Vidaları bir arada tutuyorlar,” dedi Emilio. “*El jefe*” ahırda bir yerlerde fazladan bulunduruyordur.”

“Onu yemeğe çağıracağım zaten. Aç mısın? Çok yaptım.” Makarnayı koca seramik bir kâse dolusu sosun içine boşalttığımda, Emilio koca ve aptal bir gülümseme takındı. Ellerini yıkaması onu için banyoya yönlendirdim, antibakteriyel sabunla: sadece iki damlayla!

“Emilio Vargas?” diye fısıldadı Zoe, çocuk bizi duymayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz. “Motosikleti tamir eden çocuk Emilio Vargas mı?”

“Şşt!” Buharı tüten makarna dolu kâseyi masaya koydum.

“Kalpleri karadır her birinin,” diye dalga geçti. Hatırlatmasına ihtiyacım olduğundan değil. Mari de Vargas erkeklerini ilk defa tanımlarken bu sözcükleri kullanmıştı. Uzun zaman önce, gecenin bir yarısı, Celi’nin kapısının önünde otururken duyduğum o sözcükler, on iki yaşındaki bedenimi elektrik verilmiş gibi titretmişti ve ertesi gece duyduklarımı Zoe’ye aktarırken yine aynı titremeyi yaşamıştım. Bunlar doğru kelimelerdi, hakkını vermişti. Ölümçül derecede yakışıklı iki erkek kardeş, birkaç yıl arayla Hernandez ailesinin iki üyesinin kalbini kırmıştı. Sanki bir kitaptan, siyah ve gümüş renkli kapağından bir alıntıymış gibiydi. *Duman ve alev dolu bir dünyada, iyi ve kötü arasındaki yüzyıllık eski savaşın ortasında kalmış gibi...* Belki Vargas erkekleri

* İsp. Patron.

birer vampir ya da cennetten kovulmuş meleklerdir diye düşünürdük Zoe'yle. Bu fantezi aylar boyu rüyalarımızı süslemiş, arka bahçede yaptığımız kamplar boyunca kulağımıza fısıldanmıştı.

Ama Zoe şu an hatıralardan bahsetmiyordu.

"Emilio Vargas'ı mı tuttun? Ve bana hiçbir şey söylemedin?"

Tabakları ve çatal bıçakları meydana çıkarıp gözlerimdeki suçluluk duygusunu görmemesini umdum. "Unutmuş olmalıyım."

"Emilio Vargas'ı nasıl unutabilirsin?"

"Ben de bundan bahsediyorum." Emilio kollarını birleştirip mutfak koridora bağlayan kapının eşiğine yaslandı.

"Biz başka bir şeyden bahsediyorduk," dedim.

O öldürücü gülüşü meydana çıkardı. "Emilio Vargas diye seslendiğiniz başka şeyler de mi var?"

Zoe masanın üzerindeki eşyalarını kurcalayıp bana yaralı bir bakış attı. "Anneme bugün bahçe için yardım edeceğimi söylemiştim, o yüzden gidiyorum. Senaryoyla ilgili yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

Giderken Papi'ye hoşça kal demedi ama kapı eşiğinde eğilip Pankek'i kulaklarının arkasından okşadı. Bana bir kere daha baktı. Belki de açıklama yapmam için bir şans veriyor, kalmasını istememi bekliyordu ama kıpırdamadım ve kapıdan çıkıp bisikletine atlayıp gitti.

Mantiken, Papi'nin hastalığının yavaş yavaş ilerlediğini biliyordum. Doktorlar onun bedensel ve zihinsel olarak artık evde bakamayacağımız kadar kötüleşeceğini söylemişlerdi. Ne zaman olacağını bilmiyorlardı ama geldiğini biliyorlardı. Ben de hissetmiştim. Her gün bir parçası silinip gidiyordu. Hâlâ kendi kendine banyoyu kullanabiliyor, yemek yiyebiliyor ve yapamayana kadar aklınıza

bile gelmeyecek birçok aptal şeyi yapabiliyordu ama, *Yedi Silahşörler*'i iki gün üst üste izlemiş olduğunu ve yazın sıcağında oduncu gömleği giymesine gerek olmadığını hatırlayamıyordu. Belki de bu sabah annemin terliklerini giymesini sebebi kendi ayakkabılarını bağlamaya çalışırken yorgun düşmesiydi.

Ya da belki de onların *kendi* terliği olduğunu düşünmüştü.

Yavaş yavaş ilerleyen. Gittikçe kötüleşen. Tahrip eden. –en'le biten bu sözcükler bütün sene boyunca etrafımızdaydılar.

Ama şimdi ona, Emilio'ya İspanyol aksanıyla kovboy taklitleri yapıp o kayıp flanş somunlarından ve hangi parçanın nerede olması gerektiğinden bahsederken bakınca... Böylesine bütün ve canlı bir adamın içten içe yok olması nasıl mümkün olabilirdi? Bunu düşünürken başım ağrı-mıştı ve iblis düşüncelerimi sezmesin diye kendimi durdurmaya çalışıp cesaretimi kanıtlamaya çalıştım.

Ama kanıta ihtiyacım yoktu.

"Bu dünyada iki tip insan vardır, değil mi Juju?" Çatalını silah gibi salladı. "Çatalı spagetti sarılı olanlar ve spagettiği uzatanlar. Sen spagettiği uzatıyorsun."

Tabağı ona uzatırken gözlerimi devirdim ama gözyaşlarım göz kapaklarımın ardında birikmişti.

Dönüşümler de Papi'nin yanına kim oturup da kovboy filmlerini izleyecek ki? Hemşireler yaptığı alıntıları anlarlar mı? İtalyanlar ve spagetti hakkındaki gerçeği biliyorlar mıdır?

Emilio ve Papi, Valentina üzerine konuşmaya dalmış-ken, lavabonun yanına gidip tişörtümden spagetti kalıntısı siliyormuş gibi yaptım. Papi motosikleti ilk aldığı gün flanş somunlarını değiştirdiğini çok iyi biliyordu, çünkü aynı gün *Las Arañas Blancas*'a katılmıştı. O ceketini sırtına ilk geçirdiğinde burnuna gelen derinin kokusunu, Arjantin sıcağında hemen nasıl ısındığını hatırlamıştı.

Gözlerimi kapattım. Valentina çok önemliydi, çok fazla hatırayı barındırıyordu. Belki bu melun hastalığı anlayamıyordum ama şüphesiz biliyordum ki Papi'yi günümüze geri getirmenin tek yolu, geçmişiyile yeniden bağlantı kurmasını sağlamaktı ve annem çoktan onu saklayacak yerler bakmaya başlamıştı bile...

*Genç Kovboy*lar filminde John Wayne'nin de dediği gibi: "Gün ışığını kaçırıyoruz."

"Ben bunları hallederim," dedim, Emilio tabakları getirdiğinde. "Sen motosiklete geri dön."

Emilio kaşlarını çattı. "Kahve içmeyecek miyiz? Siz Arjantinlilerin kahveye düşkün olduğunu sanırdım."

"*Hacerte un café Juju*," dedi Papi.

"Kendiniz yapın," dedim Emilio'ya.

"Seninkinin tadı daha güzel." Papi ve Emilio aynı anda söylemişti. İkisi de güldü. Çok zeki canım şu motosikletçiler!

"Cadı Kazanı'ndan aldığım Kara Ay karışımı işte." Demliğe biraz su koyup yeni bir filtre çıkardım. "İki kere ikiye topla. Buyur, ellerinden öper."

"Vay," dedi Emilio. "Gerçekten sihri nasıl öldüreceğini biliyorsun."

"İyi, tamam. *Sadece* Kara Ay karışımı değil. Yüzde ellisi sade, yüzde otuzu espresso ve yüzde yirmisi de Gündönümü Baharatı karışımı. Bu benim özel karışımım. Yeterince sihirli mi şimdi?"

"Abtrakadabra."

"Birileri iş başında," dedi Papi neşeyle ve ben de gülüşüne karşılık verdim. Motosiklet bu yaz sonu bitmiş olacak, Papi de iyileşecek, Janice ve diğer düşünceli medikal profesyoneller uzun dönem bakım tesislerini bir yerlerine sokarlarken, biz de böreklerimizi yiyip Papi'nin bu yaz neredeyse aklını kaçırmasına gülüyor olacaktık.

“Birkaç saat yokuz,” dedi annem. “Doktor başka bir uzmanla görüşmemizi istiyor.”

“Ya Janice?”

Annem gerildi.

“Papi, Janice diye birinden bahsetmişti,” dedim hemen.

“Yeni sosyal görevlimiz. Bize yardımcı oluyor bazı konularda...” Annem elini etrafında sallayarak doğru kelimeyi ararken seçtiği kelimenin “Dönüşümler” olmamasını umdum çünkü mükemmelce pişirmek için bir saat uğraştığım waffle’larımı düşürebilirdim, sonra da kendimi kaybederdim; çünkü o kadar lezzetli olmuşlardı ki Papi’nin kendininkinin üzerine yağ yerine mayonez sürmesini bile aldırış etmemiştim.

“Ayarlamalar konusunda filan,” dedi sonunda.

Papi üst kattaki banyodan çıkıp merdivenlerden manşetlerini ilikleyemeyerek iniyordu. Görüşmeler için annemin ona giydirdiği yeşil ve haki rengi düğmeli gömleğin yanında, yaz günü giymesine izin verdiğim oduncu gömlekleri daha normal kalıyordu.

“Şu aptal şeyler.” Homurdanıp söyleniyor, kollarını, sanki manşet düğmelerini iliklemenin başka bir yöntemini keşfedecekmiş gibi döndürüp duruyordu.

“Ay, geciktik!” Annem manşetlerine uzandı ama ondan kurtuldu.

“Ay, vaktimiz yok...”

“O zaman bana böyle gömlekler giydirme.” Giydiği gömleği düğme iş kıyafeti kazasından hatırlamışsa da söylememişti ve kaşları, parmakları o küçücük düğmeyi ufak yerine, deliğine sokmakta başarısız kaldığı için çatıldı.

“Arabada iliklersin,” dedi annem. “Gitmemiz lazım.”

“Yarı giyinik halde hiçbir yere gitmiyorum.” Düğmelere bağırıyordu, ikinci düğmeyi iliklemeye çalışırken parmakları daha da büyümüş gibiydi.

Annemin olağanüstü bir enerjisi vardı. Neredeyse her gün zırlıtlı yenidoğanları kollarına alıp onlara şarkı söyler, onları saatlerce sallardı. Sabırla solunum tüplerini yerleştirir ve kokteyl peçetesi boyundaki bezlerini değiştirirdi. Zırlayan bebeklerle dolu bakım ünitesinin arasında önemli bir iş yürütüyordu.

Kendi ağlayan dört bebeğini doğurup büyütmüştü.

Ama şimdi salonun orta yerinde iki plastik kol düğmesine yenilmek üzereydi. Gözleri vahşi ve çaresiz bakıyordu ve yanakları marketten aldığımız elmalar gibi al aldı.

“Clint Eastwood olsa ne derdi?” İkisinin arasına girip Papi’nin elini tuttum. “Böyle havalı bir gömlek giyersin ve insanlar senin saygıdeğer biri olduğunu düşünür.”

“Bunu istemezdim.”

“Sırrın benimle güvende *viejito*.” Gülümsedim ve ben iliklerken o da düğmelere olan kızgınlığını unuttu. “Bir haber alınca beni ara. Upstart’a gidiyorum.”

“Ah? Bu sene oyunda rol almadığını sanıyordum,” dedi annem.

Geçen hafta Mari'nin yolladığı el yazması metnin (birlikte çalıştığı yazarın hedef kitlesi olmanın yararları) içinde bulunduğu sırt çantamı ve bir paket patlamış mısırı kap-tım. Bugün seyirciler arasında ne kadar süre oturacağımı, aynı sahneleri kaç kere izleyeceğimi söylemedim. "Sadece Zoe'ye yardım edeceğim."

"*Bueno, mi amor.*" Annem günlük arayışlarına geçti: güneş gözlükleri (kafasında), cüzdan (beş dakika önce koy-duğu mutfak masasının üzerinde), anahtarlar (elinde). Normalden daha bir dağınıktı, akli muhtemelen Papi'de ve hastanede olacaktaydı. *Bir surat çizin, bir saat çizin, adresiniz nedir, bu tekerlemeyi tekrarlayın, daha fazla ilaca ihti-yacınız var mı?* Papi ise aksine şaşkın değildi. Gömleğinin iliklenmesi de bitince diz çöküp Pankek'e seslendi.

Ama o günlük köpek salyası dozunu karşılayamadan, Emilio garaj yolunda gözüküyordu. Kapıda karşılaştık, an-nem her zamanki konukseverliğini takınıp buyur eden bir merhabayla, babamsa yumruk selamıyla karşıladı ki Emi-lio memnuniyetle karşılık vermişti.

Artık kanka oldunuz ha?

"Hey Jude." Beni o gamzelerle vurmaya çalışmıştı ama ben *Kalkanlar etkin!* kıvamındaydım.

"Mesajımı almadın mı?" diye sordum. "Ben bir süre dı-şarı çıkacağım, o yüzden..."

"No problema. Ahırda ihtiyacım olan her şey mevcut."

"Ahıra tıklı kalmak için fazla güzel bir gün," dedi an-nem. "Bugün yürüyüşe ya da pikniğe gitmelisiniz."

"İyi fikir." Papi bana göz kırptı. "Biraz kafanızı dinleyin."

Zoe zamanında bana böyle "hoşgörülü, kozmopolit" bir aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylerdi. Ama şu an sadece beni odama yollayıp normal aileler gibi evde bir erkekle baş başa kalmamı yasaklama-larını dilerdim.

“Sen gecikmedin mi?” dedim.

“Ah!” Annemin gözleri pörtledi. “Evet! Ayı, hadi gidiyoruz! ¡Vamos! ¡Vamos!” Beni öpüp akşam yemeğinden kalma *ensalada rusa*’yı pikniğe götürmem için söz verdirtti. “Bugün iyi eğlenin, *querida*. Hepimize yetecek kadar.”

Evde Pankek’in tırnaklarının muşamba döşeme üzerinde çıkardığı sesler ve antika saatimizin tik takları duyuluyordu sadece. Papi dondurma almak için kaçtığından beri Emilio’yla ilk defa yalnız kalmıştım.

Turkuaz renkli kâseye mısır patlağı doldurup tezgâhta ikimizin ortasına koydum ve gömüldüm. “Annem beklentilerini yükselttiyse üzgünüm ama ben kasabaya gidiyorum. Bugün tek başınasın.”

Emilio ada tezgâhın üzerinde uzanıp dirseklerini beyaz mermerin üzerine yasladı. “Peki pikniğimiz ne olacak?”

“Biraz mısır patlağı ye.” Dolabı açıp içecek durumumuza bir çözüm bulmak için arandım. Üst rafta soğuk içecekler ve yoğurt duruyordu. “Kola ister misin?”

“Hayır.”

Aniden onu arkamda hissettim, kendimi kollar gibi elimde iki sodayla yüzümü ona doğru döndüm.

Kutuları alıp buzdolabına geri koydu. Kapağı kapattı. Üzerine yaslandı. Bakışlarını yüzümde gezdirip sonunda gözlerime sabitledi. “Buradan başka bir yere gitmek ister misin?”

Gözünü kırpmadı ya da başka tarafa bakmadı ve sözcüklerinin yankısı kulaklarımda gezinmeye, aklımı görüntülerle doldurmaya başladı. *Motosikletle gezebilirdik. Sen siyah motosikletinin arkasına oturur ve kollarımı sana dolardım ve beni uzaklara götürürdün. Dağları aşar, sonsuza uzanan kayalar, ağaçlar ve antik yerler boyunca ilerlerdik ve tekerlekler*

kırmızı topraklara bulanır, rüzgâr saçlarımın arasından akar giderdi. Dünlerimizi, yarınlarımızı arkamızda bırakır, asla ve asla geriye bakmazdık...

"İstemem... Nereye?" Tezgâha geri döndüm. Kafamı karıştıracak kadar az bir mesafe bırakarak beni takip etti. Bana asılıyor muydu? Arkadaş mı oluyorduk? Arkadaşlar böyle flört eder miydi? Yoksa bugün işten kaytarmak için zaman mı geçirmeye çalışıyordu? "Peki ya..."

"Bana büyük bir iyilik yapmış olursun," dedi. "Duchess'ten getirmem gereken bir motosiklet asansörü var. Samuel daha sonra kamyonetiyle getirecekti ama beni hemen oraya sen götürürsen vakit kazanmış oluruz."

Bir iyilik. Tabii ki.

"Ayrıca," diye devam etti, "seni dışarıya çıkarmazsam nasıl bir erkek arkadaş olurum sonra?" Emilio'nun gözleri benimkilere, *Hedefe kilitlenildi! Atışa hazırlan!* dermişcesine kilitlendi. "Daha ilk buluşmamızı, ilk öpüşmemizi yaşamadık... Başarısız olmak üzereyim burada."

"Bu kadar romantik olmana ve bir kızı motosiklet garajına götürmene rağmen başarısız olman çok şaşırtıcı gerçektir. Ve bir de kendini ona bıraktırıyorsun. Süper bir ilk buluşma."

"Seni benim götürmemi mi istersin, *princesa*? Motosikletle bir tur attırayım mı?" Puerto Rico bayraklı anahtarlığını serçe parmağında sallayıp sırtıttı. Her hareketi bir meydan okuma, zamanın olmadığı, can sıkıntısına imkân bırakmayan gizli bir mekâna davetiye gibiydi.

"Ben almayayım," dedim.

"Aramızda özel bir şeyler olduğunu sanmıştım, sen ve ben."

"Evet. Babam burada olman için sana para ödüyor. Çok özel hem de."

Suratına yaralı bir köpek yavrusunun ifadesini yerleştirince, sağlıklı karar alma yetimi patlamış mısır kâsesiyle birlikte terk ettim.

“Seni götüreceğim,” dedim. “Ama sadece bir saatin var. Ve bu bir buluşma değil, bir iyilik. Bu da bana borçlusun demek.”

“Başka şartın var mı?” Bir kaşını havaya kaldırdı. Bu hareketi henüz çok iyi yapamadığı için, daha az etkileyici ve daha çok tehditkâr gözüküyordu.

“Bu kaş olayını odadaki aynanın karşısında çok çalışıyorsun, değil mi?”

O hınzır kaş aşağıya indi ve yemin ederim ki yüzü hafifçe kızardı ama kirli sakalından bunu anlamak zordu.

“Bu beni takip ettiğin anlamına mı geliyor? Evime mi girdin yoksa? Belki odamda gizlenmişsindir?” Bir adım yaklaştı ve çamaşır yumuşatıcısının kokusuyla alanımı ihlal etti. Nefesi portakal gibi kokuyordu ve bir an için odasını hayal ettim: bu sabah uyandığında nasıl göründüğünü, yatağının kenarına fırlatılıp atılmış gri tişörtünü, karışmış ve dağılmış saçını, yeni uyandığındaki surat ifadesini, derin, çatallı sesini, parmaklarım omzundaki yara izlerinde, karnında gezinirken...

“Hey,” diye fısıldadı. “Gizlice girmene gerek yok. Seni içeri alırım.”

Neredeyse boğuluyordum. Mısır patlağının kaçmış olabilir mi boğazıma? O şeyler oldukça tehlikeli olabiliyorlar.

“Bu yaptıkların diğer kızlarda gerçekten işe yarıyor mu? Eminim tüm favori repliklerini ayna karşısında çalışıyorsundur, ha?”

Emilio kafasını salladı. “Aynaya ihtiyacım yok. Nasıl göründüğümü biliyorum.”

“Evet, bir aptal gibi.” Pankek’e seslenip Emilio beni takip ederken dışarıya yürüdüm. Temiz hava, tam da ihtiya-

cım olan şey. Biraz gün ışığının iyileştiremeyeceği bir şey yoktur.

"Binmek istemediğine emin misin?" Emilio parmağını motosikletine uzattı.

"Eminim."

"Baban bu konuda tam bir öncüydü, değil mi? Ama sen dört tekerlekli den azını kullanamıyorsun. Onun kızı olduğuna emin misin?"

Bir kahkaha attım ama Papi ve eski hayatıyla ilgili söyledikleri içimi burkmuştu. Doktora giderken o iş gömleklere yerine Arañas ceketini giymesini dilerdim. Onca yıldan sonra bile o ceketin içinde oldukça sert gözüküyordu. Belki de o yaşlı Alzheimer bunu bir uyarı olarak alır, "Ah, bu *muchacho*'ya* bulaşmasak iyi olur!" dercesine başka yöne kaçardı.

"Pankek'i de yanıma alıyorum," dedim, "ve o motosikletlerden hoşlanmıyor. Değil mi oğlum?" Pankek benimle aynı fikirdeydi, onu arka koltuğa yerleştirirken sarkan dili ve salladığı kuyruğu kanıtımdı.

Emilio ve ben öne geçtik. Emniyet kemerini takar takmaz, ikimizin arasında duran vites koluna baktı ve gözleri açıldı. "Sen düz vites kullanabiliyor musun?"

Debriyaja basıp arabayı çalıştırdım, motorun devrini yükselttim. Üç kere filan.

"Ay, *Dios mío*, bu kız yok mu?" Emilio gözlerini devirip *Lanet olsun! Motosiklet tamiri, düz vites araba kullanmak... Bu kızın yapamayacağı şey yok!* der gibi omuz silkti.

Garaj yolundan çıkarken dikiz aynasındaki yansımamı yakaladım.

Oldukça gülünçtü.

* İsp. Delikanlı.

Asansör muhtemelen motosikletler için ayarlanabilir bir platformla turuncu renkli koca bir rampadan oluşuyordu. Arka camdan Emilio ve Samuel'in onu kamyonete sürüklemelerini izledim. Emilio beni kendisini izlerken yakalamıştı ama bunu bir şova dönüştürmek yerine yumuşak ve tatlı bir şekilde gülümsedi. Kafasını çeviren ilk ben oldum.

Dakikalar sonra ben Duke'e resepsiyonun yanında tamiratın gidişatını anlatırken uysalca ortaya çıktı. "Her şey hazır," dedi ve Duke'e hoşça kal dedikten sonra beni ve Pankek'i dışarıya yönlendirdi. Sırtımdaki eli ılıktı.

Kamyonetle Old Town kasabasını aşip sınırlarından çıkmıştık ama Emilio tek kelime etmemişti. Baştan ayağa gergindi. Parmağıyla bacağına vuruyor, dizini sallıyordu. Pencereyi açıp tekrar kapatmıştı. İki kere.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim." *Tak-tak-tak.*

"Emin misin?"

"Evet." *Tak-tak.*

"Garip davrandığının farkındasın, değil mi?"

Emilio camdan dışarıya baktı, parmakları yolu çevreleyen sarıçam ağaçlarını takip ediyordu. "Ben sadece... Nasıl düz vites kullanacağımı bilmiyorum."

"Ne?"

Gürleyip bana döndü. Çenesini sıkmıştı. "Düz vites araba kullanmayı bilmiyorum!"

"Biraz daha gaz ver. Tamam, şimdi yavaşça debriyajdan ayağını çek ve... Olmadı. Tekrar debriyaj. Debriyaj. Debriyaj!"

Yine stop ettik. Ellinci sefer miydi? Yüz müydü? Yirmiden sonra saymayı bırakmıştım. Pankek bile altın sarısı kürküne rağmen hafif yeşil bir renk almıştı. Stop edişler

sırasında asansörün kamyonetin arkasına nasıl zarar verdiğini düşünmemeye çalışıyordum, arkadaki her şey kıyamet kopuyormuş gibi tangırdıyordu.

Emilio kamyoneti yeniden çalıştırdı, birkaç kere kaldırıp stop ettirdi. Alnını direksiyona dayayıp homurdandı.

“Dışarı çık,” dedim. “Bir fikrim var.”

Yer değiştirdik ve elini vites koluna koyup gözlerini kapatmasını istedim.

“Vitesi ben değiştireceğim. Ben yaparken motorun nasıl ses çıkardığını dinle.”

Yüzü gergin ve ciddiye. Elimi vites kolundaki elinin üzerine koyunca ürktü ama gözlerini kapalı tuttu.

“Rahatla. Vitesi her oynattığımda, debriyaja basıyorum. Kaçınıcı viteste olduğumuzu sana söyleyeceğim. Birinciyle başlıyoruz.” Debriyaja basıp elimin terli olmamasını umarak vites kolunu en sola ve yukarı oynattım.

“İkinci vites.” Vites kolunu dümdüz geriye çektim, hızımız artıyordu. “Üçüncü vites.”

Heyecanlı gülümsemesini yakalayınca beşinci vitese kadar çıktım. Sadece elliyle gidiyorduk. Kamyonet yüksek vitesten dolayı bağıırıyordu ama pencereler tamamen açıktı ve Pankek kafasını dışarı çıkarmış, diliyle rüzgârı yalıyordu. Güneş kolumu yakıyor, Emilio gülüyor, rüzgâr saçlarımı karıştırıyordu ve düşündüm ki sadece bu seferlik, sadece bu bir dakika için, *Boş ver. Tek ihtiyacım olan bu.*

Ve sonra böyle olmadığını hatırlayıp vitesi düşürerek bizi sorumluluklarımıza geri döndürdüm.

“Birebir düz vites dersi buraya kadar.” Elimi onunkinin üzerinden çektim.

Emilio gözlerini açtı. “Ders hemen bitti mi yani? Daha yeni açılıyordum.”

Bir çift saksâğan, rüzgârlığın önüne doğru çullanıp sarıçamların arasında gözden kayboldu.

"Sen çalışamayacak kadar yorgun düşmeden önce Valentina'ya dönsek iyi olur."

"Ben yorulmam. İki kelimeyle anlatayım: Sert adamım."

"Öyle mi? O sert adam lafı düz vites kullanamayan bir *muchacho* için biraz fazla sanki."

Emilio sert görünüşlü bir adamı taklit etti. Dudaklarını kıvrıp kahkahasına yenik düşmeden önce yalandan bir küçümseme taklidi yaptı. Güneş gözlerinde parlıyor, gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve gamzeleri meydana çıkıyordu.

Sanki günbatımı gibiydi, kanyonun üzerinde görülen, parlak kırmızı olanlardan. Bu geçici sessizlik sürerken elimi tutup aramızdaki koltuğa koydu.

Bir açıklama bekledim, vurucu bir söz, bir meydan okuma, ama hiçbir şey belli etmiyordu. Dudakları çok yumuşak ve tek kelimeyle öpülesi görünürken bakışları yavaşça dudaklarıma doğru kayıyordu ve salisenin binde biri kadar bir süre için kendimi ona yöneltmek istedim...

Hayır. Ailem doktora gitmiş ve Papi muhtemelen sağına soluna iğne yiyip duruyordu ve ben zaten tanımamış olmam gereken, kalp kırmakla nam salmış ailenin ferdi bir çocukla fantezilerimi gerçekleştirmeye ramak kalmıştı.

Elimi onunkinin altından çekip motoru çalıştırdım.

"Kahretsin!" dedi. "Yaşadığım en kısa buluşmaydı."

"Sana bunun bir buluşma olmadığını söylemiştim." Suratıma alaycı bir gülümseme oturtmaya çalıştım. Muhtemelen bu sabah pişirdiğim waffle'ları düşünüyormuşum gibi bir ifade takınmışım ama istediği etkiyi yaratmıştı ;çünkü anlık bir hayal kırıklığı gözlerine yerleşmişti ve kafasını çevirmişti.

Eve sessizlik içinde vardık. Beynim yaptığımız sürüş dersini tekrar oynatıyor: elimin altında vites kolunu tutan parmaklarını, elimi sıkışını ve yaklaşık yirmi yedi farklı uygunsuz düşüncüyü, ki bunlar içinde...

“...somonları?” diyordu Emilio biz garaj yoluna girdiğimizde.

“Ben... Eee... Ne?”

“*El jefe* kayıp flanş somonlarını buldu mu? Çünkü onları ucuza ısmarlayabileceğimiz bir internet sitesi buldum.”

Öksürdüm. “Flanş somonları. Emin değilim. Doktor-dan geldiklerinde sorarım.”

Emilio şortundaki kurumuş sarı boya lekesini çıkarmaya çalışıyordu ama kamyonetten inmek için kıpırdamadı. Sürücü kapısını açınca Pankek arkamdan fırlayıp *Tanrı’ya şükür sonunda eve geldik! Çünkü... Tavşanlar burada!* der gibi arka bahçedeki küçük gri tavşanı kovalamaya koştı.

Motor tıkırdayınca Emilio sonunda şortuyla uğraşmayı bırakıp bana baktı.

“Jude, baban... O neden...” Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sorusunu bitirememişti ama yine de cevap bekliyordu.

Pankek çimlerde embesil gibi bir o yana bir bu yana koşuyordu ve ben de eski ahıra bakıyor, ahırın kuzey tarafını yiyormuş gibi gözüken ağaçları, uzaktaki kırık iğne yapraklı ağaçları ve üzerinde parlayan mücevher mavisi renkli gökyüzünü izliyordum. Papi yıllardır ahırını yenileyip oraya buraya tahta çakıyordu ama ağaçlar bir şekilde ahırını delip girmeyi başarıyordu. Dağlar olduklarından daha ağır ve daha devasa gözüküyorlardı ve o an, kozmik anlamda ne kadar önemsiz olduğumuzu, o korkunç, rahatlatıcı gerçeği, bir yerde haddinden fazla beklediğinde ayak ucunda toprağın birikmeye başlayacağı, dünyanın seni hücrelerini birer birer yutarak tüketeceği ve yüz yıl geçtiğinde etrafında biriken o toprak yığını gözlerini de kapatana kadar hâlâ o manzaraya hayranlıkla bakıyor olacağın gerçeğini daha önce hiç hissetmediğim kadar hissetmiştim.

“Bazen öyle çileden çıkıyor,” dedim, tüm o eskimiş bahaneler fırtına gibi dilimin ucuna birikiyordu. “Çok çalışıyor. Ona hep biraz ara vermesini söylüyoruz.”

“Emekli olduğumu sanıyordum.”

“Yani burada demek istedim, evde yaptığı şeyler konusunda.” Kendimi dışarı, garaj yoluna attım ve Emilio asansörünü alabilsin diye kamyonetin kasa kapısını açtım.

“Hey Jude?”

Ufacık, gri-yeşil renkte bir sinekkuşu üzerimizden vızıldayarak geçti. Ben de onu izleyip Emilio’nun Papi hakkında, neden dalıp gittiği, neden ortalarda dolandığı, neden doktorların bir gün bunların hepsini unutacağına ısrar ettikleri üzerine daha fazla soru sormamasını umdum.

“Sürüş dersi için teşekkür ederim,” dedi Emilio. “Bençe oldukça iyiyim, değil mi? İlk sefer için fena sayılmaz.” Direksiyonu çevirip vitesi değiştirir gibi taklit yaptı, kaşı havaya kalkmıştı. Gülümsememe karşı koyamadım.

“Arabada yaptığından daha iyi yapıyorsun.” Boynumu ovuşturup omuzlarımı çevirdim. “Rodeoda kaybetmişim gibi hissediyorum.”

Güldü ve aramızda yine bir sessizlik uzayıp gitti.

“Aslında şu konuda biraz yardıma ihtiyacım var,” dedi sonunda asansörü işaret ederek.

“Senin için fazla mı ağır?”

“Hayır. Sadece tuhaf.”

“Senin gibi.” Bir ucundan tutarken sırttım ve ahıra kadar ikimiz de penguin yürüyüşüyle ilerledik.

“Bunu kafana çok takma,” dedi sonunda taşıdığımız şeyi bıraktığımızda. “Ama buluşma olmayan bir buluşma için oldukça eğlenceliydi. Bir dahaki sefere öpücük olmayan bir öpücük alacağım.” Göz kırpıp Valentina’ya doğru yürüdü, o deli edici gamzeler yol boyunca itiraz etmem için meydan okumuştı.

Prova için üzgnm. Bni arar msn?

Zoe öğle boyunca mesajlarımı görmezden gelmiş, aramalarımı sesli mesaja düşürmüştü. Onu suçladığımdan değil tabii. Artık her şeyde olduğu gibi, elimde sadece bir avuç basit bahane vardı. *Saatın farkına varamayıp provayı kaçırdığım için özür dilerim. Babam sınıf pikniğinde sıyırıp herkesi korkuttuğu için özür dilerim. Bütün yazımı motosikletler, tedaviler ve o aptal Dönüşümler broşürüyle geçirdiğim için özür dilerim. Sana Emilio'dan söz etmediğim için özür dilerim...*

Drama kulübündeki ve yaz tiyatrolarındaki yıllarımız, âşık olduğumuz Big Picture Lisesi ve vadideki diğer özel okulların erkek öğrencileri, başrolleri kimin kapacağına dair girdiğimiz iddialar, öpüşme sahneleri... Üstünden koca bir ömür geçmiş gibiydi ve şimdi normal olmaktan milyonlarca yıl uzaklıktaki bir dünyada süzülüyordum. İşler normal olsaydı, Duchess'te Emilio'yu tanıdığım ilk anda Zoe'yi arar, bütün ürpertici detayları dökülürdüm. Ve işler normal olsaydı, Zoe sayfanın ortasına uzun bir çizgi çekip

artılar ve eksilerden oluşan bir liste yapar, ettiğim yemi-
ni eksi hanesine yazardı. Gamzelerini, saçlarını, gözlerini,
vücudunu, yara izlerini, motosikletteki kabiliyetini, espri
anlayışını ve diğer tatlılıklarını nereye mi yazardı? Artı ha-
nesine tabii ki.

“Dokuza karşı bir,” derdi. “Tercih çok açık.”

Ama açık değildi. Bir tercih bile değildi. Sadece bir iş
meselesiydi, bitiş tarihi belli olan bir anlaşmaydı. O yarım
saniyelik öpücük fantezisini tekrar düşünmek çok gülünç-
tü ama...

Elimdeki telefon titrediğinde nasıl irkildiysem, Zoe’yi
neredeyse telefonu odanın karşısına fırlatarak cevaplaya-
caktım.

Yalnız arayan Zoe değildi. Arayan Mari’ydi.

“Az önce annemle konuştum,” dedi. “Papi bütün testle-
re tabi tutulmuş ama şimdi daha kötüye gidip gitmediğini
öğrenmek için başka bir bunaklık uzmanıyla görüşmeyi
bekliyorlarmış.” Mari bir nefes alıp yavaşça verdi. “Sen na-
sılsın?”

“İyiyim. İdare eder.”

“Annem o tatlı çocuğun bugün yine evde olduğunu
söyledi. Olay nedir? Benden bir şey mi saklıyorsun karde-
şim?”

“Her zamanki gibi yine durumu farklı yorumluyorsun.
Ortada bir olay yok. Papi’nin motosikletini tamir etmemi-
ze yardım ediyor.”

“Annem ondan hoşlandığını düşünüyor.”

“Annem çok fazla dizi izliyor.”

“Ne? O televizyon izlemez ki.”

“Hemşirelik merkezinde izliyor. Hepsi izliyor.” Hemşi-
reler hakkında tüm bilgim Zoe’yle ortaokulda izlediğimiz
pembe dizilerden öğrendiğim şeylerdi ama kendimden
çok emin konuşmuştum. İroninin farkındaydım.

Birkaç saniye sonra, Mari'nin klavye tıkırtılarını duyabiliyordum. Muhtemelen hemşirelerle ilgili söylediğim şeyi araştırıyordu. Her şeyi bilmeyi severdi.

"Büyük haberi veriyorum," dedi sonunda. "Birkaç haftalığına eve geliyorum."

"Gerçekten mi?" Yataktan fırlayıp aniden canlandım. Mari'yi bir ay önceki mezuniyetimden beri görmüyordum ve ziyareti mezuniyet sonrası pikniği yüzünden gergin ve üzgündü. Annem Papi'yi mezuniyet törenine götürmeye cesaret edememişti.

Mari'nin duyurusu kalbimi dalgalandırmıştı. Şimdiden beraber yediğimiz öğle yemeklerini, nehir kenarındaki yürüyüşleri, kitaplar hakkında yapacağımız sohbetleri hayal ediyordum ama sonra *"asla ve asla, kontrolüm altında ya da dışında, herhangi bir durumda"* olayını hatırladım ve kalbim sancıdı. Emilio'nun kim olduğunu anlayacaktı ve oralarda hiç bulunmadım ama televizyonda gördüğüm kadarıyla arka sokaklarda dedikleri gibi *ortalık karışacaktı*.

Yemin Mari'nin fikriydi. En çok da kan dökme kısmıyla övünüyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. En sevdiğim ablama söylemek üzere olduğum şeye inanamıyordum. Kanıma, canıma, bana saçımı örmeyi, annemin böreklerinden yapmayı ve Bayan Fisk'in yıllar yılı değişmeyen birinci sınıf tarih dersi sınav sorularının cevaplarını nasıl ezberleyeceğimi öğreten kişiye.

Alo, cehennem mi? Ben Jude Hernandez. Rezervasyon yaptırmak için aramıştım. Bir kişilik masa istiyorum, cehennem ateşine yakın yerden olsun boş yer varsa.

"Ziyarete gelmek istemen güzel," dedim. "Ama o kadar uzun kalmana gerek yok. Biz iyiyiz."

"Bu senin için çok fazla Juju. Eczanede neler olduğuna baksana. Ya yine olursa?"

Bacaklarımı yatağın üzerindeki tüylü battaniyenin altına soktum. "Papi bazen böyle anlar yaşayabiliyor. Bir ya da iki kere. Doktorlar bunun olacağını söylemişti."

Mari telefona hortum sesine benzer bir iç çekti. "Bunu kendi başına yapamazsın. Annem senden bunu bekle..."

"Beklemiyor. Ben istiyorum. Yaz tatilindeyiz. Vaktim var. Ciddiyim Mari. Sadece hafta sonu için gel."

Şeytan-Jude omzuma yerleşip Melek-Jude'u taşılıyordu. İşler burada biraz karikatürize olmuştu gerçekten de.

"Kızlarla bunun hakkında konuştuk," dedi Mari. "En yakın benim. Oraya en kolay ben gelebilirim. Celi de sonbaharda sen okula başlamadan önce gelebilir. Böylelikle bütün zamanını Papi'yle geçirmemiş olursun."

"Ama Papi'yle olmaktan hoşlanıyorum." Sesimdeki iniltinin tadı acıydı ama beni şaşırtmamıştı. Kardeşlerimle konuşmak beni her zaman çocukluğuma döndürürdü. Aniden bensiz Fuzzy Amca'nın Dondurma Dükkanına gittikleri için garaj yolunda ağlayan beş yaşındaki halime geri dönerdim. *Bu kez gelemezsin Jujube. Sana çikolata ve fıstık aromalı dondurmadan getireceğiz!* "Peki internet buluşmalarının ne olacak? Ruh eşin hemen köşe başında bekliyor olabilir."

Mari inledi. "Köşe başında, annesinin bodrumunda. Bir süre erkekleri bırakıyorum, tamam mı? Tabii Blackfeather'da bizden gizlediğin başka yakışıklılar yoksa."

"Hayır! Saklamıyorum. Yani burada yakışıklı çocuk yok. Hiç. Bir tane bile yok."

Pankek bana yaralı bir bakış attı. *Ben neyim peki, doğranmış ciğer mi?*

"Pankek dışında," diye ekledim hemen.

"Jude, garip davranıyorsun."

"Ben... Peki ya müşterilerin?"

"Oradan çalışabilmek için her şeyimi ayarladım. Ah,

gönderdiğim kitabı okuyabildin mi?"

Mutfak masasının altına sıkıştırdığım sırt çantamı anımsadım. Sabah oraya koyduğumdan beri el yazması metin dokunulmamış halde bekliyordu. "Okuyacağım. Bu akşam okuyacağım."

Harikasın! Şeytan-Jude bana alkış tutuyor, altın dişleri olduğundan gülüşü hınzırca parlıyordu. Melek-Jude ise başındaki haleyı utançla tutmaya çalışıyordu, çünkü sah-te altından yapılmış soluk ve gedikli halesi başından aşağı düşüyordu. Açıkça görülüyor ki Şeytan-Jude işinde daha çok kazanıyordu.

"Bu gece onu okumalısın. Çok iyi! Müthiş çekici erkek karakterler var ama vampir değiller." Mari klavyesini tıkırdatıyordu. Ofisteydi ama ben onu hep hayal ettiğim gibi, Denver'daki evinde, bulutlu pijamalarını giymiş, etrafı el yazması metinlerle çevriliyken, sevgili koltuğuna bacaklarını uzatarak yayılmış bir halde hayal ettim. Kış tatilimde iki haftamızı beraber geçirmiştik; sevgili koltuğuna sığışıp Netflix izlemiş, Blackfeather'da bulmanın imkânsız olduğu Tayland yemeklerinden sipariş etmiştik. Mari teslim etmesi gerekenlerin bazılarını okumama izin vermiş, bir ay sonra favorilerimden birini satışa çıkarmıştı.

Bu kitap raflara düştüğünde, herkese o yazarı yığınların arasından nasıl seçtiğini anlatabilirsin...

"Papi konusunda sana büyük yardımım dokunacak," dedi Mari. "İnternette bir ton şey okudum, annem de beni devamlı olarak bilgilendiriyor. Hazırlıklıyım. Endişelenmene gerek yok."

Bunu kâğıda dökmesini istemeyi aklımdan geçirdim. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum. Yarın öğle yemeğinde orada olacağım. Besos.""

* İsp. Öpücükler.

"Ciao." Telefonumu yatağa fırlattım. Gözlerimin arkasına bir baş ağrısı yerleşiyordu. Melek-Jude ve Şeytan-Jude hâlâ atışıyorlardı. Mari'yi görmek, dediği gibi bana büyük bir yardımda bulunacağına inanmak istiyordum...

O Vargas erkeklerinin üreme yeteneklerini ellerinden alalım...

Felakete merhaba deyin. Onun eve gelmesine izin veremezdim. Henüz değil. Peki ya Valentina çalışmaya başlayıp Emilio yolculuğuna çıktığında? O zaman kesinlikle gelebilir. Koca bir ay izin alıp bir valiz dolusu okunmaya hazır el yazması metni de yanında getirebilir ve annem bize börek pişirirken, Papi herkese büyük bir sürprizi olduğunu söyleyebilirdi. Sonra hepimiz dışarı çıkardık ve Papi motosikleti çalıştırıp çoğunlukla ikimizden bahsederek herkese onu nasıl tamir ettiğimizi anlatırdı. Mari ve annemin neşesi yerine gelir ve Emilio'dan bahsetmemize gerek kalmazdı.

Ama bunlar gelecekti. İlk olarak, annemi Mari'yi iyi olduğumuza, Denver'daki hayatından sadece Papi ve bana bakıcılık yapmak için kopmaması konusunda ikna etmesi için ikna etmem gerekiyordu.

Çünkü tamirata ara vermek, ihtimal dışıydı.

Melek-Jude bana hareket çekince, Şeytan-Jude onu tokatlayıp beni destekler şekilde kafasını sallamıştı. *Biliyorsun Jude, patronun aşağıda her zaman işe yarayacak birilerine ihtiyacı var. Senden bahsetmekten memnun olurum...*

Kendime bir bardak Yerba çayı yaptım ve kalan *torte de papas'ı* (domates sosu ve peynirle karıştırılmış patatesten yapılmış omleti) tırtıkladım. Mutfak ürkütücü derecede huzurluydu ve annemin mutfak becerilerinin kokusu havayı doldurup taşırmıştı. Pankek ininde sessizce horlamaya başlamıştı ve antika telefon kulübesinden bozma saati-

miz gece yarısını saniye saniye haber veriyordu. Gözlerimi kapatıp dilimdeki bol soslu *torta* tadını hissettim.

Bu Papi'nin en sevdiği yemektir ve annem en son, bu senenin başlarındaki doğum gününde yapmıştı. Sadece birkaç ısırik alıp hoşlanmadığını, bu yemeği ömrü boyunca hiç sevmemiş olduğunu söylemişti. Öyle saçma bir tartışmaya girmişlerdi ki sonunda annem eski fotoğrafları eşeleyip *torta* pişirdiği özel günlerin fotoğraflarını bulmuş, sonunda Papi iddiayı kaybedip annemin asık suratını silmek için iki tabak birden yemişti.

Bu akşam yemeğindeyse sadece tabağındakinin yarısını yemişti.

Saat on ikiye gelmiş, saatin melodik sesi bunu ahenkle haber vermişti. Gece yarısının tüm büyüğü bozulmuştu ve artık aç değildim.

Çöp kutusunu bir ihtimal başka bir broşür ya da şu kayıp başvuru formunu bulacağımı bekleyerek açtım. Ama başka bir *Dönüşümler* propagandasıyla karşılaşmadım. Her zamanki yemek kalıntıları, yırtılmış zarflar ve kahve filtreleri vardı. Ve bir beyzbol şapkası, açılmamış bir paket donmuş bezelye, bir kalıp sabun, bir çorap ve Araceli'nin Michael J. Fox hayranı olduğu dönemden kalma üç adet DVD.

Benden önce Papi etrafta dolanmış olmalıydı.

Mutfaka girerken, "Bu saatte ayaktasın," dedi annem yumuşak bir sesle. Normalde pürüzsüz olan yüzünde soluk pembe çizgiler vardı.

DVD'leri ve sabunu lavabonun kenarına koydum. Beyzbol şapkası oldukça yamulmuştu, kurtarmaya değmezdi. "Koltukta mı uyuyakaldın?"

"Beni yakaladın," dedi.

İkimize de taze çay yapıp mutfak masasında ona katıldım. Papi yatağına yattığına göre doktor randevusu (ikisinin de akşam yemeğinde değinmediği konu) hakkında açıkça konuşabilirdik.

“Hafızası gittikçe kötüleşiyor,” dedi, “ama bekledikleri kadar kötü değil. Klinik uygulama için onaylanmış başka bir beyin taraması daha ve bir de genetik testi yaptılar. Olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorlar.”

“Sence yardımı dokunacak mı?”

“Umuyorum *mi amor*.” Annem çay poşetini çıkarıp çay tabağına koydu. “Ona Alzheimer Derneği’nin bilekliği verdiler. Ne olur olmaz.”

Doktorlar ona ilk teşhisi koyduklarında bileklik programından bahsetmişlerdi ama annem o an hastalığının bir de etikete ihtiyacı olmadığını ilan etmişti. Ama şimdi bileğini parmaklarıyla kavramış, geçici bilekliğin Papi’nin bileğine uymasını umut ediyordu.

“İş ve cep numaralarım, ev adresimiz ve senin cep telefonu numaran yazılı. Eğer kaybolacak olursa...” Cümlesini tamamlamadı, yüzü hissettikleri yüzünden gerilmişti.

“Arayacaklar. Hatırlıyorum.”

“Sadece önlem amaçlı. Endişelenme.”

Kupasının üzerinden bana baktığında gülümsedim. “Bugün Mari’yle konuştum. Yarın gelecekmiş?”

“Bence iyi fikir,” dedi annem. “Değil mi? Böylece her şeyi tek başına yapmak zorunda kalmazsın. Arkadaşlarını özlediğini biliyorum.”

Arkadaşlarım. Böyle giderse, yazın sonuna kadar özleyecek arkadaşım kalmayacaktı ama yine de başımla onayladım.

“Bu hepimiz için iyi olur. Kısa bir ara. Yükü paylaşıyoruz.” Yine dalıp çayından bir yudum aldı.

“Peki ben üniversite için evden ayrıldığımda ne olacak?” diye sordum. “Mari sonsuza kadar burada kalamaz. Peki ya Arjantin? Evi satmak için ilan vermeliyiz, değil mi?”

Yıllardır ailem, ben Denver’a yerleşir yerleşmez emekli olup Lourdes’in yakınına, Arjantin’e taşınmaktan bahsed-

yordu. Geçen sene bunu ciddi anlamda düşünmeye başlamışlar, Lourdes'ten ve oradaki akrabalarımızdan ev kredisi hakkında bilgi almışlar ve artık ihtiyaç duymadıkları eşyaları dağıtmışlardı. Son zamanlarda bu konu hakkında konuşmamışlardı gerçi. Annem bana üzgün, uzak gözlerle bakıyordu.

Dudaklarını kelimelerini düşünürcesine birbirine bastırıp sonra kafasını salladı. "Onu sırası gelene kadar düşünelim. Aç mısın? Sana bir şeyler yapmamı ister misin?" Sandalyesini geri çekti. "Neden gülüyorsun?"

"O sözün doğrusu, 'Onu sırası gelince düşünürüz.'"

"Ah!" Annem de güldü ama soluk ve kısa ömürlü bir kahkahaydı. "Sanırım bazen hiçbir şey söylememeliyim."

Bakışına karşılık verdim ve aramızda bir iletişim oldu. Bir anlayış belki de. Bazı şeyleri *hiç* söylememenin, onları ortalığa yaymaktan daha yorucu olduğu konusunda karşılıklı bir farkındalıktı, ama ikimiz de daha fazla zorlamak istememiştik.

Yine broşür aklıma gelmişti. Sosyal görevli.

Söylemediği çok fazla şey vardı.

Lavabonun kenarına yığılmış olduğum DVD'lere bakıyordu.

Benim de söylemediğim çok fazla şey vardı.

Masanın karşısında oturan kadına bir bakış atıp hayatımda ilk defa ona bambaşka bir gözle baktım. Annem olarak değil, bir eş, âşık olmuş bir kadın olarak gördüm. Genç, güzel ve heyecan verici biri, yeni bir ülkedeki macera için, birlikte kurulacak hayat için varını yoğunu toplayıp tüm ailesini geride bırakan biri olarak. Bu, aşkın sessiz anlaşmasıydı, kör ve umut dolu, sonsuza kadar güzel kalacak türden.

Annem gülümsedi ama gözlerini bu sabahtan beri çevreleyen başka bir üzüntü vardı. Mari'nin uzatılmış ziyareti

için planladığım bütün bahaneler suya düşmüştü. Bunu anneme yapamazdım. Şimdi olmazdı.

"Aç değilim," dedim. "*Torta'yı* bitirdim."

"Tamam, *querida*. O zaman ben yatmaya gidiyorum." Annem sandalyesinden kalkıp alnımı öptü ve ben de gözlerimi kapatıp çoraplarının döşeme üzerinde çıkardığı tanıdık sürtünme sesini dinledim. Düşen yaprak kadar yumuşak bir sestti.

Ablalarım o yemine Vargas adını koymakla hata etmişlerdi. İsimlerin bununla bir alakası yoktu. *Bütün* erkekler eninde sonunda bir şekilde kalp kırıyordu.

Pankek görev aşkıyla yanıp tutuşmuştu. Sabahtan beri kapının önünde dikilip duruyordu. Zavalıcık, ilgisini çekecek bir şeyin çıkagелеceğini düşünüyordu. Öğle yemeğinden hemen önce kırmızı bir toz bulutu döne döne garaj yolumuza girmişti ve Pankek de, "Ah Tanrım! Ah Tanrım! Bir şeyler oluyor! Ah Tanrım!" dercesine kuyruğunu helikopter gibi sallamaya başlamıştı.

Sonra Mari'nin arabası çıkageline, Pankek mutfağa fırlayıp burnunu bacaklarına, "*Ciddi misin sen? Bu mu olacaktı? Neden Jude? Jude? Jude? Bana tavşanlar olacak denmişti,*" der gibi sürtmüştü.

"Seni anlıyorum Pankek." Domates sosunu fokurdamaya bırakıp börekleri fırından çıkardım. Son yemeğimizi düşününce çok da kötü sayılmazdı.

"Biri mi geldi?" diye sordu Papi, araba sesini duyunca.

Mari ziyaretinin sürpriz olmasını istemişti. İstemek derken, emretmek demek istiyorum.

Papi, Pankek ve ben ön kapıyı açtığımızda, Mari orada, gün ışığının altında, okyanusta sörf yapmaktan yeni gelmiş

gibi yataktan kalkma sarı saçlarıyla dikilmekteydi ve gülümseyip hepimizi kucakladığında çekincelerimin bazıları dağılmıştı. Yüz tanesi arasından dört tanesi filan.

En azından bir başlangıçtı.

“Sizi çok özledim.” Bizi daha da sıkarken yumuşak nefesini yanağımda hissediyordum ve Papi de koca parlak bir gülümsemeyle “Ah, ah, ah,” deyip duruyordu.

“Gelmene sevindim.” Kelimeleri fısıldamıştım. Mari lavanta parfümü ve o korkunç sigaraları gibi kokuyordu ve bu da beni, odasının odamın karşısında olduğu, o ödevlerini yaparken arada sırada orada müzik dinlememe izin verdiği zamanlara götürmüştü. Dediğimde ciddiydim.

Gelmesine sevinmiştim.

Pencereler sarsılmaya başladığında, Mari üçüncü böreğini henüz yutmuştu. Mutfak kapısından dışarı bakmak için boynunu uzatıp burnunu kırıştırmıştı. “Siyah motosikleti olan kimi tanıyoruz ki?”

Yüreğim, ağzıma hoş geldin. Kendini yabancı hissetme!

Bugün için Emilio’yu iptal etmeyi planlıyordum. Mari’yi, motosikleti tamir etmesi için bariz şekilde yemini ihlal ederek bir Vargas tutmam ve diğerlerinin bunu bilmelerinin gereksiz olduğu ve tamiratın ben, Zoe ve Christina’yla çöllerle çıkmadan bitmiş olacağı konusunda ikna edebilmem için en azından bir güne ihtiyacım vardı.

¡Terminado!

Ama iptal etmeyi ihmal etmiştim ve şimdi Emilio o rahat tavırları, gamzeleri ve düşük bel pantolonuyla aileden biriymişçesine mutfak kapısına doğru ilerliyordu.

“Bakın kim gelmiş!” Papi ona el salladı. “Börekler soğuyor oğlum. *Jamón y queso** sever misin?”

* İsp. Jambon ve peynir.

“Bayılırım.” Bana hınzır bir bakış atınca birden sıcak bastı ve rahatsız oldum. Gerçekten de güneyli dilberler gibiydim. Derken evyenin üstündeki pencereyi açıp tüm o yemek pişirme işi yüzünden kızarıp bozarmışım gibi davrandım. Şeytan-Jude bunun iyi bir aldatmaca olduğunu düşünmüştü.

Sonunda yerime oturdum, bacağım yanlışlıkla Emilio’nun bacağına değmişti ve Emilio da kendisi evin içindeyken fazlaca rahat davranan Pankek’i sevmek için öne doğru eğilmişti.

“Tamirciniz bu mu?” Mari masanın karşısından kelimeleri sessiz ve tane tane söylemişti. “Yakışıklıymış!”

Sandalyemin üzerinde küçülüp gömülmeyi denemiştım ama çok da gidilecek yer olmadığından sadece sırtıp Pankek’in Fransızca konuşmaya başlamasını ummuştım. Böylelikle hepimiz *Aman Tanrım, bakın! Köpek “Bonjour!” dedi*, diye başka bir konuya geçecektik.

Ama sonraki muhabbeti Emilio başlattı. Hem de İngilizce olarak.

“Hey,” dedi Mari’ye.

Elini uzatıp kendini tanıttı. “Sen Juju’ya motosiklet konusunda yardımcı olan çocuk olmalısın.”

“Evet, öyleyim galiba.” El sıkışmalarından sonra gülümsemişti. Ben de sessizce ayağımla ayağını dürtmüştüm ama anlaşılan yapılacak en yanlış hamleyi yapmışım ki kolunu sandalyemin arkasına atmıştı. Teninden sıcaklık yayılıyordu ve çamaşır yumuşatıcısıyla karışık deri kokusunu içine çektim...

“Emilio Vargas.” *Ve tapılası gamzelerim.* “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Oda sıcaklığı sırayla şu aşamalardan geçmişti: sıcak, ılık, hafif ılık, serin, buz gibi, kutupların derinlikleri kadar çivi gibi.

“Hey! Kim börek seviyor?” Annemin taktiklerinden birini ödünç alıp tabağı uzattım. Emilio bir tane kapıp tabağı Mari’ye uzattı ama ablam ona bakmıyordu.

“Mari, börek istemez misin?” dedim tabağı işaret ederek. *Aradığınız hain kız kardeşe şu an ulaşamıyor* tavrını takınmışım.

Mari bir peçete alıp dudaklarını sildi. Peçeteyi katlayarak bacaklarının üzerinde düzleştirdi. “Siz ikiniz nasıl tanışmıştınız?”

İçten davranıyor gibi gözüküyordu ama gözleri masanın ucundan bizi izliyordu. Emilio cevap vermek için baktığı anda, Mari de Vargas ismi hiçbir şey ifade etmemişçesine çorbasını höpürdeten Papi’ye bakmıştı. Belli ki etmemişti.

“Biraz daha tuz?” dedim. *Aradığınız hain kız kardeşe şu an ulaşamıyor diyorum! Farkında mısın?* Tuzluğa uzandım ama onun yerine bardağımı devirerek Mari’ye doğru ilerleyen bir buzlu çay dalgası oluşturdum. Sıçramasından kaçınmak için sandalyesini geriye doğru iterken, Emilio tek bir hamlede peçetesini birikintinin üzerine yayıp temizlemişti. Pankek de yere dökülen kısmı halletmiş, buzlu çayı, kırıntıları, pislği, böcekleri, ayak parmaklarını ve önüne gelen her şeyi yalamıştı. Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Kurtulan yoktu.

“Tanrım. Dikkatli ol Juju!” dedi Mari.

“Çocuklar Valentina konusunda bana yardım ediyorlar.” Papi bir böreğe daha çatalını saplayıp servis tabağından kendi tabağına aldı. Sakarlığımdan hiç etkilenmemişti.

“Valentina da kim ?” diye sordu Mari.

Papi çatalını bıraktı. “Harley, *querida*.”

“*Tamaaaam*.” Mari sandalyesinde köpürüyordu. “*Alacakaranlık Kuşağı* dizisinin bir bölümündeyim sanki.”

“Hey, o diziye bayılırım.” Emilio çatalıyla ona işaret

ediyordu. "Şeyle yaptıkları bölümü izlemiş miy..."

"Bugün yapacak çok işimiz var, saate bak!" Sandalyemden fırlayıp Emilio'nun kolunu tuttum.

"Peki büyülü Kara Ay muhabbeti ne olacak?"

"Kahve için zamanımız yok Emilio," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ahıra geri dönmeliyiz. Bırakalım da ablam ve babam biraz arayı kapatsınlar ya da... Ne bileyim."

"Ah, gitmeyin. Bu yaz nelerin peşindesin *hepsini* bilmek istiyorum." Mari eskiden annemin kucağına sığınmama neden olan o sırtışılarından birini göstermişti. Şimdiyse sadece midemde ufak bir bulantı hissetmiştim. Sonra kendilerine ömürlük iş edindikleri hayatımın patronluğu için, diğer Hernandez kız kardeşlerin ona verdiği yetkiye de dayanarak kötü bakışlar atma aşamasına geçmişti.

"Bırak gitsinler Mariposa," dedi Papi. "Sen benimle burada kal. Şu büyük kitap anlaşmalarından bahset."

"Son anda karar vermiştik," dedim, aletleri yerlerinden çıkarırken. "Ona senden bahsetmeye fırsatım olmadı ve bu biraz... karmaşık." Emilio'nun bakışlarına karşılık verdim. Ortak aile geçmişimiz hakkında hiç mi fikri yoktu?

"Bana baş fenerini uzatır mısın?" diye sordu.

Çalışma tezgâhının üzerindeki baş fenerini bulup ona verdim.

Emilio Duchess'ten getirdiğimiz asansörün üzerine oturttuğu motosikletin bağırsaklarına girişmişti.

"Sadece sana özel değil," dedim. "Herkes böyle davranıyor. Muhtemelen hâlâ bekar olmasının sebebi de bu."

"Muhtemelen." Emilio elini havaya uzattı. "Alyan anah-tarı? Şu siyah renkli, L harfine benzeyen."

“Ah, *Twizzler*’ anahtarı.” Alet kutusundan çıkardım. “Siyah meyanköküne benziyor, sence de öyle değil mi?”

“*Twizzler* anahtarı mı? Bunu Samuel’in yanında asla söyleme. Aletler ve gerçek isimleri hakkında dört saatlik bir ders dinlemek zorunda kalırsın. İnan bana, bilmek istemezsin.” Emilio bir kahkaha attı ve Valentina’ya odaklanınca etrafı yine bir sessizlik kapladı. *Twizzler*/Alyan anahtarı, Emilio motordan yüzlerce ufak şey çıkarıp incelerken yumuşak bir ses çıkarıyordu. Başka bir alete ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu, o yüzden ben de Papi için birkaç fotoğraf çekip duvar kenarındaki dengesiz duran kutulardan biriyle –Celi’nin kısa pasta şefliği döneminden kalma tatlı tarifi kitapları– kendimi meşgul ettim.

“Gülle.” Sesim sakın sessizliği bozmuştu ama Emilio irkilmedi bile. “Küçükken Mari’nin lakabı buydu. İyi yönleri çoktur. Sadece bazen biraz abartabiliyor. Çok abartıyor.”

Emilio homurdanmıştı. İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki bunun bir kabulleniş mi, bir kahkaha mı, yoksa bir rastlantı mı olduğunu ayırt edememiştim.

Kitapları bırakıp bir grup doldurma CD’yi çektim, çoğunun kapları kaybolmuştu. Etiketleri siyah bir kalemle ve Celi’ye ait olduğu bariz kavisli el yazısıyla yazılmıştı. *Yağmurlu Günler Blues Karışımı. Seksi Gangsta Kargaşası. Microsoft Word*. Sonuncusu Lourdes’e ait olmalı.

“Ablalarımın durumları çok komik,” dedim. “Doğdukları andan beri ne olacaklarını biliyorlardı ve asla değişmediler.”

“Peki ya sen?” dedi Emilio sonunda. “Her zaman el bebek gül bebektin, değil mi?”

CD’leri geri dönüşüm yığınının içine attım. “Daha çok tek çocuk gibiydim. Onlardan tamamen farklı bir zamanda doğmuştum.”

* İng. Burularak şekil verilmiş bir şekerleme markası.

"Ben de. Tanrı'ya şükür erkek kardeşlerim artık evde değiller, sana diyorum bak. Senin ablaların gülleyse, benim erkek kardeşlerim..." Emilio yanaklarını şişirip patlama sesi çıkardı. "Nükleer bombadırlar."

Evet, Hernandez evindeki tüm gözyaşlarının ilhamı, Johnny ve Miguel isimli Vargas belahılarından geldiğine göre.

"Demek Valeria bu?" Mari sigarasını kullanılmış kahve bardağında söndürüp motosiklete yaklaştı. Sanırım Papi anlattığı kitap detaylarını dinlemekten yorulmuştu.

"Valentina," dedim. "Papi nerede?"

"Koltukta uyuyakaldı. Bu hurda hangi yıla ait bu arada?"

"Altmış bir," dedi Emilio. "Klasik. Biraz dağınık gözüküyor ama onunla işimiz bittiğinde..." Sesi gittikçe azalmış, gözleri hayalinde canlanan ihtimallerle parıldamıştı. Mari, Valentina'nın etrafında dolanıyor, Emilio da onu yakından izleyip kendisine fazla yaklaştığında motosikletin önüne doğru kayıyordu.

Emilio, "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu ve gülümsediğimi fark ettim.

"Muhtemelen tüm bu dumandan kafa olmuştur," dedi Mari. "Burası benzin kokuyor."

"Hâlâ koku alabilmene şaşırdım," dedim. "Sigara içmek bu yetiyi kaybetmene sebep olabilir, biliyorsun."

"Öyle diyorlar."

"Bırakmalısın," dedim. Emilio motosikletle uğraşmaya geri dönmüştü ama Mari'nin hiçbir yere gittiği yoktu.

"Yine mi?" dedi. "Juju, gerçekten."

"Kanser olmanı istemiyorum."

Mari kolunu etrafıma doladı. "Benden bahsettiğimiz yeter. Zoe'yle ne var ne yok? Annem problemlerinizi olduğunu söylemişti ama?" Sanki bununla bir ilgisi varmış gibi Emilio'yu süzdü.

“Biz... Bu yaz biraz kendi işlerimizle ilgileniyoruz.”

Zoe kaçırdığım provayla ilgili bu sabah nihayet, *önemli değil, büyük bir şey değil* laflarını içeren bir mesaj atmıştı; ama aslında onun için *büyük* bir şeydi, tıpkı motosiklet tamininin benim için olduğu gibi ve bu büyük şeyler yavaş yavaş birikiyor, yakında aşamayacağımız engellere dönüşüyorlardı.

“Siz önceden hiç ayrılmazdınız.” Mari yine Emilio’ya bir bakış attı.

“Dediğin gibi, önceden.”

Mari sesimdeki gerginliği sezmiş olmalı, çünkü çenesini kapatıp paketinden başka bir sigara daha çıkardı. Elleriyle korumaya alıp yaktı, sigaranın ucu *Zippo*’sunun üzerinde çıtırdamaya başladı.

“Hep böyle birini söndürüp diğerini mi yakıyorsun?”

“Çok değil, hâlâ hayatta olduğumdan anlamışsındır.” Sırıtırken dışarıya nefes verip duvara yaslandı, sözüm ona Emilio’yu çalışırken izlemekten memnundu. Bu duyguyu biliyordum ve bununla dalga geçmemem gerektiğini çok daha iyi biliyordum. Mari, herhangi birimiz için kızgın boğanın önüne atlardı ama sadakati sizi yanıltmasın. Şu an sadakati Araceli’den yanaydı ve kızgın boğa bendim. Ya da belki boğa Emilio’ydu, bu da beni... Otladığı çimen mi yapar? Ah. Tanrı’ya şükür üniversite giriş sınavları geçmişti. Mecazlar konusunda berbattım resmen.

“Sadece yazın sonuna kadar burada olacak,” diye fısıldadım. “Annem onun bir Vargas olduğunu bile bilmiyor.”

Mari beni bir süre değerlendirdi, parmaklarının arasındaki sigaradan duman yükseliyordu. “Papi’nin onu tutmasına neden izin verdin?”

“İzin vermedim.” Tatlı kitaplarından birini alıp sayfalarını yelpaze gibi salladım. “Papi kimi isterse tutabilir.”

Mari bir nefes daha aldı. Tekrar konuştuğunda sesi boğuk çıkmıştı. "Bu doğru olmuş olsaydı, anneme onun Vargas olmasıyla ilgili yalan söylemezdin."

Doğruyu söylüyordu tabii ki ve ağır bir suçluluk duygusu omuzlarına yerleşmişti. Şeytan-Jude ana kaynağıydı aslında. Annem ahıra hiç gelmemişti. Kutu yığınları onu strese sokuyordu. Ama eninde sonunda Emilio'nun ailesi hakkında soru sormaya başlayacaktı, özellikle de arkadaş olmaya başladığımızı düşünmüşse.

"Beni ihbar edeceksin o zaman?"

Mari kafasını salladı, izmaritini atarken ağzını büktü. Ben eğilip attığı izmariti yerden alarak kahve bardağına attığım sırada, o da Emilio'ya doğru yaklaşımaya başladı.

"Eee, Emilio Vargas. Bana kendinden bahsetsene. *Ailen-den.*" Son kelimeyi ağzından zehir saçıyormuşçasına, uzatarak söyledi. Yavaş ve acı dolu bir ölüm, Mari sizi böyle öldürebilirdi. Gelecekteki eski kocasına acımıştım.

Emilio hayatını ana başlıklarıyla çok kısa özet geçip Duchess'teki işe başlayışı ve Valentina işini bağlayışıyla sona erdirdi. Motosiklete ulaşabilmek için Mari'nin etrafından dolanıp duruyordu. Önemli bir tespitin ortasında olduğu belliydi ama Mari kararlıydı.

"Kaç yaşındasın, yirmi bir falan mı?" diye sordu Mari.

"On dokuz."

Mari, Valentina'nın iskeletinde parmağını gezdirdi ve yemin ederim motosiklet bile dokunuşuyla titremiştir. "Bunun üzerinde çalışmak için yeterli bilgiye sahip misin bari? Özel bir eğitime falan ihtiyacın yok mu?"

"Bu gördüğün eğitimim işte." Ona bakmıyordu, sadece Mari'nin dokunduğu yerleri yumuşak bir bezle siliyordu.

"Ticareti konusunda deneyim kazansan olmuyor mu?" diye sordu Mari. "Koca Harley'leriyle etrafta dolanan bir dolu turist görüyorum."

Emilio kalkmış kaşlarla, *Şu deliyi başımdan al artık* der gibi bakmıştı; ama çaresizce iç çektiğinde teslim olmuş, motosikletin arkasından çıkmıştı. Alet kutusundan aldığı eski bandanaya parmaklarını sildi, ama boyalar çıkmamış, sevdiği şeyi anımsatan dövmeler gibi yapışıp kalmıştı.

"Duke sağlam adamdır," dedi. "Bize böyle ekstra işler paslar ve paramızdan da çok kesmez. Bulabildiğim her nakte ihtiyacım var."

"Üniversite için mi?" diye sordu Mari.

"Gezi için. Param birikince Büyük Kanyon'la başlayacağım."

"Burada duran kız arkadaşınla mı?" diye sordu Mari.

"Ben onun kız arkadaşı değilim. Ve geziye Zoe'yle çıkacağım," dedim savunmaya geçerek. "Çöllere."

Emilio bakışımı yakalayıp gülümsedi. "Yollara kız arkadaşla çıkmak iyi fikir değil zaten. Geri dönmeyebilirim. Benzinim bitene kadar ilerleyip nereye vardığıma bakacağım."

Bana göz kırpıp cevap veremeden önce bir adım yaklaştı ve alnımdaki saçı parmağıyla kenara çekti. O kadar ufak bir hareketti ki tanıdık ve mahremdi. Yanaklarım Emilio sanki beni ateşli bir öpüşmenin ortasına çekmişçesine yanmaya başladı.

Onu uzağa ittim.

Emilio Mari'ye yönelip elini ağzının kenarına koyarak fısıldar gibi konuştu. "Zor kızı oynuyor ama numara yaptığını biliyorum."

"Ciddi misin sen? Kapa çeneni!" Onu isteksizce itip kaktım ve geriye doğru sendeledi.

"Ben gidip Papi'yi kontrol edeceğim," dedi Mari. "Siz iki küçük âşık atışmanıza devam edebilirsiniz."

"Atışmıyoruz," dedim.

Emilio parmaklarını saçlarımda gezdirip enseme indirdi ve yakınıma eğildi. Yumuşak ve keskin nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Aynı anda güven verici ve tehlikeliydi. “Bu âşışınız anlamına mı geliyor?”

Emilio, muhtemelen erkek kardeşleri gibi, bir kızın tüylerini diken diken edecek türden bir ses tonuna sahipti ve saatler sonra bile hınzır sözleri havayı dolduruyordu. Aletlerini toparlayıp vedasını ettikten sonra bile orada süzülüyorlardı. Annem eve gelip ikinci en iyi Malbec şişesini Mari’nin gelişini kutlamak için açtığı anda da kafamda sözlerinin ekosunu duyuyordum.. Ve sonunda, yüzlerce fotoğraf çekip biraz tatlı dilendikten sonra yalnız kalmak için odama çekildiğimde, titremem yeni yeni geçiyordu. Onu sistemimden atmaya başlıyordum.

Sonra yatağımdaki yünlü örtüyü çektim ve işte oradaydı, açık turuncu renkli örtümün üzerinde kapkara duruyordu.

Kırık Kalpler Kitabı.

Cildi kaldırıp kucağıma koydum ve parmaklarımı kenarlarında gezdirdim. Son sahibi Celi'ydi ve ben onun çoktan kaybolduğunu, ahırdaki kutulardan birinin içinde, Celi'nin bale babetleri ve Veronica Mars DVD'leriyle birlikte gömülü olup çürümekle meşgul olduğunu düşünüyordum.

Birkaç yıl önce onu aramayı bırakmıştım.

Ama işte buradaydı. Beni yemin gecesine götürüyor, titreyen mum ışığında büyü yaparmışçasına telaffuz ettiğimiz sözcükleri aklıma getiriyordu. Kitabın kapağından nostalji ve pişmanlık sızıyor, parmak uçlarımdan kalbime doluyordu. Baş döndürücü bir etkisi vardı. Bu kitabı yıllar boyu o kadar çok aramıştım ki, şimdi çıplak bacaklarımın üzerinde duruyorken açmamam imkânsızdı. Ne yaparsam yapayım geçmişe dönmeme hiçbir şey engel olamazdı...

On iki yaşındayım ve gecenin bir yarısında Araceli'nin gözyaşlarına boğulduğunu duymazdan gelemiyorum. Uyku mahmurluğuma rağmen gözyaşlarını, sızdıran çatıdan yere düşen yağmur damlaları gibi duyabiliyorum.

Yatakta dönüp baykuşlarımı kenara çekerek kulağımı duvara dayıyorum: Celi'nin boğuk hıçkırıkları ve diğer iki ablamın mırıltılarından başka bir ses gelmiyor. Neden üzgün olduğunu anlayamıyorum. Nişan partisi yarın akşam ve Johnny bütün ailesini getiriyor. Bizimkiler de burada, yedi yıldır ilk defa bütün Hernandez kızları aynı çatı altında.

Neden ağlıyor peki?

Bitişişimdeki odadalar ve Celi'nin kapısı bir elin sığacağı kadar, içeriyi gözetlemeye yetecek kadar açık. Gece lambasının yaydığı turuncumsu sarı ışık duvarlarda uzun gölgeler oluşturmuş.

"O aşâğılık şerefsiz!" Mari üzerindeki kesilmiş gri eşofmanı ve koyu mavi askılığıyla Celi'nin yatak ucuna doğru yürüyor, elleri vahşi kuşları andıran hareketler yapıyor. "Bence onu öldürelim. Onu ve diğer kokuşmuş erkek kardeşlerini."

"Mari? Lütfen kapa çeneni! Kimse kimseyi öldürmüyor." Lourdes, Celi'nin kestane rengi uzun saçını okşuyor, kulağının arkasındaki açık turuncu renkli çiçeği nazikçe çıkarıyor. Bu gece Johnny'yle dışarı çıkmıştı ve özel görünmek için takmış olmalı. Özel de gözüküyor. Ablam güzel bir kız.

"Üzgünüm. Sadece... O aileden nefret ediyorum." Mari odayı aşarak pencereyi açıyor. Pervaza doğru eğilerek bir sigara yakıyor ve sinekliğe doğru nefes veriyor.

"Bu neden oluyor? Seni dinlemeliydim." Celi, Lourdes'in omzunda yakınıyor ve yüzünü biraz görebiliyorum. Yanakları maskaralı gözyaşlarıyla boyanmış.

"Hayır hayatım. Sen ve Johnny âşıktınız." Lourdes masanın üzerindeki kutudan bir mendil çekip Celi'nin yüzünü siliyor. "Böyle olmak zorunda değildi."

Mari hâlâ tıslıyor ve biri ocağın altını kapatana kadar buharlaşıp ısıklık çalan çaydanlıklar gibi, dumanlı bir fısıltıyla öfkesini gösteriyor.

"Yeni görevimiz," diyor Mari, sigarasını pervazın üzerinde söndürüyor, "Vargas erkeklerinin üreme yeteneklerini ellerinden almak olmalı."

"Mari!" Lourdes Celi'nin kulaklarını kapatıyor.

"Bu Johnny ve Miguel'den daha büyük bir şey için," diyor Mari. "Dünyaya bir iyilik yapmış olacağız. O aile lanetli. Hepsinin kalbi karanlık." Kimse itiraz etmeyince Mari başını sallıyor. Aklını topluyor. "Celi'nin ihtiyacı olan..."

"Celi'nin ihtiyacı olan şey bizim desteğimiz," diyor Lourdes. "Şiddet değil."

"Celi'nin ihtiyacı bir içki," diyor kırık kalpli kızın kendisi. Kendini Lourdes'in kucaklamasından kurtarıp kapıya yöneliyor ama kısa bir süre sonra karanlıkta beni fark ettiğinde duruyor. "Jujube?"

İçeriye süzülüp duvara yaslanıyorum, üçü birden bana endişe ve şaşkınlık karışımıyla bakıyorlar. Bakışlarının karşısında yanaklarım yanıyor; o kadar sıcak ve yakıcı ki, bakışımı çevirmek zorunda kalıyorum. Celi'nin saçından çıkarılıp yere atılmış, ahşap zemin üzerinde bitiyormuş gibi gözüken parlak turuncu renkli çiçeğe odaklanıyorum.

"Önemli bir şey yok," diyor Lourdes. "Sen yatağına dön. Celi bugün kendini pek iyi hissetmiyor ama iyi olacak."

"O içkiyi içer içmez." Celi yine gitmeye çalışıyor ama Lourdes onu elinden tutup yatağına geri çekiyor. Kalp kırıklığı yine yüzünde beliriyor. "Ondan nefret ediyorum!"

"Ah, hayatım." Mari Celi'nin yanına oturup sırtını sıvazlıyor. "Biliyorum, biliyorum. Onlardan ben de nefret ediyorum." Kafasını kaldırıp Lourdes'e bakıyor. "İkiniz için de söylüyorum. Bunu bize nasıl yapabildiler?"

Tenim karıncalanıyor ve kolumu okşuyorum. Geçmişten puslu görüntüler gözümün önüne geliyor. Lourdes limon sarısı, ince askılı balo elbisesinin içinde, omzuna beyaz güller tutturulmuş. Kapıda bir çocuk beklemekte, siyah saçlı ve yakışıklı. Bir kurt gibi gülümsüyor. "Bu erkek arkadaşım Miguel," diye tanıştırıyor Lourdes. Annem ve babam fotoğraflarını çekiyor. Bir limuzin dolusu renkli çiçekler gibi dizilmiş kızlar ve smokinli erkekler dans etmeye gidiyorlar.

Ve sonra o sarı elbiseyi banyo zeminine atılmış, ertesi gün de beyaz gülleri çöp öğütücüde parçalanmış görüyorum. Onu izleyen haftalarda gece geç saatlerde mırıltılar devam ediyor. Miguel Vargas, korkunç, aşağılık, karanlık kalpli, ablamın en yakın arkadaşına asılmaya kalkmış. Orada, dansa, Lourdes lavaboda rujunu tazelerken hem de. O zamanlar sadece altı yaşındaydım ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Aylardır birlikteledir ama sonra bitmişti. Sona ermişti. *Terminado*.

Yavaşça Celi'nin yatağına yaklaşıyorum. "John'la neler..."

"Şşt!" Mari işaret parmağını havaya kaldırıyor. "O ismi dillendirme. İğrenç, aşağılık canavar!" Üç kere tükürüyormuş gibi yapıyor. Celi de ayağa kalkıp aynı tükürme hareketini tekrarlıyor. Gülümsemeye çalışıyor ama aksine kalbimi acıtan taze bir gözyaşı demetine boğuluyor. Celi her zaman bir şeylere ağlar. Küpesinin tekini kaybettiği ya da annemle babamın yıldönümü pastasını yaktığı için, haftanın filmini izlediği zamanlarda. Ama onu asla bu kadar perişan, bu kadar harap olmuş halde görmemiştim.

Lourdes ve Mari yatağın üzerinde kollarıyla Celi'yi sarıp onu destekliyorlar ve ben de ablamın çıplak ayağını tutarak onlara nispeten beni ufak bir fare gibi hissettiren yetersiz bir hareket yapıyorum.

“Kalbimi kırdı,” diye fısıldıyor Celi. “Bir daha asla birini sevmeyeceğim.”

“Ah, öyle söyleme,” diyor Mari. “Ruhunu onun pisliğinden ve şeytaniliğinden temizlemeye ihtiyacın var. Bir tören. O aileden sonsuza kadar uzak duracağımıza yemin etmeliyiz.”

Lourdes gözlerini deviriyor ama Mari kendine bir şeyi görev edindiğinde onu hiçbir şey durduramaz, biliyor.

“Git annemin mumlarından birini getir Juju,” diyor Mari. “Baş Melek Michael olanı. Bir de soyma bıçağına ihtiyacım var.”

Celi kafasını sallıyor. “Bu delilik.”

“Kesinlikle değil! Michael kötü bağları koparır,” diyor Mari. “Özellikle aldatan şerefsizlerle olan bağları. Bu yüzden bir kılıcı var zaten. Ve bizim de soyma bıçağımız var.”

“Bir kılıçla bıçağı mı kıyaslıyorsun? Ciddi misin?” Lourdes ellerini havaya kaldırıyor. “Fazla dramatiksin Gülle. Tanrım!”

Mari onları görmezden gelerek beni aceleyle yolluyor. “Hadi Juju!”

Elimdekilerle geri döndüğümde, Mari mumu yakıyor ve yerde etrafına toplanmamız için bizi yönlendiriyor. “Celi, o aşağılık herifin eşyalarını getir. Bulabildiğin her hatırayı. Ve kitabı da.”

Tüylerim diken diken oluyor. Hangi kitaptan söz ettiğini biliyorum.

Kırık Kalpler Kitabı.

Celi yoluna çıkan birkaç ayakkabıyı karıştırıp yatağının altından kitabı çıkarıyor. Sayfaları o kadar dolu ki kıvrılıp bükülmüşler ve eğri büğrü olmuşlar. Celi parmak uçlarını kapağında gezdirdiğinde gözlerim kocaman açılıyor. Siyah, kalın, üzeri gümüş rengi simden kalplerle, yıldızlarla

ve mutsuz şiirlerden alıntılarla kaplanmış. Titreyen mum ışığında uğursuz gözüküyorlar.

Ablalarım o kitabı bir sır gibi, her çeşit tılsım ve büyü-yü barındırıyormuş gibi gizleyip beni dışarıda tutuyorlar. "Sadece iki heceli ismi olanlar bu kitabın sırlarını öğrenebilirler," diye söylemişti Celi çok kere. Çaresizce bir bakış atmaya çalıştığım bir yaz, "O kitaba bakan kişi önce kendini sutyenle görmeli," diye dalga geçmişti Mari. Her şey o ikinci sınıfa giderken Lourdes'le birlikte başlamıştı. Yaratıcılığa duygusallığı katıp ruhun derinliklerine inmekle ilgili bir sanat dersi projesiydi. Bir günlük tutacaklar ve kişisel trajedilerini yazacaklardı. Kalp kırıklıkları, kayıplar, ölümler, korkular, hayal kırıklıkları. Kendini bu işe oldukça kaptırmış, günlükten çok resimli, yazılı, başlı başına bir sanat eseri yaratmıştı. Sonra Mari de aynı ödevi aldığıında, bunu bir geleneğe dönüştürdüler ve Lourdes kitabı ona teslim etti, sonra da Celi'ye.

Tüm bunları biliyorum, çünkü bir gece Mari sayfaları karıştırırken onu yakalamıştım ve bana anlatmıştı. Ama kendime ait bir sayfam olsun diye yalvardığıında ne oldu? "On altı yaşına basana kadar olmaz," demişti. "O zaman aramıza katılacaksın ve kitap senin olacak."

Ablalarımın asla akıllarına gelmeyen şeyse şuydu: Dört yıl geçip sonunda on altıma bastığıında, hiçbirini beni aralarına katmak için burada olmayacaktı.

Celi kitabın kapağını hışırdatarak açıyor.

"Bu şeyi en son ne zaman açmıştın?" diye soruyor Mari, kitabın arasından birkaç sayfa yere düşerken. "Buna bir şeyler kaydediyor olman gerekirdi."

Celi kopan parçaları yerine koyuyor. "Bu benim ilk trajedim." Gözleri yine sulanıyor.

Lourdes kitabı alıp arkadaki bir tutam temiz sayfayı açıyor. Gerisiyse tıka basa, kenarları kıvrılmış sayfalar, fo-

toğraflar, kartpostallar ve yapıştırıcılarla dolu. Saygıyla nefesimi tutuyorum.

Mari, Celi'nin doldurduğu, Johnny'yle ilgili kısımları karıştırıyor: konser biletleri, kuruyup kararmış bir buket gül, bir doğum günü tebrik kartı, kopmuş bir yaprağa el yazısıyla yazılmış mektup, karalamalar, isimler, kalpler, düğün davetiyelerinden bir tanesi, birkaç fotoğraf. "Bu kadar mı?"

Celi iç çekiyor. "Diğer şeyleri arayıp bulmam lazım. Fotoğrafların kalanı dijital ortamda."

"İyi. Sil onları. Kalan eşyalarını da yak. Bulabildiğin her şeyi." Mari ilk fotoğraftaki Johnny'nin gözlerine koca, derin X'ler çiziyor.

Celi'nin, Mari'nin onun eşyalarını mahvetmesine izin verdiğine inanamıyorum. Kalbi kırılsın ya da kırılmasın, bunlar Celi'nin hatıraları. Onun var olduğunun, ihanetle bitse bile birini sevdiğinin kanıtı.

Mari ilk temiz sayfaya yüzü çıkarılmış fotoğrafı bantlıyor. Kurumuş çiçeklerin bir kısmını koparıp, siyaha dönmüş parçalarını fotoğrafın yanına yapıştırıyor. Sayfanın alt kısmına da elindeki kalemle tarihi atıyor.

"O aptal kitaba başka ne yazmalısın, biliyor musun?" Celi'nin gözleri bir anda alevleniyor. "Canın cehenneme Johnny. Canın cehenneme Blackfeather. Ben buradan gidiyorum. New York belki. Bu dağlardan bıktım. Johnny'den bıktım ve aptal karamel kahvesi gözlerinden ve aptal suratından ve tüm bu aptal düğünden bıktım. Asla evlenmeyeceğim. Yaz bunu. Sonra alıp o kitabı yakabilirsin, çünkü artık ihtiyacım olmayacak. Bir daha âşık olmayacağıma göre başka kalp kırıklığı yaşamayacağım. Asla. Oldu mu?"

"New York mu?" diye soruyor Mari.

"New York." Celi gerçekten ciddi. Hep gitmek istemişti. Hâlâ burada olmasının tek sebebi Johnny. Telluride'de yaşayıp tepelerde taştan bir ev yapmak istiyor.

“Şimdi cidden bir sigaraya daha ihtiyacım var.” Mari kitabı yatağa, onun arkasına fırlatıp Celi’nin müzik setinin sesini kısıyor. Sigarasının dumanını verirken, başı müziğe uygun hareket ediyor ve duvardaki gölgesi dansına eşlik etmeye başlıyor.

Celi parmaklarını makas şeklinde uzatıp sigarayı istiyor. Uzun ve çıtırtılı bir nefes alıyor. Yüzü buruşuk ve ciddi, siyah göz kalemi dağılmış. O anda, o dumanlı ortamda Celi gözüne daha bir olgun ve yaralı gözüküyor. Pembe, uzun geceliğimle ne kadar küçük olduğumun farkına varıyorum.

Ablalarımın bir kitap dolusu kalp kırıklığı birikmiş ama ben daha âdet bile görmemişim.

“Baksanıza,” diyor Mari. “Bunu resmileştirmek için yemin gibi bir şey ihtiyacımız var.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Lourdes uzun saçlarını boynunun kenarına topluyor. Anneme benziyor böyle.

Mari pervazdan kalkıp kitabı alıyor. “Bir anlaşma. Bir Hernandez’in bir daha asla bir Vargas tarafından kalbi kırılmayacağına emin olmak için.”

“Bunun açıklığa kavuşturulacak bir yanı yok,” diyor Lourdes, “ama Juju henüz bir erkekle öpüşmedi bile. Ve *senin* kalbin bir Vargas tarafından kırılmadı.”

“Bu doğru değil.” Mari kitabı gösteriyor. “Jack Ramirez, işte burada. Kuzenlerinden biri. Sekizinci sınıfta ona âşıktım.”

“Ramirez Vargas sayılmaz,” diyor Lourdes. “Platonik aşk tam olarak kalp kırıklığı sayılmaz.”

“Sevgime karşılık vermemişti.”

“Mari, çocuk eşcinseldi!”

“Teknik olarak,” diyor Mari. “Bunu Celi ve Juju için yapıyoruz. Johnny hâlâ etrafımızda ve erkek kardeşleri de sırada. Kim bilir kaç tane. Juju bu sene okula başladığında

direk kucaklarına düşebilir.”

Celi burnunu çekiyor. “Juju’dan iki yaş büyük bir kardeşleri var. Ve kuzenlerinin kalanını saymıyorum bile.”

“Hadi yapalım.” Mari yeni bir sayfa açıyor. Kendini kaybederek bir şeyler karalarken yüksek sesle de okuyor: “Ant içiyoruz ki yaşadığımız sürece, bu yemin altında birleşeceğiz ve bütün yalancı, aldatan, yaltakçı, göz yuman ve değersiz...”

“Ve aptal, hormonal, amip beyinli ve işe yaramaz,” diyor Celi. “Ve çirkin.”

Mari’nin alnı kırışıyor. “Celi, Vargas erkeklerine çirkin diyemez...”

“Bu benim dramım.” Celi, Mari’nin sigarasından bir kere daha çekiyor ve açık pencereden dışarıya üflüyor. “Bunu da yaz,” diye gaklıyor.

Mari hepsini yazıp ardından da sesli tekrar edeceğimiz yemini yazıyor. Kalemi sonunda sustuğundaysa, en büyüğümüze dönüyor. “*Lourdes. Saçlar.*”

Lourdes yine gözlerini deviriyor ama karşı çıkmıyor. Her birimizin saçından bir tel koparıyor, son olarak kendininkini de koparıp hepsini birbirine dolayarak camdan mum kavanözuna atıyor. Patlayıp kıvrılıyorlar ve odayı yanmış plastik kokusu dolduruyor. Kıvrılarak yok oluyorlar.

Sonra Mari başka bir fotoğrafı alıp her seferinde minik bir parçayı yakıyor. Dumanını pencereye doğru üflüyor. “Çiçeği Celi’ye ver.”

Lourdes yerde duran turuncu çiçeği alıp Celi’nin avucuna koyuyor. Önceden parlak ve güzel olan taç yaprakları şimdi çok kırılgan gözüktüyor, köklerinden koparıldıklarını yeni fark etmiş gibi Celi’nin teninde soluyorlar.

“Bu gece, pislik Johnny Vargas hakkında konuştuğumuz son gece olacak,” diyor Mari. “Ez onu Celi.”

Celi çiçeği bir dakika kadar daha elinde tutuyor, sonra parmaklarını üzerine kapatıyor. Gözyaşları özgürce yanaklarından süzülüyor ve ezilmiş çiçeği Mari'ye uzatıyor. O da kitaba yapıştırıyor.

"Şimdi de yeminimizi söyleyip kanla mühürleyeceğiz," diyor Mari.

Kanla mı? Midem altüst oluyor.

"Birileri yine *Buffy*'nin tekrar bölümlerini izlemiş," diyor Lourdes.

"Bebekleşmeyin." Mari bıçağı döndürünce keskin tarafı mum ışığında parıldıyor. "Kimseyi kalbinden bıçaklamayacağım. Sadece bir sıyrık."

"Mari, ben emin değilim..." Celi kafasını sallayıp duruyor.

"Kızlar! İğne ucu kadar acıtacak. Aynı şeyi Celi'nin doğum günü partisinde Birch kız kardeşlerle de yapmıştık. Hatırladınız mı?"

"Evet, kan kardeşi olmak için," diyor Celi. "Ve ben on yaşında mı neydim."

"Peki Birch'lerle ne oldu?" diye soruyor Lourdes.

"Eller," diyor Mari. "Juju, ilk sen."

Ellerimi uzatıp avucumu açıyorum. Mari ilk kesiği sağ elimin ortasından, etli kısımdan atıyor. İlk baş batıyor ama elimi kapatıp aynı şeyi diğer elime yapmasını bekliyorum, sonra Lourdes'e, Celi'ye, kendine. Hepimiz yeterli derecede kanamaya başladığımızda, avuçlarımızı birbirimizinkine bastırıp mumum etrafında bir çember oluşturuyoruz, Başmelek Michael elindeki yukarıyı gösteren kırmızı kılıcıyla bize boş boş bakıyor. Ablalarım resmi yeminimizi ezberden söylemeye başlıyorlar ve bana gelince beklentiyle izliyorlar.

Omuzlarımı dikleştirip bir derin nefes daha alıyorum.

“Ben, Jude Hernandez, asla ve asla, kontrolüm altında ya da dışında, herhangi bir durumda, insanlığın kaderi söz konusu olsa dahi, hatta kendi hayatım tehlikede olsa bile, asla bir Vargas’a bulaşmayacağıma dair söz veriyorum.”

Açık pencereden bir esinti geliyor ve mum alevi titreyip sözümüzü mühürlüyor. Ablalarım bana gülümsüyor. Celi bile artık daha hafiflemiş gözüküyor.

“Bir kan yemini ettiğimize inanamıyorum,” diyor. “Ne-yiz biz, on iki yaşında filan mı? Alınmaca yok Juju.”

İç çekiyorum. On iki yaşında olmayı umursamıyorum ve dahası onlarla kan yemini etmeyi kesinlikle dert etmiyorum.

“Bunu imzalamalıyız.” Celi sayfanın altındaki adını daire içine alıyor. “Resmi ve bağlayıcı...”

“Uymayanın cezası ölüm!” Mari yumruğunu sanki bir devrim yapmışçasına havaya kaldırıyor.

“Kutsal şeyler adına Mari! Senin gerçekten terapiye ihtiyacın var.” Lourdes adının altına imza atıp kitabı ölüm tüccarı kız kardeşimize uzatıyor ve kalemi suratına doğru sallayarak, “Kimseyi bıçaklamamaya çalış!” diyor.

Mari kalemlle bizi tehdit ediyormuş gibi rol keserken ablalarım kıkırdıyor ama sıra bana geldiğinde ben çok ciddi davranıyorum. Sayfaya imzamı atarken parmaklarım titriyor. Henüz onların “kitaba bakan kişi” gerekliliklerinin çoğunu yerine getirmemişim. Henüz âşık olmamış, açık saçık bir film izlememiş, dolunay altında çıplak dans etmemişim. Ama bu gece bana izin veriyorlar. Kucağımda duran şey oldukça ağır ve soğuk. İçinde adımın yazılı olduğunu görmek, içimi başka tür bir ait olma hissiyle dolduruyor. Şimdi onların bir parçasıyım. Celi’nin işimiz bitince kapatıp ayakkabılarıyla yatağın altına sürüklediği o kitabın içinde yer alıyorum.

New York'a gitmeden önce onu bana verecek. Vermek zorunda. Ve onu ilahi bir şeymiş gibi saklayıp irili ufaklı bütün kalp kırıklıklarımı kaydedeceğim. Âşık olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrim olmamasına rağmen, şunu biliyorum ki o kitabı kendi ilk kalp kırıklığımla doldurmayaya başladığımda, bunun kesinlikle bir Vargas'la alakası olmayacak.

Bu geceden sonra ne olursa olsun, asla ve asla...

Canlı turuncu renkteki çiçek kurumuş ve bu eski sayfaların kendileri gibi unutulup solgun sarı rengini almıştı. Şimdi hatırlıyorum da, on iki yaştan verdiği masumiyetin ardında, Araceli'nin o gece oldukça yıkılmış olduğunu biliyordum. Bıçak, kan ve Johnny'nin resmini yakmamız sadece ona destek vermek içindi. Yakında karşısına çıkacak o uzun ve üzücü yoldan önce onu neşelendirmek için yapılmış bir şovdu. Nişan partisini iptal edecekti. Düğünün neden yapılmayacağını aileme ve arkadaşlarına anlatacaktı. Johnny'nin eşyalarının kalanıyla uğraşacak, bir zamanlar iki kişi tarafından paylaşılan hayaller birbirinden koparak tek kişinin hayalleri olacaktı. O geceden sonra Celi haftalarını yatakta geçirip çok az yemek yemiş, hiç dışarı çıkmamıştı. Mari ona yardımcı olmak için ziyaretini uzatmış ve annem de işten izin alıp elinden geleni yapmıştı.

Ağlayışları beni gece uykumdan uyandırırdu. Rüyalarıma girer ve onları kâbuslara çevirirdi. Kendimi acılarına kazara ortak olmuş gibi hissederdim.

Korkunçtu. Onun ne hissettiğini, en sevdiğin kişi tarafından incitilmenin ne demek olduğunu tahmin bile edemiyordum. Dylan ve ben âşık değildik. En basitinden, birbirimizden sıkılıp bir gün öğle yemeği yerken ortaklaşa bir kararla ayrılmıştık. Hatta arkadaş bile kalmıştık, en

azından aile pikniğine kadar. Dylan'dan sonra birkaç rasgele buluşmaya gitmiş, tiyatro partilerinde birkaç kaçamak öpüşme yaşamıştım ama Celi ve Johnny'nin yaşadığı şeyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Aşk gibi değildi. Asla.

Elimi yine sayfanın üzerinde gezdirip kâğıt kadar eskimiş çiçeğe dokundum. Kitabı her zaman istediğim gibi on altıma bastığımda bana vermiş olsalardı, hâlâ aynı kalacaktı. Çünkü bu son sayfaları yine dolduramayacaktım.

Hiç kalbim kırılmamıştı.

Celi'nin görüntüleri yine gözümün önüne gelmeye başlamıştı; tüm o gözyaşları, yüzüne yerleşen o acı. Ama yatak odasındaki o ilk geceden aklımda kalan artık Celi'nin acısı değildi. Vargas tehditleri, Mari'nin sigarasının kokusu, kararmış fotoğraflar ve ezilen çiçekler ya da kullanılmış mendiller de değildi. Bu yadigâr kitabın içinde yer alan imzalarımız ya da kronolojik olarak dizilmiş kalp kırığı hikâyelerimiz bile değildi.

Yeminin kendisiydi. Celi'yi neredeyse mahvedecek olan çocuğun erkek kardeşlerine âşık olmayarak yaralarını tekrar açmayacaktık.

Avucumun içindeki yaralar hatırlatırcasına sızlamıştı.

Emilio Vargas. Motosikleti tamir etmeyi bitirir bitirmez ortadan kaybolacak olmasına ve onu bir daha görmeyecek olmama, Araceli'nin onun burada olduğunu hiç bilmeyecek olmasına rağmen...

Yemini bozmuştum.

Duchess'ten, Vargas kardeşlerin son ferdini tuttuğumuza, yaz mevsiminin büyük bir kısmını onunla geçireceğimi, hatta belki arkadaş bile olabileceğimizi bile bile ayrıldığım gün... İşte o gün aileme ihanet etmiştim.

Ağır suçluluk duygusu göğsüme oturmuştu ama bundan vazgeçmeyi düşündüğümde, Harley'i tentenin altına tıkip Papi'ye Scrabble oynamaya ve balık tutmaya geri

dönmesi gerektiğini söylediğimi düşündüğümde, Papi'nin kırık kalbini görüyordum. Vazgeçtiğini, iblise teslim olup Valentina'yla ilgili hatıralarını karanlığa teslim ettiğini, beyninin karmaşık gri bir çorbaya dönüşünü ve doktorların söylediğine göre bir gün öleceğini.

Ve biliyordum ki, ablalarımın aramızda ne geçerse geçsin, bundan asla vazgeçemezdim.

Asla ve asla.

"Sade içiyor," dedim.

Mari, "Çok asitli," diyerek Papi'nin sabah kahvesine biraz süt karıştırdı. "Aldığı onca ilaç yüzünden midesi hassaslaşmıştır."

Ben bunu neden bilmiyorum?

Mari kahve fincanını masanın üzerine, Papi'nin yeni kahvaltılıkclarının yanına koydu: yulaf lapası, küçük bir kâse elma sosu, katı yumurta ve bir Sudoku kitabı. Ve ilaçları da oradaydı. Ona verip durduklarımın aynılarıydı, fakat Mari onları küçükten büyüğe boy sırasına dizmişti.

"Düzen ve tekrar önemlidir," demişti, tek kaşımı havaya kaldırıp baktığımda.

Ensem yanıp karıncalanmıştı. Mari'nin böyle biri olduğunu hatırlamalıyım; baskın yapar, altüst eder ve kuraları yeniden yazardı.

Yine de her şeyin baştan yazılmasına gerek yoktu. Belki kahve konusunda batırmıştım. Belki Papi'nin Scrabble'da hile yapmasına izin vermiş, zekâsına iyi gelecek bulmacaları çözmesi gerekirken biraz daha televizyon izlemesine

izin vermiştım. Ama Mari ona iyi geldiğimi, o motosiklet projemizin ve Vahşi Batı maratonlarımızın onu mutlu ettiğini görmek zorundaydı.

Değil mi?

Ona umutla bakmıştım ve Mari de düşüncelerimi okumuş gibi omzuma dokunmuştu. Gözleri beklenmedik şekilde kibardı. “İyi bir iş çıkarıyorsun Juju. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Biliyorum. Ediyorsun da.”

Mari büyük bir tutam saçını kulağının arkasına attı. “Geçen akşam üzerine biraz fazla geldiysem üzgünüm. Sanırım... Bilmiyorum. Papi ve seni Emilio Vargas’la samimi görmek? *Alacakaranlık Kuşağı* gibiydi gerçekten de.”

“Evet ama motosiklet onun için çok önemli. Onu bulduğumdan beri, sanki o... Yine genç oldu, Arjantin’deki gibi. Belki de, hatırlayabilir...”

“Biliyorum Juju.” Gülümseyip omzumu sıvazladı ama gözlerinde o ışığı göremiyordum. Dün gece yatağıma bıraktığı kitap hakkında ya da kız kardeşlerimiz Celi ve Lourdes öğrenmeden önce Emilio’yla bağlarımızı koparmamız gerektiği hakkında bir şey söylemesini beklemiştim.

“Papi’ye kahvaltısının hazır olduğunu söyle, olur mu?” Mari, Papi’nin bir doz *Günaydın Amerika** aldığı salona doğru kafasını salladı ve ben de istediğini sorgusuz sualsiz yaptım.

“Kahvaltıdan sonra,” dedi biz yerken Mari, “nehre doğru yürüyeceğiz ve sonra...”

“Papi kahvaltıdan sonra Vahşi Batı kanalını izler,” dedim. Ama tabii kelimeler ağzımdan, “Papikavaltsoravaşibatizler” şeklinde yapışık çıkmıştı, çünkü Mari’nin servis ettiği yulaf lapası ıslak çimentoya benziyordu.

“Yemek yedikten sonra koltuğa yığılıp kalmamalı.”

* ABD’de yayınlanan bir sabah programı.

Mari elini Papi'nin koluna yasladı. "Her gün bir fiziksel aktivite yapman lazım, tamam mı?"

Kafasını lapadan kaldırmadan iç çekti, muhtemelen yemekten kaçınmak için servis altlığına birkaç damla akıtmıştı.

"Ondan sonra," dedi Mari, "gözden geçirmem gereken birkaç yazı var, böylelikle sen ve Juju..."

"Harley üzerinde çalışabiliriz?" dedim.

Mari, Papi'nin portakal suyunu tazelemek için uzandı. "Size ne diyeceğim. Bunu bir rutine bağlayalım, sonra motosikleti programımıza sıkıştırıp sıkıştıramayacağımıza bakarız. Tamam mı?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama kendinden beklenmeyecek kadar mantıklı davranıyordu, bu yüzden konuşmamıştım. Kahve, ilaçlar ve Sudoku kitabı... Papi Valentina üzerinde çalışmaktan hoşlanmıştı ama belki de Mari haklıydı. Belki de egzersiz ve bulmaca için daha fazla zaman ayırmalıydık.

Balık tutmak ve kutu oyunları.

Papi'nin yüzüne bakıp aklını okuyabilmeyi, o iblisin tahribatını izleyerek inini bulmayı diledim. Onu avlardım, yakardım ve Papi'nin kulaklarından buharlaşarak çıkışını izlerdim. Sonra Papi tüm yaşadıklarını kötü bir rüyaymış gibi silkeler, sandalyesinden kalkar ve ellerini bir kez çırpardı. *¡Bueno, queridas! Eğlenmeye hazır mıyız?*

"Mariposa, kilometre sayacı ne gösteriyor biliyor musun?" Papi kahvaltısı gezegendeki en yenilemeyecek şeymiş gibi çatalıyla oynadı. "On dokuz bin dört yüz altı kilometreyi gösteriyor. Üç yüz doksan kilometresi dışında hepsini *ben* yaptım. Arjantin, Paraguay ve Uruguay boyunca motosiklet sürdüm. On dokuz bin kilometre boyunca yollar, ormanlar, şelaleler ve insanlar gördüm. Juju'nun yaşındayken çıkmıştım yola. Bunu biliyor muydun?"

Mari kafasını salladı. Muhtemelen Lourdes de bu hikâyeleri bilmiyordu. Ben Valentina'yı bulana kadar kimseye motosiklet anılarından bahsetmemişti. Annem bu anlattıklarının yarısını, yakın zamana kadar gömülü durup aniden yüzeye çıkan, gün ışığıyla yıkanan bu anıları biliyor muydu, merak ediyordum.

"Bu doğru." Kaşığını kâseye bıraktı. "Sanırım öğleden sonra yapacağım şeye karar verme hakkını kazandım ve bugünkü kararım Harley üzerinde çalışmak. Uzun zamandır ilgimizi bekliyordu, ne kadardır bir bakalım... Lourdes kaç yaşında Juju?"

"Otuz." İçimden *Bastır Papi!* diyordum. Ama oturmaya devam ettim, çünkü kalkıp alkışlamak biraz abartmak olacaktı, özellikle Mari'nin bizimle geçireceği ilk gün için.

"Teşekkür ederim Juju. Otuz yıldır. Ve bir şey daha kelebeğim." Önündeki tabağı Mari'ye doğru uzattı. "Büyük şehirde bugünlerde kahvaltı diye bunu mu yiyorsunuz? *Dios mio*, hapishane yemeği gibi."

Kocaman, içten bir gülümseme Mari'nin suratına yayıldı ve Papi de kendi esprisine yarılmıştı. Mari sandalyesinden fırlayıp annemin dün Willow Brush'tan getirdiği hamur işlerini arandı.

"Bunların bozulmasına gerek yok." Hamur işi paketini zeytin dalı gibi masanın üzerine koydu, günü baştan başlatmak ister gibiydi.

Lapa tabaklarımızda kabuk bağlarken biz de çöreklerle yumulduk. İkinciye almak üzereydim ki Pankek burnunu kapıya sürtmeye başladı.

Saniyeler sonra gelen hafif bir gümbürtü Emilio'nun gelişinin habercisiydi.

Mari'nin kaşları beyaz-sarı kâküllerinin altında kalkmıştı. "Geri mi geldi?"

"Onu biz tuttuk. Bu onun işi." Bunu olabildiğince sakın ve aklı başında söylemiştim ama sinirlerim son raddede-ydi. Yemin yüzünden hissettiğim suçluluk duygusu tama-men yok olmamıştı. Mari'nin dün akşam kitabı getirerek bundan emin olmuşum ama ince bir sis yavaşça detayları gölgelendiriyordu.

Dikkat, şımarık yolcular! İki şehirler hoş geldiniz: Manevi Belirsizlik ve Arada Kalmışlık karşınızda. Tadını çıkarın!

"Burada olmasının tek sebebi bu yani? Öyle mi?" Mari onun motosikleti park etmesini bekleyip mutfak kapısına kadar geldiğinde kapının önüne çıktı.

"Günaydın." Emilio omzunun üzerinden içeri bakmaya çalışmıştı ama Mari önüne geçip görüşünü engellemişti. "Jude burada mı?"

"Babam için çalışıyor olman gerekmiyor mu senin?" diye sordu Mari.

"Bir dakikalığına Jude'la konuşmak istemiştım."

"Neden?"

Emilio iç çekti. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Üzgünüm, burada değil."

"Bugün gelir mi?"

"Hiç gelmeyecek. Tamamen gitti."

"Evet, mutfak masasına kadar," diye bağırdım. Son hamur işini de kapıp dışarı çıkmaya çalıştım ama Mari kapıdan çekilmiyordu.

"Bir çalışan olarak yapman gereken şeyleri biraz açıklığa kavuşturmalıyız," dedi Emilio'ya. Buraya öyle salına salına... Gamzelerin ve... O saçların ve kötü çocuk tavırlarınla gelebileceğini mi zannediyorsun? Sana haberlerim var *Vargas*." Onun alanını ihlal edip her heceyle göğsünü dürtüyordu. "Benim küçük kız kardeşim bu dünyaya sana iyilik yapmak için gelmedi. Jude sana yasak. Bütün ailemiz sana yasak. Yüz yıl geçse, torunumun torunlarının sizinkilerle

aynı kum havuzunda oynamasına izin vermezdim, o yüzden neden arkayı dönüp ahıra doğru ilerlemiyorsun ve kız kardeşim hakkında endişelenmeyi bırakmıyorsun?"

Tanrım! Mari böyle dramatik bir pislik gibi davranmamış olsaydı, oldukça eğlenmiş olacaktım. Hatta etkilenmiş olacaktım. Ama gerçek şu ki...

"Mari, biraz abar..."

"İçeri geç Juju! Bununla ben ilgilenirim."

"Ama..."

"Emilio!" Papi gömleğinin üzerindeki kırıntılarla arkamda belirmişti. Yüzü parlak ve sıcaktı. "Tanrı'ya şükür buradasın. Bu kadınlar beni deliye çeviriyor." Papi en sevdiği gömleğini mutfak sandalyesinden alıp ahıra doğru Emilio'yu izledi ve Pankek de köpek kapısından çıkıp onları takip etti. Kapı sadece Pankek için, sakın kullanmaya kalkmayın.

Belli ki Papi, Emilio'yla erkek erkeğe vakit geçirmek istemişti biraz. Ben de balıkçı takımı ve oltamı kapıp Pankek'le biraz balık kovalamaya gitmiştim. Bu konuda oldukça yetenekliydi. Burnunu suya sanki onları koklayarak çıkarabilmiş gibi sokar, sonra da hapşırıp sallanarak geri çıkarırdı. *Kahretsin! Köpekler suyun altında nefes alamaz. Bunu nasıl unuturum? Bizim solungaçlarımız yok ki ve... Hey, o da ne? Su mu o? Ah Tanrım, o balığı koklayarak dışarı çıkarabilir miyim ki?*

Balıkların geldiğimizi bir kilometre öteden gördüğüne emindim.

Sonunda ikimiz de yeterince ıslanıp sıkıldığımızda eşyaları toplayıp ahıra geri döndük. Pankek beni tırıs geçerek sallana sallana Papi'ye gitti. *Bak sana nehri yanımda getirdim! Hoşuna gitti mi? Gitti mi? Gitti mi? Gitti mi?*

Motosikleti kontrol etmeye gittim. Emilio beni görünce yuvarlanmış kese kâğıdına benzer bir şey gösterdi.

“Arı kovanı,” dedi. “Egzoz borusundan çıktı.”

Ben geri çekilince kahkaha atıp onu tişörtünün içine sokarak yamuk bir tek göğüs gibi tuttu. Kotunun üzerinden, bronzlaşmış teninin bir kısmı açığa çıktı ve gözlerim karındaki o uzun yara izine kadar bedenini süzdü.

“Merak etme,” dedi. “Hiç arı kalmamış.”

“Sen iyi misin Juju?” Papi çalışma tezgâhının arkasından Pankek ve dört kollu bijon anahtarıyla çıkageldi. “Hafif kızarmış gibisin *queridita*.”

“Ben sadece...” *Kazayla yine Emilio’yu çıplak hayal ediyordum...* “Emilio bana arı kovanını gösteriyordu.”

“Eskiymiş,” dedi Papi. “Seni ısıramazlar artık.”

“Biliyorum ama...” Bir adım daha geri gittim. “Benim gitmem lazım. Yapmam gereken şeyler var. Başka şeyler.”

“Bugün ablanla vakit geçireceğini sanıyordum?” dedi Papi. “Saçın neden ıslak?”

Elimi at kuyruğuma uzattım. Pankek alınmasın ama ıslak köpek görünüşünü onun gibi kendime yakıştıramıyordum. “Pankek’le birlikte nehre gittik. Neyse, şey, görüşürüz.”

“Bekle *queridita*, dinle,” dedi Papi. “Yarın Emilio’nun evine bir konuda yardım etmeye gideceksin. Tamam mı? Tamam.”

Hmm... Nasıl?

Gözlerimi kısarak, belki yine kriz geçiriyor diye bazı işaretler aradım. “Papi, Emilio *burada* çalışıyor. Bunun iyi bir fikir ol...”

“Evet.” Emilio arı kovanını bırakarak ellerini silkeledi. “Yardıma ihtiyacım var. *El jefe* senin yerine kabul etmiş oldu.”

Gözlerim hâlâ Papi’nin üzerindeydi ve gözlerimden *X-Men*’deki o adam gibi lazer çıkarmaya çalışıyordum. “Beni ne işlere bulaştırdın ihtiyar?”

“Kurabiye pişirmeye,” dedi. “Sen bir şeyler pişirmeye bayılırsın Juju.”

“O bahsettiğin Celi.”

“Annem için.” Emilio eliyle bandanasını yokladı. “Okulu bu yaz gezisi için yardım topluyor. Bin tane filan kurabiye pişirmesi gerek. Samuel, anneme asla hayır diyemez, ve beni yardım etmemiz için kilitledi.”

“Yarın olmaz,” dedim. “Burada Papi’yle kalmalıyım.”

Papi havaya vurarak, “Ben Mari’yle kalırım. Sen Emilio’yla git,” dedi.

“Annesi bir avuç yabancıyı evinde istemez,” dedim. *Özellikle de neredeyse gelini olacak kızla akraba olanları...*

“Annemi tanımadığın belli,” dedi Emilio.

Ona bir bakış attım. Gözlerden çıkan lazer konusunda hâlâ şansım yoktu. “Mari’ye bahsettiğin iyilik bu muydu?”

Emilio yine gülümseyip gamzelerini takınmıştı. *Tanrım! İhtiyacın olduğu zaman kahraman kovboy Clint Eastwood nelerde?*

“Bu çok büyük bir yardım olur,” dedi. “Eğer erken gidersek, motosiklet için hâlâ vaktim olabilir.”

Burnumdan sesli bir nefes aldım ama Papi sanki dünyanın en iyi fikriymiş gibi sırtmaya devam ediyordu.

“Bana olan borçların katlandıkça katlanıyor,” dedim Emilio’ya. “Motosiklet için asansörü almak, kurabiye pişirmek...”

Emilio kahkaha attı. “Bu evet mi demek?”

Başımı aşağı yukarı salladım ama sadece Valentina’yla daha fazla vakit geçirebilmesi için kabul etmiştim. Gözleriyle, dalgalı siyah saçlarıyla ya da kollarındaki ufak beyaz yara izleri ve diğer şeylerden etkilendiğim için değildi. Bunu açıklığa kavuşturalım da.

“Ama şimdi bana gerçekten borçlusun,” dedim. Ona kendi seksi kaş kaldırma hareketimi yaptım, çünkü onun ak-

sine nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum. Papi'nin gözleri Emilio'daydı ve bu yüzden bana hınzır, çekici ya da uygunsuz bir cevap verememişti.

Papi beni başıyla onaylayınca kaşımı indirip işe koyuldum. *Kurabiyeler, evet. Bu meydan okumayı kabul ediyorum ve kurabiyeleri düşük bütçeye rağmen zamanında teslim edeceğime söz veriyorum.*

"*Está bien, querida,*" dedi Papi. "Arada bir evden dışarı çıkmam lazım. Münzeviye dönüşüyorsun."

"Ne okuyorsun?" Çevresindeki kâğıtları karıştırmamaya dikkat ederek koltuğa, Mari'nin yanına kıvrıldım. En yakınımdaki yığını elime aldım.

"Bu sana gönderdiğim." Başka bir yığını toparlayıp bana verdi, her sayfa kırmızı karalama notlarıyla doluydu. "Bu aşk hikâyesi tamamen Tim Riggins'ten" esinlenilmiş."

"Neden baştan söylemedin? Geçen hafta okuyup bitirdim!"

Mari kalemiyle bacağıma dürttü. "Okuyabilirsen bu akşam oku. Yarın yazarla bir görüşmem var. Sen de ne düşündüğünü söyleyebilirsin."

Koltuktan zıplayıp yığınların yarısını dağıttım. "Ciddi misin? Bu harika olurdu! Kesinlikle..."

Neşem dudaklarımın ucunda eriyip gitti. Tekrar koltuğa oturup gözlerimi kapattım. "Papi benim yerime, Emilio'nun annesine kermes satışı için yardım etmem konusunda gönüllü olmuş."

Aramızdaki mesafe sessizlikle dolmuştu.

Gözlerimi açtım. Mari ağzı açık bana bakıyordu.

* İsp. Tamamdır hayatım.

** *Friday Night Lights* isimli Amerikan yapımı televizyon dizisindeki bir karakter.

“Bundan sıyrılmaya çalıştım,” dedim. “Ama Papi’yi biliyorsun.”

Sessizlik artıyordu.

“Oradan sonra hemen buraya geleceğiz ki motosiklet üzerinde çalışmaya devam edebilsin. Yoksa yarın çalışmak için vakti olmayacak.”

Cırcır böcekleri. Kuşlar. Saatin tik takları. Yemin ederim saçımın uzayışını bile duyabiliyordum.

“Sadece kurabiye pişireceğiz.”

Mari yarım bıraktığı el yazmasına geri dönüp biraz not aldı. Birkaç tuhaf saniye sonrasında kalemini bırakıp bana baktı. “Soru: Tim Riggins niye bu kadar çekici?”

Konu değişikliğiyle afalladım. “Sen onun için çok yaşlısın.”

“Değilim! On sekiz yaşında. Değil mi? Ayrıca, bu araştırma amaçlı. Kurgusal erkeklerin romantizm potansiyelini değerlendirerek para kazanıyorum.”

“Eminim hâkim bunu inandırıcı bulacaktır.”

“Doğru söylüyorum.”

“Pumalar şehrine hoş geldiniz. Popülasyon: Sadece sen.”

“Kes şunu! Ben o kadar da yaşlı değilim!”

“Şşt! Bırak da okuyayım.” Sayfayı çevirdim. İyice yayılmıştık. Ben kendimi kurgusal çekiciliğin içinde kaybetmeye çalışırken çıplak ayaklarımız koltuğun üzerinde birbiriyle buluştu.

Birkaç paragraf geçmişti ki kendimi kitaba âşık olurken bulmuş, beklentiyi karşılayacak şekilde Rigginsvari kötü çocuk için nefes nefese kalmıştım.

Ama karakterin ne tatlılığı ne de insanı deli eden seksi-liği karnımdaki kelebeklenmeden dikkatimi alabiliyordu. Hayatımda yaz aylarımı işgal eden, kanlı canlı başka bir seksi karakter vardı ve görmezden gelmesi zor bir hal almıştı.

El yazmamın üzerinden Mari'ye kaçamak bir bakış atıp çalışırken takındığı surat ifadesine, gözlerinin çevresindeki kırışıklıklara baktım. Usta gözlere sahipti, akıllıydı. Ablalarımın hepsinde aynı bakış vardı. *Biz daha iyisini biliriz, deneyim ve kalp kırıklıklarıyla yoğrulduk* bakışı.

Emilio'nun aptal gamzeleri düşüncelerimi dağıtmıştı ve gözlerimi kapatıp ne kadar deli olsalar da ablalarımın aslında bana o yemini ettirirken gerçekten de ne yaptıklarını biliyor olma ihtimallerini düşündüm.

Ani dalıp gidişimin kitap kahramanlarından olduğunu varsayarak, "Okumaya devam et," dedi Mari. "İleriki sayfalarda işler iyice kızışıyor."

Papi beni resmen kurdun inine yollamıştı: *Casa de Vargas*.*

Bu şirin, tuğladan yapılma, tek katlı ev yıkımın kalbi, yuvası, saf kötülüğün doğduğu yerdi. Evin giriş yolu pembe beyaz güllerle süslenmişse ne olmuştu yani? Ya Puerto Rico bayrağı gururla havada dalgalanıyormuşsa? Bahçede taştan bir melek heykeli varmışsa ve ellerinde saksağanlar için kuş yemi tutuyormuşsa ne olmuş yani?

Yine de şeytani!

Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Kaçamak birkaç fotoğraf çekip telefonuma muhtemel kanıtlar olarak kaydettim.

Ablalarım etimi bıçakla kesip şeytani aileyle ilgili yemin ettirmek dışında, Vargas erkekleriyle ilgili diğer tehlikeli detayları paylaşmamışlardı. Johnny ve Miguel artık burada yaşamıyorlardı ama belki geride bir enkaz bırakmışlardı. Mari'yi haklı çıkaracak, Emilio Vargas'ın, kötü şöhretlilerin en genç üyesi Emilio Vargas'ın hayırlı bir haber olmadığına dair bir delil bırakmışlardı.

* İsp. Vargas'ların evi.

Telefonumu saklayıp zile bastım ve kötülerin kötüsü, önünde koca bir papatya resmi olan limon yeşili rengindeki önlüğüyle kapıyı açtı.

"Bu şey..." Gözlerimi kısarak suratına baktım. "Kaşına kurabiye hamuru bulaştırmayı nasıl becerdin?"

Emilio alnını eliyle temizledi. "Daha iyi bir sorum var, sen neden çıplak ayak değilsin? Sen bir *kızısın*. Ve biz mutfakta çalışacağız ve... *Ah!*" Emilio kendisine elinin tersiyle vurmaya kalkışan siyah saçlı kadından kaçtı.

"Laflarına dikkat et *mijo*," dedi. "Misafirlerle bu şekilde konuşamazsın."

"Sadece şaka yapıyordum anne. Rahatla." Emilio yanağından öpünce kadın gülümsedi, sonra poposuna mutfak havlusuyla vurarak onu mutfğa kovaladı.

"Ona aldırış etme." Kapıyı açık tutarak beni içeri davet etti. "Ben Susana. Sen de Jude olmalısın."

Bir cevap beklemeden bana sarıldı. İki yanağıma da birer öpücük kondurdu ve beni itip elleri omuzlarımdayken süzdü. "*Ay, corazón de melón*," ablana ne çok benziyorsun. Çok güzelsiniz. Aileden geliyor olmalı!"

Susana hep konuşmalıydı. Baş döndürücü bir kadındı. Onu tarif edecek tek söz buydu. Arkasından sallanan at kuyruğu yapılmış parlak, siyah saçları, bronz teni ve oğlununkiler gibi göz kamaştırıcı gözleri vardı. Makyaja ihtiyacı yoktu.

Şeytani!

"Gel. Sayımız arttığına göre şu erkeklere bu iş nasıl yapılrmış gösterelim." Göz kırpıp elimden tuttu ve beni mutfğa götürdü. Yüzüm utançtan yanmaya başlamasına rağmen, elinin elimdeki yumuşak dokunuşu dünyanın en normal şeyiymiş gibi hissettirmişti.

* İsp. Oğlum.

** İsp. Tatlım, şekerim anlamında kullanılan deyiş.

“İş bölümü,” diyordum Emilio’ya. “Annen ve ben karıştırılm. Sen de pişirip soğutmayla ilgilen. Samuel de sonrasında onları kutulara koyabilir.”

Yirmi dakika boyunca Susana ve ben bir düzen oturtmaya çalışmıştık ama Emilio pişirdiğinden daha fazla hamuru yiyip üzerine bulaştırmakla ve Samuel de telefonundaki zombi oyununu oynamakla meşguldü.

“Ah, bu kızı çok sevdim Emilio.” Susana bir kahkaha atıp bir yandan da bana mutfak düzenlemekte ve yeni planımızı uygulamakta yardımcı oluyordu. “Akıllı. Senin disipline ihtiyacın olduğunu biliyor.”

Emilio mutfak masasına, Samuel’in yanındaki sandalyeye zıpladı. Üst üste dizdikleri beyaz hamur işi kutularının yanında cüce gibi kalmışlardı. “Bütün işi size yıktığımızı ve burada boş boş oturduğumuza bakınca, kim daha akıllı görünüyor?”

Samuel ona bir beşlik çaktı ama haince kıkırdamalarını bitiremeden Susana kontrolü ele aldı. “İşinize dönün, *charlatánitos. Ahora!*” * Elindeki tahta kaşığı tehditkâr bir şekilde sallayınca, iki “küçük palyaço” yerlerine dağılıverdi.

“Bana güvenin,” dedi Samuel sonunda herkes yerlerine geçtiğinde. “İçine rendelenmiş çikolata katmalısınız. Gizli malzeme bu.”

“Rendelenmiş çikolata mı?” diye sordu Susana. “Yüksek sosyete gelecek sanıyor herhalde!”

Kahkaha attım ve bir paket cipsi kâseye doldurdum. “Sanki üzerinde ‘Aşçıyı Öp’ yazan pembe önlüklü bir erkeğe inanacağız da.”

“Bana biraz bal dudak getirecekse giyerim,” dedi Samuel cips tabağını göğsüne kadar çekerken. “Gerçek bir erkek pembenin üstesinden gelebilir *tatlım.*”

* İsp. Şimdi.

“Sana ‘gerçek erkek’ konuşmasını mı yapıyor yine?” Emilio fırın tutacağını Samuel’in kafasına fırlattı. “Gerçek bir erkek çenesini kapatır ve çalışır.”

Sonunda bir şekilde ritmimizi tutturmuştuk. Susana kısık sesle radyoyu açmış, bir çeşit salsa dinliyor, mırıldanıp hem kalçalarını sallıyor hem de hamuru karıştırıyordu. Sadece reklam aralarında bana yardım kermesiyle ilgili bir şeyler anlatmak için duruyordu.

“Yaz okulundaki öğrencilerim, bu geziler konusunda yıl içinde okula devam eden öğrenciler kadar şanslı değiller,” dedi. “Bu sefer merkeze, parayı toparlayabilirsem onları geziye götürebilir miyim diye sordum.”

“Bana gitmek ister misin diye sormadığını fark etmişsinizdir,” dedi Emilio. “Bütün işi yapmak için gönüllü oldum ama.”

Ona bir anne bakışı attı. “Bizimle geleceğini söyledim ya *mijo*.”

“Evet, bebek bakıcılığı yapmak için.”

Susana arkamdan uzanıp kâsesini karıştırmayı da ak-satmayarak ona yine mutfak havlusuyla vurdu. “Zaten bütün kurabiyeleri satabilsek, okul bize otobüs ve şoförü temin edecek. Onları Santa Fe’deki Georgia O’Keeffe Müzesi’ne götüreceğim. Onlar için iyi olacağını düşünüyorum. Bizimkisi için de tabii, bütün gününü o garajda geçiriyor.” Başıyla Emilio’yu gösterdi. “Biraz kültürel aktivite *Señor Motocicleta*’ya iyi gelebilir, değil mi?”

Aynı anda bahis konusu Bay Motosiklet ağzı açık halde, Samuel’in mutfağın öbür ucundan fırlattığı hamur toplarını yakalamaya çalışıyordu. Yani evet. Biraz kültürel aktivite ona iyi gelebilirdi.

“Kesinlikle,” dedim ama Emilio etrafta dolanmakla meşgulken bizi duymamıştı. Müzik geri gelir gelmez Susana dans etmeye başlamış ve her birimiz görev yerlerimize geçmiştik.

“Son durumu bildiriyorum,” dedi Samuel, kurabiye dolu ağzıyla. “Beş yüz adet bitti, beş yüz adet daha var. Ah, yediklerimi saymadım.”

“Ay, buradan üç gün çıkamayacağız!” dedi Susana. “İşinizin başına *niños*.”*

“Neler yapıyorsunuz? Harika kokular alıyorum!”

Etrafı toparlamaya yeni başlamıştık ki bu kız çıkageldi. Ön kapıyı açık bulup girmiş olmalıydı ve şimdi kollarını Emilio’ya dolayıp koca parlak dudaklarını yanaklarına yapıştırmakla meşguldü.

“*Hola, Rosette.*” Susana kıza sarılmak için hamle yapmadı. Onun yerine, sudan yeni çıkardığı ellerini sabunlu suya yeniden daldırmıştı

“Annemin okulu için kurabiye pişiriyorduk,” dedi Emilio. “Yeni bitirdik.”

“Ah, ben de istiyorum!” Gözlerini yavru köpek gibi yapıp ağzını baştan çıkarıcı bir şekilde açtı. *Tanrım!* Zaten devasa uzun saçları ve mendil kadar tişörtüyle mutfakta kıvrıta kıvrıta dolanıyordu. Bir de pişirdiklerimize mi göz dikmişti?

Başlı başına sağlık kurallarını ihlal ediyordu!

Emilio fazla kurabiyelerle dolu bir tabağı ikram etti. “Buyur.”

Tezgâha zıplayıp kurabiyelerden birini kemirmeye başladı, ayaklarını sallayıp altında duran raflara vuruyordu. En sonunda gözleri bana kilitlendi. “*¿Quién es esta chica?*”

“*Soy Jude,*”*** dedim.

* İsp. Çocuklar.

** İsp. Bu kız kim?

*** İsp. Ben Jude.

“*Esta es la novia de Emilio,*” dedi Susana kibar bir gülümsemeyle. Sadece benim görebileceğim şekilde göz kırpmış, beni kasten Emilio’nun kız arkadaşı olarak tanıştırmıştı.

Rosette kaşlarını kaldırdı. Bir düşman edindiğimi anladım.

Beni baştan aşağı süzüp tezgâhtan aşağıya indi. “Benim eve gitmem gerek,” dedi Emilio’ya. “Bu akşam takılır mıyız?”

Emilio çekimser bir hırıltı çıkardı ama kız yine de eğilip ona sarıldı. Kulağına sahte bir fısıltıyla konuştu. “Sonra görüşürüz *chillo*.”

Bulaşıklar bitince elimdeki sabunu durulayıp Emilio’ya banyonun yerini sordum. Çoktan annesiyle tanışmış, komşu kızını çekmek zorunda kalmış, yüzlerce kurabiyeye yetecek kadar hamur yoğurmuş, hatta burada takılmaktan hoşlanmaya bile başlamıştım... Tanrım. Bugünlük bu kadar gönüllülük yeterdi.

İşe dönmenin zamanı gelmişti.

Salonu banyoya ve arkadaki yatak odalarına bağlayan uzun koridora yöneldim. Duvarlar aile üyelerinin bebekliklerinden gençliklerine kadar giden fotoğraflarıyla kaplıydı. Susana’nın oğulları için oluşturduğu bir anıttı sanki.

Aslında Johnny ve Miguel’i *gerçekten* tanımıyordum. Onlara ait, geliş gidişlerini, ablalarımı buluşma günlerinde evden alıp eve bırakmalarıyla dolu bulanık hatıralarım vardı sadece. Onları bu duvarda görüyor olmak çok tuhaftı, büyürkenki halleri gözlerimin önünde seriliydi: pelüş ayıcıklar, okul resimleri, motosiklet gezileri, Animas Nehri’nde tutulan balıklar, mezuniyetler, toprak motosikletleri, muhtemelen Puerto Rico kıyılarında yapılan sörfler.

* İsp. Emilio’nun kız arkadaşı.

Geçmişten tanıdık bir çift göze rastlayınca duraksadım. Sarı mezuniyet elbisesinin içinde gülümseyen Lourdes. Kolu Miguel'in kolunda.

Boğazım düğümlendi. Bu fotoğraf çekildikten birkaç saat sonra, Miguel onu dans pistinde sersemlemiş ve ağlarken bırakmıştı.

Celi'nin hiç fotoğrafı yoktu ve buna müteşekkirdim. Belki Susana benim geleceğimi duyduğunda onları kaldırmıştı. Belki de beş sene önce kaldırmıştı.

Aynı bizim evimizde olduğu gibi, kardeşlerin birbirleriyle çekilmiş fazla fotoğrafı yoktu. Ama Emilio erkek kardeşlerine çok benziyordu. Hepsinde aynı hınzır tavır, selamlamaktan çok meydan okuyan gamzeli gülümseme vardı. Çekiciliklerini inkâr etmeye gerek yoktu.

Soldaki son kapı banyoydu. Yolumun üzerinde dört tane daha açık kapı vardı ve ilkinde (Susana'nın odası) kafamı uzattım. Çiçeklerle kaplı, yatak başında, perdelerde, tuvalet masasındaki vazoda, kusursuz bir odaydı. Duvarlar sarıydı, yeni boyanmış gözüküyorlardı ve sürüş derسيمizden sonra Emilio'nun şortundan çıkarmaya çalıştığı aynı renkteki boya lekelerini anımsadım. En uzak köşedeki rafın üstünde, üzerine azizlerden biri resmedilmiş olan camdan mumluk yanıyordu. Rafların geri kalanı kurumuş çiçekler, çerçevelenmiş resimler ve oyuncaklarla (arabalar ve uçaklar, Lego blokları) doluydu. Bir mihrap gibi gözüküyordu ve aniden kendimi izinsiz girdiğim için kötü hissettim. Sonraki odaya geçtim.

Kesinlikle bir erkeğe aitti. Belki de iki erkeğindi, çünkü ranzalar vardı. Başka fazla bir şey yoktu. Duvarlarda birkaç bikini modelinin poster, raflarda rasgele birkaç kitap vardı. Eski bir bilgisayar ve toz bağlamış kablolar masanın üzerinde duruyor ve tavandan maket bir uçak sallanıyordu ama hepsi bu kadardı.

Sonraki odaysa artık kullanılmayan şeylerin konulduğu bir depo odasıydı: dikiş makinesinin masası, kumaş topları, sanat ve el işi malzemeleri, kitaplar, CD yığınları ve videokasetler, ambalaj kâğıdı ve kurdeleler, kuru temizleme çantalarına konulmuş elbiseler, içi kim bilir nelerle dolu karton kutular. Bizim depo olarak kullandığımız ahırımıza çok benziyordu.

Diğer bir deyişle normaldi. Ev gibiydi. Muntazam, şeytani olmayan, insan eşyalarıyla dolu bir ev.

Emilio'nun odası olduğunu tahmin ederek son odaya doğru hareket ettim. Onun özel alanını, geceleri uyuyup sabahları uyandığı yeri görecekmek midemi altüst ediyordu. Ortalıkta iğrenç bir şey, Rosette'in dantelli iç çamaşırı misal, bırakmamış olmasını umuyordum.

Kokusu beni sarmalamıştı: sandalyenin üzerine serilmiş deri ceketinin kokusu, muhtemelen annesinin tüm kıyafetlerinde kullandığı çamaşır yumuşatıcısının kokusu, sabununun, sakızının, alet edevatının kokusu. Odası dağınıktı ama çok tatlıydı. Örtüler yatağın üzerine öylesine atılmış, katlanmış kıyafetler sandalyenin üzerinden yuvarlanmıştı. Raflarında eski motosiklet katalogları vardı ve duvarları, hayal ettiğim motosikletli seksi kızların aksine haritalarla kaplıydı. Her biri farklı renkte, farklı çeşitteydi. Bazıları lamineyle kaplanmış, kimileri katlanıp üzerlerine dergilerden kesilmiş bir şeyler yapıştırılmıştı. Masasının üzerindekindeyse kırmızı raptiyelerle Blackfeather'dan California'ya kadar ilerleyen, kasabalara, şehirlere, oradan dağlara ve denizlere gire çıka ilerleyen bir yol çizilmişti.

Yolculuğunun rotası. Öyle olmalıydı.

Biraz daha yakından bakabilmek için içeriye sızdım. Motosikletinin arkasında yolculuk etmek, bu yolları onunla görebilmek nasıl olurdu hayal ettim. Aptalca ve bu oda-

dan dışarıya çıkamayacak bir hayaldi ama bir saniyeliğine bile olsa kollarımla bacaklarım beklentiyle sızlamıştı ve yemin ederim rüzgârı saçımda hissetmiştim.

Masanın üzerindeki haritanın altında gümüş bir çerçeve vardı, içindeki fotoğraf gözüme takılmıştı. On ya da on bir yaşlarında iki erkek çocuk vardı. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlardı ve yanlarında da kocaman, kerstenkeleye benzer bir şey vardı. Çocuklardan biri onu kuyruğundan kısıkvrak yakalamış, tutuyordu. Diğer çocuk Emilio'ydu. Gamzelerinden anlamıştım.

Baştan aşağı çamurla kaplıydılar. Bana Zoe'yle birlikte toprakta solucan arayıp yemeğimizi sincaplara kaptırdığımız, başımıza gelen onca şeyle dolu yazlarımızı hatırlatmıştı.

"Emilio ve kuzeni."

Susana'nın sesiyle irkildim. "Üzgünüm. Ben... Banyoyu arıyordum ve sadece... Haritaları ve resimleri gördüm."

Susana odaya girip çerçeveyi elimden aldı. Camı önlüğüyle silip bir süre baktıktan sonra yeniden konuşmaya başladı, parmaklarını yüzlerinde gezdiriyordu. "Tırmıkla yaprakları süpürmeleri gerekiyordu. Sadece evde biraz yalnız kalabilmek için her birine on dolar vereceğime söz vermiştim. Bu küçük ejderhayla geri geldiklerindeki şaşkınlığımı hayal edersin. Ve bir de çamur güreşine katılmış gibi gözüküyorlardı." Güldü. "Tanrım! Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Beslemelerine izin verdin mi?"

"Sadece bu resmi çekmeye yetecek kadar. Hayvan ellerinden kurtulup kaçtı. Ben arkasından iyi kaçışlar dilemiştim. Ama beni dinlediler mi? Hayır tabii ki. Tekrar yakalamaya koştular. Onun zehirli olduğunu söylemek zorunda kalmıştım. Ufak, beyaz bir yalandan ne olacaktı ki?"

Gülümsedim. "Kaç yaşındaydılar?"

“Emilio on, Danny on iki yaşındaydı.” Kafasını salladı. “Oldum olası çılgındılar, ah bu çocuklar. Emilio en kötüsüydü. Kendisine ne yapacağının söylenmesinden nefret ederdi. Kendi yemeğini paketler, birinci sınıftayken okula kendi başına yürürdü ve nereye giderse gitsin Danny’yi yanında sürüklerdi. Zavallı Danny... Emilio onun da başını hep belaya sokardı.” Çerçeveyi Emilio’nun masasına geri koyup tam olması gereken yere yerleştirdi. “Bunu ona söyleme ama eskiden onları arabayla takip eder, gittikleri yere sağ salım vardıklarından emin olurdum.”

“Tam Emilio gerçekten de,” dedim. “Çok inatçı. Ah... Ama motosikletlerden iyi anlıyor, orası ayrı. Demek istediğim sadece... Bilirsin. Özgür ruhlu.”

“Sí. Bir yerde beş dakikadan fazla sabit kalamıyor, orası kesin. Hep bir ayağı dışarıda, aynı babası gibi. Ama onları yine de seviyoruz. Sevmesek daha kolay olurdu tabii ama ne yapabilirsin ki?” Susana göz kırptı.

Emilio’nun, babası hakkında söylediği tek şey Puerto Rico’da yaşadığı ve bunun tuhaf bir durum olduğuydu. Danny hakkında da bir şey duymamıştım ve hâlâ bu kadar yakın olup olmadıklarını ya da Danny’nin de erkek kardeşleri ve babası gibi uzaklara taşınıp taşınmadığını merak etmiştim. Susana’ya sormak istedim ama kendi hatıraları arasında kaybolmuş görünüyordu. Dilimi tuttum. Hiçbir ailenin kalp kırıklıklarına başışıklığı yoktu ve başkasının evinde bu kadar gezinmemeliydim.

Susana şakayla karışık bir şekilde at kuyruğumu tuttu. “Pekâlâ *cariña*.* Onlar tüm emeğimizi silip süpürmeden oğlanların yanına dönelim.”

* İsp. Canım, tatlım anlamına gelen deyiş.

“Seni motosikletle eve bırakmamı istemediğine emin misin?” diye sordu Emilio. Tekrar dışarıdaydık. Bana gülümseyip duruyordu, gamzeleri hep meydandaydı.

Garaj yolundaki mavi kamyonete doğru işaret ettim, göremeyeceğinden değildi tabii. “Seni böyle de takip edebilirim.”

“Seni sonra kamyoneti alman için geri getirebilirim.” Motosikletin anahtarlarını önümde sallarken, aklım odasında gördüğüm haritaya, denize doğru ilerleyen raptiyeler serisine takılmıştı. “Gerçekten hoşuna gidebilirdi.”

“Bundan kesinlikle şüphe du...”

“Jude, bekle!” Susana elinde kurabiye dolu saklama kabıyla kapıda belirdi. “Bunlar senin için. Ailene götür de onlar da yesin, olur mu? Özellikle de annen. Ona söyle, aklım hep onda.”

Saklama kabını aldım, Susana beni öpüp elini saçım da gezdirerek parmaklarını çenemin altına getirdi. “Gelip beni yine ziyaret et, tamam mı? Kapım sana her zaman açık *cariña*. Bizimkiyle ya da yalnız.” Eğilip Emilio’nun saçlarını karıştırdı.

Emilio annesine, “*Te quiero,*” deyince kadının yüzü aydınlandı. Onları böyle beraber, şakalaşırken görmek ve böyle olmaları... İşte, bir anne ve oğlu gibi davranmaları... Bilmiyorum. Bu aileyi ablalarımın onlar hakkında söyledikleri şeylerle bağdaştırmak çok zordu. Öyle korkunç bir insan, annesini nasıl bu kadar çok sevebilirdi? Nasıl olur da kuzenlerinin resimleri, haritaları, çiçekleri ve mumları olabilirdi? Bana nasıl bu kadar tatlı gözükebilirlerdi?

Susana içeri geçince Emilio elimi sıkıp bıraktı. “Yardımanın için teşekkürler. Annem resmen ışıldıyor. Senden gerçekten hoşlandı.”

* İsp. Seni seviyorum.

“Öyle mi?” Kaçınılmaz kızarıklığımı saklamak için başka yöne baktım. “Sanırım ailelerle iyi anlaşabilen bir tek sen değilsin.”

Emilio kahkaha attı. “Biliyorsun, *princesa*, bu erkek/kız arkadaş ilişkisi gerçekten de yürüyebilirdi.”

“Tabii Rosette’in bir söz hakkı olmasaydı *chillo*.” Kamyonete atladım. “Sana balık dediğinin farkındasm, değil mi *chillo*?”

Emilio iç çekip motosikletini çalıştırdı. “Hayır.” Motoru canlandırıp gümbürtünün arasından bağırdı. “Yalnızca sevgililerimize *chillo* deriz biz.”

"Tabii ki annen bana âşık oldu. Bana şöyle bir baksana!" Papi, *Las Arañas Blancas* grubunun eski bir fotoğrafını gösteriyordu. Çetenin önde gideniydi, kendilerinden daha havalı motosikletlerinin tepesindeki bir avuç siyah saçlı, yırtık pantolonlu, belalı erkek grubuydular. Valentina diğerlerinin arasında mücevher gibi parlıyordu. Arjantin'de yaşayan genç bir kız olmanın, bu çılgın grupla karşılaşp tüm bu krom, deri ve cazibenin içine düşmenin nasıl hissettirebileceğini hayal etmeye çalıştım.

Her biri boyunlarında bir uyarıyla gezmeliydi bunların.

Tehlike: İleride ciddi kalp kırıklıkları var!

"Kızlarla tanışmak zor değildi." Papi'nin gözleri ışıldıyordu. "Ama annen... Zorlu kadındı. Çalıştığı restorana her gittiğimde aynı şeyi sipariş ederdim: *ensalada rusa* eşliğinde tavuk milanez ve soda. Yemeği getirir, ben ısırmadan fişi masaya koyardı. Hiç selam vermezdi, hiç! Çocuklar ona *ceviz* derdi, çetin ceviz gibi yani. Onu kırıp benimle konuşmasını sağlayamayacağıma dair iddiaya girerlerdi."

“Sonra ne oldu?” Bu hikâyeyi hiç duymamıştım. Mari, kendisi de daha önce duymamış gibi, mutfağın öbür ucundaki kahve demliğinin yanından omuz silkti.

“Bütün yazımı aldı ama çok peso kazandım.” Papi bir sonraki fotoğrafa geçti. Başka bir adamla siyah bir motosikletin önünde diz çökmüşlerdi. Aklıma Emilio ve Duchess’teki arkadaşları geldi.

“Tekrar yollara düştüm. Uzun bir yolculuk daha yaptım. Ama annen benim çekiciliğime daha fazla dayanamamıştı,” dedi Papi. “İki yıl sonra evlendik. Bütün çete evlendi. Çoğu motosiklet kullanmayı bile bıraktı.” Papi albümün kalanını parmağıyla çevirirken sessizleşti. Pişman olup olmadığını, daha eğlenceli bir hayat yaşama şansını kaçırdığını düşünüp düşünmediğini merak ettim ve karıncalanmayla karışık üzüntü ve suçluluk duygusu omurgama çöküverdi. Üzüntü, eski arkadaşlarından ayrılıp Valentina’yı kullanmayı bıraktığı içindi. Ama suçluluk duygusu bunu bizim için yapmış olmasındandı. Belki motosiklet kullanmayı bırakmamış olsaydı, açık yollardan tekrar buraya, Blackfeather’a dönmeyecek, bir eşe, bir eve, dört kız çocuğa sahip olmayacak ve işler onun için daha yolunda gidecekti. Orada kalmış olsaydı, muhtemelen hâlâ motosiklet tepesinde olacak, yaşaması gereken hayatı yaşayacak; yanlış yollara, çıkmaz sokaklara sapmayacaktı. *El Demonio* için içeri sızıp her şeyi yakacak boş zaman ya da boş yer kalmayacaktı.

“Bu kadar ciddi olma *queridita*. Sadece bir resim.” Papi masanın karşısından elimi sıvazlayıp beni içinde bulduğumuz âna geri getirmişti. Diğer eli, bir ağacın etrafına kısmen sarılmış bir motosikletin olduğu fotoğrafın üzerindeydi. Adamlardan biri afallamış bir şekilde yanında duruyordu.

“O kim?” diye sordum.

“Benny en atılgan olanımızdı. Şanslı piç kurusu,” dedi Papi. “Ona kendi aramızda bu lakabı takmıştık. Tam şurada, kazadan hemen önce motosikletten atlamıştı. Tek bir çizik bile almamıştı. Ama motosikletini kaybetti, sonrasında Honda kullanmaya başladı.”

“Oldukça çılgınmışsınız,” dedi Mari.

“Çılgın zamanlardı, evet. Harika zamanlardı.” Papi dudaklarında bir gülümsemenin iziyle kafasını salladı. “Evet, o zamanlar biraz çılgın yaşıyorduk.” Bir saniyeliğine ağlamaya başlayacağını düşünmüştüm ama bana baktığında gözleri hayat doluydu. “Kızlarımı hiçbir şeye değişmem tabii.”

Eğilip alnımı öptü ve albümü bırakmak için yukarı çıktığında, Mari Kara Ay karışımıyla dolu iki kupayla masada bana katıldı.

“Motosiklet kullandığı günlerle ilgili her şeyi hatırlıyor, ha?” dedi.

“Bu büyük bir haksızlık.” Duygularımı frenleyebilmek için bardağımdan bir yudum kahve aldım. “Annemle ilgili o hikâyeyi muhtemelen her zaman hatırlayacak. Ama bir gün burada, yanı başındaki kadının, o restoranda konuşmuş olduğu kadın olduğunu hatırlamayacak. Onun başka biri olduğunu düşünecek. Âşık olduğu kişinin Arjantin’de garsonluk yapan o on dokuz yaşındaki kadın olduğunu düşünecek.” Yanağımdaki gözyaşını silip Susana’nın kurabiyelerine uzandım. Mari de bir tane aldı.

“Bunun zor olduğunu biliyorum Juju,” dedi iki ısırik arasında. “Çocuk olarak geçireceğin son yazından vazgeçmen çok berbat. Her şeyi kaçırıyorsun.”

Annemin servis altlıklarından birinin gevşek ipliğini çekti. Evet, belki yazımın bir kısmını feda ediyordum ama Bağımsızlık Günü bile gelip çatmışken, neyi kaçırmıştım ki? Cadı Kazanı’na doluşan, hiçbirimizin konuşmaya

cesaret edemediği aptal parlak çocuklarla bakışmayı mı? Üniversiteye gideceğiz, çocuk olarak geçireceğimiz son yazımız diye kendimi hırpalamayı mı? Hem bu ne demek ki zaten? Sanki Papi hasta olmamış olsa, bahçedeki çocuk havuzunda takılıp kavanozlarda ateş böcekleri mi toplayacak, elimdeki bir dolarla dondurma kamyonunu mu kovalayacaktım?

Yok artık. Çocukluğumuzun son demleri yıllar önce, Papi hastalanmadan çok önce gelmiş geçmişti. Ablalarım o kara kaplı kitabı doldurmaya başlamadan çok önce. Herhangi birimiz kalp kırıklığı ne demek öğrenmeden çok önce.

“Tüm yazımdan vazgeçmiyorum ki,” dedim. “Hâlâ önümüzdeki ay çöllere gideceğim. Sadece... Sadece deniyorum, tamam mı?”

Mari ağzına bir kurabiye daha tıkıp bir yudum kahveyle mideye indirdi. “Sanırım buraya geldiğimden beri sana biraz sert davrandım?”

Omuz silktim. “Hepimiz onun için endişeleniyoruz. Seni anlıyorum.”

Mari kafasını salladı. “Ben sana kızmıştım. Geleceğimi biliyordun ve bana Emilio’dan bahsetmedin bile. Belki sen bunu o şekilde algılayamıyorsun, belki de o ailenin bize neler çektiğini hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum. Beni canevimden vurdun. İncitmek az kalır.”

Başımınla onayladım. Ona söylemeliydim. Uyarmalı, hazırlamalı, bir şey yapmalıydim işte. Çenemi kapatıp en sevdiğim ablama yalan söylemiştim. Ama ikimiz de doğru yolun bizi nereye götüreceğini biliyorduk. O buraya adım attığı an motosiklet projesi iptal edilirdi. Muhtemelen diğer kızları da işin içine sokar, Emilio Vargas’ın ne kadar kötü olduğunu bana hatırlatmalarını sağlardı.

Tabii durum şu ki, hata yapmış olurdu. Hepsi hata yapmış olurdu. Hepsi hata yapmıştı.

“Emilio farklı,” dedim. “Onunlayken öyle değil.”

Mari parmağını kahve kupasının ağzında gezdiriyordu. “Sizi görünce, onun sana nasıl baktığını... Sanki zamanda geriye gitmiş, Celi ve Johnny’ye bakıyordum. Aynı şeyin senin de başına geleceğini görünce aklıma kaırıverdim.”

Bir kurabiyeye daha uzanıp Susana’yı, onun parlak gülüşünü, Emilio’nun şakalarına attığı kahkahaları, işimiz bitmeden mikseri yaladığı için onu azarlayışını düşün-düm. Belki Johnny ve Miguel, ablalarımı incitmişlerdi, belki sonsuza kadar kara listemizde kalmayı hak ediyorlardı. Ama Mari ne Emilio’yu ne annesini ne de aileden başka birini tanıyordu. Nasıl olurdu da Emilio’yu erkek kardeşlerinin geğmişleriyle cezalandırabilirdi?

“Dün Emilio’nun annesiyle tanıştım. Sanırım annem ve o önceden arkadaşmışlar?”

Mari, Johnny Celi’yi kalbinden bıçaklamasaydı neler olabileceğini hayal ediyormuş gibi kafasını salladı. Ama sonra kahvesinin sonunu mideye indirip masadan kalktı ve kurabiye kırıklarını boş kupasına süpürdü. “Emilio’ya Papi’nin durumundan ne kadarını bahsettin?”

“Bunun hakkında konuşmuyoruz. Ama Papi’nin ruh halindeki değişikliklere şahit olmuşluğu var.” Ona büyük tampon olayında Papi’yi konuşarak Emilio’nun sakinleştirdiğini ve ailemiz dışında onun durumundan korkup kaçmayan neredeyse tek kişi olduğunu söylemedim. “Parçaları birleştirdiğine şüphem yok.”

“Bütün detayları bilmesine gerek yok, tamam mı? Bu, aileyi ilgilendiren bir durum. *Bizim* ailemizi ilgilendiren.” Hissettikleri gözlerine yansımıştı ama göz kırparak savuş-turdu. “Lourdes ve Celi bu motosiklet fikrini yemediler.”

“Onlara *söyledin* mi?” Celi’nin tepkisini düşünmek bile midemi altüst etmişti. Geçen sene onu New York’ta ziyarete gittiğimde, Facebook hesabını bilgisayarında açık unutmuştu ve Johnny’yi resmen sapık gibi takip ediyordu. Yüzüğünü de hâlâ, kıyafet dolabının üst çekmecesindeki kadife kabında saklıyordu. “Beş yıl önceydi Mari. Elimi kesip o aptal kâğıdı imzalattınız ve bunun Emilio’yla hiç alakası yoktu. Ben sadece bir kez olsun aranızda katılmak istemiştim. On iki yaşındaydım!”

“Motosikletten bahsettim, Emilio’dan değil. Bu akşam Skype’ta konuşacağız. Onlara havai fişekler atılmadan aramalarını söyledim.”

Bir kurabiyei daha ağzıma tıktım.

“Papi’yle birlikte şehirde öğle yemeği yiyeceğiz,” dedi. “Ama onu ikide almanı istiyorum ki telefon görüşmemi yapabileyim. Cadı Kazanı’nda olacağım.”

“Ama bugün tatil. Görüşmen mi var?”

“New York uyumaz.” Mari bilgisayar çantasını omzuna asıp Pankek’i sevmek için eğildi. Ek olarak sezgilerinden bahsetmemiş, her şeyi nasıl düzelteceğiyle ilgili kız kardeş tavsiyeleri vermemişti.

İlk günden sonra bana endişelenmememi söylemeyi bırakmış, burada geçirdiği kısa süre içerisinde bir yaş daha yaşlanmıştı.

Ben de öyle.

Mari on yedi yıllık ilişkimiz boyunca pek çok konuda haklı çıkmıştı: çok satanlar listesinde birinci olacak kitaplar, *dulce de leche*'ye batırılmış patates kızartmasının tam bir lezzet başyapıtı olduğu gerçeği, Dillon Panthers takımının otuz üç forma numaralı savunma oyuncusu Tim Riggins'in bayıltıcı etkisi.

Ama Vargas ailesi hakkında yanılıyordu. Emilio hakkında yanılıyordu. Daha çocuk mülkümüze adımını atmadan önce ona güvenmemeye başlamış, beş sene önce ellerimizi kesip o kelimeleri söylediğimiz andan itibaren onu kalp kıran olarak mimlemişti.

Onu ben de yanlış değerlendirmiştim. Belki hiçbir fikri yoktu. Belki hiç umursamamıştı. Belki de yazın sonunda son kontrollerini yapıp bir çanta dolusu kıyafet ve bandanayla, başından beri söylediği yolculuğuna çıkacak, yollara düşüp arkasına bile bakmayacaktı.

Bu belkilerin arasında emin olduğum tek şey vardı. Emilio Vargas *Kırık Kalpler Kitabı*'nda bir sayfayı hak etmiyordu.

* Şekerli süt kaynatılarak yapılan bir reçel.

Ama onu yine de oraya koymuştuk. İşleri yoluna koymam gerekiyordu.

“Bana on dakika ver,” dedi Emilio, onu Duchess’te bulduğumda. “Biraz oyalanabilir misin?”

Arka duvardaki banka dikildim. Emilio yine tişörtünü çıkarmıştı, yani onu izlemek tam da işkence sayılmazdı. Diğer çocuklar heyecanla münasebetsiz şakalarını yaparken, şovun tadını çıkarıyordum.

“Hey, Jude...” dedi aralarından biri. Adı Marcus’tu sanırım. Eski bir Beatles şarkısını söylemeye başlayıp dünyanın en orijinal fikriymiş, ömrüm boyunca o şarkıyı hiç duymamışım gibi gülmeye başlamıştı. Sesi kötü sayılmazdı ama sözlerin çoğunu uyduruyordu ve şarkının ikinci kısmına geldiğinde, John Lennon mezarından kalkıp ona yumruk atsa yeriydi.

“Susmalısın,” dedim. “Motosikletlerle iyi iş tutturuyorsun. Belki de böyle devam etmelisin.”

“Hayır, asıl güzel kısmı şimdi geliyor.” Boğazını temizleyip yeniden başladı, bir eli kalbinin üzerindeydi. Neredeyse sevimliydi, tabii böyle şeylerden hoşlanıyorsan, ki ben hoşlanmıyordum. En azından ondan geliyorsa. “Hey Jude! Aptal olma. Çıkma onunla... O serseri E-mi-li-o’yla. O anda... Onu aldığın anda içe...”

“Şarkının sonunu getirsen iyi olur ahbap.” Emilio sırtına vurdu ve Marcus bana göz kırpıp dikkatini yine üzerinde çalıştığı Harley’e verdi. Emilio’nun dersinden hatırladığım kadarıyla bu bir *knucklehead* olmalıydı.

“Aptalın tekidir,” dedi Emilio bana. “Neredeyse bitirdim.”

Emilio duyuş mesafesinden çıktığı anda, Marcus gerinerek oturduğum banka doğru ağır ağır çalışılmış hareketlerle yürüdü. Bu da ayna karşısında çalışanlardandı kesin.

“Neden Emilio’yla takılıyorsun? Sen ve ben ne olacağız?” Elini siyah atletinin üzerine silip tutacağımı düşünerek bana uzattı ki o dakikadan sonra tahminen mopedine atlayıp günbatımına yol aldığımızı hayal etmeye başlamıştı. Ben hayallerini yıkamadan, Samuel eline vurdu.

“Yoluna bak,” dedi Samuel. Onu motosikletlere doğru iteledi ama adam etkilenmemişti.

“Benden hoşlanıyor.”

“Senin *aptal* olduğunu düşünüyor,” dedi Samuel. “Ve haklı da.”

Marcus bir kaşını kaldırıp dudaklarını yaladı. Şaşıaali ayna hareketlerinin devamı gelmişti ve başka bir teklif sunuyordu. “Oğlan çocuğundan gerçek bir erkeğe terfi etmeye hazır olduğunda beni ara.”

“*Sen* çocukluktan erkekliğe terfi etmeye hazır olduğunda arasam nasıl olur?”

Diğer adamlar ulumaya başlamıştı ve ben de bu oyunun eğlenceli olabileceğine karar vermişken Emilio bankta belirdi. Tişörtünü kafasından geçiriyordu. “*Vamos princesa.*”

Beni, daha önce kullandığını gördüğüm arkadaki küçük kapıya yönlendirdi. Buranın her zaman bir dinlenme odasına ya da sigara alanına açıldığını düşünmüştüm ama Beşinci Cadde’nin ötesindeki ormanlık alana ilerleyen, kıvrık, güneşli bir kaldırıma çıkmıştık ve onu izliyordum. Gözlerim arka cebinden sallanan beyaz bandanasındaydı. Mavi renkliye ne olduğunu merak etmiştim. Poposunun şeklini ezberlemeye çalıştığımndan falan değil tabii ama... O bandana “*Bana bak! Bana bak! Bana bak!*” diye bağıırıyordu.

“Bugün koruman yok mu?” diye sordu patıkaya çıktığımızda. Dönüp ona yetişmem için bekledi. Manzaramdaki poposunu... Yok bandanasını... Her neyse işte onu kapatıyordu.

* İsp. Gidelim prenses.

“Babamla ögle yemeğine çıktı, şimdilik iyisin yani.”

Gamzeleri kayboldu. “Onun problemi ne? Baban için endişeleniyor, anlıyorum ama, kahretsin!”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Tanıştığımızdan beri konusunu açmaktan kaçınıyordum ama bilmemesine imkân yoktu ve böyle davranmaktan bıkmıştım. “Araceli... Johnny resmen onu kandırdı!”

Yüzü değişmiş, dağınık saçının altındaki alnı kırışmıştı. Belli ki bu onun için yeni bir haber değildi ama sanki bunu gerçekten hiç düşünmemiş, günümüzü etkileyeceğini aklına bile getirmemişti.

“Bunun benimle bir ilgisi yok ki,” dedi patikada ilerlerken. “Zaten milyon yıl önce olmuş bir şeydi. Cidden benden bu yüzden mi nefret ediyor?”

“Senden nefret etmiyor. Sadece... Fazlasıyla haz etmiyor. Sana güvenmiyor. Hayır, haz etmiyor. Belki ikisi birden.”

“Pislik erkek kardeşim yüzünden yani?”

“Teknik olarak pislik erkek kardeşlerin olacak.”

“Çifte pislik yani?”

Kahkaha attım ama sadece bir saniyeliğine. “Johnny ve Araceli’den birkaç yıl önce, Miguel kız kardeşimiz Lourdes’i mezuniyet balosunda terk etmişti. Evinizde onların bir resmi var.”

“Dur bakalım.” Emilio durup kolumdan tuttu. “Senin kaç tane ablan var? Lütfen bana hikâyenin burada bittiğini söyle.”

“Bu kadar. Üç tane ve bir de ben varım. Ve iki tanesinin kalbi çoktan senin ailenin fertleri tarafından kırıldı. Johnny’ninki en kötüsüydü tabii.” Yine düğünü ve leylak rengi elbiseleri düşündüm. Elimde bana uyan bir tane vardı ve en sevdiğim elbisemdi. Onun içindeyken bir prenses gibi hissediyordum. Gerçek bir prenses. Muhtemelen gelin

dansını yaşlarımız birbirine yakın olduğu için Emilio'yla yapmak zorunda kalacaktım. "Düşünsene. Onlar evlenecekti. Hayal edebiliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Emilio patikanın üzerine doğru uzanmış olan horozibiği dalını ittirdi. "Annem öğrenince ona çok kızmıştı."

Başımı salladım. "O olaydan sonra... Tamam, bu biraz delice gelebilir..."

"Sen mi? Delice gelecek? Yok artık. Habercileri çağırırsam iyi olacak." Emilio sırttı. "Tamam, söyle bakalım neresi deliceymiş?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "O gece, Celi ve Johnny ayrıldıktan sonra, bir daha asla... Senin ailen-den biriyle haşır neşir olmayacağıma dair bir yemin ettim. Asla."

"Biz baltalı katil değiliz, biliyorsun herhalde."

"Sadece kalp kırıyorsunuz." Gülümsedim ama Emilio kafasını sallıyordu ve gerisini anlatmaya koyuldum. "Ant içtim. Gerçek anlamda." Ona tüm hikâyeyi anlattım.

Hikâyem bitince, Emilio bana kızgın ve hararetle gözlerle döndü. "Dur şunu bir anlayayım. Sen ve ablaların, erkek kardeşlerimin pılını pırtını yaktınız. Kendinizi kesip Aziz Michael'ın mumu üzerinde ailemi karşınıza alan bir yemin ettiniz, öyle mi?"

"O baş melekti, aziz değil. Ve sadece erkek kardeşlerine karşı. Tüm erkeklere, aslına bakarsan. Muhtemelen anne bir şey olmayacaktır." Toprağı tekmeledim ve toz bulutu patikada yükseldi. "Aslında emin olmak için bir kere daha okumalıyım."

"Bize büyü mü yaptınız?"

"Hayır."

"Peki ya torunlarımız? Ya amcalarım? Puerto Rico'daki teyzelerimi uyarmamı gerektiren bir durum var mı?"

Kafamı iki yana salladım.

“Ya siyah bir kedi ya da merdiven görürsem? On üçüncü cuma gelince arkamı kollamam gerekir mi?”

“Tamam, haklısın ama sadece on iki yaşındaydım. Ve beni kollamaya çalışıyorlardı.”

Emilio kafasını salladı. “Kendini bir bıçakla kesip saçını kilise mumunda yakıyorsun. Benim geldiğim yerde buna ne derler bilir misin? *Loca*. Haklıymışsın. Sen *delisin*.”

“Ama erkek kardeşlerin...”

“Onlar gibi olduğumu mu düşünüyorsun?” Bu aslında bir soru değildi. Sesindeki alaycılık kaybolmuş, aniden huysuzlaşıp soğumuştı. Gözlerine baktığımda, orada başka bir şey daha gördüm: incinme.

“Artık değil. Seni tanıdığım bu yazdan sonra değil. Ve dün evinde vakit geçirmek, seni annenle görmek... Sadece... Sen beklediğim gibi değilsin.”

Patikada yürümeye devam etti, sessizlik aramızdaki havayı dolduruyordu.

“Üzgünüm. Seninle ilgili tek hatıralarım, Blackfeather Lisesi’nde gördüklerimden ibaret,” dedim. “Peşinde dolaşarak her lafına takılan kızlar. ‘Ah Emilio! Çok tatlısın! Seni seviyoruz Emilio!’” Alay ederek söylemek istemiştım ama kelimeler o an hissettiğim kıskançlıkla ağzımdan dökülmüşlerdi ve sessizce lanet okudum. Yanaklarım kızarmıştı.

Ama Emilio gülüyordu ve gözlerinde gördüğüm incinme silinmişti. “İnsanların bana âşık olmasına engel olamıyorum. Çekiciyim, ne diyebilirim ki?”

“Sinir bozucusun, bunu söyleyebilirsin.” Kolunu yumruklamaya çalıştım ama elimi yakalayıp tuttu. Sıcaklık kolumdan yavaşça yayılmaya başladı.

“Öyle değilim, biliyorsun.” Bir adım yaklaştı.

“Sinir bozucu mu değilsin?” Sadece fısıldamıştım ama sesim üzerimizdeki kavak yaprakları gibi titremişti.

Titrek kavak, böyle deniyordu onlara. Titrek kavak ağaçları.

“Kardeşlerim gibi değilim.” Yarım adım daha attı. Aramızdaki mesafe azaldıkça gamzeleri derinleşiyordu.

Bakışlarımı tekrar patikaya çevirip parlak siyah renkteki bir böceğin ilerleyişini izledim. Emilio’nun ayağına ulaştığında durmuştu. “Ben... Buraya tuhaf davrandığım için özür dilemeye gelmiştim. Senin hatanmış gibi düşünmeni istemedim. Ya da gelmekten vazge...” dedim.

“Gelmekten neden vazgeçeyim ki?”

Midemde ufak, mavi bir alev titredi ama burnumu çekip bundan kurtuldum. “Ailemin çılgınlıklarını düşününce, kaçıp gideceğini düşünmüştüm.”

“Hiç şansın yok *princesa*.” Gülümsedi, gözleri dudaklarımda geziyordu. “Bana para ödüyorsun.”

Gülmeye çalıştım ama gergin bir hıçkırığa tutuldum, o yüzden ellerinden kurtulup garaja yöneldim.

Aniden yeniden dokunuşunu hissettim, ılık teni ılık temimin üzerindeydi. Önüme geçip diğer elimi de tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasına kenetledi.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu. “Bana güvenip güvenmediğini bilmek zorundayım.”

Ölümüne ciddi idi. Sorusu havada asılı kaldı, bizi bağlayan görünmez bir ağ gibiydi. O bir dakika için ikimiz de savunmasız ve acı verici şekilde dürüsttük. Hatta toprak bile nefesini tutup önce kimin konuşacağını bekliyordu.

“Babamda Alzheimer var.”

Olmuştu işte. Fısıldanan itirafım, bizim aksimize sonsuza kadar yaşamaya devam edeceği uzayın derinliklerine yayılıyordu.

“İlk teşhis koyduklarında,” dedim, “bunun büyütülecek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Bir şeyleri unuttuğunu fark ettim. Sütü bardağa doldururken dalıp gitmesi ya da eşleşmeyen renkte çoraplar giymesi gibi aptalca şeyler.”

Emilio suskundu. Hâlâ ellerimi tutuyor, gözlerimin içine bakıyordu.

"Annem ve ben onunla dalga geçerdik. Yani gerçeği öğrenmeden önce. Film izleyeceğimiz geceler mısır patlatmak için mutfığa giderdi ve onu omlet, turtaya da başka delice bir şey pişirirken yakalardık." Sesim çatallaşmıştı ama devam ettim. "Ona *Señor Olvidadizo*," Bay Kuşbeyinli derdik. Annem, tüm gün işyerinde beynini kullandığı için eve getirecek akıllı kalmadığını söyleyip dalga geçerdi... Hiçbir fikrimiz yoktu. O kadar yaşlı değil sonuçta."

"Elli var mı?"

"Elli iki. Ama bir düşününce, bundan birkaç sene öncesinde de tuhaf şeyler yaptığını hatırladık. Orta yaş krizi geçirdiğini düşünmemize sebep olan şeylerdi. Bir seferinde, hiçbir şey yokken, emeklilik birikiminin bir kısmını Karayipler'de bir tatil için harcamış, annem bunu ona danışmadan yaptığı için üzülünce de nedenini bir türlü anlayamamıştı. Annemin saçmaladığını düşünmüştü. Ama aynı ayın sonlarına doğru aptal bir şarap bardağını kırmış ve sanki aile yadigârını mahvetmiş gibi ağlamıştı. Günlerce özür dilemişti. Hiçbir şey anlamamıştık."

"Sonunda hasta olduğunu nasıl anladınız?"

"Bir gece beni ofisten aradı. Aşırı derecede panik olmuştu." Emilio'nun ellerini bıraktım ve çimlere oturdum. "Bir şeyler saçmalayıp durdu ve ben de sonunda, 'Papi, sen sarhoş musun?' diye sordum. Kekelemeye başladı. Sonunda öksürür gibi bir ses çıkardı ve çabucak, 'Evin yolunu unuttum,' dedi."

"Ciddi misin?"

Bir tutam çimen söküp çıplak bacaklarımın üzerine serptim. "Yirmi dakika boyunca otoparkta oturup bek-

* İsp. Bay Unutkan.

lemişti. Benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama çok ciddiye. Kızgındı. O zaman bile, sesi... Delirmiş gibiydi sanırım."

"Ne oldu peki?"

"Onunla telefonda konuşmaya devam ettim ve komşumuzla birlikte onu almaya gittim. Papi'nin grip olduğuyla ilgili bir şeyler uydurmuştum, o yüzden beni otoparkta bırakmalarını istedim. Kamyonet Papi'deydi. Düz vites araba kullanmayı o zaman öğrendim işte. Çarpa çarpa." Biraz daha çimen söküp bacaklarımın üzerine bıraktım. "Eve vardığımızda yüzüme bakamıyordu. Tek söylediği, 'Jude, kimseye bir şey söyleme,' olmuştu. Ve bu konuda ciddi olduğunu biliyordum, çünkü bana asla Jude demezdi. Her zaman Juju ya da *querida* diye hitap ederdi.

"Korkup çenemi kapalı tutmuştum ama ertesi gün yine aynı şey oldu ve bir şeylerin ciddi anlamda yolunda gitmediğini anlamıştım. Annem onu farklı doktorlara götürdü, aylar boyunca bir sürü görüşmeye gittiler. Ona antidepresan ilaçlar verip işi bırakmasını söylediler." Hayal kırıklığı ve cevaplanmayan soruları hatırlayınca içim burkuldu. "Sonsuza kadar ne olduğunu öğrenemeyeceğimizi düşünmüştüm. Sonunda onu bir akıl hastalıkları uzmanına yolladılar. Bir sürü testler ve taramalar yapıp diğer ihtimalleri elelediler. Erken başlangıçlı Alzheimer, dediler sonunda. Daha önce hiç duymamıştım."

"Nasıl tedavi ediyorlar?"

"İlaç ve sağlıklı beslenme." Omuz silktim. "Süreci yavaşlatmaya çalıştıklarını ama tedavisinin olmadığını söylüyorlar. Mari'nin dediğine göre, yapboz yapıp bulmaca çözmeliymiş. Kim bilir? Bir şey diyemiyorlar. Tahmin oyununu gibi."

"Bu yüzden mi sürekli fotoğraf çekip duruyorsun? Hatıra olsun falan diye mi?"

“Evet. Düşündüğünün aksine, senin modellik kariyerinle hiç ilgilenmiyorum yani.”

“Bunun için sana ihtiyacım yok ki.” Emilio diziyle dizimi dürttü. “Ama... Motosiklet üzerinde çalışmak ona iyi geliyor, değil mi? Aklını meşgul tutuyor?”

“Tuhaf olan kısmı da o. O Harley... Bazen kahvaltıda ne yediğini, gömleğinin nerede olduğunu ya da yaz mevsiminde olduğumuzu hatırlayamıyor. Ama o motosikletle ilgili bir şey sor, sanki Arjantin’deki tayfasının yanına geri dönüyor. Eski hayatıyla ilgili her şeyi hatırlıyor. Bu delice.”

“Hayır, kesinlikle değil.” Emilio bacağımdaki çiemenin bir kısmını süpürdü. “Baban çok havalı bir tip.”

“Ciddi misin sen?”

“Jude, adamın motosiklet çetesi varmış. Güney Afrika’yı motosikletle gezmiş. 1961 model *panhead*’i var Tanrı aşkına. Adam yaşayan bir efsane.” Emilio kahkaha attı ve onun bu yüzünü, gizli aile sırrımızı söyledikten sonra bile değişmeyen açık ve samimi halini görünce, ona söylemekle doğru kararı verdiğimi anlamıştım. Papi’nin bir sorunu olduğunu (Alzheimer, akıl hastalığı, hafıza kaybı) kendi kendine anlamış olmalıydı. Ama bunu dile getirip ona bu kırılgan, nazik sözlerle güvenebilmek benim için önemliydi.

İçime bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Yine bir mütefakim vardı, bir arkadaşım. Gerçeği bilip de korkmayan, kaçmayan gerçek bir arkadaş.

Ona teşekkür etmek istedim. O kahkahanın benim için ne kadar değerli olduğunu; Papi hakkında söylediği şeylerin beni nasıl mutlu, güvende ve bir şekilde iyi hissettirdiğini söylemek istedim. Onun yerine, elimi avucuna geri koyup bir kere sıktım ve o da karşılık verdi. Ve o anın her detayı, Mari’yle buluşmayı unuttuğumu dehşetle anımsayana kadar kusursuzdu.

Araceli, Mari'nin dizüstü bilgisayarının kamerasından geldiğimizi görmüştü. Ekran ikiye bölünmüştü ve diğer tarafta Arjantin'deki mutfağından bağlanan Lourdes duruyordu. Ara sıra kocası Alejandro, açık mavi ve beyaz renkteki uğurlu futbol formasının puslu görüntüsüyle arkasından geçiyordu. Finaller oynanıyordu ve Arjantin yıkıp geçiyordu.

Mari öğlen yirmi dakika geç gelmemle ilgili bir şey söylememişti. Papi'yi biraz dinlenmesi için eve getirmiştim, o zamandan beri horlayıp duruyordu ve Mari, Cadı Kazanı'ndan döner dönmez kız kardeşlerimizle Skype'tan konuşmaya başlamıştı. Onlara Papi'nin ilaçları, günlük beslenmesi ve Mari'nin hastalıkla ilgili okuduğu ne var ne yoksa anlatıyorduk.

Lourdes sakince kafa sallıyordu. "Testler konusunda ne karara vardık?"

"Papi her doktora gidişinde yüzlerce teste girdi," dedim. "Hangisinden bahsediyorsun?"

Lourdes kafasını salladı. "Şeyle ilgi..."

"Hâlâ bilgilendiriliyoruz," dedi Mari. "Annem doktorlarla sürekli bağlantıda. Henüz detayları bilmiyoruz ama

size haber veririm." Mari gözlerini kocaman açınca Lourdes çenesini kapattı. Aralarında tuhaf bir bakış sezdim, bir uyarı gibiydi.

En büyüğümüz Lourdes olmasına rağmen, Mari her şeyi kontrol etmeye alışkındı ve ufak bir aile trajedisi bunu değiştirmeyecekti.

Konuşmanın Dönüşümler'e gelmesini, birinin sonunda beni annemin planları hakkında bilgilendirmesini bekliyordum ama kimse bundan bahsetmeyince sormaya cesaret edemedim.

Skype sayacma göre otuz yedi dakika geçmişti ve Celi sonunda M ile başlayan o kelimeyi telaffuz etti: motosiklet.

"Papi oldukça ilgili," dedi Mari. "Neredeyse her gün üstünde çalışıyorlar."

"Peki ya kimyasallar?" diye sordu Lourdes. Neredeyse on yıldır Mendoza'da yaşıyordu ve silik bir aksanla konuşuyor, sesi aynı anda hem çok tanıdık hem de çok yabancı gibi geliyordu. Tanıdık gibi olması anneme benzemesindendi. Yabancı gibi olmasıysa, annem olmayışındandı ama gün geçtikçe ona benziyordu. Sesinden, ağzının kenarındaki çizgilerden ve dik omuzlarından anlaşılıyordu. "Onun bu tarz şeylere maruz kalması kötü değil mi?"

"Şimdilik sadece parçalara ayırıp neye ihtiyacı olduğuna bakıyorlar," dedim. "Kimyasal kullandıkları yok."

Celi kaşlarını kaldırdı. "Onlar derken?"

"Papi ve tamirci çocuk."

"Kim?" diye sordu Celi yine. "Bekle, bu annemin bahsettiği çocuk mu?"

Arkadan Alejandro ıslık çaldı. "Juju kendine erkek arkadaş mı yapmış?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sadece Duchess'te çalışanlardan biri."

"Duchess motosiklet tamirhanesi oluyor," dedi Mari. "Juju ve Papi onu oradan tutmuşlar."

Yardımların için çok teşekkürler! Ona bir bakış attım ve o da Ne? der gibi omuz silktilti.

O an anladım ki Mari, Emilio'nun adını sadece Celi'nin kalbi kırılmasın diye söylemiyordu. Açıklamayı bana bırakmıştı ama ben de açıklayamıyordum. Başından beri planım gizli tutmak olmuştu: Emilio'nun kimliğini geri planda tutup motosikleti tamamlamasını sağlayacak ve hiç burada bulunmamış gibi ortadan kaybolmasını bekleyecektim. Yeminimi hiç bozmamışım gibi.

Ama bu öğleden sonraki konuşmamızı, avucumun içindeki ılık elini, yumuşak, cesaret verici gözlerini hatırladım ve aniden bunun haksızlık olduğunu hissettim. Yanlıştı. Göğsüm sıkıştı. Ağzımdaki baklayı çıkarmak istedim. Geleceğim dediğinde, Emilio'nun eski arkadaşlarımdan daha çok yanımda olduğunu anlatmak istedim. Konuşmak istediğimde dinlemiş, susmak istediğimde zorlamamıştı. Bana motosikletlerle ilgili şeyler göstermiş, Papi'yle yaptıkları şeyleri anladığımdan emin olmuştu. Papi'nin atakları geldiğinde korkuya kapılmamış, ona bakıcıya ihtiyacı olan bir bebek gibi davranmamıştı.

Valentina'yla ne harika işler çıkardığını, onu kılavuz ya da eğitimlerle öğrenebileceğimizden daha farklı, daha derin bir şekilde anladığını anlatmak istedim.

Onlara Emilio ne zaman çıkagelse Papi'nin gözlerinin parladığını ve Emilio'nun Papi'nin seyahatlerini, tanıştığı tüm o insanları ve katettiği onca yolu dinlemeyi ne kadar çok sevdiğini söylemek istedim.

Emilio'nun benim için nasıl bir arkadaşına dönüştüğünü, hayatım boyunca uzak durmam için uyarıldığım bu kişinin, kalbime tanıdığım diğer herkesten nasıl daha iyi davrandığını anlatmak istedim.

Ama Celi'nin umut dolu yüzünü, dudaklarını saran utangaç gülümsemeyi görünce tüm o akıl kârı sözler buharlaşıp uçmuştu.

“Çocuğun orada çalıştığını nereden biliyorsunuz ki? Ya sizi dolandırmaya çalışıyorsa?” Lourdes’in alnı endişeyle kırıştı, hatta Alejandro bile bir sandalye çekip bize tavsiye vermeye koyuldu. “Juju, Mari,” dedi. “Bu insanlara dikkat edin. Sizi kendi avantajları için kullanıyor olabilirler. Ona güvенеbileceğinizi nereden biliyorsunuz? Neden esas satıcısına gitmediniz?”

“Harley-Davidson’ın yapacağı tamirat çok daha pahalı,” dedim. “En az üç katına patlıyordu.”

“Siz de öyle rasgele bir çocuk buldunuz, öyle mi?” Celi omuzlarını *Nasıl yani?* dercesine kaldırdı.

“Harley bizi Duchess’e yönlendirdi. Papi’yle birlikte sahibiyle tanışıp adamın fikrini aldık. Orada çalışan tamircilere baktık ve çocuğu tuttuk.” Adını söylememe ramak kalmışken durdum. Lourdes muhtemelen hatırlamazdı ama Celi hatırlardı. Johnny’nin evinde küçük kardeşlerini tanıyacak kadar çok vakit geçirmişti ve Blackfeather’da çocuklarına Emilio adını koyacak çok fazla aile de yoktu.

“Şüpheli gözüküyor,” dedi Lourdes.

“Papi mutlu,” dedim. “Motosikletin üzerinde çalışmayı seviyor, yine Arjantin’deymiş gibi. Güney Amerika’nın her yerini motosikletle gezdiğini biliyor muydunuz?”

“Gerçekten mi?” dedi Celi. “Bu çok hoş! Ve romantik! Che gibi.”

“Öldürülene kadar tabii,” dedi Mari.

“Tuhaflaşma Mari.” Lourdes gözlerini devirdi.

“Neyse, Papi’ye dönsek artık,” dedim. *Che mi? Gerçekten!*

“Annem ne düşünüyor?” diye sordu Lourdes.

Günlerimi Papi’yle geçiriyor, Mari’nin söylediği gibi yaz tatilimi feda ediyordum ama belki de daha işin kolay kısmındaydık. Ufak çaplı patlamalar ve kafa karışıklıkları dışında, şimdiye kadar günlerimiz kahkahalar, gün ışığı ve motorcu günlerinden kalma anılarla geçmişti. Her şeyi

not ediyor, çektiğim tüm fotoğrafları etiketliyordum. Tüm bunları onun için bilgisayarımda derliyor, hatıra koleksiyonunu yaratıyordum.

Ama annem bütün gün çalışıyordu. Eve gelip yemek pişiriyor, Papi'yi doktor randevularına götürüp önemli soruları soruyordu. *Ya olursa? Ne zaman? Peki sonra?* Evrak işleri, sosyal görevliler ve uzun vadeli beklenmedik olaylarla o ilgileniyordu. Emilio'nun motosikleti tamir etmek için geldiğini biliyordu ama çalışmaya başladığımızdan beri bu konuyla ilgili tek kelime etmemişti.

Annemin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ablalarımın yüzlerinde endişeli girintiler oluşmuştu. Ekrandan onlara uzanıp eskiden yaptığım gibi kollarımı boyunlarına dolamak istedim. Burada olmalarını istedim. Bir yolunu bulacaklarına ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermelerini istedim.

Yatağına dön Juju...

"Annemin şimdilik düşünecek daha önemli şeyleri var," dedi Mari. "Ben babamı daha sıkı bir egzersiz programına başlatmak istiyorum ama... Bilemiyorum. Harley'i seviyor. O..." Bana bakıp gülümsedi. Hafif bir gülümsemeydi ama samimiydi. "Motosikletle çalıştıklarında gerçekten mutlu oluyor."

"Bu tamirciye güvenebileceğinize emin misin?" dedi Celi.

Lourdes ve Alejandro kendilerine ait olan ekranın yarısını müşfik ve ilgili suratlarını yaklaştırarak kaplamışlardı. Mari'ye bakıp nefesimi tuttum. Burada, Colorado'dayken en kıdemlimiz oydu. Hissettiği şüphenin gölgesi bile tüm operasyonu iptal etmeye yetecekti.

Milyonlarca yıl gibi geçen bir süre sonunda kafasını salladı. "Motosikletle nasıl ilgileneceğini iyi biliyor ve Papi'nin ruhsal değişikliklerinden de etkilenmiyor. İyi bir çocuk."

"Çok iyi," dedim. Beklenmedik övgüleri içimi rahatlatmıştı.

"Gözün üzerinde olsun," dedi Lourdes. "Ama sen çocuğa güveniyorsan, Papi'nin motosiklet üzerinde çalışmasında bir sakınca göremiyorum."

"Ben de," dedi Celi. "Onun için gerçekten yararlı olabilir. Juju, neyin var? Neden duygusallaştın?"

"Bilmiyorum." Boğazımdaki ani düğümlemenin arasından konuştum. "Ben sadece... Yine ittifak oluşturacağınızı sanmıştım. Motosikletle çalışmayı bırakmak zorunda kalacağımızı zannettim."

Celi ellerini çikolata kahve rengindeki saçlarında gezdirdi. "Sadece endişelenmiştik. Bu kadar uzakta kalmak çok zor. Biz de orada olmak isterdik."

"Biz hallediyoruz," dedim. "Hem Mari de burada ve..."

"Biliyorum," dedi Celi. "Sizi özlüyoruz."

"Ucuz bir bilet bulmaya çalışıyorum," dedi Lourdes. Ağlamaktan harap olmuştu. Hepimiz olmuştuk. Aile trajedileri önce her şeyi yerle bir eder, sonra herkesi birbirine bağlardı.

Sorun şu ki bu bağın ne kadar süreceğini kimse bilemezdi.

Celi'nin dairesi, New York'ta atılan topun sesiyle dolup taştı. Bizden iki saat ilerideydiler.

"Bağımsızlık Günü'nüz kutlu olsun *Americanos!*" dedi Lourdes.

"İzlemek için çatıya çıkıyorum," dedi Celi. "Havai fişeklere bayılırım."

"İhtiyacınız olan her şeyi orada bulabiliyor musunuz?" diye sordu Lourdes. "Gönderebileceğim bir şey var mı?"

"*Dulce de leche,*" dedim. "Hakikisinden."

Birbirimize birer posta *besos* yollayıp yakında tekrar gö-

rüşeceğimize söz verdik. Ekran karardı ve Mari bilgisayarı kapatıp bana baktı.

"Bugün geciktiğim için üzgünüm," dedim, gelecek konuşmayı engellemeyi umuyordum. "Zamanın nasıl geçtiğini fark edemedim ve..."

"Yazarı kaptım."

"Ne?"

"Bugünkü telefon görüşmesinde. Geçen hafta, diğer dört ajansla birlikte bir yazarı temsil etmek için teklif sunmuştum ve bugün sonuçlandı. Beni seçti. Bu kitap için ne kadar heyecanlıyım, sana anlatamam."

"Mari, bu harika!"

"Biliyorum! Sana göstermek için sabırsızlanıyorum!" diye parladı. "Annem işten sonra bizimle Çukur'da buluşacağını söyledi. Papi'yi hazırlayalım ve yanımıza biraz yiyecek alalım."

Kollarımı boynuna dolamak istemiştım ama bir şey beni engelliyordu. Mari motosiklet projesi için o kadar gönülsüzdü ki. Birden fikrini değiştirmesi mantıklı gelmiyordu. Tuzağa düşmüş gibi hissetmişim.

"Bana niye öyle bakıyorsun?" diye sordu. Havai fişekleri izlerken yiyeceğimiz, dünden kalma yemekleri aranmaya başlamıştı bile.

"Emilio." Omuz silktim. "Onu biraz... Bilmiyorum. Savundun gibi geldi."

Mari saklama kaplarını tezgâha koyup iç çekti. "Bugün yemekte Papi'yle konuşabildiğimiz tek konu buydu. Sanırım bunu ondan duymam gerekiyordu. Motosiklet hakkında çok fazla şey hatırlıyor Juju. Çok haklıymışsın."

Hey Jude? Eski dostun Şeytan-Jude geldi. Patron aradı. Aşağısı neden bu kadar soğudu, onu merak ediyormuş. Buz kestik resmen!

“Anlayamadığım tuhaf bir sebepten, o Vargas çocuğunu seviyor. Hakkında konuşup durdu. Neredeyse kıskançlıktan ölecektim. Yani biz de buradayız, bir erkek evlada ihtiyacı yok! Dört harika kız çocuğu var zaten!”

Mari’nin bu içerlemiş haline güldüm ve yumuşadığı için de rahatladım ama sessizliğin getirdiği yük göğsüme ağır geliyordu. İçimde tuttuğum, ona Emilio hakkında anlatmak istediğim çok şey vardı. Onu düşünmeden edemem gibi. Ve evet, gamzeleri hakkında her kızın hissettiği şeyleri, deri ceketinin kokusunun midemde kelebekler uçuşturduğu gerçeğini ve bugün garajdayken ne kadar tatlı davrandığını. Ama söyleyemedim. Anlayış kapasitesinin de bir sınırı vardı, bir son kullanma tarihi. Motosiklet projemiz tamamlandığı dakika, Mari’nin istediği gibi Emilio gidecekti.

Ama benim istediğim bu değildi. Şimdi değil. Artık değil. Asla!

Çukur diye adlandırdığımız yer, kızıl taşların arasına oyulmuş, nehir manzarası olan doğal bir amfiteyatroydu. Baştan aşağıya, pürüzsüz kiremit rengindeki taştan düzlemlerden oluşan oturma yerleri vardı ve sarı-yeşil çalılıklarla bezenmişti.

"Adımına dikkat et Papi," dedi Mari arazide ilerlerken. "Juju, yardım et ona."

Papi'nin koluna uzandım ama beni silkeleyip kurtuldu. Kurumun yolladığı parlak gümüş rengi bileklik gün ışığında parılıyordu. "Ben iyiyim *queridita*. Beni maymun gibi çekiştirip duruyorsunuz, asıl sorun bu."

"Benim biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedi annem. "Bu macera için yanlış ayakkabıları tercih etmişim." Sonunda dolgu topuk ayakkabılarını çıkarıp taşlara yalınayak basa basa devam etti.

Tüm kaçıklar bu gece dışarıdaydı, yani tüm kasaba halkı ve ek olarak sağlam bir turist kalabalığını kastediyordum. Elli millik alanı kaplayan köpekleri saymıyordum bile ama çıkışlara yakın bir yer bulabildik. Herkese yetecek

kadar *ensalada rusa*,* kırmızı biberli sandviç ve *medialuna*** getirmiştik.

Pankek'in tasmaşını kayaya monte edilmiş metal vida-ya bağlayıp, yanımıza almayı unuttuğumuz için, içecek satılan alana doğru yol aldım.

"Jude!"

Sesini neredeyse tanıyamayacaktım ama çılğın, kızıl bukleler kendini hemen ele vermişti. Onu öyle bronz ve canlı görünce, Christina'yla birlikte Animas Nehri'nde su sıçratarak takıldıklarını, nehrin kenarında asılı duran plaj havlularını hayal ettim ve içimi korkunç bir kıskançlık kapladı.

"Çillerin çoğalmış," dedim sarılmak için yaklaşırken. "En az bin tane daha çıkmış."

Zoe kıkırdadı. "Bu akşam geleceğini bilmiyordum. Bana mesaj atmalıydın!"

Sen de öyle ama...

"Mari ziyarete geldi. Ailecek vakit geçiriyoruz." Sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuşum gibi gözlerimi devirdim.

"Ablan mı geldi?"

"Babamla ilgili yardımcı olmak için geldi."

Zoe pembe renkli limonatasından bir yudum aldı, yanakları taze elma gibi parlıyordu. "Her şey... yolunda mı?"

Sormana sevindim, çünkü her şey mükemmel ötesi!

"İyi gibi," dedim. "Durumu düşününce." Sıra bana gelmiş, ben limonatalarla birlikte paramın üstünü alırken Zoe kenarda beni beklemişti.

"Oyunlar nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Ortalığı yakıyorum. Resmen Kupa Kraliçesi'ni oynamak için gelmişim dünyaya." Zoe dudaklarını kıvrıp kra-

* İsp. Rus salatası.

** Arjantin usulü kruvasan.

liçenin çarpık sırtışını çabucak taklit etti. "Ama Alice çok berbat. Kız Blackfeather'dan değil. Animas Lisesi'nden gelmiş sanırım. Herkes seni özlüyor."

Gülümsedim. Güzel bir temenniydi ama lise pikniğinden sonra Zoe ve Christina dışında kimseden ses çıkmamış, onlardan çıkan ses de gittikçe azalmıştı. Sesten çok fısıltıya dönmüştü.

"Bu sene provaları erkenden tamamladık, o yüzden ayın on birinde, ailelerimizin ve arkadaşlarımız katılacağı ufak bir ön izleme sunacağınız var. Sen ve Mari gelmek isterseniz fazladan biletim var. Ah, Christina da burada. Gelip bir merhaba de."

Ailemi bulabilmek için kalabalığı şöyle bir gözden geçirdim ama her şey bulanıktı. "Ben geri dönsem iyi o..."

"Sadece bir dakikalığına. Tiyatrodan birkaç arkadaş da bizimle: Mad Hatter ve Tweedledum.* Oturmak için iyi bir yer bulduk." Bir gülüş yüzünü aydınlattı. Kraliçenin sırtışının aksine sıcak ve umut doluydu. "Hadi. Kesinlikle bizimle oturmalısın."

Tiyatrodan gelen çocukları tanıımıyordum. Alice gibi Animas Lisesi'nden gelmiş olmalıydılar; ama Christina hiç vakit kaybetmemişti. Kendini sarışın olanın üzerine kâğıt gibi serivermişti. Islak bir kâğıt gibi. Yapış yapış.

Siyah saçlı çocuk, Mad Hatter, gürültücü ve kabacaydı. Gecenin ilerleyen vakitlerinde gerçekleşecek bir partiden bahsedip duruyordu ama Zoe ondan hoşlanmışa benziyordu, ben de limonatamı yudumlayıp bir sonuca bağlanmayan konuşmasını dinlemeye devam ettim. Christina da fazla konuşmuyor, Tweedledum'la flört etmeye devam ediyordu.

* *Alice Harikalar Diyarında* adlı romandaki iki karakter.

En azından limonata taze ve çok lezzetliydi. Ayrıca ekşi! Tıpkı bu gece gibi.

Christina'ya dönüp konuşmaya dahil olmaya çalıştım. "Provaları izliyor musun?"

"Evet, Zoe çok iyi oynuyor!" dedi. "Onu kraliçeyi oynarken izlemelisin. Çok başarılı. Zoe, gösterece."

Zoe boğazını temizleyip duruşunu düzeltti. Her birimizle göz kontağı kurarken içinden sayıyordu. Dudakları seğirdi.

"Kafasını kesin!"

Beş metre yarıçaplı alanda etrafımızda bulunan herkes bize dönmüştü ve Zoe ilgiyi üzerinde tutmayı iyi beceriyordu. Bakışları çılgın ve ikna ediciydi. Erkekler alkışladı, Zoe eğilip selamını verdi ve birden tiyatro halkına has espri yapılmaya başlandı. Çoğuna Christina da dahildi.

Kendime not: Çıkış, sahne solundan.

"Artık ailemin yanına dönsem iyi olacak." Örtünün üzerinden kalktım. "Muhtemelen nereye gittiğimi merak etmişlerdir."

"Onları arayamaz mısın?" diye sordu Zoe.

"Havai fişek gösterisi başlamadan gitmeliyim. Papi için, bilirsin. Ne olur ne olmaz."

Hayal kırıklığının etkisiyle Zoe kirpiklerini titretti ama tepkisi sadece bu kadardı. Yine *normal bir yaz tatili* geçirmekle ilgili nasihat vermeye başlamamış ya da beni örtünün üzerine geri çekmemiş, ailemi görmek için benimle birlikte gelip neredeyse onun da kız kardeşi sayılan Mari'ye sarılmayı teklif etmemişti. Biraz iç çekmiş, omuz silkmişti ve Mad Hatter'ın beni görmezden gelerek kendisine uzattığı cips paketi konuşmanın sonunu getirmişti.

"Haftaya görüşürüz, tamam mı?" dedim. "Oyun için."

Zoe ağzından cips kırıntıları dökülürken yarım gönülle başını salladı ve Christina Tweedledum'ın onuncu sınıfta kırıltan ayağıyla ilgili oldukça üzücü bir hikâyeye dikkat

kesilmiş görüldüğü için başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Aramıza makul miktarda insan girdiğinde arkamı dönüp Mad Hatter'a yaslanıp kahkaha atan Zoe'ye baktım. Kızıl kıvrıkcık saçlarının rengi arkasındaki dağların rengiyle karışana ve kalabalıkta kaybolana kadar en yakın arkadaşımı izledim.

Ailem için taze limonata alıp Hernandez kampına geri dönüyordum. Zoe'yi özlemekle o kadar meşguldüm ki Emilio'yu görmedim ve resmen takılıp üzerine düştüm. O ve arkadaşları meydanın kenarında, mangala yakın bir yer bulmuşlardı.

Emilio'nun gözleri yaz mevsimi gibi pırıl pırıldı, sanki tüm mevsim onunla var olmuştu. Elinde metal bir spatula ile hamburger köftelerini çeviriyordu ve beni görünce gülümsedi. "Bana börek mi getirdin yoksa? Biliyordum."

"Çok beklersin."

"Benimkinde peynir de olsun." Sürtükler kraliçesi görünümlü kız kollarını Emilio'nun boynuna sarmış, resmen kur yapıyordu. "Lütfen?"

Rosette.

Kendine gelip çekilmesini bekledim ama orada durup kolunu Emilio'nun omzuna yaslamış, mangal yapmasını izliyordu.

Asalağa bak!

"Hey Rosette," dedim.

Geldiğimden beri beni süzüyor olmasına rağmen beni yeni görmüş gibi suratıma baktı.

"Ben Jude," diye hatırlattım. "Kurabiyelerden hatırlarsın?"

"Kim olduğunu biliyorum Kurabiyeci Jude." Yeni parlatılmış dudaklarıyla aptalca sırtıp uzun siyah saçlarıyla oynuyordu. Etlerin ve diğer her şeyin dibindeyken. Cidden, yemekleri mahvetmeye mi çalışıyordu ne?

"Onları rahat bırak Ro," dedi diğer kız. O, Samuel ve Marcus, örtülerinin üzerinde dip dibe oturmuş, bir paket cipsi gömüyorlardı ve Rosette de iç çekerek onlara katıldı.

"Hey Jude," diye mırıldandı Marcus. "Sakin onu..."

"Kes şunu!" Samuel devam etmesini engellemek için çocuğun kaburgalarını dirseğiyle dürttü ve bana İspanyolca konuşarak cips ikram edince ben de memnuniyetle kabul ettim.

Telefonum Mari'den gelen "*Nerdesin?? Susadık herhalde!*" mesajlarıyla titreyince, tüm gece cips yiyerek Rosette'i kızdırma planlarım suya düştü.

"Ailemin yanına dönmem gerek," dedim.

"Buraya ailenle birlikte mi geldin? Ne tatlı." Rosette bir kahkaha patlatınca diğer kız koluna vurdu.

"Bekle, ben de seninle geleyim." Emilio Samuel'e dönüp spatulayı verdi. "O tembel kışını kaldır da şunlara bak *cabrón*.* Geri döneceğim."

Emilio yürürken elimdeki limonata tepsisini tek eliyle alıp diğer elini de belime yerleştirdi. Çukur'un arkasından geçen uzun yolu izledik, yerde bitmiş bir gül gibi duran yüksek kum tepesini aştık.

"Eskiden buralarda yürür ve dinozor görmeyi umardım," dedim. "Bir süre önce burada birkaç kemik parçası bulmuşlardı." Elimi kayanın yüzeyinde gezdirirken kum taneleri parmak uçlarımı çiziyordu. Bu his beni dinozor aradığım günlere geri götürmüştü. Üç yıl önce miydi? Yoksa beş yıl mı? On yıl?

"Bir seferinde," diye devam ettim, "Zoe ile Trevor Fluke için büyük bir kavga etmiştik. Ona beş yıldır âşıkta ama sekizinci sınıfa geldiğimizde, Trevor ve ben *Romeo ve Juliet* için başrole seçildik ve öpüşmek zorunda kaldık." Hatırlayınca kahkaha attım. Sanki anlattığım başka birinin hayat hikâyesiydi.

* İsp. Dostum.

"Trev'i öpmek zorunda mı kaldın?" Emilio ürpermiş gibi yaptı. "Seni hınzır."

"Başta abartılacak bir durum değildi. Sadece rolümüzü oynuyorduk. Ama şovun son gecesinde, Trevor kendini baya bir kaptırdı. Tuhaftı yani. Ama sahnede bir şey diyemezdim, ben de ona ayak uydurdum."

"Küçük pislik." Emilio parmaklarını küttetti. "Nerede yaşadığını biliyorum. Babası ara sıra Duchess'e gelir."

"Yapma."

"Hey! Sahte kız arkadaşımı benden başkası öpemez."

"Her neyse." Boynumda hissettiğim ani sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Zoe iki hafta boyunca benimle konuşmadı. Kızlar arasında bu küslük on yıl gibi gelir. Ben de buraya gelip ismini kalpler içinde duvarlara yazmıştım. Sonunda beni affedip başka birine tutulmuştu."

"Arjantin voodoo büyülerini ha?"

"Öyle bir şey işte." Patikada durup duvarların yüzeylerini gözlemledim, bu numaranın hâlâ işe yarayıp yaramadığını merak ediyordum.

Emilio boşta kalan elini elime kaydırды. Başparmağını tenimde gezdirirken sırtımda bunun etkilerini hissedebiliyordum. Güneş önümüzde batarken, insanlığın bir önemi olmasından milyonlarca yıl önce, dinazorların yürümüş olduğu bu toprakların üzerinde yürümeye devam ettik.

Belki de *hâlâ* bir önemimiz yoktu.

Yürümeye yine ara verince, Emilio'nun gözlerinin içine baktım ve arkasında duran kızıl duvar bulanıklaştı.

Kafasıyla saçımdaki pembe renkli çiçeği işaret etti. "Yakışmış."

"Öyle mi? Rosette'in olayı nedir?"

Kaşları yukarı kalktı. "Bizim mahalleden, Katolik okuluna giden çılgın kızın biri işte. Onu uzun süredir tanıyorum."

"Belli ki sana âşık olan çılgın bir kız."

"Hayır, bu aşk değil. Bu kız oldum olası bana takık."

"Ve?"

Kafasını sallayıp kahkahayı bastı. "Hadi. *El jefe*'ye selam vermek istiyorum, sonra geri dönmeliyim."

"Rosette mi bekler?"

"Nasıl olduğunu bilirsin." Emilio omuz silkti. "Samuel onun peynirini koymayı unutacak ve kocaman bir olay patlak verince ben de onu rahatlatmak zorunda kalacağım. Peynirsizlik büyük bir sorun. Biraz merhametli ol Jude."

Ailemi bulduğumuzda, Papi Emilio'nun da bize katılması konusunda ısrar etti ve annem de söz konusu birini beslemek olunca, kim ya da nerede fark etmez, ona katıldı. Emilio onları reddedince, annem biraz salata ve yarım sandviçi yanında götürebilmesi için hazırladı.

Mari iç çekti. "Üç günlük yürüyüşe gitmiyor."

"Sessiz ol Mari." Annem yiyecekleri Emilio'ya verirken, kendime Emilio gerçekten erkek arkadaşımış gibi davranmak için bir saniyeliğine izin verdim. Bu bizim için normal bir geceymiş. Hep beraber vakit geçiriyor, yemek yiyip havai fişeklerin atılmasını bekliyormuşuz. Belki bir gün, yarın, önümüzdeki sene ya da ondan sonraki sene olmayabilir ama belki bir gün ailemiz tarafından hoş karşılanabilir, hatta kabul edilebilirmiş ve taşıdığı kötü erkek arkadaşı şöhreti sonunda unutulurmuş gibi.

"Çok teşekkürler Bayan Hernandez." Emilio nevaleleri alınca gülümsedi. Sonra bana doğru eğildiğinde kalbim ağzıma geldi, tüm parmaklarım uyuşmaya başladı.

"Yakında görüşürüz *princesa*," diye fısıldadı. Dudakları çok uzun süren bir saniye boyunca yanaklarıma değmiş ve parmaklarıyla saçındaki çiçeği sıyırıp sonra gitmişti.

Havai fişekler parlak yeşil yıldızlar gibi patlıyorlardı. Gözlerimi Papi'den ayırmıyordum. Gökyüzü her yarıldığında, irkilse de alkışlayıp en beğendiklerini anneme gösteriyordu ve ben de havai fişeklerin aydınlığından yararlanıp *fotoğrafını çekiyor, iyi görüntüler yakaladığımı umut ediyordum.*

Mari arada bir kafasını kaldırıp yukarı bakıyordu ama iPad'ine yapışmış, muhtemelen insanlara âşık olan canavarlar ve öldürücü ama ölümsüz erkek arkadaşlara sahip olmanın tehlikelerini konu almış okumalarından birini yapıyordu. O kızların nasıl baş edebildiğini anlayamıyordum. Bense beni öldürmek için yaratılmamış, gayet normal birinden gelen flörtöz imalarla başa çıkamıyordum daha.

"Biraz daha sandviç isteyen var mı?" Annem sanki bütün gece tıkınıp durmamız yetmiyormuş gibi soğutucuyu eşeliyordu. "İki tane kırmızı biberli ve birkaç tane de kuşkonmazlıdan kalmış. Mari, *querida*?"

"Hayır, teşekkürler." Mari benden destek alır gibi gülümsedi. "Bizi şişmanlatmaya çalışma artık."

"Ay, yemeklerin çöpe gitmesini istemiyorum. Ayı? Sen ister misin?" Sandviçlerden birini Papi'ye doğru uzattı. "Hayır mı?"

"Papi, acıkmadın, değil mi?" diye sordum. Bir posta daha havai fişek göğü yarıp geçince irkildi.

Sesimi yükseltip, "Aç değilsin, değil mi?" dedim.

"Ne dedin *queridita*?"

Pat... Pat... Paaat!

"Boş ver."

"*¿Que?*" Elini bardak gibi kulağının etrafına sardı.

"Yemek," dedi annem. "Biraz daha yemek ister misin?"

Pat... Pat... Pat!

"Yerine koy. Aç değiliz." Mari sandviçleri geri koyması için işaret etti.

“Baban acıkmış.”

“Acıkmadı. Papi, söyle ona,” dedi Mari.

“Ben... Bilmiyorum.” Gökyüzüne baktı. “Bu ne... Saat kaç...” Sesi giderek azaldı.

“Bunları kaldırayım mı?” Annem sandviçleri tutup bizi doyurmak için son çabasını sarf ediyordu. “Yoksa onlar...”

PAT!

Hepimiz aynı anda, özellikle Pankek, yerlerimizde sıçradık ve Papi kulaklarını kapatıp yüzünü ekşitti.

“Gitmemiz gerek,” diye fısıldadım anneme. Papi’ye bakıp başıyla onayladı. Benim yaptığım gibi lise aile pikniğini hatırlamış olmalıydı ki başka bir şey söylememe gerek kalmamıştı.

“Tamam *querida*.” Annem sandviçleri soğutucuya geri koydu. “Emilio’ya bunlardan biraz daha vermem gerektiğini biliyordum.”

Çabucak toparlandık, karanlıkta kayalık yolda ilerlerken elimi Papi’nin kolundan ayırmıyordum. Gökyüzü her aydınlandığında elimin altında sıçradığını hissediyordum. Sonunda dağın eteğine indiğimizde, Emilio’yu Dişi Şeytan Rosette’le birlikte limonata sırasında gördüm ve aşırı hareketlerle el salladım. Kanat çırpın bir kuşa benziyordum muhtemelen. İşe yaradı, çünkü kıza bir şeyler söyleyip yanımıza yürümeye başladı.

Annem Emilio’ya gülümsedi ve sonra bana döndü. “Sen arkadaşlarının yanına git Juju. Bizim için endişelenme.”

“Önemli değil anne. Zaten ben de yorgunum.”

“Yorgunmuş işte,” dedi Mari.

Annem çantasından arabanın anahtarlarını bulup bana verdi. “Eve benim arabamla gelebilirsin, olmaz mı?”

“Ben...”

“Bugün Bağımsızlık Günü. Dışarıda biraz vakit geçir, keyfine bak. Sandviçleri de al, arkadaşlarına verirsin. Tamam mı?”

Yiyecekleri alıp başımla onayladım, annemin savaş taktiklerine hazır olmadığım belliydi. Ve bu ani plan değişikliği hafif de olsa ilgimi çekmişti. Ailedemdekilerin bunu bilmesine gerek yoktu. "O zaman evde görüşürüz," dedim.

Mari bana uyarı dolu bir bakış attı. "Çok geç kalma Juju."

Ertesi sabah her şey gözüme çok farklı görünüyordu. Tozlu ahır ve içindeki dağınık kutular, motosiklet parçaları ve alet edevat, ormanın sahip olduğu sihre sahip değildi. Ben Celi'nin çömlek yapmaya heves ettiği zamanlardan kalma, eski kupalarla dolu bir kutuyu elden geçirirken Emilio ve Papi de gayretle egzoz üzerinde çalışıyorlardı. Hernandez evinde sıradan bir gündü.

Papi biraz daha kahve almak için eve geçince Emilio bir şey göstermek için bana seslendi. Elindeki krom boruyu tutup ikili çıkış sistemi ve başka bir şeyle ilgili konuşmaya başlamıştı ama benim kalbim hayal kırıklığı ve rahatlama-yı aynı anda yaşıyordu.

Ben dün gece seni düşünmeyi bırakamadıktan sonra ikili çıkış kimin umurunda?

Onun sırası: Dün gece beni mi düşündün?

Ben: O kadar çok düşündüm ki, zor uyuyabildim.

O: Ben de seni düşündüm. Hatta hâlâ seni düşünüyorum. Al sana gamzeli öldürücü bir gülümseme daha. Hepsi senin olsun...

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" diye soruyordu Emilio.

“Evet! Bekle, nasıl düşünmüyor muyum?”

Emilio boruyu bırakıp, “Bu durumdan çok kolay yararlanabilirim. Bunun farkındasın, değil mi?” dedi.

Gülerken nefesim boğazımda kaldı. Dün gece Çukur'dayken Emilio'nun gözleri alev alev yanmış ve içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. O anda korkunç sonumuz gözlerimin önüne gelmişti. Ne istediğimin, neyin mümkün olduğunun, ablalarımın yanıldığını düşünmemin bir önemi yoktu. İleri gitmesine, neredeyse dün gece geçeceğimiz o çizgiyi geçmesine izin vermiş olsaydım... Bunu bile-rek yapıp yapmadığını bilmiyordum ama önümüzdeki ay, Emilio Vargas o gamzelerini son bir kez daha göstererek motosikletine atlayıp şehri terk edecek, kalbimi kırmış olacaktı.

Elini saçıma uzatınca irkildim.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “İsteyerek yapmadım... Üzgünüm. Papi birazdan gelir. Ve ablalarım motosiklet konusunda daha yeni yola geldiler biliyorsun. Eğer Mari bizi görürse...”

Bakışlarına karşılık verdim ve orada gördüğüm piş-manlık içimi burkmuştu ama aniden yok olup yerini alay-cılığa bırakmıştı.

Kollarını uzatıp sanki, *Önünde duran şu ganimete bir bak!* der gibi bir adım geriye gitti. “Pekâlâ *princesa*. Ellerini bun-dan uzak tutabileceğini düşünüyorsan, önden buyur.”

Güzel ve Çirkin'den “*Be Our Guest*” şarkısını söylemeye başladı. Bana bakıp tekrar gülümsediğinde, dün gece yaşı-anlar bir anda aklıma düştü. O bir yandan şarkısını söy-leyip bir yandan boruyu alarak işine geri dönmüştü, bense kendime tam aksini yapmayı emretsem de filmi yüzüncü kez başa sarmıştım...

* İng. Misafirimiz Olun.

Ailem Çukur'u terk ettikten sonra limonata sırasındaki Rosette'i alıp yol boyunca tıslamaları eşliğinde oturdukla-
rı yere dönmüştük. Arkadaşlarının yanına vardığımızda,
durumu anlaması için Samuel'in bize bir kere bakması
yeterli oldu ve "Saate bakın kaç olmuş?" deyip annemin
sandviçleriyle birlikte eşyalarını topladılar. Samuel, Mar-
cus, diğer kız ve oldukça hırçınlaşıp Emilio'ya son bir hoş-
ça kal için yapışmadan gitmeyi kabul etmeyen Rosette'i de
alıp gittiler.

Kalabalığın büyük bir kısmı büyük finalden sonra dışa-
rıya akın etmişti. Sadece bir avuç yıldız meraklısı kalmıştı.
Emilio onu Çukur'un diğer tarafında, ormana doğru ilerle-
yen dar toprak patikaya doğru takip etmem için işaret etti.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

"Tam *Tehlikeli Yabancı** videolarına benzedi bu."

"Sana bunu yapman için şeker veririm gerekirse."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne çeşit şeker?"

"Görürsün." Elini uzatınca tuttum. Beraberce patikada
ilerleyip kapanan araba kapılarını, kahkahaları ve çalan
cep telefonlarını arkamızda bıraktık. Ormanda ilerledikçe
ağaçlar sıklaşmaya başlamıştı. Kısa süre sonra ormanda
sadece ikimiz ve kararmış bir kütüğe çakılmış metal tabela
kalmıştı.

ÖZEL MÜLK. PATİKA YOL.

BURADAN SONRASI KİŞİNİN KENDİ
SORUMLULUĞUDUR.

KAR ARABASI KULLANMAK, KAMP YAPMAK,
AVLANMAK YASAKTIR.

* *Stranger Danger*: Küçük yaştaki çocukların, kaçırlma ve tacize uğrama-
sını engellemek amaçlı, onlara yabancılarla konuşmamayı, bir yere git-
memeyi, onlara kapı açmamayı vs. şarkılarla öğütleyen eğitici videolar.

“Devam etmeli miyiz?” diye fısıldadım. Tabelayı kim asmışsa onu alarma geçirmek istememiştim.

“Kişinin kendi sorumluluğudur diyor,” dedi Emilio. “Biz de sorumluluğumuzu alıyoruz.”

Yüzüme çarpmasınlar diye çam ağacının dallarını tutup beklemişti ve yanından geçerken deri ceketinin ve yumuşatıcının kokusunu almıştım.

“Seninle buraya gelmem benim için tehlikeli mi?” Yarı yarıya dalga geçiyordum. Gerginlikten kalbim hızlanmaya ve vücudum elektriklenmeye başlamıştı. Emilio hâlâ hınzır, şakacı kişiliğindeydi ama ağzından çıkan kelimeler ciddiydi. O gün Duchess’te yaptığımız konuşmadan sonra her şey daha bir anlamlıydı.

Kolunu omzuma atıp yaklaştı. “Korktun mu?”

Aramızda gidip gelen enerjiden tenim karıncalanmıştı. Ay ışığının aydınlattığı patikada yürümeye devam edebilmem için bunu yapmalıydım. Uzak geçmişte bir yerde, tiz bir ses konuşuyordu: *Asla ve asla, kontrolüm altında ya da dışında, herhangi bir durumda...*

Kolundan kurtulup sanki yolu biliyormuşum gibi ileriye atıldım ama elime uzandığında tutmasına, parmaklarımızın birbirine kenetlenmesine izin verdim. Yürümeyi bıraktınca ona uymaktan başka çarem kalmamıştı.

Yüzümü ona döndüm. Vücutlarımız, dudaklarımız, tenimiz ve kokumuz hiç bu kadar birbirine yaklaşmamıştı. Kendimi bakışına karşılık vermeye zorladım. Gözünün altındaki siyah, yumuşak kirpikleriyle gizlenmiş ufak kırışıklığa bakıyordum.

“Gözlerini kapa.” Nefesi dudaklarıma dokunup geçti ve kafatasımdaki tüm tüyleri diken diken etti.

Söyleneni yaptım, bir duyumun aniden kapanması diğerlerinin güçlenmesine sebep olmuştu. Ağaçlar bile birden nefeslerini tutmuş gibiydi.

Emilio parmaklarımı bırakıp ellerini omuzlarıma koydu ve beni kibarca itmeye başladı.

Toprağın üzeri dökülmüş yapraklar, yosun ve daha kim bilir zamanın bile unutmış olduğu nelerle kaplıydı. Tıkış tepiş patikadan çıkıp ormanın derinliklerine ilerliyorduk artık. Bir heyecan sarsıntısı omurgamdan yukarıya ilerliyordu.

“Gözünü ne olursa olsun kapalı tut,” dedi yavaşça.

Etraf çok sessiz ve sakindi. Yaz gecelerinde akın akın öten kurbağa ve cırcır böceklerinin seslerini duymaz oldum. Havayı tatlı ve ağır bir koku sarmıştı, bizim senkronize olmamış nefes alış verişlerimizden başka ses duyulmuyordu. Benim nefesimin sesi biraz daha pürüzlüydü. Kalbimin atışını kulaklarımda hissediyordum, belki de ağaçlar hücre hücre büyüyordu da onları duyuyordum.

Emilio’nun eli boynuma kaydı. Uzun saçlarını toplayıp arkama attı. Titrememek, ürpermek için kendimi zor tuttum.

“Biraz öne eğil,” dedi, “ve burnundan derin bir nefes al.”

“Ciddi misin sen?”

“Böyle bir konuda şaka yapar mıyım?” Ay ışığı yumuşaklığındaki ses tonuna rağmen muzip tınıyı hissediyordum.

Eğilip kokladım.

Çok hoş bir koku bulutuydu. Şekerli ya da şurubumsu değildi. Çiçek gibi de değildi. Daha yumuşak fakat kuvvetli, eski ve odunumsu bir altyapıya sahipti. Burada, Emilio Vargas’la karanlık ormanın derinliklerindeyken, gün ışığı altında olmadığı kadar gerçek üstü bir büyüye sahipti her şey.

Bu koku, bu his, aynı anda hissettiğim umut ve korku sarhoş ediciydi.

“Bu vanilya tohumu mu?” diye sordum.

“Karamela.”

Sonunda vaat ettiği şekeri ortaya çıkardığını düşünüp beklentiği ince düşünülmüş bir sunumla artırdığı için ona hakkını verecektim. Kaburgalarım arkasındaki kalbim hâlâ güm güm atıyordu.

Gözlerimi açtım. Koca bir ağaç gövdesinin dibinde duruyordum.

“Kızılçam ağacı,” dedi. “Gövdesi karamela gibi kokar.”

“Ne zamandan beri ağaç kokluyorsun?” Bir kere daha kokladım. “Hayatım boyunca burada yaşadım ama karamela ağaçlarımız olduğunu bilmiyordum.”

“Bana da kuzenim Danny öğretti. Kendisi hobbit gibi bir şeydi. Gerçekten. Biz çocukken, ormana saklambaç ya da Zindan Koruyucusu oynamaya giderdik ve saatler sonra herkes ‘*Danny yine nerelerde?*’ diye aranınca, onu ormanın derinliklerinde kendi kendine takılırken, yaprakları, böcekleri ve diğer şeyleri incelerken bulurduk. Bana ağaçlarla ilgili bir sürü şey anlatırdı. Dinlemediğimi düşünürdü.” Emilio kafasını salladı. “Doğa manyağı çocuk.”

Emilio’nun masasının üzerindeki kertenkeleli fotoğrafı hatırladım ama bundan bahsetseydim odasına girdiğimi anlayacaktı. “Şimdi nerede peki?”

“O...” Sanki adresini hatırlamaya çalışıyormuş gibi hemen cevap veremedi. “Puerto Rico’da. Muhteşem bir sahilde sörf yaptığını umut ediyorum. Dahası var. Gel.”

Bizi ormanın derinlerine götürürken sessizce izledim. Danny hakkında, erkek kardeşleri ve odasındaki harita hakkında daha fazla şey sormak istiyordum. Şu an ona, kızılçam ağacını bana göstermesinin benim için ufak ama ne kadar değerli olduğunu, ablalarımın, onun ailesi hakkında ne kadar yanıldığı, onun asla zalim bir aileden geleme-

yeceğini, beni asla erkek kardeşlerinin ablalarımı incittiği gibi incitemeyeceğini, evlerinde kurabiye pişirdiğimiz gün bildiğimden daha iyi bildiğimi söylemek istedim. Bunu, ay ışığının aydınlattığı ormanda bulunmayı, havada hâlâ havai fişeklerin dumanı süzülürken ağaçlar hakkında konuşuyor olmayı istemenin kötü bir şey olmadığını söylemek istedim.

Otomatik olarak yine aklıma yatağında ağlayan Celi'nin görüntüsü, sonraki haftalarda düğün çiçekleri, servis edilecek yemekler ve kararlaştırdıkları diğer şeylerin parasını geri almaya çalışan annemin yüzü gelmişti. Mari'nin, kendisinin bunu yapacak gücü olmadığı için Celi'nin saçlarını lavaboda yıkayıp kuruttuğunu ve Celi'nin sadece yatağına geri dönecek kadar hali kaldığını hatırladım. Hatta Lourdes'e kadar gittim. Balo korsajını çöpte bulduğum sabahı hatırladım. Başta bunun yanlışlıkla olduğunu düşünüp, çok güzel bir şeydi, onu çöpten çıkarmış ve lavabonun kenarına bırakmışım ama sonra yine kaybolmuştu ve kimse hakkında bir daha tek kelime etmemişti.

Lourdes de çok fazla ağlamış, sonrasında zamanında severek yatak odasındaki aynaya astığı bütün fotoğraflarda Miguel'in gözlerini oymuştu. Hepsinin sonu kara kaplı kitaba girmek olmuştu.

Ama Emilio erkek kardeşleri gibi değildi. O farklıydı. Nazik bir kalbi vardı ve komikti. Tatlıydı. O...

Hep çılgın... Hep bir ayağı dışarıda...

Gidecekti.

Ve bu durum, aile yadigârı tavırlarından ya da ettiğim yemin, aldığım tüm bu uyarılardan daha önemli bir şeydi. Emilio'nun ölümcül kusuruydu.

"İşte burada," dedi Emilio. Parlak beyaz tişörtünü, gümüş renkli gövdeleriyle çember oluşturup tepedeki uzun dallarıyla da açık gökyüzünü çerçevelemiş uzun kavak

ağaçlarına varıncaya kadar ormanın derinliklerinde izledim. Burası kutsal bir yerdi, kimsenin görmemesi gereken, imkânsız mükemmellikteki bir yer.

“Buraya kuzeninle mi geldirdin?” diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. “Buraya tek başıma geldim hep.”

Bakışına karşılık verip Rosette ya da başka bir kızla ilgili şaka yapmasını bekledim ama yapmadı. Sonra bana bir adım atıp elini çeneme uzattı ve nazikçe yukarı, gökyüzüne kaldırdı.

“Orion,” diye fısıldadım. Diğer her şey gibi takımyıldızı da sihirli bir etkiye sahip olmuştu. “Küçükken Araceli’nin bir teleskopu vardı. Onu hatırladım. Ortadaki üç parlak yıldız takımyıldızın kemerini oluşturuyor.”

“İsimlerini hiç aklımda tutamam. Bu Orion muydu? Nereye gidersem gideyim görüyorum. Yoldayken ondan kaçmaya çalıştım. Yani gerçekten değil tabii. Yukarı bakınca hep onu görüyordum ve o da sanki ‘Hey, seni izliyorum!’ der gibi duruyordu. Bilmiyorum. Açıklaması biraz zor.”

Sessizliğim karşısında kekeliyordu, belki de kafamın karıştığını, sıkıldığımı ya da yargıladığımı düşünüyordu ama tekrar ona baktığımda gözlerim sulanmıştı. Fark ettiğini anladım, çünkü sonunda konuşmayı bırakmıştı.

O an, aramızda gelip giden bir şey hissettim. Kalbim tam gaz atmaya başladı ve gülümsedim.

“Artık riskler konusunda endişelenmiyorsun, değil mi?” Pantolonumdaki kemer halkalarından birine parmağını sokup beni kendine çekti. Bacaklarımız neredeyse birbirine değiyordu, ortam şehvet ve heyecanla dolmuştu.

“Bu, bugün beni yalnız başıma ormana ikinci sürükleyişin,” dedim. “Burada olduğumuzu kimse bilmiyor ve ben hâlâ şeker göremiyorum.”

Kollarını belime dolayıp gözlerini kırpmadan gözlerimin içine baktı.

“Anlaşıldı.” Sesim titriyordu. “Şekerin yok, değil mi?”

Parmaklarını saçımdaki çiçekli tokanın üzerinde gezdirip bir tutam saç kulağımın arkasına attı. Şimdi bacaklarımız birbirine değiyordu. Her şey birbirine temas ediyordu, kumaş kumaşa, ten tene. Aramızdaki tüm boşluk kapanmıştı. “Hayır.”

Dakikalar sonsuzluk gibi gelmiş, elleri saçlarımda kalmıştı. Etrafımızdaki kurbağa ve cırcır böcekleri gece şarkılarına yeniden başlamışlardı. Bütün orman karanlıkta açılıp çiçekleniyordu sanki.

“Kalbin deli gibi atıyor,” diye fısıldadı. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinip yavaşça vurdu. “Tak-tak. Tak-tak.”

Yutkunup bakışına karşılık verdim. Nefesini taze bir esinti gibi tenimde hissedebiliyor, şimdiden dudaklarının tadını alabiliyordum. Ağzım sulanmış ve içimin derinliklerinde bir girdap oluşmaya başlamıştı. Kalbim parmak uçlarının altında çılgın gibi atmaya devam ederken tüm vücudum ona dokunmak, onu hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Hiç bu kadar korkmamıştım.

“Gitmeliyiz,” dedim. Başımızın üzerindeki ağaçlar hışırdamaya, kavak ağaçları sarsılmaya başlamıştı ve aramızdaki sıcaklığa rağmen titremiştim. “Geç oldu ve... Gitsek iyi olacak. Mari bekliyordur.”

Emilio saçımı düzeltip dokunuşuyla elektriklenen kısımları yatıştırdı. Bir süre daha bakışıma karşılık verince, başka bir şey daha söyleyeceğini sanmıştım ama gülümseyip elimi tuttu ve bizi bu büyülü, güzel mekândan ormana geri götürürken Orion’a son bir bakış atıp iç çektim.

“Harika görünüyor, harika görünüyor!” Papi alkışlayıp zıpladı. Bizi o ana, motosiklet parçalarıyla dolu tozlu ahıra ve dışarıdaki parlak güneşe geri döndürdü.

“Biraz ses çıkarmasına ne dersiniz?” Emilio, Harley iskeletinin üstüne atladı. Asansörden aşağıya indirdiği motosiklet, selesi ve çamurlukları yokken metal iskeleti ve vidalarıyla *Terminator*’e benziyordu.

“Hazır.” Papi heyecandan canlanmıştı. Parıltılı gözleri, pembe ve sağlıklı yanakları gösteriyordu ki dün gecenin havai fişek gösterisinden eser kalmamıştı.

Emilio anahtarı çevirip kontağı çalıştırdı. “Davul efekti lütfen.”

Papi’yle birlikte ağızımızla ses efekti yaparken bacaklarımıza vurduk. Colorado Perküsyon Grubu sayılmazdık ve Papi’nin çabaları daha çok tükürük saçmaktan ibaretti ama Emilio gülümsedi. Tavana bakıp kısa bir dua etti ve tüm ağırlığıyla marşın üzerine abandı. Motosiklet öksürüp titredi ve sonra...

Bu kadardı.

Emilio yine zıpladı.

Bir öksürük daha. Yine bir şey yoktu.

Papi ve ben ses efekti yapmayı bırakmıştık. İki başarısız deneme sonunda, Emilio motosikletten indi. Yanına çöküp birkaç boruyu kurcaladı ve tangırdattı. Gözlerini kısarak baktı, kafasını kaşıdı.

Papi motosikletin gürlediğini otuz yıldan fazladır duymamıştı ve beklenti hissi dağ tepesine düşen şimşekler gibi etrafında dolanıyordu. Parmaklarımı parmaklarına geçirip sıktım, bir kere daha denemesi için Emilio’ya başımla işaret ettim.

“Hadi bebeğim.” Bacağını üzerinden atarken eliyle motorunu nazikçe okşadı. “Hadi bakalım.”

Papi parmaklarımı sıktı.

Emilio zıpladı.

Marşa bastı.

Motosiklet öksürdü.

Motor boğuldu.

Her şey titreyip sallandı.

Otuz yıllık sessizlikten sonra Papi'nin Valentina'sı kükreyerek hayata dönmüştü.

Ciyaklayıp kendimi Papi'nin kollarına attım. Oysa konuşmuyor, ağzını balık gibi açıp kapatıyordu ve gözleri cam gibi parlamıştı.

Emilio motosikleti yana yatırıp hâlâ çalışırken ayaklığı-nın üzerinde destekledi.

"Hoş geldin yaşlı kızım." Papi elini motorun üzerine yasladı. Nazlı, yaşlı kız Valentina, Papi'nin nazik dokunuşuna son bir öksürük, sarsıntı ve nefes tıkanıklığıyla cevap verdi.

Yine sessizleşmişti.

"Endişelenme *jefe*," dedi Emilio. "Otuz yıl sonra ilk kez nefes alsan muhtemelen sen de biraz öksürürsün."

"Endişeli mi görünüyorum sence?" Papi onu eliyle geçiştirdi. "İmkânı yok. Yollarda kaç kere beni böyle sınadı, senin haberin var mı? Hatırlayabileceğimden daha fazla, hatırlayabilseydim tabii."

"Papi!" Gözlerimi devirdim.

"Bu doğru *querida*. Bir keresinde, *hatırlıyorum da*, Mendoza yakınlarında yağmur fırtınasına yakalanmıştık, tamam mı?"

Oraya birkaç sene önce Lourdes ve Alejandro'nun düğünü için gitmiştik. Şaraphanelerin bulunduğu yerdi.

"Burası gibi çok dağlık bir alandı," dedi Emilio'ya. "Ya fırtınalara ne demeli? Tanrım. Valentina'yı yokuştan aşağı itmeye çalışıyordum ama hareket etmiyordu. Orada kalakalmıştım. Beni evlerine alacak kadar iyi insanlar bulduğum

için çok şanslıydım ve bir de benim yaşlarımda bir kızları vardı ki... Güzel bir ziyaretçi yanı."

"Annemle restoranda tanıştığınızı sanıyordum?" diye sordum.

"¿Que?" Papi'nin kafasına dank etti, kulakları aniden kızardı. "Bilirsin, belki de hikâyeyi karıştırmışım."

"Annem değil miydi yoksa?"

"Bu uzun zaman önceydi *querida*. Orada bırakalım."

Bir kahkaha attı ve Emilio motosiklete geri döndü ama ben hâlâ Papi'nin başka bir kadınla gözümün önüne gelen görüntüsünden kurtulamıyordum. Annemle evlenmeden, bize sahip olmadan önce Papi'nin bambaşka bir hayatı olduğunu hayal etmek çok zordu.

En son kimi unutacağını merak ediyorum.

"Üzülme Jujube." Papi beni kolunun altına çekti. "O iyi. Biraz zamana ihtiyacı var o kadar. Sonunda yola gelecek."

"Kim?" Mari yanında Pankek'le ahırın kapısından içeri girdi. Günün büyük bir kısmını yürüyerek geçirmişlerdi. Yüzü güneşten kızarmıştı.

"Emilio motosikleti çalıştırmayı başardı," dedi Papi.

"Neredeyse," dedi Emilio.

"Bu harika!" dedi Mari. "Bugün yolda biriyle tanıştım. Bir motosikletçi."

"Düğün ne zaman?"

"Çok komik," diye cevap verdi Papi'ye. "Ona motosikletten bahsettim. Ona bakmayı kabul etti, belki teklif bile verebilir."

"Satılık olduğunu kim söyledi ki?" diye sordum. "Henüz doğru düzgün çalışmıyor bile."

"Biliyorum ama... Bunu hiç düşündünüz mü?" Mari'nin gözleri Emilio'ya yöneldi, sonra da bana. "Bir bakmasından zarar gelmez, öyle değil mi? Şu an olduğu haliyle fiyat biçebileceğini söyledi. Yolculuğuna erkenden çıkmaya ne dersin Vargas? Nasıl olur?"

Pankek'i alıp onunla konuşmama, Papi'nin sürmesine izin verilmeyen antika bir motosikleti neden elimizde tutmamız gerektiğiyle ilgili mantıklı, finansal bir sebep bulmama fırsat vermeden eve yöneldi. Ona tıbbi araştırmaların ve doktor önerilerinin önemli olmadığını, motosikletten kurtulmanın o şeytana teslim olmak anlamına geldiğini bilmekten çok, kalbimin derinliklerinde, iliklerimde hissettiğimi nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum. Papi son şansını da yitirirdi. Her şeyin sonu gelirdi.

Çalışma tezgâhının kenarına çöküp, parçalara ayrılmayı ve ahırdaki tozları gibi uçuşmayı dilerken, Papi ve Emilio da aynı hüznü suratlarla bana bakıyorlardı.

"Bir şey söyle." Emilio'yla yalnız kalmıştık. Mari, Papi'yi öğle uykusu için eve çağırmişti. Ya da bir şeyler atıştırması için. Ya da bir şeyler içmesi, ilacını alması ya da yapboz yapması için. Artık hangisiydi bilmiyordum. Ve motosiklet aramızda iğrenç bir suçun kaçınılmaz kanıtıymış gibi dururken, ben de Emilio'nun önünde aptal gibi duruyordum.

"Ablalarının etrafındayken çok farklısın." Bana bakmıyor, sadece eşyalarını toplayıp kutuya geri yerleştiriyordu. "Bana sürekli laf çarpıyorsun. Garajdaki çocuklar senin hakkında İspanyolca bir şeyler söylediğinde onlara da cevabı hemen yapıştırmıştın. Rosette'i deli gibi kışkandırabiliyorsun. Beni beş dakikada bir şapa oturtuyorsun. Ama Mari'ye gelince? Hiçbir şey söyleyemiyorsun."

Toprak zemini tekmeledim. "O benim ablam."

"Senden büyük diye kararları o mu alıyor yani, sana ne yapacağını söylüyor? Hayatını nasıl yaşayacağını?" Elini bandanasının üzerinden geçirip kafasını salladı. "Kiminle birlikte olacağına o mu karar veriyor?"

Soruları göğsüme saplanıyordu. Kendimi savunmak, Mari'yi savunmak, ona ablamın beni her zaman kollamak istediğini söylemek istedim. Altıncı sınıfa başladığımda bana nefret edip bir daha ağzıma sürmeyeceğimi bildiği için ilk sigaramı verdiğini söylemek istedim. Johnny kalbini kırdıktan sonra Celi'yi nasıl rahatlatmaya çalıştığını, Papi'nin hastalığı hakkında bir sürü kitap okuyup ona yardım edebilmek için en iyi yollara başvurmaya çalıştığını, Emilio hakkında diğer kız kardeşlerime bir şey anlatmaya-çağına dair verdiğİ sözü tuttuğunu.

Bunu neden göremiyor ki?

Ağzımı açtığımda, kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu. Ablalarımla ilişkimin ömrüm boyunca, beş yıl önce Celi'nin odasında olanlar gibi ilerlediği gözümün önüne geliyordu. En büyüğümüz Lourdes en mantıklıymızdı ve herkesin yaralarını sarardı. Celi koca bir kalbe sahip, yumuşak ve romantikti. Mari üçlünün bebeğiydi. Ateş doluydu ve içgüdülerine yenik düşerdi.

Ama işlerin kötüye gittiğinde, Lourdes'in burada olup Papi'ye yardım ediyor olması gerekirdi. Ne yapacağını çok iyi bilirdi. Ve teknik olarak bebek olan kişi Mari değil, ben olmalıydım. Hayatımın çoğunu bana verdikleri kıyafetleri giyip onlara ait kitapları okuyup tavsiyelerini dinleyerek geçirmiş biri olarak, üç büyük ablamın çocuğu sayılırdım.

Erkekler hakkındaki kurallarını da dinlemiştim.

Üzerime baktığımda Celi'nin eski askıllılarından birini, Mari'nin soluk zeytin yeşili kaprisini giydiğimi fark ettim. Hatta parmak arası terliklerim bile onlardan kalmıştı. İçi oyuncaklarla dolu, etiketlenmemiş bir kutuda bulduğum, pullarından bazıları kaybolmuş eski bir çiftti.

Emilio, Mari'nin benim için karar almasına izin verdiğimi düşünüyordu, bana nasıl yaşayacağımı söylediğini. Belki de haklıydı.

Belki bunu kendi başıma nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Baban yaptığımız şeyi senin de önemsedğini düşünüyor,” dedi. “Seni izlerken gördüm onu. Sen etraftayken yüzü Noel ağacı gibi aydınlanıyor. Sense ablalarının motosikleti onun ellerinden alıp başkasına satmasına izin mi vereceksin? Ben tamiri bitirmeden hem de? Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum.”

Anlaşma. Her şeyden çok motosikleti düşünüyordu. İşini, parasını. İçimde bir şeyler kaynayıp boğazıma doğru sızıyor. “Yolculuğun için gerekli olan paranın derdine mi düştün şimdi de? Peki o zaman. Rahatla Emilio Vargas. Eminim babam sana tüm parayı ödeyecektir.”

Emilio’nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarına acı bir gülümseme oturdu. Gözlerinde kahkahadan eser yoktu. Sadece hayal kırıklığı vardı. Aletlerinin yarısını ortada bırakarak tek bir kelime daha etmeden gidişi göğsümde tatsız bir sızı oluşturmuştu.

"Âşıklar yine kavgaya mı tutuştu?" Mari sigarasını ocağa tutup yanana kadar içine çekti. Bu kızın hâlâ kaşlarının olması bir mucizeydi.

"Âşık kavgası değildi," dedim. Emilio kavga ettiğimizden beri, Papi'yle aralıksız olarak beş gündür motosiklet üzerinde çalışıyordu ve şimdiye kadar birbirimizden kaçmayı başarabilmiştik. Mari'nin motosikletçi arkadaşı dün uğradığında, onun kısa ziyaretine kulak misafiri olmak dışında vaktimin çoğunu evin içinde geçirmiştım ve Zoe'nin doğum günü için aylar önce yapmış olmam gereken kolaj defterinin son rötuşlarını tamamlıyordum. "Onunla konuşmak istemiyorum sadece."

"Yani planın bütün hafta boyunca ona pencereden bakmak mı?"

Kapıdan çekilip mutfak masasına oturdum. "Pankek'e bakıyordum."

Kim, ben mi? Ben? Beni mi kastettin Jude? Beni mi? Yoksa gerçekten benimle paylaşacak pankeklerin mi var? Konuşmamız boyunca mutfakta olan köpeğimiz, kırtarak gelip elim burnunu sürtmüştü.

“Juju...” Mari bana o akıllıca bakışlarından birini attı. “Ona âşık mı oluyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Pekâlâ, ilk olarak artık nikotin bantlarından kullanmaya başlasan iyi edersin. İkincisi de, resmen kafayı yemişsin.”

Lavabonun önündeki pencereye doğru sigara dumanını üfledi. “Ergen aşklarını fark edebilecek kadar çok kitap okudum.”

“Evet, tabii. Emilio ve ben kurt adam ya da dünyaya düşmüş meleklerden değiliz. Yani orası belli.”

“Sadece söylüyorum...”

“Peki diğer çocuk kim? İmkânsız bir aşk üçgeni oluşturacak yakışıklı erkekler ve beni takip etmesi gereken vampirler olması gerekmez mi?”

“Sadece senin için endişeleniyorum.” Sesi yumuşak, neredeyse korumacıydı. “Vargas erkeklerinin yaptığı şey bu işte Jujube. İşler ciddileştiğinde kaçarlar.”

Emilio’nun sözleri kafatasımda çınılıyordu. “*Kararları o mu alıyor yani, sana ne yapacağını söylüyor? Hayatını nasıl yaşayacağını? Kiminle birlikte olacağına o mu karar veriyor?*”

“İşlerin ciddileştiği falan yok,” dedim. “O da kaçmıyor. Çalışıyor.”

“Buna bir an önce son vermeli...”

“Tam bir küllük gibi kokuyorsun. Kokun bana kadar varıyor. Papi’ye yakalanacaksın şimdi.”

Mari gözlerini kısıp bana bir uyarı bakışı attı. Sigaranın izmaritini lavaboda söndürüp son dumanlı nefesini verdi ve bardak çekmecesini karıştırmaya koyuldu.

Yarısı harcanmış bir kutu kibrit ve annemin eski Bakire Meryem mumlarından birini bulup karşıma oturdu. Tozlu mumu yaktığında alev sıçrar gibi oldu. Başta bıçağı görmemiştim ama şimdi ateşin üzerinde tutuyordu. “Bana avucunu uzat.”

Ellerimin üzerine oturdum. "Kendimi yine bıçaklatmayacağım."

"Kimsenin seni bıçakladığı yok. Kan kardeşliği idi sadece. Açıkça görülüyor ki ilk seferinde işe yaramamış. Avucun."

"O şeyi asla imzalamamalıyım. Eskidi artık Mari. Benimle ve Emilio'yla bir ilgisi yok. O Johnny gibi değil." Onun önünde ağladığım için kendimden nefret ediyordum, yine beş yaşına dönmüştüm.

Mari'nin gözleri alev alev yanıyordu. "İşler Papi'yle gerçekten çok kötü olduğunda ne olacağını sanıyorsun? Aniden gelen duygu değişikliklerinden bahsetmiyorum. Kendi başına banyoya gidemeyeceği zamanlardan bahsediyorum, adını hatırlayamayacağı zamanlardan. Bizi tanıyamayıp yabancı olduğumuzu, onu inciteceğimizi düşüneceği zamanlardan bahsediyorum."

Elimi şortuma sürüp parmaklarımı sıktım. Üzüntü, içimde fokurdayan katran gibi yükseliyordu. Düşüncelerimi, kelimelerimi, kalbimi sarmış, ağırlaştırıp karartmıştı. "Bilmiyorum."

"Emilio'nun gerçekten bunlar olurken yanında kalacağını mı sanıyorsun? Peki ya sonra? Papi gittikten ve..."

"Böyle söyleme."

"Juju..." Mari'nin sesi kırıldı. "Bu yeminden daha önemli, tamam mı? Sadece Papi ve önümüzdeki birkaç aydan ibaret de değil. Daha düşünemediğimiz bir sürü şey var."

Yüzü tanıdık inatçılığına bürünmüş, her şeyi bilen tavrı o çocukluktan kalma bakışına cuk oturmuştu. Ama orada, gölgelerde saklanan yeni bir şeyler daha vardı. Güçlü ve tehlikeli bir şeyler, içinde yaşayan küçük kızın duyduğu bir his.

Korku.

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Mari bakışına bir süre daha karşılık verdi ve sonra o his gitmişti, sulanan gözlerinde korkunun izi bile kalmamıştı. “Sadece demek istediğim, geleceği tahmin edemeyiz ve bir Vargas’a takılı kalmak her şeyi daha zor bir hale getirecektir.” Yemek altlığındaki kurumuş yulaf ezmesi lekesini sanki önemli bir şey yokmuş gibi kazıyordu ama sesi ona ihanet etmiş, çatlak ve şüpheli çıkmıştı. Bakire mumu sönmüştü. Dumanı aramızda yılan gibi kıvrılıyorken, bir dakikalığına onun gözlerinde gördüğüm korku, benim de kalbimi doldurmuştu.

Ne gibi şeyler? Bana cevap vermeyince, kelimeler sorumu tekrarlamak için ağzımdan dökülememişlerdi.

Mari bıçağı masadan kaldırıp çekmeceye geri koydu. Bir bardağı buzlu suyla doldurup kafasına diker dikmez, kötü olan her şey silinmişti ve bana parlak bir gülümsemeyle geri dönmüştü.

“Çocuk motosikletle ilgili bana bir mail attı. Karısı beğenmiş. Bir teklif sunmak istiyor. Papi onun gerçekte ne kadar ettiğini bilmiyor ama ben etrafta soruşturdum. Sanırım iyi para kaldırabiliriz.”

Kalçasını çıkarmış ve o Mari’ye özgü tutumuyla dikilip içimde fokurdayan katran sonunda kaynama noktasına gelene kadar şartlardan, koleksiyon ürünlerinden ve meşhur motor dergisini inceleyerek yaptığı fiyat araştırmalarından bahsetmişti.

“İyi para kaldırabiliriz mi? Sen ciddi misin?” diye bağırdım. “Yaz boyu, yıl boyu burada olan kişi bendim. Sense sadece birkaç haftalığına gelip neyin en doğru şey olduğuna karar verebileceğini mi sanıyorsun? Papi’ye Valentina’yı satmak isteyip istemediğini sordun mu?”

Gözleri kocaman açılmıştı ama devam ettim. “Ya senin dediğin gibi yaptım ya da hiç yapmadım. Tüm hayatım bu şekilde geçti. Sen...”

“Sana inanamıyorum.” Bardağını tezgâhın üzerine vurarak koydu. “Bir şey biliyormuşsun gibi davranıyorsun ama *sen* şımarık, küçük bir...”

“Ben en azından...”

“Mariposa ve Jude Hernandez!” Papi’nin sesi mutfağı inletti. Tel kapıyı itip kapı eşiğinde dikilmiş, teşhis konulduğundan beri hiç yapmadığı kadar varlığını hissettirmişti. Çevresindeki her şeyden daha heybetli gözüküyordu. Pankek bile masanın altına kaçmıştı.

“Bu kadarı da yeter!” Papi kapıyı arkasından çarpıp mumlara bakış attı. “Burada ne tür bir seans yapıyorsunuz bilmiyorum ama *mi brujitas*,* bu didişme sona ermeli. Ve anneniz sizi kilise mumlarıyla yakalamasın. *Dios mío!*”

“*Sí Papi*,” dedik aynı anda.

“Emilio’nun işi bugünlük bitti. Ben yukarı çıkıyorum,” dedi Papi. “Ve siz ikiniz aranızdaki sorunu iki yetişkin gibi halletseniz iyi olur. Ay, Vahşi Batı evimize doluşmuş sanki. Birbirinize silah da çekersiniz siz şimdi. Siz kardeşsiniz *queriditas*. Kavga etmeyi bırakın.”

“*Sí Papi*,” dedi Mari yine.

“Ve bir şey daha var.” Gözleri bir Mari’ye bir bana bakıyordu, hava gittikçe ağırlaşmıştı. Bu kısım genellikle iblisin uyanarak onu bir güzel benzettiği, mantıklı bir yetişkin gibi konuşup otorite figürü olmakla uzaktan yakından alakasının olmadığını hatırlattığı kısımdı.

Ama Papi’nin gözleri net, talimatları açıktı. “Arkadaşıma mail atıp motosiklete vereceği teklifi teşekkür ederek reddet. Ben kararımı verdim. Altıma bez bağlanıp ağzımın sularını akıta akıta gezene kadar Valentina satılık *değil*.”

“Böyle konuşma Papi.” Mari’nin sesi ürkek ve zayıf çıkmıştı.

* İsp. Hanımlar.

Papi, Mari'nin söylediklerini dikkate almadı. "Bu kadar alingan olma küçük kelebek. Unutma ki *yo sigo siendo tu padre.*"

Ben hâlâ senin babanım.

"Konuşmamız gerek." Annem suratını asarak yatakta yanına eğilmiş, yüzümdeki saç arkaya itmişti. Arkada, kapı ağzında, kan çanağına dönmüş gözlerle, tükenmiş Mari duruyordu.

Son iki saattir burada saklanıp kara kaplı deftere göz geçirmiş, annemin işten geldiğini duymamıştım. Mari muhtemelen özürlerini kabul etmediğimi, fındık ezmeli kurabiye hamurunu içeren *Ama çok özür dilerim* çabasıyla yaptığı son hamleyi büyük bir iradeyle kabul etmediğimi anneme yetiştirmişti. Sıcacık tatlı kokusu hâlâ koridorlarda dolaşıyordu.

Midem guruldadı. *Hain!*

"Gel hadi, *mi amor*," dedi annem Mari'ye. "Kapıyı kapat."

Mari, yüzü yataktaki annem ve bana dönük şekilde çalışma sandalyeme otururken, kara kaplı kitabı yastığının altına tıktırdım. İkisinin de omuzları birbirine benzer şekilde çökmüştü. Ağır ve üzgün bir havaları vardı.

Dik oturdum. "Papi'ye bir şey mi oldu?"

Annem kafasını salladı. "Sadece bazı şeyler... Açıklığa kavuşturmamız gereken şeyler var."

Vargas. Biliyor.

"Emilio sadece... Bize yardım ediyor. Bilirsiniz, motosikleti çalıştırabilmek için," diye kekeledim. "O benim..."

"Motosiklet hakkında değil." Mari uyaran bir bakış atıp sadece benim için sessizlik işareti vermişti: *Tek kelime daha etme.* Geçici bir rahatlamayla nefes verdim.

Ne hakkında o zaman?

“Babanın bakımıyla ilgili bazı kararlar almaya başlamamız gerek *mi querida*. Uzun vadede.”

“Arjantin’e döneceğiniz zaman için mi?”

Annem altdudağını ısırdı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Mari sandalyeyi yatağa yaklaştırıp elini dizime koydu. “Papi, rutinini bozarsak ciddi anlamda yoldan çıkabilir. Doktorlar burada kalmalarının daha iyi olduğunu söylüyor. Kalıcı olarak.”

“Doktorlar muhtemelen sigorta paranızı istiyor. Sonuçta çocuklarını üniversiteye biz göndermiş oluyoruz.” Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi söylemişim ama ben bile sözcüklerimdeki çaresizliği hissetmişim.

“Bu o kadar basit değil,” dedi annem.

“Peki ya Dönüşümler?” Bunu meydan okumaya çalışarak söylemişim ama sesim o kadar cılızdı ki sanki bu iyi bir fikirmiş ve “*Hey! siz bu Dönüşümler denen harika yeri duymuş muydunuz? Bence Papi buradan çok mu çok hoşlanacak!*” demek istemişim gibi çıkmıştı.

Annem hiç kaçınmamıştı. Belki de başından beri bana söylemek istiyordu. Belki de çoktan söylediğini sanmıştı. Mari de işin içindeydi belli ki. Hiç soru sormuyordu.

“Bu elimizdeki seçeneğin biri, evet,” dedi annem.

“Seçeneklerden biri,” dedim.

“*Si*. Ama başka sorunlar da var. Sen ve ablalarının alması gereken başka kararlar.” Annem kafasını sallayıp ağzında bir şeyler geveledi. Aksanı yüzünden dediklerinden çok azını anlamışım. “Doktorlar... Sen açıkla Mariposa.”

“Hastalık hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum,” dedi Mari, “ama erken başlangıçlı tam olarak normal Alzheimer’la aynı sayılmaz. Genelde buna sebep olan genetik bir etmen vardır.”

“Ne demek bu?” dedim.

“Bu hastalara testler yapıp genlerinde buna sebep olan mutasyonun olup olmadığını kontrol edebiliyorlar.” Yumruğunu sıktı, sonra bırakıp parmaklarını dizimde gezdirdi. “Papi’nin genlerinde varmış.”

“Yani... Bu genleri tedavi edebilirler mi? Radyasyon ya da başka bir şeyle onları değiştirebilirler mi?” Daha ağzımda çıktıkları anda bana bile aptalca gelen sorular soruyordum ama ufak bir ihtimal de olsa...

“Hayır. Sadece hastalığa sebep olan şeyi anlamalarına yardımcı oluyor. Doktorlar Papi’nin erken başlangıçlı Alzheimer hastalığının aileden geldiğini anlamışlar. Katılmış.”

Beynim parçaları birleştirmekte bocalıyordu. “Yani Papi’nin anne babasında da varmış, öyle mi?”

“En azından birinde varmış,” dedi Mari.

Biyolojik büyükbabamız ve büyükannemiz hakkında çok fazla şey bilmiyorduk.

Annesi Papi okula başlamadan onları terk etmiş ve babası da kırk yaşlarında akciğer kanserinden vefat etmişti. O zamana kadar Papi çoktan evden ayrılmıştı ve kocasının ölümünü haber vermek için annesini ararlarken, onun da erken yaşta alkolle ilgili bir sebepten vefat ettiğini öğrenmişlerdi. Karaciğeri iflas etmişti belki.

Çocukken, bu hikâyeyi ilk dinlediğimde, onların çok aptal ve bencil olduklarını düşünmüştüm. Kendilerini öldürene kadar sigara ve alkol içmiş, babam ve amcamı zamanından önce terk etmiş, bizi onları tanımaktan mahrum etmişlerdi. Ama şimdi, annemi battaniyemin saçaklarını kurcalarken görüp Mari’nin elini dizimde hissederken büyükbabam ve büyükannemin kendilerini gelecekte neyin beklediğini bilip bilmediklerini merak etmiştim. Durumlarını fark etmişlerse, o onları ele geçirmeden başka bir yola

sapıp iblisin inini ateşe vermişlerdi.

Aklıma gelen düşünceyle titredim. "Ya Sebastian amca?"

"O da test yaptırıyor," dedi annem.

Son duyduğumda, ona Papi'nin teşhisiyle ilgili bir şey söylememişlerdi. Amcam Buenos Aires'te yaşıyordu ve denk gelirse dört ya da beş ayda bir konuşuyorlardı. Amcamla hiç yakın olmamıştık, Papi de öyle. Onu daha önce bunun için rahatsız etmek istememişlerdi.

"*Querida*, sen ve ablaların... Hastalığın gidişatına bakılırsa..." Annem battaniyemden bir iplik çekti. "Üzgünüm. Bu bizim hatamızmış gibi geliyor. Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi... Nasıl işlediğini anlayamadım."

"Yüzde elli oranında bu gene sahip olma şansımız var Juju," dedi Mari ve yüzünü buruşturdu. Yine gözlerine o korku yerleşmişti ve o anda benim büyük, sert ablam olmaktan çıkıp çökük omuzlarıyla ufak ve zayıftı. Ter çehresinden çamaşır ipine asılmış çamaşırdan damlar gibi damlıyordu. "Bir test var. Bu mutasyona sahip olup olmadığımızı anlayabiliyorlar. Eğer yaptırırsak..."

Sözleri yarıda kesilirken, kalbimde keskin bir yara açıyordu. Her şey sıcak ve yapışkan hissettiriyordu. Yutkunurken hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. "Sen... ve... Papi ne söyledi?"

"Ona söylememeye karar verdik," diye fısıldadı annem. "Sizin için endişelenmek kendini suçlu hissettirebilir. Bu onun için işleri sadece daha da zorlaştırır."

"Hazırlıklı olmalıyız." Mari'nin kirpikleri gözyaşlarıyla yapışmıştı ve kapkaraydılar. "Erken tedavi görebilsek, belki de..."

"Belki de ne?" Ellerim titredi. "Bunu erkenden mi öğreneceğiz? Sonra her şeyi unutacağımız günleri mi bekleyeceğiz? Olmaz. Ben test yaptırmayacağım."

“Seni anlıyorum,” dedi Mari. “Benim korkmadığımı mı sanıyorsun? Ama bunun yararları da...”

“Lourdes bundan bahsediyordu, değil mi? Görüşürken? Testi sormuştu ve hepiniz birden sessizliğe bürünüp tuhaflaşmıştınız ve...”

“Tuhaflaşmadık. Bunu atlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorduk.”

“Sonuç?”

Mari her an sandalyesinden zıplayıp yastığı yumruklayabilir ve tüm olaya daha sonra kahkahalarla güleceğimiz bir çözüm bulabilir gibi geliyordu. Ve ben de ona ayak uydururdum. *Bana ne yapacağımı söyle. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle...*

“Celi ve Lourdes birkaç hafta içerisinde uçuşlarını ayarlamış olacaklar,” dedi. “Testi hep beraber yaptırabilelim diye burada olmak istiyorlar. Önce danışmanlarla konuşabiliriz. Beraber olursak daha iyi olur. Birlikte... Daha iyi olur işte.” Sandalyesinde daha da çökmüştü. Dokunuşunun yokluğunda dizim buz kesmişti.

Söylenecek bir şey kalmamıştı ve birkaç dakikalık rahatsız edici sessizlikten sonra annem beni alnımdan öptü. İki de kendi yatak odalarına yönelip beni bu rahatsız edici durumla baş başa bıraktılar.

Kırık Kalpler Kitabı’nı yastığımın altından çekip tekrar gözden geçirmeye başladım. İçinde Vargas erkekleri ve abalarımın dayandığı daha birçok ayrılık acısı vardı. Yıllar önceki ayrılıklar ölümsüzleştirilmişti. Diğer şeyler de tabii. Duffer, ben doğmadan önce sahip oldukları köpek, ahırın arkasında gömülüydü. Lourdes’in sınıf arkadaşlarından biri intihar etmişti. Mari’nin en yakın arkadaşı ikinci sınıfta Fransa’ya taşınmıştı. Erken mezun oldukları için ya da aptal kız kavgaları yüzünden artık görüşmedikleri arkadaşları vardı.

Ama ebeveynlerimizden, kitabın daha en başındaki günlük kısmında bile bahsedilmemişti. Kitap, ebeveynlerimiz sanki hiç var olmamış gibi, tam bir Hernandez kız kardeşliği zaman kapsülüymüş. O zamanlar önemli olan âşık olmak, bir sınavı geçmek, üniversiteye girebilmekmiş. Kavuşulamamış aşklar ve gizli hayaller, ilk içkiler, ilk öpücükler, karanlıkta nehre ulaşan en iyi yol, daha sonra sonu gözyaşlarıyla bitecek olan ilişkilerin ilk kıvılcımlarının yanmasını sağlayan, geceleri evden gizli gizli kaçışlarmış. Anne babamızı kalp kıracak şeylerin arasına koymayı hiç düşünmemişler. Gün gelip de Papi'nin kim olduklarını hatırlayamayabileceğini, hatıralardan örölmüş o karışık ağın içinde yollarını bulmaya çalışıp da o uzun vedayı nasıl edeceklerini düşünmelerine sıra gelmeden, ufacık şeyleri bile geri isteyeceklerini akıl edememişlerdi.

Uzun veda. Forumlarda ve teşhisten sonra bir çıkış yolu aramak için taradığım internet sitelerinde Alzheimer'ı böyle adlandırmışlardı. Belki bugün ya da yarın, hatta önümüzdeki ay olmayacaktı ama bir gün diyorlardı. Bir gün uyandığımızda Papi günlerden ne olduğunu bile bilmiyor olacaktı. Belki benim adımlı unutacak, bir köpeğimiz olduğunu unutacak ya da ona Pankek yerine "Waffle" ya da "Pencere" ya da "Bağcık" diye seslenecekti. Ve her gün bizim için yeni baştan başlayacak, yüzündeki çizgileri ve kaşlarının kıvrımını inceleyip bugünün ona tanıdık mı, yoksa yeni mi geleceğini anlamaya çalışacaktık.

Belki de bu gerçekten uzun bir vedaydı, vedaların en uzununu. Ama en kötüsüydü de aynı zamanda. Çünkü bu veda her yeni gün yeniden tanışıyor muyuz gibi yüzlerce merhaba getirmişti beraberinde.

İblis bunu kesin kılıyordu. Bir tedavisi yoktu. Sadece yıkım vardı. Kötü sonuçlar vardı.

Ve şimdi, yüzde elli ihtimalle bizimle yaşamaya devam edecekti.

Güneş pembe-turuncu ışınlarıyla ağaran tanı selamlıyordu ve Pankek esneyip “*Lütfen artık uyuyabilir miyiz, lütfen?*” der gibi gıdısını ayaklarıma vuruyordu.

Benimle birlikte bütün gece uyanık kalıp sabahın ışıklarında yatağıma özlemle bakarken, ben de örtünün altına kıvrılıp Mari ve annemin söylediklerinin sadece bilinçaltımın kötünün en kötüsü senaryosunu düşünerek üretmiş olduğu bir kâbusmuş gibi davranmak istemiştim.

Ama gözlerimi ne zaman kapatsam rakamlar gözümün önünde belirliyordu. Koca bir beş ve sıfır. Yüzde elli.

Yarı yarıya.

Yarı yarıya ihtimalle normal bir hayat yaşayıp büyümek ve âşık olmak, evlenip çocuk sahibi olmak ya da belki evlenmeyip kitaba koyacak birkaç kalp kırıklığına sahip olmak ama her türlü bunları anlatabilmek vardı.

Yarı yarıya da ölmek. Yavaşça ve acı içinde solarak gitmek. Uzun veda.

Örtüden dışarı uzattığım ayaklarıma baktım. Parmaklarım camdan sızan gün ışığında parlıyordu. Açık yeşil

ve mavi renge boyanmış tırnaklarım restoranlarda hesabı öderken verilen küçük naneli şekerlere benziyorlardı. Onları kıpırdattım. Sıkıp serbest bıraktım. Her birinin varlığını hissettim ve o anda karar vermiştim.

Hayır. Uzun vedayla yola çıkmayacak, soluk ve eskimiş bir kâğıda dönmeyecektim. Papi'nin iblisi benim mirasım-sa, o pislikle sonuna kadar savaşıacak, nefesse nefes, anıysa anı, ateşe ateşi feda edecektim.

Hemen oturup ayaklarımı yere bastım. *Buna hemen başlıyorsun Juju.*

Alice Harikalar Diyarı'nın ön gösterimi bu akşamdı. Zoe'nin bana verdiği biletleri panomdan indirip kenarlarını düzelttim.

İşler planlandığı gibi gitmiş olsaydı, şimdi Alice için sahnede ben olacaktım. Geçtiğimiz haftaları Zoe ve diğer oyuncularla prova yaparak geçirecek, Cadı Kazanı'nda Christina'yla repliklerimi çalışıyor olacak, tiyatroya gitmeden önce kahvaltı yaparken Pankek'e monologları okuyor olacaktım.

Bunun yerine, iblis çirkin kafasını uzatıp zehirli dişlerini hayatlarımıza geçirdi. Ve o haftalarımı ahırda Harley tamir etmeyi öğrenmekle geçirip bütün kırılğan umutlarımı o makineye bağladım.

Emilio Vargas'a bağladım.

Babama bağladım.

Benden harika bir Alice olurdu. Elimde çay bardağıyla tavşan deliğinden popo üstü aşağı yuvarlanır, ilaç alıp hayal kurar ve her şeyin gerçekliğini sorgulardım.

Gerçek. Burası gerçektir. Hâlâ adımı biliyor, ayak parmaklarımı boyayabiliyor ve onları güneşin altında kıpırdatabiliyor, köpeğime sarılabiliyordum. Son günlerimi nasıl geçireceğimi bir genetik testi söyleyecek olsa da en azından bunlara sahiptim.

Telefonumu alıp Emilio'nun numarasını çevirdim. Telefonu kulağıma koydum. *Lütfen aç...*

"Beni görmemeye dayanamayacağını biliyordum," dedi Emilio. Özrümü çok kolay kabul etmişti ve kin gütmemişti. Şu anda gamzeleri ve sabun kokusuyla garaj yolumda motosikletine yaslanmış bekliyordu. Bir kereliğine de olsa ona itiraz etmemiştim. Haklıydı. Dayanamamıştım.

"Ben süreceğim," dedi.

Altımdaki kot eteğe ve Mari'nin ödünç verdiği pembe topukluya baktım. Dün yaşadıklarımız yüzünden –ettiğimiz kavga ve verdikleri kötü haberler– hâlâ kötü hissettiğine emindim, çünkü ben banyoda saçımı kuruturken tek söylediği bu ayakkabıların bende çok hoş duracağıydı. Bu akşam Zoe'ye şeytanın bacağına kırmasını dilediğini iletmemi de rica etmişti.

Emilio hakkında uyarmamış, aşkın tehlikeleri hakkında önlem almaktan bahsetmemişti. Sadece bir çift ayakkabı ve gülümseme vardı. Ve sonra da bir bandana vermişti, çünkü çiçekli saç tokamı o gece Çukur'dayken kaybetmiştim. Bu çok kötüydü, çünkü en sevdiğim tokamdı ve Mari'nin pembe ayakkabılarıyla çok güzel gidebilir, Emilio bundan çok hoşlanabilirdi.

"Bu halde motosiklete binemem," dedim ben de. "Ben süreceğim."

"Ciddiyim." Emilio elimden anahtarlarımı alıp yüzümün önünde salladı. "Bana bir ders sözü daha vermiştin."

Boynumu karşı çıkarcasına ovaladım ama çoktan kamyonetin sürücü koltuğuna çıkmıştı. Ben de bindim, kemerimi bağlayıp derin bir nefes aldım. "Tamam. Debriyaja..."

"Bas. Yaptım." Motoru yavaşça çalıştırdı ve geri geri hareket edip arabayı garaj yolundan tek hamlede çıkardı.

“Çalışmışsın.”

“Samuel cipini kullanmama izin verdi ki normalde hiç vermez. Adını birkaç kez anmak zorunda kaldım.” Emilio kahkaha attı ve yokuş yukarı giden yoldaki dur tabelasında arabayı stop ettirmesi dışında bizi kasabaya sağ salim götürdü.

Yerlerimizi kolayca bulduk. Zoe kraliçe kostümüyle ışıltıyor, göğsüm gurur ve hayranlıkla kabarıyordu. Yüzlerce fotoğraf çekmiştim. Açıkça görülüyordu ki bu sene çok çalışmıştı. Rol yapma ve şarkı söyleme yeteneği oldukça gelişmişti. Önyargılı olduğumdan değil tabii de, Alice’i oynayan kız daha iyi olabilirdi ama Zoe’nin Çukur’da tanıştığım arkadaşları Tweedledum ve Mad Hatter sahnede yıkılıyorlardı.

Perdeler kapandığında, Emilio’yla birlikte kalabalığı yarıp Zoe’yi aramaya başladık. Soyunma odalarının arka çıkışında, diğer oyuncularla birlikte gülleri ve övgüleri kabul ederken bulmuştum onu, ki bu durum harikaydı, çünkü ona hazırladığım kolaj defterini sonunda getirebilmiştim. Parmak ucumda yükselip bizi ayıran kafa ve omuz deryasının üzerinden ona seslenince bir kolu kırmızı beyaz güllerden oluşturulmuş buketi tutar halde önümde belirdi. Çiçeklerin tatlı kokusu boğazımı kaşındırmıştı.

Zoe sahne makyajının altında parıltıyor, ben birkaç fotoğraf daha çekerken omuzlarını dikleştirip gururlu duruyordu.

“Geldiğin için teşekkür ederim! Mari’yi de getirdin mi?” Emilio’nun karşımızdaki duvarda yaslandığını görünce gözleri kocaman açıldı.

“Beraberiz,” dedim. “Yani beraber geldik. Mari evde ailemle birlikte Scrabble oynuyor. Ah, şeytanın bacağına kırmanızı diliyormuş ki açıkçası buna ihtiyacın yok. Gerçek anlamda...”

“Sen ve Emilio, sevgili gibi bir şey misiniz artık? Celi ve Lourdes’in başına gelenlerden sonra bile?”

Aramızda soğuk bir hava yükseldi. “Biz... arkadaşız.”

“Kalpleri karanlık, hepsinin,” dedi Emilio’yu bizim evde ilk defa gördüğündeki gibi. Karanlıkta el fenerlerimiz çadırın duvarlarında gölgeler oluştururken, Vargas kardeşlerin başka dünyalardan gelmiş olabileceğiyle ilgili fısıltılar içinde kafa yorduğumuz zamanlardaki gibi. Zoe o anda gülümsüyordu ama şaka mı yapıyor, yoksa zalim mi davranıyor ayırt edemiyordum. İnce, kırmızı dudakları boyanmış, kaşları koyulaştırılmıştı.

Çocukken yaptığımız kampları ve detaylı kafa patlatmalarımızı hatırlayınca neredeyse kahkaha atacaktım. Vargas kardeşler vampir, melek ya da geceleri ortaya çıkan karanlık yaratıklardan değillerdi.

Bundan daha karışık ve daha korkutucuydular.

“Biz arkadaşız,” dedim yeniden.

“Çukur’da seni onunla birlikte gördüm. Bizi ektikten sonra.”

“Sizi ekmedim, sadece... Onunla yolda karşılaştım. Ailem gittikten sonra takıldık.”

“Hey Jude!” Christina koridorun sonundan el sallıyordu. Tweedledum’un etrafına dolanmıştı ve ikili, ben selamına karşılık veremediğim ailelerden oluşan kalabalığın içinde kayboldular. Belli ki Christina tiyatrocular tarafından himaye altına alınmıştı.

Zoe beni bir süre daha izledi. Belki Emilio hakkında biraz daha detay vermemi, bu akşam beraber gelmemizi açıklamamı bekliyordu.

“Çok başarılıydın,” dedim.

“Teşekkürler.” Kırmızı boyalı gülümsemesi devam ediyordu. “Çok eğlenceliydi. Bu sene tiyatroda harika yeni

insanlar var. Christina'nın da büyük yardımını dokundu. Tiyatro dekorları için resimlerin bir kısmını o yaptı."

Bunu bir iğneleme olarak mı, yoksa sadece gerçeği belirtmek için mi söyledi merak ettim ve bir gün ne demek istediğini önemsemeyeceğim günlerin gelebileceğini düşününce bir hüznün akın etti. Bu geceyi, çillerini saydığım onca zamanı, hatta arkadaş olduğumuz gerçeğini bile hatırlayamayabilirdim.

Göğsüm sıkıştı ve ona sarılmak, bu yaz hakkındaki bütün detayları anlatmak, onu şimdiden çok özlediğimi ve aramızdaki şeyin değişmesini istemediğimi söylemek istedim. Ama çok geçti. Bir şeyler *değişmişti* ve herkesin alkışlayıp birbirine sarıldığı bu koridorda, en yakın arkadaşım ve ben bir sessizlik balonuyla sarılmıştık. Dün gece öğrendiğim şeyi itiraf etmemin zamanı değildi. Emilio hakkında konuşmamın zamanı değildi. Oyunculluğu dışında aklıma konuşacak başka bir şey gelmiyordu. Kendisi de ailem hakkında, Papi'nin sağlığı ve motosiklet hakkında soru sormamıştı.

Yıllar boyu süren arkadaşlık, onca yatıya kalmalar, ders çalışmalar, kıyafet değiş tokuşları, alışveriş gezileri, yazlar, kışlar, aşklar, patates kızartmaları ve sinemalar, tiyatro oyunları varken konuşacak hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Aniden gözümün önüne, Çukur'un arkasındaki dinozor yolunda, kırmızı toprağın üzerinde el ele ve çıplak ayak yürüyüp sonra ayrıldığımız bir görüntü geldi. O sağa, ben sola gitmiştim. İkimiz de ardımıza bakmamıştık.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim sonunda hediye paketimi verirken. "Üzgünüm, biraz gecikti. Bir kolaj defteri yaptım," diye açıklamaya, aramızdaki tuhaf sessizliği artık sahip olmadığım kelimelerle doldurmaya çalıştım. "Bazı eski fotoğraflarımızdan yaptım. Çoğunlukla tiyatrodan ve yaz aylarımızdan..."

“Kafalarını kesin!” diye bağırdı kalabalık ve kupa kartı kostümleriyle girişten park yerine ilerleyen bir grup.

“Kafalarını kesin!” diye geri bağırdı Zoe, parmağını kraliçe gibi havada sallayarak. Hediye paketimin sapı koptu. Sesli bir şekilde yere düşmüştü ama sanki duymamış gibi el sallamaya devam ediyordu. Paketi yerden alıp bekledim.

“Affedersin,” dedi. “Tiyatro işleri. Sen ne diyordun?”

Dilim şişmişti. *Tiyatro işleri mi?* Sanki ben bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Sanki son oyununun ve ondan önceki her bir oyunun parçası olmamıştım.

Paketi ikinci defa uzattım. “Gecikmiş doğum günün kutlu olsun.”

“Zoe, hadi gel!” Beyaz tavşan kapı girişinden el sallıyordu. “Geciktik! Geciktik! Seni almadan gideriz yoksa dostum.”

“Hemen geliyorum.” Ona Harikalar Diyarı’nda olmadığına emin olduğum sahte çete hareketlerinden birini yapıp bana döndü ve dudaklarının etrafındaki beyaz boyayı kırıştırarak zorla gülümsedi. Tiyatro salonundaki koltuklarımızdan bakıldığında Zoe tehlikeli ve güzeldi, mükemmel bir Kupa Kraliçesi’ydi. Ama yakından bakıldığında dudakları palyaço gibi dengesiz boyanmıştı ve siyah saç boyası alına akıyordu.

“Jude?” Emilio’yu tamamen unutmuştum ve orada, arkamda belirivermişti. Elini saçımın altından uzatıp ensemden tuttu. Eğilip yanağımı öptü. “Gitmeye hazır mısın?”

Ona baktım. “Beş dakikaya.”

Dayandığı duvara geri döndü. Zoe’ye döndüğümdeyse bana inanamayarak bakıyordu.

“Bana da zaten *sadece arkadaş* gibi gözüktünüz,” dedi.

Dört şamatacı karo erkekten oluşan bir grup kart yine bizi bölerek Zoe’yi partiye gelmesi için acele ettiriyorlardı.

“Emma’lara mı gidiyorsunuz?” diye sordum. Tiyatro sonrası partiler her zaman Emma Scully’nin evinde yapılırdı, çünkü bir havuzları ve havuz kenarında da bir barları vardı. Tüm nehri gören bir manzara da cabası. Ailesi de bu partileri çok sorgulamazdı.

O partiler şimdi çok aptalca ve önemsiz geliyordu: oyun sonrası kendimizi kaybetmelerimiz, havuzda bağıışıp bir-birimizi çocuk gibi suya batırmalarımız ve sonrasında kenarından kâğıttan şemsiyelerin sarktığı tatlı içkilerimizi yudumlarken yetişkinler gibi davranmalarımız.

“Sen de gelebilirsin... Gerçi bu akşam Emilio’yla birliktelin sanırım, o yüzden...”

“Teşekkürler,” dedim. “Ben gitsem iyi olur... Eve gitmeliyim.”

“Evet. Tamam.” Zoe çoktan çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı. Gözlerinde bir şey belirdi. Pişmanlık mıydı? Rahatsızlık mı? Üzüntü mü? Aklımızda aynı anıların canlanıp canlanmadığını merak ettim. Bir yıl önce o partilerde ilk akla gelen isimlerden biri olmam mümkün müydü? Erkeklerin havuza atmasına fırsat vermeden, havuza ilk atlayan kişi olmam? Yere bakıp tekrar kafamı kaldırdığımda gözlerindeki bakış gitmişti ve bir dakikalık sessizlikten sonra omzumu zar zor sarmalayan tek koluyla sarılmak için eğildi.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi. “Ve kitaplar için de.”

“Bir kolaj defteri,” dedim ama aradan fazla zaman geçmişti ve hediye paketim, kolundaki sırt çantası, güzel çiçekleri ve tiyatronun verdiği yepyeni fermuarlı kapüşonlusunun altında ezilirken, Zoe çoktan koridoru yarılamıştı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum Emilio’ya. Garaj yoluna gelmiştik. Pencerele sonuna kadar açılmış bir şekilde

durmuş, kamyonetin içinde oturuyorduk. Motor soğurken tıkırtılar çıkarıyordu ve dışarıda öten cırcır böcekleriyle kurbağaların seslerini duyuyorduk.

“Bir destekçiye ihtiyacın olduğun düşünmüştüm,” dedi. “Bak, sen çok tedirgindin ve Zoe de pislik yapıyordu. Üzgünüm, en yakın arkadaşın olduğunu biliyorum ama gerçekten de *öyleydi*.”

O son kısmın “pislik yapıyordu” anlamında mı, yoksa “en yakın arkadaşındı” (geçmiş zaman) anlamında mı söylemişti, bilmiyordum. Ona iki konuda da haklı olduğunu söylemek için döndüm ama yeryüzüne düşen son gün ışı-ğıyla birlikte çöken akşam değdiği her şeyi sihirli bir hale getirmişti ve aramıza bir sessizlik çökmüştü. Dışarıda cırcır böcekleri titreyip şarkılarını söyleyerek evimizin açık pencerelerinden süzülen, televizyona atılan kahkahaları boğuyordu. Salonumuza baktım. Mavi-beyaz titreyen ışık çimenlerin üzerinde kırılğan gölgeler oluşturuyordu.

“Ama öyle canın her istediğinde gidip insanları öpemezsin.” Yüzümü yine ona döndüm ama onun yüzü ön cama dönüktü. Sessiz ve sakindi. Elleri hiçlişe uzanan koca, gri bir yolda ilerliyormuşuz gibi direksiyondaydı.

“Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” diye fısıldadım. Bir sessizlik ânı daha geçti ve kapımı açmak için döndüm ama elini koluma koydu. İsmim nazikçe dudaklarından döküldü. Rüzgârı, ormanda titreyen kavak ağaçlarını düşündüm ve yaz boyunca alışkın olduğum şakacı gamzeleri görme beklentisiyle yüzümü ona döndüm.

Onun yerine ateşi buldum. Nefesindeki ateş aniden yüze çıkmıştı. Dokunuşundaki ateş tenimi ısıtıyordu. Gözlerindeki ateş o kadar yoğun ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Sana neden iyi davrandığımı soruyorsun,” dedi. “Neden, neden, neden? Ama bana gerçekten önemi olan şeyleri sormuyorsun. Kim olduğumu ya da nerelere gittiğimi,

sana baktığımda ne gördüğümü, ne istediğimi.” Parmaklarını yanağımda gezdirip çeneme gelince durdu. Yüzümü kendisine doğru eğdi. Nefesi sıcak, kelimeleri ısrarcıydı. “Sana yemin ederim Jude Hernandez, benim hakkımda bir şey bildiğini mi sanıyorsun? *Lo siento, mi princesa.** Bir şey bilmiyorsun.”

Her parçam onun öpücüğü için yalvarıyordu. Bunu istiyordum, evin içinden kimin bizi izliyor olabileceğini düşünmeden, hangi ablamın bunu öğrenebileceğini, kaç yemini bozduğumu ya da onun ne zaman gideceğini düşünmeden...

Ama beni öpmeyeceğini biliyordum. Bu gece değil. Bu şekilde değil. Artık aramızda çok şey vardı, tüm bu sözcükler ve atlattığımız badireler. Tüm bu potansiyel, önümüzde sonu gelmeyen bir spiral gibi uzanan alternatif gelecekler, hepsi bu anın üzerine kuruluydu. Kızgın bakışını izleyip beş ve sıfır rakamlarını, yarı yarıya ihtimalini ve şafak vakti kendime fısıldadığım tüm o sözleri anımsadım.

Bir gün bütün hatıralarımı unutabilirdim ama bu beni o hatıraları edinmekten alıkoymayacaktı.

Beni savaşmadan alabileceğini mi zannettin El Demonio? Hadi bakalım.

Adrenalin damarlarıma akın ederek bedenimdeki her siniri, damarı ve hücreyi elektrikleştirmişti. Bu şehvet akımıyla her şeyi aynı anda deneyimlemek istedim: ölümü ve yaşamı, seksi ve aşkı, kalbimin istediği tüm çılgın, sorumsuz, vahşi şeyleri.

Emilio hâlâ nefesini tutmuş bekliyor, karanlıkta yarım gülümsemesiyle meydana çıkan tek gamzesiyle meydan okur gibi bekliyordu. Meydan okumasına karşılık verdim.

“Peki ne istiyorsun Emilio Vargas? Bana söyleyecek misin?” Daha da yaklaşıp elimi bacağına koydum. Şortunun

* İsp. Üzgünüm prenses.

altından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum ve dudaklarım ile kulak memesine dokunduğumda nefesini tuttu. "Yoksa sana zorla söyletmem mi gerek?"

Emilio zor yutkundu. Hâlâ çok yakınındaydım ve aramızdaki her şey iyice ısınmıştı. Söyleyecekleri tükenmişti.

"Ne istediğini biliyorum," diye fısıldadım. "Beni motosikletine bindir."

"Seni... Ne yapayım?" Sesi kararsız çıktı.

Göğsümü koluna yasladım, nefesimi ensesine yaklaştırdım. "Bugün benim doğmama günüm.* Bana kutlu mutlu doğmamalar. Motosiklete binmek istiyorum. Gerçekten."

"Benim de doğmama günüm. Benim hediyem ne olacak?" Bir kaşını kaldırdı ama ona cevap vermedim ve o şekilde birkaç saniye ya da belki birkaç dakika kadar daha konuşmadan, birbirimize seslenmeden oturduk.

"İyi geceler Jude," dedi Emilio sonunda. Hayal kırıklığının yüzüme yansımaya engel olamadım. Sessizce kamyonetten indi ama saniyeler sonra benim oturduğum taraftaki kapının dışında, parmakları cama yaslanarak belirdi.

"Yarın sabah," dedi. Hınzır sırtışı geri gelmişti. "Saat onda dışarıda ol. Motosiklete göre giyin."

**Alice Harikalar Diyarı*'nda kişinin doğum günü dışında kalan ve bu yüzden kutlanmaya değer her gün.

“Bacağıny yukarı kaldır ve üzerinden geçir,” dedi Emilio.

Garaj yolumuz üzerinde vahşi, yaşayan bir şeymiş gibi gümbürdeyen makineye baktım.

“At gibi mi?” diye sordum. Saat sabahın onuydu ve kafamdaki kaskla kendimi bowling topu gibi hissediyordum. Boynumdan ter süzölüyordu.

“Daha çok midilli gibi. Tekelekli midilli.” Emilio siyah canavarın selesinin üzerinden sırttı. “Bunu yapmak zorunda değilsin *princesa*. Eğer korktuysan...”

“Bana ters psikoloji yapma.”

Bir kaşını kaldırdı. İlk tanıştığımızdan beri oldukça geliştirmiş olduğu bir numaraydı.

“Korkmadım. Bunu daha önce yapmamıştım. Sen ilk defa kamyoneti kullandığında olduğu gibi.”

“Ben seni etkilemeye çalışıyordum,” dedi Emilio. “İlk buluşmamızdı.”

“Normalde kızları boyunlarını kırma ihtimalleriyle mi etkilersin?”

"Ah, hayır. Sen ilk ve de tektin." Göz kırıp kolunu uzattı. "Bana tutunup dengeni sağla ve bin. Gün ışığını kaçırıyoruz kızım."

"Aman Tanrım! Bunu repliği resmen Papi'nin filmlerinden çalmışsın!"

"Ne? Yok artık. Ben kovboy filmi izlemem."

"Duke yaşıyor olsaydı, repliğini çaldığın için kışına tekneyi basardı."

"Duke hayatta ki. Onu bu sabah gördüm."

"O Duke değil. Meşhur Duke. John..."

"Jude?"

"Sadece söylüyorum..."

"Oyalanmayı bırak da fikrimi değiştirmeden bin artık."

Kendimi motosiklete attım. Elimi kolumu nereye koyacağımı bir türlü bilememiştim. Şansıma, Emilio motosikleti sabit tutup ben arkasında bacaklarımı, bedenimi ve diğer kontrolsüz uzuvlarımı ayarlarken komik olmaya çalışmamıştı. Motoru ben binmeden çalıştırmıştı, bacaklarımın altındaki her şey sallanıyordu.

Selede sabit durmaya çalıştım ama tutunamamıştım. Arkamda da tutunacak bir şey yoktu. Kollarımı göğsümde birleştirip en iyisini umdum.

Emilio kahkaha attı. "Tutunsan iyi olur."

"Tutunacak neresi va..."

"Bana." Emilio omzunun üzerinden bana baktı. "Kollarını bana dola ve tutun, yoksa ilk dönüşte suratını sırtımda bulacaksın."

Kollarımı beline doladım. Bu canavarı son hızına ulaştıramadan ölmemin bir faydası olmazdı. El Demonio gününü göremezdi o zaman.

"Arkada iyi misin?"

* John Wayne.

Ona başparmağımı kaldırarak onay verdim. Sadece birini ama. İkisini göstermem beni otantik motosiklet bebeği olmaktan men edebilirdi. Annemin doksanlardan kalma eski düğmeli kot pantolonlarından birini giyiyor olmam zaten yeterince kötüydü. Ve bir de sutyen. Motosiklet camiasındaki saygınlığıma iki çentik çoktan atılmıştı.

"Bedenime dikkat et," dedi. Söylediği önemli bilgileri duyabilmem için sesini motor sesinden daha yüksek çıkarıyordu. "Ben dönerken öne eğildiğimde, benimle birlikte hareket et. Ben dik durduğumda dik dur. Ve durduğumuzda, ayağını benim yaptığım gibi yere koymalısın. Basitçe söylemek gerekirse, motosiklet tepesindeyken tek vücut olacağız. Bu bizi dengede tutacak."

"Denge iyidir." Titrek bir nefes verip daha da yakınlaştım. Ona daha sıkı tutundum.

Birliği benimse.

"Hey. Sana bir şey olmasına izin vermem." Emilio elimi tutup sıktı, sonra da karnının üzerine, tam yara izinin kabarıklığının olduğu yere bastırdı. Gömleğinin altında sıkı bir vücudu vardı. Sıcaklığı elimi ısıtıyordu. "Bana güveniyor musun?"

Bunu ilk defa sormuyordu ama ben de daha önce tam anlamıyla bir cevap vermemiştim. Gözlerimi kapatıp elimin üzerindeki eline odaklandım. Güvenli ve güçlüydü. Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. "Sana güveniyorum Emilio."

Elimi bir kez daha sıkıp ileri kaydı. Ayağını yerden kaldırıırken elleri gidonları kavradı. Motoru yavaşça döndürdü ve garaj yolundan sokağa ilerledik.

Kaldırıma füze gibi fırladık. Sıcak asfaltın üzerinde git-tikçe hızlanıyorduk. Rüzgâr kaskın altından sarkan saçlarımı hortum gibi sallayıp gözlüklerimin camlarına yapıştırıyordu. Başta nefes alıp vermekte zorlanmıştım ama

vazgeçmedim. Başımı dik tutup yutkundum, her anın tadını çıkardım.

Beraberce, terk edilmiş gümüş madenlerini, gökyüzüne uzanan taş duvarları, unutulmuş sarkıtları aştık. Buğday tarlaları altın gibi parlarken gökyüzü kocaman, mavi bir ihtimal bulutuna dönüşüyordu. Sanki aynı anda her şey oluyor ve hiçbir şey olmuyordu. Bacaklarım, altında güm-bürdeyen motorun sarsıntısıyla titriyor, rüzgâr gibi giderken yolları yiyip bitiriyorduk.

Emilio her virajın kıyısından gidiyordu. Bazen yere öyle eğiliyorduk ki kaza yapacağımızdan, kanyona yuvarlanacağımızdan emindim. Ama söylediğim gibi ona güveniyordum, o yüzden daha da yakınlaştım. Eğimini ve hareketlerini taklit ediyor, tek vücutmuşuz gibi bedeninin çizgilerini takip ediyordum. Havayı delen bir kurşun gibi ilerliyorduk.

Million Dollar otobanını* tırmandık. Etrafımızdaki hava inceliyor, gün ışığı etrafımızı sarmalıyordu. Başımı arkaya devirip gökyüzünü izledim: Bulutsuz, mavi ve mükemmeldi. Tüm bakış açımı, zaman ve mekân algımı kaybettim. Bizi ne bekliyordu bilmiyordum ama kesin olan tek bir şey vardı.

Geride hatıralar ve tozdan başka bir şey kalmamıştı.

Seni yeneceğim kara iblis. Öyle hızlı ve öyle sert yeneceğim ki, burada olduğumun farkına bile varmadan gideceğim.

Bir saat sonra hedefimize ulaşmış, motosikleti ve kaskları park yerine bırakmıştık. Bez bir çantaya biraz börek, soda ve üzüm paketlemiştim. Emilio paketi motosikletin sele-sinden alıp omzuna astı. Bacaklarım hâlâ motordaki gibi titreyip duruyor, toprağın üzerinde sabit duramıyorlardı.

* Colorado'da yer alan ünlü bir otoban.

“Buna alışacaksın.” Emilio güneşin altında bana doğru baktı, bütün yüzü aydınlandı. “Million Dollar otobanında ilk sürüşünü yaptın. Nasıl hissediyorsun?”

“Harika.” Çok ucuz bir kelimeydi, yanlış bir kelime seçmişim ama hissettiklerimi anlatacak doğru bir kelime yoktu. O yüzden daha fazla konuşmadım, sadece elini tutup bunun yeterli olmasını umdum.

Beni ana yoldan uzaktaki kayalıklı bir patikaya yönlendirdi: ormana giden başka bir gizli geçit. Kısa, dik bir yamacı aştık ve tam bacaklarım artık pes edecek derken oturacağımız kayaya varmıştık.

“Burası eskiden Danny’nin yeri idi,” dedi kayanın tepesinden. Yukarı çıkmam için bana elini uzattı ve sonra sık kavak ağaçlarının arasına doğru yürüdük. “Bana bıraktı sayılır.”

“Onu özleyiyor musun?” diye sordum yavaşça ilerlerken. “Yakındınız herhalde, değil mi?”

Rüzgâr ağaçları salladı ve ikimiz de durup yüzümüzü gökyüzüne çevirdik. Sarı yeşil renkteki yapraklar titreyip ışığı etrafa yayıyorlardı. Gün ışığını bize sıçratıyor gibilerdi.

Emilio bir ağaca yanlamasına yaslandı, hâlâ yaprakları izliyordu. “Danny ve ben kardeş gibiydik.”

“Ziyarete geliyor mu? Yoksa baban gibi adada mı kalıyor?”

“Onu iki senedir görmüyorum. Özledim. Tabii ki onu özledim.” Emilio sarkmış bir ağaç kabuğunu soydu ve yere attı. Yaprakların arasından başka bir esinti parmaklarını okşarken kalbim açıklanamaz bir şekilde ağırlaşmıştı. Emilio’nun aile problemlerinin detaylarını bilmiyordum ve yanlış bir şeyler söylediğim, fazla soru sorduğum belliydi.

“Üzgünüm,” dedim. “Aile meselelerinin... Sadece düşündüm ki... Arada sırada onun hakkında konuşuyorsun ve burası onun yeriymiş deyin...”

“Sorun seninle ilgili değil. Sadece... Biraz karışık. Annesi benden ve annemden nefret ediyor ve...” Emilio gülümseyip elini uzattı. “Kahretsin! Özür dileyen ben olmalıydım. İlk motosiklet sürüşündü ve resmen moralini bozdum.”

“Sen değil...”

“Daha gelmedik bile.” Emilio elini belime dolayıp beni koruluğa yönlendirdi. Ötesi koca bir sır kitabı gibi başka bir dünya açılmıştı.

Berberce o dünyayı kabul ettik. Altımızdaki geniş kanyonları, yuvarlanan yeşil, gri ve mor tepelikleri. Sanki yaşamış ve ölmüş her şey buradan geçip gitmiş, silinemeyen izlerini bırakmışlardı.

Ucuna doğru ilerleyip aşağıya, tozlu kızıl kanyona baktım. Duvarlar aynı anda hem düz hem de pürüzlüydü. Yıpranmış sütunlar topraktan yükselmişti. Buradaki nehir milyonlarca yıl önce kurumuştur ama kayalıklar zamanın durdurulamaz etkisinden korunamamıştı. Artık dalgaların vuruşu değil de rüzgâr gövdelerine vuruyordu. Biz izlerken bile kanyonun kayalıklarını dövüyor, tozu ve kopan parçaları taşıyordu. Parçacıklar sonu gelmeyen bir maceranın yollarında var olmak için tükeniyorlardı. Değişmek için.

Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim. Daha sonra birleştirebilmek için panoramik fotoğraflar çekmeye çalıştım. Ellerim beceriksiz ve kocamandı. Rüzgâr üzerlerine toz toprak serperken aklıma çok ilginç bir fikir geldi: Hareket etmeleri imkânsız gibi gözüken kayalara iri insan ellerimle yaklaşıp imkânsız insan gücümle, var olan gücümle vurabilir ve yine de bu minik, görünmeyen güçlerin günbegün, saniye saniye, benim başka bir canlı tarafından ha-

tırlanmayacağım binlerce, milyonlarca yıl sonrasında bile devam ederek yarattıkları etkinin zerresini yaratamazdım.

Başım dönmüştü.

Kızıl kayanın üstündeki Emilio'nun yanına oturdum. Yemekleri arkamıza, yere koydu ve o kocaman açıklığa geri bakarken, ben de bacaklarımın arkasındaki kırılmış kaya parçalarını aldım.

Buradayım...

Rüzgâr aşağımızda duran kanyonda savruluyor, bize doğru tırmanırken ürkütücü şekilde inliyordu. Saçımı geriye doğru savurdu ama bana gelene kadar gücünü biraz yitirmişti. Nefesimi tutamadan yok oldu gitti.

Hepsi, rüzgâr, toz, kayalar, ağaçlar, yol, gördüğüm anlamsız ve en güzel şeydi.

Emilio bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözlerimi gördüğünde yüzü endişeyle değişti. "Neyin var?"

"Burası harika. Bu... Ben..." Hıçkırığımı tuttum ve kelimeler ağzımdan dökülünceye kadar Emilio sırtımı sıvazlamaya devam etti. "Babamın hastalığı genetikmiş."

"Ne? Bunun anlamı..."

"Yarı yarıya aynı duruma düşme ihtimalim var."

Bu kelimelerle savaşmak için iki günümü harcamış, onları içime gömmüştüm, çünkü dudaklarımdan döküldükleri anda olayın görmezden gelemeyeceğim kadar büyüyeceğini biliyordum.

Gerçek.

Emilio bunu doğruladı. Şok yüzünde gözle görülebilir bir hal almıştı. "Tamam ama bunun olacağını bilemezsiniz... Bunu bilmelerinin bir yolu... Emin misiniz? Yani, gerçekten emin misiniz?"

Başımı evet dercesine salladım. İtirafım dudaklarımda acı bir tat bırakmıştı. "Bütün bu yüzdeleri, sayıları değerlendirmenin başka bir yolu daha var tabii. Ben ve üç ablam

arasından ikimiz hafızasını kaybedip kayıtsızlığın içinde solup gidecek. Ve kalan ikisi de bunun oluşunu izleyecek.”

Emilio dönüp benden uzaklaştı. Çenesi sıkışmış, omuzları gerilmişti. “Bunu tedavi edemiyorlar mı? Böyle erkenden bilersen? Yapılacak bir şeyler olmalı... İlaç tedavisi falan? Ameliyat? Terapi? Başka bir şey?”

Sesindeki çaresizlik oldukça fazlaydı. Bu durumdan aynı anda hem hoşlandım hem de nefret ettim ve bu karmaşık duygu boğazımı düğümledi.

“Bir test var,” dedim zorlanarak, “ama tek yaptığı kötü haberi erkenden vermek olacak.”

Emilio eli büyüklüğündeki bir kayaya uzandı.

“Ailem Arjantin’e gidecekti.” Lafı ağzımda dolandırıyordum ama baklayı ağzımdan çıkarmam gerekiyordu ve bunu burada, bu kayanın üzerinde söylersem belki rüzgâr kelimeleri sürükler, onları bir daha duymak zorunda kalmayacağım uzak bir yere bırakırdı. “Lourdes’le birlikte oraya taşınmayı hayal ediyorlardı. Eninde sonunda hepimizin oraya taşınmasını istiyorlardı ama kendileri bu yaz gideceklerdi. Benim üniversiteye girmemi bekliyorlardı.”

Emilio elindeki kayayı kenardan fırlatıp gelmeyen düşme sesini bekledi.

“Artık taşınmak çok riskli,” dedim. “Papi memleketindekileri, eski mahallesini ve arkadaşlarını hatırlayabilir ya da tamamen kaybolabilir. Ayrıca tüm bu taşınma olaylarını düşününce... Olmaz. Burada sıkışıp kaldılar. O yüzden Lourdes önümüzdeki ay gelip de bana, Papi’ye iyi bakmıyormuşum gibi baktığında... Yani bana hiç böyle bir şey söylemedi. Bunu düşünmemiş bile olabilir gerçekten. Bu sadece benim kuruntum. Onlar Papi’yle daha çok vakit geçirmeliler.”

Rüzgâr yine bize vurup öksürtene kadar ağzıma toz ve saçlarımı doldurdu.

“Lourdes’i sorarsan,” dedim, “o aramızdaki en sakın kişi. Her şeyini önceden halleder ve Mari gibi dramatize edip Araceli gibi çıldırmaz. O öyle biri işte. Bir deyiş var ya, iyi bir insan diye. Anlıyor musun?”

Emilio yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sildi. Rüzgâr mı, yoksa gerçek miydi beni ağlatan bilmiyordum, ama ikisi de beni mahvediyordu.

“Bu hep böyledir,” dedi. “Babanı sevdiğini biliyorum ve evet, tüm bu olan biten iğrenç, değil mi? Ama şu an ona sahipsin ve bunun tadını çıkarmalısın. Senin de yaşayacak bir hayatın var. Öylece oturup... Bilmiyorum. Her şeyi kabullenme. Bu gerçekten öğrendiğim tek şey. Bir şeyi görüyorsan, daha mükemmel bir şey için şansın varsa bunu kullanırsın. Anahtarlarını kapıp motosikletine atlar ve pişmanlık duymadan gidersin.”

Arkamı dönüp kanyona, altımızda duran ölüm ve yeniden doğuşun sonsuz döngüsüne baktım.

“Affedersin.” Gözlerimi yeniden silip ona soluk bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Sanırım artık kendi morali-mi kendim bozmaya başladım.”

“Şşt.” Emilio kolunu omzuma attı. “Hey. Öyle konuyu dinsel bir şeye bağlamaya çalıştığımı sanma. Ama bu yaz sizinle çalışıp vakit geçirmek? Uzun zamandır kendimi bu kadar huzurlu hissetmemiştim.” Sonunda gözlerini gözlerime çevirdiğinde daha söyleyecekleri varmış gibi bakıyordu ama kelimeleri azaldı, benimkiler de öyle. Onların ilerleyip aşağıdaki uçuruma uçuşlarını izledim.

Emilio’ya yaslanıp beni bir battaniye gibi sarmasına izin verdim. Nefesim boynundaydı ve varlığı Emilio’yu titretti. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp beynime sabit kalıp onun kokusunu ve kanyondaki rüzgârın akıldan çıkmayan iniltisini, antik toz kalıntılarının tenime sürtünüşlerini, Emilio’nun tadını, dudaklarıma bu kadar yakın oluşunu ayrı ayrı kaydetmesi için emir verdim.

Bunların hiçbirini unutmak istemiyordum. Unutamazdım. Savaşarak ya da savaşmadan, bu iblis beni avlayabilir ve saklandığım yerden dumanla çıkarıp ne isterse alabilirdi. En sevdiğim şarkılarla beslenebilir ve yatak odamın renklerini, adımın kendi sesimden nasıl duyulduğunu unutturabilirdi ama bugünü asla alamayacaktı.

Kalbim ağzıma gelmişti ve biraz daha yaklaşıp yüzümü boynuna gömdüm. Kolları öyle sıcaktı ve etrafımı öyle sıkı sarmıştı ki, içimde bir şeyler uğuldayıp aydınlanıyordu. İlk defa kendimi buna kaptırıyordum. Benimle ilgilenmesine izin veriyor, bunu sadece bana ait, ne geçmişten ne gelecekten kimsenin dokunamayacağı bir şey olarak saklıyordum.

Karamel rengi gözlerine baktım, her zamankinden daha yakındılar. Bakışlarını çevirmedi. Gülümsemedi. Nefes almadı. Dudaklarımı çenesinin kenarındaki yara izine dokundurdum. Teninin tadını aldım ve nefesi kesildi. Bize kalanlar, sesler, tatlar, bakışlar ve kokulardı. Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve gözlerimi kapadım. Dudakları dudaklarımı buldu. Tüy gibi yumuşaktı ve ardındaki nefesi sıcacıktı. Öpüşüyorduk. Kalp atışım hızlandı. İçimdeki kelebekler minik kanatlarını çırpıyor, süzülüp kıpırdanıyorlardı ve elleri öyle iyi hissettiriyordu ki parmakları tenimden pudra gibi kayıyordu.

Dili altdudağıma değip ağzımın içine doğru kaydığında titredim ve içimdeki her şey alev aldı. Kayanın üzerine doğru uzanırken onu üzerime çektim. Tüm bedenimin kemiksizmişçesine hareket etmesine, yalnızca kalbime, ruhuma ve belki de gölgelerin altındayken, sonunda her şeyin daha iyi olacağına dair filizlenen ufak bir umuda izin verdim.

Ellerimi gömleğinin altına sokup sıyırdım, kafasın-

dan çıkardım. Parmak uçlarımı kollarının kenarlarında, göğsünde, ince, beyaz yara izlerinde, karnına yılan gibi uzanmış gizemli oyukta gezdirdim. Orada durdum. Oyalanarak, kelimelerle dile getirmeye korktuğum açıklamayı gözlerinin içine bakarak talep ettim.

Bakışını kaçıracağını düşünmüştüm ama bakmaya devam etti. Gözleri daha önce başka kimsede görmediğim saf bir dürüstlikle bakıyordu. Bir gerginlik de vardı, belirsiz ve kırılgan bir şey. Ve o anda kendimi canlı hissettim. Bütün. Zamanın yakıp yıkmasından korunmuş, geçişine tamamen bağışıklık kazanmış halde.

Böyle bir şey asla gözyaşıyla sona eremez.

Gülümsedi. Bu sefer utangaçtı ve ona karşılık verdim. Sonra geri kalan her şey etrafımızda amaçsız bir rüzgâr, önemsiz bir toz tanesiymişiz gibi aşınırken, dudaklarımızı ve bedenlerimizi birbirine bastırıp yine öpüşmeye başladık.

Kayanın üzerinde birbirimize sarılı kaldık. Sadece gecikmiş ve acelece yenen bir öğle yemeği için ayrılıp, sonra güneş kanyonda batarak kayalık yamaçlar kırmızı-turuncu soluk ışığın altında kalana kadar yine iç içe vakit geçirdik. Gitme zamanı geldiğinde Emilio motosiklete kadar bana yardım etti. Eve giden rüzgârlı yola çıkmadan önce beni uzun ve derin bir öpüşmenin içine çekti.

Million Dollar otobanı üzerinde yol alırken gözlerimi kapattım ve göğsümü sırtına dayayıp yaklaştım. Sonuza kadar sürecekmiş, gerçekten zamanı durdurmanın bir yolunu bulmuşuz gibi elimi sıkı. Buna inanmayı çok ama çok istemiştim.

Kasabaya dönüş yolumuzda, Emilio'yla birlikte mango suyu almak için durmuştuk, neredeyse hiç konuşmuyorduk. Gerginliktendi sanırım, çünkü aramızda birbirimize dokunamayacağımız kadar sıcak bir atmosfer oluşmuştu. Tedirgin vedalaşmamız Mari'nin mutfak kapısında poflayan sigarası yüzünden kısa kesilmek zorunda kalmıştı.

Mari, "Uzun süredir ortalarda yoktun," dedi ben içeri girerken. Bana sert bir bakış attı ama bir gülücük onun da yüzünü aydınlatmıştı, inkâr edilemezdi. "Papi'nin söylediğine göre Million Dollar otobanına çıkmışsınız? Ben de orada daha önce sürmüştüm ama motosikletle değil. Hiç motosiklete binmedim aslında."

"Ciddi misin? Binmelisin," dedim ve gülümsemesi yayılıp kocaman, aydınlık bir hal aldı. Uyarı yoktu. Düşmanla yaklaşmak ve eve şişmiş dudaklar, kasktan dağılmış saçlarla ve yüzüme yayılmış suçluluk duygusuyla gelmek konusunda sorguya çekilmemiştim.

"Eğlenmiş olmana sevindim." Bana birkaç saniye baktı ve ben daha fazla detay soracağını düşünürken aksini

yapıp sadece saçımı okşadı. Elleri yavaştı. “Mutlu görünüyorsun Juju.”

Sesi sona doğru kırık çıkmıştı ama dönüp ellerini lava-boda yıkadı. Soğuk/*frío* için sağ tarafa, sıcak/*caliente* için sol tarafa ve ben de fark ettirmeden kaçtım.

Daha sonra fotoğraflarımı bilgisayara yüklerken kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Ama onlara daha yakından baktığımda, Emilio’yla paylaştığımız anların yerini tutmayacaklarını anladım.

Fotoğrafların olayı buydu zaten. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, o anda gerçekten *hissedilenleri* yakalayamıyorlardı. Hayat lensin ardından bakıldığında çok daha farklıydı. Fotoğraflarda renkler daha az canlı, güzellikler daha az muhteşemdi.

Fotoğrafı çekene kadar o an geçip gitmiş oluyordu.

Celi’nin el boyaması kupalarından birinden çayımı yudumladım. Üzerine ayçiçekleri çizilmiş büyük, beyaz bir kupaydı ve gözlerimi kapatıp çayın acı kokusunu içime çektim.

Bugün kanyonda geçirdiğimiz zamanı, dünyanın tozlara ayrılmasını izlerken kendimi nasıl da küçük hissettiğimi, Emilio’nun kollarında olduğumu, köprücük kemiğimin üzerinde gezinen dudaklarını, parmaklarımın yaralarının üzerinde gezişini hatırlamak için kesinlikle fotoğraflara ihtiyacım yoktu. Bu hikâyeye inanmak için fotoğraflara ihtiyacım yoktu. Unutmakla lanetlenmiş olsam bile bunu yaşadığımı fotoğrafsız hatırlayabilirdim.

Zaten fotoğraflar bütün hikâyeyi anlatamazdı. Onlar hakkında bilinmesi gereken diğer şey de buydu. Her zaman dikkatle düzenlenmiş anlık görüntüler, içinde bulunduğu şartların dışında birer hikâyeydiler. Papi ve Emilio’yla motosikletin üzerinde çalışırken çektiğim fotoğraflar iyi geçirdiğimiz günlerden birer zafer göstergesiydiler ama

Papı'nın Grant'in Eczanesi'nde geçirdiği krizi resmetmemiştim. Doktor randevularını, tüm o kötü haberlerden sonra annemin yüzünde oluşan çizgileri... Zoe'ye verdiğim kolaj defteri bile yapmacıktı. Arkadaşlığımız süresince karışımıza çıkan engelleri hızlıya sarıp geçmiş, sadece en ama en iyi zamanlarımızı göstermekteydi.

Fotoğraflar sayesinde gerçeklikten kesitler alabiliyorduk. Sadece istediğimiz anları seçiyor, gerisini sanki hiç yaşanmamış gibi ayırıyorduk.

El Demonio'nun yaptığı gibi.

"Henüz yatmamışsın *queridita*." Papı'nın sesini duyunca bilgisayar ekranından kafamı kaldırdım. Sayfalarından yüzlerce mavi post-it'in bayrak gibi sallandığı, kolunun altına sıkıştırılmış eski bir Harley kullanım kılavuzuyla kapı eşiğine yaslanmış duruyordu. "Ben de uyuyamadım. Ay, annen resmen aylar gibi horluyor!"

"Bence kendi horlamana uyandın Papı. Annem horlamaz."

Kahkaha attı. "Hepiniz horluyorsunuz *querida*. İnan bana. Sürüş nasıldı?"

"Oldukça harikaydı." Yanaklarım bu kadar gülümsemekten acımaya başlamıştı. "Çok hoştu. Manzara çok güzeldi."

Diğer şeylerin dışında.

Papı'nın göz kenarları duyguyla kırıştı. "Seni motosiklet binmeye kendim götürmediğim için üzgünüm Juju. İnsan gençken çok zamanı olduğunu düşünüyor ve sonra hayat geçiyor. Yarınlar bugün olduğunda bir bakmışsın ki..." Bana bakıp göz kırptı. "Bu aksi ihtiyarı dinleme sen."

Gülümseyip *beni izlemesini seyrettim* ve kendisine olan bitenin ne kadarını anlayabildiğini merak ettim. Her seferinde o lanet olası iblis hatıralarından birini koparıp götürdüğünde bunu hissedebiliyor muydu? Kazıyıp yontmak

gibi bir şey miydi? Nedenini anlayamadığı, insanın içini kemiren bir kayıp gibi mi hissediyordu? Bunu duyabiliyor muydu? Bunun ne zaman olacağını, bir dahaki sefere hangi düşüncelerin, sözcüklerin ya da simaların sökülüp alınacağını anlayabiliyor muydu? Bir dahaki sefere montaj odasının zeminine hayat hikâyesinin hangi parçalarının düşeceğini anlayabiliyor muydu?

“Emilio’yla eğlenmiş olmana sevindim,” dedi Papi. “Seninle ilgileneceğini biliyordum. O çocuk işini iyi biliyor.”

Evet, şakası yok. Bugünü düşününce içim ürperdi ama merkezi sinir sistemimin elektrik kablolarıyla değiştirilmiş olduğunu Papi fark etmemiş gibi gözükiyordu.

“Bütün şu farklı parçalara baksana *queridita*. Her birini gönülünden biliyor.” Papi, Harley kılavuzunu masama koyup karakalemle çizilmiş bükme metalleri ve teçhizatları gösteren çizimi işaret etti. Bir şeyleri parmağıyla daire içine alarak gösteriyor ve sanki biyoloji sınavına çalışmama yardım eder gibi isimlerini söylüyordu.

Bana ev ödevlerimi yapmamda hiç yardım etmemişti. O görev her zaman ablalarımın düşmüştü ve sonra bunun için fazla büyüdüğümde de Zoe ve Christina’yla Cadı Kazanı’nda ders çalışmaya başlamıştık. Ama Lourdes okula giderken ona yardım etmiş olmalıydı. Celi’ye de. Onları mutfak masasının etrafına üşüşüp bilmem kaç kilometre hızla giden trenler ya da bir dilbilgisi kuralıyla ilgili kafaları karışmışken hayal ettim. Papi muhtemelen bu konuda gerçekten iyiydi. Akıllı ve sabırlıydı.

Sevdiklerinizle ilgili iyi hatıralara odaklanın. Aile üyeleri çoğunlukla kişinin önceden nasıl bir insan olduğunu hatırlayarak huzur bulurlar, hastalığın değiştirdiği halini hatırlayarak değil. O değerli anılara tutunun...

Broşürün söylediği, teşhisi ilk duyduğum zamanlarda kendi kendime tekrarladığım şey buydu. İyi bir tavsiye-

ye benziyordu ve eminim çoğu insan için işe de yaramıştı. Ama ya o insanla ilgili sahip olduğun tüm hatıralar aslında başka birine aitse?

Tanrım, ablalarımın çok fazla hatırası vardı. Onları dinlemiş, denemiş, benimlermiş gibi ödünç almıştım. Bir gece ışıklar gittiğinde Papi'yle mum ışığında tavla oynamıştım. Rocky Mountain Ulusal Parkı'nda kamp yapıp Amerikan yaban koyunlarının tepesinde Twin Sisters Dağı'na tırmanmıştım. Arabaya sığışıp Silver Gorge Arabalı Sineması'nda *Jurassic Park* serisinin iki filmini art arda izlemiştim. Hatta onların isimlerini nasıl aldıkları bile büyülüydü: Lourdes ismini, Arjantin'de hayatını kadın hakları için mücadele ederek riske atan, annemin büyükannesinden almıştı. Mariposa, "Kelebek" anlamına geliyordu. Doğumundan bir hafta önce annem ve babamın bahçesine doluşan açık mavi ve turuncu renkteki kelebeklerden gelmeydi. Araceli, "Cennet" sunağı demekti. Annemin doğum sancıları uçakta başlamıştı ve ablam acil inişten sonra pistteki ambulans- ta doğmuştu. İsimlerinin bile kendilerine ait birer hikâyesi vardı, benimkinden o kadar farklıydı ki ablalarım, annemin doğumdan sonra alelacele ilk gördüğü şeyden sonra (doktorun madalyonu) ismimi seçtiğini anlatmayı çok severlerdi.

Aziz Jude, umutsuzların koruyucusu.

En iyilerini ablalarım kapmışlardı. Benim tek sahip olduğum, onların hatıralarının sonraki baskıları, her seferinde ufak tefek detayların değiştiği, soluk kırıntıların öylece bir araya gelmesiyle oluşan gerçeğin bir gölgesiydi.

Hayatımdaki pek çok şey gibi, babamla yaşanan en güzel anılar, ablalarımın eski kıyafetleri, oyuncakları ve Vargas yemini gibi bana nesilden nesile aktarılmıştı.

Depo olarak kullandığımız ahırımızda mavi muşambanın altında bulduğum Harley'i keşfedene kadar.

Motosiklet projesi Papi'yle bana aitti. Sadece onunla benim paylaştığımız gerçek bir hikâyeydi. Motosiklet hakkında konuştuğumuz, Emilio'nun parçaları takıp çıkarışını izlediğimiz zamanlarda, Papi bana Arjantin'deki hayatından, aklının evlilik, aile ve kariyer göçüğünün altında gömülü kalmış çılgın, imkânsız hikâyelerden bahsetmişti. Annemin ve ablalarımın bile daha önce duymamış olduğu hikâyelerden. Her biri, yatağımın altındaki bir kutuda saklayabileceğim, güzelliğini özlediğim anlarda yerinden çıkarıp ışığın altında izleyebileceğim değerli birer taşı.

Motosiklet konusunda ona yardım etmek için bu kadar hevesli olmamın sebebi bu muydu? Sadece Papi'yle bana ait bir şeye sahip olmak için miydi?

Papi bu yüzden mi motosikletin üzerinde çalışmaya devam etmiş, kullanım kılavuzunu okumuş ve deri ceketini giymişti? Benim için mi?

Yarınlar yarın olduğunda, bir de bakmışsın ki...

"Papi?"

Sesimle sıçradı. Gözleri kılavuza bakmaktan bulanmıştı. Algılaması bir saniyesini aldı. Gözlerinin arkasındaki sinapsların alev alışı, elektriğin sinirlerinden yavaşça iletilişini ve merkezi korteksinde yer alan dosyamdan resminin, isminin ve gerekli bilginin meydana çıkışını izleyebilirdim neredeyse.

"Sana sormam gereken bir şey var," dedim. "Bu önemli."

Kitabı kapatıp ellerini kapağın üzerinde birleştirdi ve parmaklarıyla kapağa tıkladı. "Annenle konuşmak istemediğine emin misin? O bu konularda muhtemelen daha iyidir. Ya da ablanla. Senin için onu çağıra..."

"Hayır! Öyle bir şey değil... Kızsal bir konu değil."

Abartılmış bir rahatlama nefesi verdi ve eliyle alnını sil-di. "Öyleyse Papi emrine amade. Ama bundan sonra, *Ace High*'ı izleyeceğiz. *İyi, Kötü ve Çirkin*'den tanıdığımız arkadaşımız Tuco oynuyor."

Papi boğazını temizleyip kaçınılmaz Tuco taklidine hazırlandı.

“Bu dünyada iki tip insan vardır Juju. Gecenin bir yarısı kovboy filmleri izleyenler ve babaları tarafından reddedilenler.”

“O şekilde söyleyince...” Gözlerinin içine bakıp kendimi en kötüsü için hazırladım. “Papi, motosiklet üzerinde çalışmaktan hoşlanıyor musun? Senin için eğlenceli mi? Sana fazla geliyor mu?”

“Fazla? İşte bu büyük bir soru, değil mi?” Papi yine parmaklarını kılavuzun üzerine vurdu. “Ne düşünüyorsun Panqueque? Valentina’yla çalışmaktan hoşlanıyor muyuz?”

Adını İspanyolca söylenmesiyle, köpek yerdeki battaniesinden kalkıp yatağımın ucuna geldi ve burnuyla Papi’nin bacağına dürttü.

“Sen ve Emilio’yla birlikte Harley üzerinde çalışmaktan başka yapmak istediğim bir şey yok. Aslına bakarsan...” Sözleri yarım kaldı. Gözleri uzakta, dışarıdaki koridorda duran bir şeye odaklanıyormuş gibi görünüyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Gözlerini kısarak kapattı. Tekrar açtığında Animas kadar parlaktılar. “*Sí*. Onu tekrar sürmek istiyorum *queridita*. Buna karar verdim. Bir kez daha, o hazır olur olmaz. Ne dersin?”

İtiraz etmek, doktorların kalbi, akli ve güvenliğiyle ilgili uyarılarını hatırlatmak için konuşmaya başlayacaktım. Ama kelimeler bugünkü motosiklet sürüşümü, motorun sallantısını, saçlarımı savuran rüzgârı düşününce toza dönüştüler.

Kabullenme. Bir şeyi görüyorsan, daha mükemmel bir şey için şansın varsa bunu alırsın. Anahtarlarını kapıp motosikletine atlar ve pişmanlık duymadan gidersin.

“Bence bu dünyada iki tip insan vardır Papi. Kaybedenler ve dünyayı sallayanlar.” Koca gülümsemesine karşılık verip Million Dollar otobanındaki fotoğraflarımı sildim ve fotoğraf makinemi gözümün önünden kaldırıp masanın çekmecesine koydum. “Sen dünyayı sallıyorsun.”

Tuhaf davranma, tuhaf davranma, tuhaf davranma...

Ertesi gün Emilio çalışmak için gelene kadar, aramızda geçenler konusunda tuhaf davranmamam için resmen kendi beynimi yıkadım. Böyle bir şey mümkün olsaydı tabii. Esasen, dudakları aklımdaki en son şeydi. Yani ikinci son şey. Üçüncü? Tamam. Aklımdaki en önemli olay oydu ama bunu göstermeye hazır değildim. Ayrıca ona Papi'nin planlarını (hakkında konuşabileceğimiz güvenli, öpüşme içermeyen bir konu yani) anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Şuna ne diyeceksin?" Motosiklete doğru yavaş yavaş yürüdüm ve bunu yaparken de saçımı düzelttim. Yağmurlu bir gündü, hafif bir fırtına vardı ve saçım normalden beş kat daha kabarmıştı. Emilio beni gördüğü anda tüm o gamzeleri ve meydan okuyan tavrıyla gülümseyince içimde bir şeyler sarsıldı.

"Bu bir davet mi?" diye sordu.

Sırıtişımı koca bir çalıya dönmüş saçımın arkasına saklamaya çalıştım ama Emilio'nun gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Valentina yine asansörün üzerindeydi ve Emilio arkasında durmuş esniyordu. Bugün mavi bandanasını takmış, normalde esmer teninden gözükmeyen gözleri meydana çıkmıştı. “İyi uyudun mu?”

“Uyumadım.” *Bilirsin işte, yirmi dört saat önce yaşananları kafamda yeniden oynatıp tam bir ucube gibi davranıyorum. Burası sıcak mı oldu birden ne? Sanırım içerisi çok sıcak oldu.* “Dün eğlendim. Sürüş için teşekkür ederim. Ve meyve suyu için. Ve... Her şey için.”

“Her şey demek?” Kirli sakal, gamzeler, yara izi. Yine gözlerinde o hınzır bakış. Ve daha fazlası, yeni bir şey vardı. Anlayış belki de. Arzu. Bunu görmüştüm, o da benim gördüğümü gördü ve tekrar gülümsediğinde midem altüst olmuştu.

“Neye ne derim?” diye sordu.

“Ne?”

“Dedin ya...”

“Ah! Papi, Valentina’yı sürmek istiyor. Daha sonra tabii. Tamamen tamir olduğunda ve Mari Denver’a geri döndüğünde.”

“Ona ne cevap verdin peki?”

“Hiçbir şey. Çoktan kararını vermiş.”

Emilio homurdanıp işine geri döndü. Üzerine eğilip doğru olanı bulana kadar bir yığın cıvatayı karıştırmasını izledim.

Neden yine beni öpmeye kalkmıyor?

“Henüz resmen tamamlanmadı, biliyorum,” dedim. “Ama belki buralarda bir yerlerde sürebilir. Onun için her şeyi ayarlayabilirsin. Koltuğun seviyesini ve diğer şeyleri, değil mi?”

Cıvatayı sıkıştırdı, gevşetti, söktü, tel bir fırçayla ovalayıp yeniden taktı ve adını unuttuğum bir anahtarla sıkıştırdı. *Twizzler* olan değildi.

“Yani henüz yolculuğuna çıkmamış olursan,” dedim.

Yağmur başladı ve ahırın metal çatısına düşen yağmur damlalarının çıkardığı ses ortamdaki bütün sesleri yutup dış dünyanın sesini tamamen kısarak içerideki her şeyi daha da netleştirdi. Gözlerimi kapatsaydım, zemindeki kum tanelerinin tadını, boğazımda hissettiğim kalp atışımın kokusunu duyabileceğimden emindim.

Tezgâha doğru geri çekilip motosikletten, Emilio’dan uzaklaştım. İkimiz de bir süre konuşmadık. Çatıya düşen yağmurun sesini, alet edevatın tıkırtı ve tangırtılarını dinledik sadece. Yardım istemedi. Tamiratın gidişini anlatmadı. Papi hakkında bir şey sormadı.

Resmen tuhaf davranıyordu.

“*Senin neyin var bugün?*” diye sordum sonunda, aslında hissetmediğim bir rahatlıkla. “Sanki böyle düşünceli ve emo bir halin var.”

“Motosiklet yağ sızdırıyor. Yeni yamalardan biri kırılmış olmalı.”

Tekrar ayağa dikilip Valentina’nın etrafında dolandı. Bandanasının altındaki siyah, kıvrıkcık saçlarıyla, gözlerini benden ayırmadan, *temkinli adımlarla bana doğru yavaşça ilerledi.*

“Her neyse, emo çocuk. Bir çeşit vampire dönüşmedin, değil mi?” Cezbedici şekilde gülmeye kalkıştım ama sesimdeki ürpertiye kaçırılamazdı. Aramızdaki elektrik akımı hâlâ devam ediyordu.

Tezgâha ulaşınca daha da yaklaştı. Parmaklarını kulak mememin altına, nabzımın biraz üzerine dokundurdu. Dudaklarını kulağıma bastırıp oradan köprücük kemiğime indi ve tekrar yukarıya çıktı. Ben alev almadan hemen önce kendini çekip gözlerime baktı. Dün yara izine dokunduğumda olduğu gibi kırılğan bir şeyler sezdim. Gözlerimi kırptığımda yok olmuştu. Emilio elini indirip bir adım geri gitti.

“Vampirler hakkındaki fantezilerine biraz ara verip bana yağ haznesini bulabilecek misin?” diye sordu. “Gerçek gümüşten olmayanı?”

“Gümüş kurt adamlar içindir. Tamamen farklı bir şey.” Tezgâhtan aşağı atlayıp yağ haznesini bulana kadar altındaki malzemeleri kurcaladım. “Ve vampirler hakkında fanteziler kurmuyordum. Tüm o kan içme durumu... Iyk! Küçükken ablalarım bana seksenlerde çekilmiş bir vampir filmini izletmişlerdi. *Kayıp Çocuklar* mıydı? Çok korkmuştum.”

Emilio hazneyi motosikletin altına kaydırıldı. “Ben de. O filmde nefret ederim.”

“Yarasalardan mı korktun?”

Emilio koluyla çenesini silip sakalında siyah bir leke bıraktı. “Kızlardan.”

“Sen? Kızlardan korktun?” Blackfeather Lisesi’nde geçirdiğimiz yılları gözden geçirdim. Yıldızlı makyaj ve dar eteklerden oluşan tampon bölge her daim etrafındaydı. Çukur’dayken Rosette’in ağzı sulanıyordu. Million Dollar otobanına benimle çıkmıştı. “Evet, tabii.”

“Ciddiyim. Filmdeki Star isimli karakteri hatırladın mı? Ona öyle âşıktım ki. Benimle evlenmesi için ona bir mektup yazmıştım. Bir ay geçip de cevap yazmadığında iki gün yemek yemedim. Reddedilmek acıtıyor *princesa*. Harap olmuşum.” Emilio elini bandanasının üzerinden geçirip kafasını salladı. “Kahretsin! Sana bunu anlattığıma inanamıyorum.”

Tamam, niyetim gülmek değildi. Öksürerek kurtulmaya çalışmıştım ama yararı yoktu.

“Neden kalp kırıklıklarımla dalga geçiyorsun?” Emilio elini kalbinin üzerine koyup kaşlarını çattı ama gamzeleri onu çoktan ele vermişti. “Bu hikâyeyi başka kimse bilmiyor. Ne Samuel ne de annem.”

"Rosette yetmiyormuş gibi şimdi bir de Star'la mı rekabet etmem gerekiyor? Çok zor."

Birazı ciddi olsa da şaka yapmışım ama Emilio ne güldü ne de zekice bir cevapla karşılık verdi. Yerine oturdu ve yine gözlerime baktı. Leke hâlâ çenesinde duruyordu. Ben de o siyahlığa odaklanıp yanlış bir şey söylemediğimi umut ederek şaka yapmasını bekledim.

İşler neden birdenbire bu kadar zorlaştı?

"Hey," dedim. "Sadece biraz dalga geçiyor..."

"Benimle gel," diye fısıldadı. Ani ve bulanıktı. Gerçekten söylediğine emin olamamışım. Ahırın açık kapılarından dışarı baktım. Dışarıda yağmur beraberinde toprağı taşıyorken kavak ağaçlarının yaprakları bu acımasız saldıırı karşısında sallanıyordu. Arkamı döndüğümde Emilio tam önümdeydi.

"Benimle gelmeni istiyorum. Yolları görmeni. Sadece... Evet de."

"Hangi yolları?"

"Jude." Gömleğinin eteklerini çekiştirip yağ bulaştırmıştı. "Ciddi misin sen? Hangi yollar olduğunu biliyor-sun."

"Büyük Kanyon mu?" Sesim kısık ve titrek çıkmıştı. "Okyanus mu?"

"Her şey."

Gülümseme yoktu. Şaka yoktu. Gamzeler yoktu. Gözleri benimkilere sabitlenmişti ve yine beraber motosiklete bindiğimizi, virajlarda eğilirken hissettiğim vücudunun sı-caklığını, derinin kokusunu, açık otobanlardaki yaz hava-sının tadını hayal edince kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Gözlerimi kapadım. Sanki oradaymışız, sisten sonra doğan ilk güneş ışıklarının vurduğu kanyonun ke-narında dikiliyormuşum gibi tenim karıncalandı. Oradaki kayalar hayal ettiğimden daha kızıl, daha tozlu, daha sarp-tı. Kollarımı beline dolayıp kalan her şeyi unutabilirdim.

Geleceğe ve uzak geçmişe yaklaşıırken ardıma bakıp uzun yol şeridinin kayboluşunu izleyebilirdim.

Gözlerimi açıp ahıra, çoktan unutulmuş anılarla ve üzeri tozla kaplanmış evladiyeliklerle dolu kutular yığınınına baktım.

Tüm bunları ardımda bırakabilirim. Onunla olabilirim.

“Benimle gel,” dedi yine Emilio. Anahtarları cebinden çıkarıp önümde tıklayan bir saat gibi salladı. Bir söz ve bir tehdit. Şakacı ve hınzır bir şekilde gülümsedi yine. Yatıştıracı ve rüyalarımın giren cinstendi ama gözleri ciddi bakıyordu. Kırılgan. Umut dolu.

Anahtarlara uzandım ve elimi yakalayıp beni yakma çekti. Dudakları benimkilerle buluştu. Yine omurgamdan aşağıya bir sıcaklık iniyordu.

“Ablam içeride!” Kollarının arasında kıvrandım ama itirazım yeterli gelmedi.

Parmaklarını saçlarıma dolayıp uçlarını dudaklarına götürdü. “Deneme bile *princesa*.”

“Yoksa ne olur?” diye fısıldadım.

Dudakları seğirdi. Bir kaşını kaldırdı. Gamzeleri meydana çıktı. Gözlerimi kapattım. Dudakları benimkilerin üzerindeyken dışarıda yağan yağmurun sesi kısılmıştı, uzaktan gelen bir gürültüye dönüşmüştü.

Dudaklarımdan boynuma, sonra yine kulağıma ilerledi. Diliyle kulak mememe dokunup sonra hafifçe ısırdı. Nefesi sıcaktı. Kafatasımdaki bütün tüyler, derin ve pürüzlü bir sesle tekrar konuşmaya başladığında diken diken oldu. “Benimle motosiklete binmeyi sevdiğini sen de biliyorsun.”

Gözlerine bakabilmek için geri çekildim.

“Evet de.” Emilio başparmağını altdudağımda gezdirince içim eridi.

“Sonunda.” Papi’yle birlikte kapıdan eğilerek geçen Mari ikimizi birden ürküttü. Yağmur yavaşlamamıştı, Mari parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirerek suyu silkeledi.

“Oyun nasıldı? Kim yendi?” Ellerimi ceplerime sokup karışmış saçım ve kızarmış ağzımın beni yakalatacak kadar belli olmamasını umdum. Gözümün ucuyla bakınca, Emilio’nun nefesini düzene sokmak için tezgâhta bir alet arıyormuş gibi yaptığını gördüm.

Mari kolunun Papi’ninkine geçirmişti. “Ben. Onunla bir daha Scrabble oynamamamı hatırlat bana. Ne oyunbozan ama.”

“Perro diye bir kelime var,” dedi Papi.

“Evet, İspanyolcada.”

Papi iç çekti ama gözlerinde hüzünlü bir şeyler vardı, yenilmiş bir şeyler.

Mari’nin bu kelimeyi kabul etmesi gerekirdi.

“Dondurma almaya gideceğiz,” dedi Mari. “Size bir şeyler getirmemizi ister misiniz?”

“Kara ahududulu külah dondurma,” dedi Emilio.

“Bekleyin.” Tuhafça Mari’ye doğru tökezleyerek ilerledim. “Ben de sizinle kasabaya geliyorum.”

Yağmur sonunda durmuştu ama Old Town sokakları hâlâ kaygan, gri ve boştu. Turistlerin birçoğu güneşi beklerken dükkânlara ve restoranlara sığınmıştı. Fuzzy Amca'nın Dondurma Dükkânı'nın önündeki sıra, içeridekinin üç katı uzunluğundaydı. İlerlediğimiz her adımda Mari'yi tutup itiraf etmeyi, Million Dollar otobanında yaşanan her şeyi ve Emilio'nun ahırda söylediklerini anlatmak istedim. Onunla birlikte yolculuğa çıkmamı, güneydoğudaki toprakları ve okyanusları görmemi istiyordu. Onunla olmamı istiyordu.

Beş kez bir şey söylemek için ağzımı açtım. Beş kez de kapattım. Ve sonra tezgâhta her zamanki siparişlerimizi verdik: Papi için çikolata parçacıklı naneli dondurma ve sıcak şekerleme, Mari için çilekli milkshake, benim için de çikolata ve fındık ezmeli dondurma. Papi tezgâhtar kızın Mari'nin içeceği için meyveleri ve sütü karıştırmasını izledi. Karıştırıcı işini yaparken, Mari de yakın zamanda sattığı cadı ve büyücü konulu kitap serisini, birkaç gün içinde yazar ve yayımcıyla buluşmak için New York'a dönmesi

gerektiğini anlattı. Konuşurken yüzü aydınlanmıştı. Mari işi konusunda, esasen hayatındaki her şey konusunda, çok tutkuluydu ve tüm anlaşmazlıklarımıza rağmen ona hayrandım.

“Yazarların sana sahip oldukları için çok şanslılar.” Gözlerine bakmakta zorlanıyordum, o yüzden arkasındaki duvarda asılı duran kocaman, brownie’li dondurmanın afişine odaklandım. “Ben de öyle.”

Tabii ki karıştırıcı tam o anda durduğu için sesim normalden daha yüksek çıktığından Mari’nin gülümsemesi kıkırtıya dönüşmüştü. Ben de kahkaha atmıştım ve Papi de tezgâhtar kızı dondurmalarımızın hazırlanması bir insanın kazanabileceği en büyük başarıymış gibi izlemeye devam etmişti.

Mari konuşmanın konusunu üniversiteye çekip, aylar önce yurda yerleşip bana şehri göstermek konusunda yardım etmesini içeren planlarımızı yeniden anlatmaya koyuldu. Aslında, motosiklet ve Papi’yle öylesine meşguldüm ki... Emilio’yla olan onca şeyi de düşününce... Denver Üniversitesi uzun bir tünelin sonundaki ışık gibiydi. Kendimi kampüsün içinde dolaşırken, oda arkadaşım ile tanışıp yurda Thai yemekleri sipariş ederken düşününce başkasının hayatıymış gibi geldi.

Branşım hakkında, yayıncılıkla ilgilenip ilgilenmediğimi, çalıştığı ajansta bir staj düşünüp düşünmediğimi sordu. Tabii ki düşünmüştüm ama onunla esas konuşmak istediğim şey Emilio ve Emilio’nun erkek kardeşlerine ne kadar benzemediğiydi. Million Dollar otobanına çıktığımız günü, beni öptüğünde hissettiklerimi ve hâlâ cevap vermediğim teklifini konuşmak istiyordum.

Ona tüm o Vargas uyarılarını, tehlike işaretlerini görmezden geldiğimi, emniyet şeridini aşıp tehlikenin ucuna kadar ilerlediğimi anlatmak istedim.

Asla bir Vargas'la alakan olmasın mı? Lütfen! O "alaka" kısmını haftalar önce ihlal ettim ben. Sarmalanmak, vurulmak, dolanmak. Bunlar artık durumumu daha iyi anlatan kelimelerdi ve o sarmalanmış, vurguna uğramış, dolanmış kalp göğsümde duruyordu.

Mari bizimle kaldığı süre içinde biraz değişmiş, bazı yönlerden yumuşamıştı. Benim için mutlu bile olabilirdi. Ve ne olursa olsun, o benim ablamdı, favorimdi. Ne olursa olsun her şeyi bilmesini istiyordum.

Ya şimdi ya da asla.

"Mari, sanırım ben..."

"Bu ne böyle?" Papi'nin sesi konuşmamızı baltalamış, dikkatimizi dağıtmıştı. Tezgâhın üzerinden dondurmasını, on dakika önce şahsen sipariş ettiği çikolata parçacıklı naneli dondurmasını almış, parmağıyla dürterek sanki çikolata sosunda böcek bulmuş gibi kaşlarını çatıyordu.

"Naneli dondurman işte." Mari ellerini sanki "*Başka ne olacak?*" der gibi kaldırmıştı.

"Bu benim sipariş ettiğim değil *querida*."

"Evet, öyle Papi." Mari sesini sanki hasta bir çocukla konuşmuş gibi alçak ve yatıştırıcı tuttu. Kollarını kolu- na geçirip onu az önce boşalan masaya doğru yönlendirdi. "Senin en sevdiğin, hatırladın mı?"

Papi'nin yüzünde bir öfke dalgası belirdi. Mimikleri gergin ve seğiren bir hal aldı.

"Affedersiniz bayım," dedi tezgâhtar kız uysalca. "Baş- ka bir şey mi istemiştiniz?"

"Siparişimi doğru hazırlamanı istedim, istediğim buy- du küçük hanım."

"Sadece bir dondurma," diye fısıldadı Mari. Papi'nin kolundaki parmakları bembeyaz olmuştu.

“Anlıyorum Mariposa ama bu benim verdiğim sipariş değil. Basit bir siparişi de hazırlayamıyorlarsa bizi soyamadıklarını nereden bileceğiz? Fazladan para almadıklarını nereden bileceğiz? Hırsız bunlar!” Papi dondurmayı tezgâhın üzerine geçirdi. Kırmızı, plastik kaşık, çikolata sosunu sıçratarak yere düştü. “Sizler birer suçlusunuz! Ben paramı geri istiyorum.”

“Sorun değil bayım. İade edebilirim.” Tezgâhtar kız gergin bir gülümseme takındı. “Sadece biraz sakın olursanız, paranızı getir...”

“Sakin olmamı mı istiyorsun? Beni tekrar kandırabilirsin diye mi?”

“Başka bir şey ister misin?” Mari’nin sesi titremiş, gözleri dondurma dükkânındaki turistleri hedef almıştı. Artık bizi izleyerek kapıya doğru ilerliyorlardı.

Sanki olayın ortasına yeni dalıvermişim gibi Papi’nin koluna elimi koydum. Çikolata ve fındık ezmesi dondurmamı, en sevdiğimi, boyum tezgâhı aşmadığı zamanlardan beri her geldiğimde sipariş ettiğim şeyi Papi’ye uzattım. “Sanırım yanlışlıkla benimkini almışsın Papi.”

Papi parmağını kâsemin içine daldırıp biraz dondurma aldı. Parmağını ağzına sokup gözlerini kapatırken nefesimi tuttum.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Demek hırsız *sendin*.”

Şapşal bir kahkaha tufanıyla birlikte Mari ve bana bir rahatlama geldi. Papi bizi şüpheyle izleyip kafasını Pankek tavşanları dinlerken yaptığı gibi yana eğdi.

Tezgâhtar kızdan tüm alışıldık bahanelerimi (kendisi çok yorgun, kafası karışık) sayarak özür dileyip bahış kutusuna bir yirmilik sıkıştırdım. Herkese verebilecek kadar yirmiliğim yoktu maalesef ve turistler biz masamıza doğru ilerlerken merak ve utangaçlık karışımıyla bizi izliyorlardı.

O benim çikolata ve fındık kremalı mutluluk kaynağını silip süpürürken, ben de Papi'nin çikolata parçacıklı naneli dondurasıyla barış yapmaya karar verdim. Mari milk-shake'ine pipet koymuştu ama bir yudum bile almamıştı. Papi restoranın karşı ucuna çöpünü atmak için kalktığında Mari bana baktı. Yüzü solgundu.

"Bunu nasıl bilebildin? Onu nasıl böyle sakinleştirebildin?" diye sordu. "Fındık ezmesini sevmez bile."

"Nelerle savaşacağını doğru semelisin." Dondurmanın son çikolata parçalarını da sıyırdım. "Bazen ona ayak uydurmak ya da dikkatini dağıtmak daha kolay oluyor." Grant'in Eczanesi'ndeki krizini, Emilio'yla birlikte tampon bölümünde dikilip *Oklahoma!*'dan şarkı söylediğimiz günü aklıma getirdim. Sanki yıllar ncesiydi.

"Naneli onun favorisi," dedi Mari.

İ ektim. "Bugün değil."

"Juju, mrm boyunca onu başka çeşit bir dondurma yerken görmedim ben."

"Bazı şeyler değişir."

"Sana söylüyorum..."

"Mari." Dondurma kabımı masanın üzerine bıraktım. "Bunun delice olduğunu biliyorum. Otuz bilmem kaç yıl öncesinde açtığı her mili hatırlayıp da en sev'diği dondurma çeşidini hatırlayamamasının inanılmaz imkânsız olduğunu biliyorum. Ya da bana o motosikleti aldığı gün üzerinde ne olduğunu söyleyip de arka bahçemizdeki nehir patikasından eve nasıl gelineceğini hatırlayamamasını. Emilio'ya tüm o teçhizatın takılıp çıkarılması konusunda yardım edebiliyor ve her birinin ismini, nereye yerleştiklerini bilebiliyor ama geçen hafta onu Lourdes'i televizyon kumandasıyla aramaya çalışırken yakaladım. Bütün bunlar karmakarışık, hiç adil değil ve bizi öldürüyor; ama işler böyle yürüyor."

Mari yuvarladığı peçeteyle burnunu sildi. "Bu kadar kötü olduğumu bilmiyordum. Etrafta dolanıp ufak tefek şeyleri unuttuğumu biliyordum. Ama bilmiyordum... Özür dilerim. Bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum." Kalbimi delip geçen soluk ve acı dolu bir fısıltıydı. "Sen harikası. Onunlayken çok iyisin ve her şeyin en doğrusunu yapıyorsun. Ben sadece... Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Korkuyorum Jujube."

Mari'nin bu yönünü, daha önce koca bir aileyi hadım etmekle tehdit eden, gülle lakabını taktığımız, pencere kenarında sigara içip telefonda yedi-sekiz haneli rakamlara kitap anlaşmaları bağlayan kızın bu kırılğan yüzünü hiç görmemiştim.

Masanın altından dizini sıktım. Papi geri dönmüştü.

"Burayı sevdim." Etrafına bakıp tekrar başa sardı. "Çikolata parçacıklı naneli dondurmaları var mıdır acaba?"

"Sanırım vardır." Çöpümüzün kalanını da topladım. "Bir dahaki sefere sana ondan alırız."

Yağmur yeniden başlamıştı. Papi'ye Mari'nin arabasına binmesi için yardım ettik ve eve doğru yola koyulduk. Gökyüzünden iri yağmur damlaları boşalıyordu. Eve varana kadar, Emilio'nun kara ahududulu dondurmasını almadığımızı fark etmemiştim.

Biz arabadan apar topar çıktığımız anda, gözlerine yağmur damlaları girerken, garaj yolunun ortasında yağ ve kir içinde dikiliyordu.

"Çalışıyor," dedi. "Lanet olasıca çalışıyor!"

Motosiklet asansörü arkada bir yere katlanıp bırakılmıştı ve Valentina ahırın orta yerinde, ayaklığının üzerinde görkemli bir şekilde duruyordu. Emilio marşın üzerinde zıpladı ve motosiklet ilk denemede öksürdü. Gaz pedalını çevirip motorun devrini yükseltti ve tekrar tırmandığında Valentina öksürmeden çalışmaya devam etti.

Emilio, "Söylemiştim," diye çıkıştı. Valentina'nın kendisi kadar gururluydu ve Mari'ye döndüğünde ablam kollarını ona doladı. Yani gerçek bir sarılma gibi.

"Bu şeyi çalıştırabildiğine inanamıyorum!" dedi Mari. "Papi'nin suratını gördün mü Juju?"

Başım la onayladım ve o anda kötü şöhretli Vargas erkeklerinden birine sarıldığını fark etti birden. Emilio'yu bırakıp bir adım geri çekildi. Yüzünde hâlâ gülümsemesinin şekli duruyordu ama solmaya başlamıştı. Dalgınlıkla gömleğini ovuşturdu.

Emilio sabit kaldı ama ben gözlerimi motosikletin etrafında saf bir mutluluk ifadesiyle dolanan Papi'ye çevirdim. Bir elini kalbinin üzerine, diğer elini de motora koymuş duruyordu. Kafasını kaldırdığında gözleri sulanmıştı.

“Bu benim için dünyalar demek Juju. Emilio. Siz... İnamıyorum...”

Motosiklet öksürüp hırıldadı ve Papi motosikletten hiçbir şey sıçramamasına rağmen yerinde zıpladı.

Lütfen sakın ol, kendini kaybetme. Sadece biraz gürültü çıkarıyor. Uzun bir gün geçirdin...

“Endişe etme. Sadece yeniden havaya alışmaya çalışıyor.” Emilio Valentina’yı kapattı. “Hâlâ biraz temizliğe ihtiyacı var. Ön ve yan çamurlukları da boyamalıyız. Yeni bir koltuğa da ihtiyacı olacak. Ama bunları tamamladığımız zaman yine eskisi gibi olacak. Çelikteki pası bile çıkarırız. Biraz parlattık mı yeni gibi olur.”

Mari, Papi’yi içeri götürünce ben, Emilio ve deli gibi çarpan kalbim yalnız kalmıştık. Papi’nin dondurma dükkânında yaptıklarını, ne kadar yorgun olduğunu, ahırda ne kadar az vakit geçirdiğini, motosiklet onu korkutunca Mari’yle nasıl kaçır gibi içeri gittiğini düşünmeden edemiyordum.

Artık Emilio normalden daha büyük bir zorunlulukla işini bitirmeliydi. Valentina’nın mükemmel çalışmasını sağlamıştı. Öksürmek, sıçratmak yoktu. Boyayıp cilaladığımızda dediği gibi yepyeni olacaktı.

Papi onu kullanamayacak kadar hasta olmadan önce hazır olmalıydı.

“Başka neye ihtiyacın var?” diye sordum. Hınzırca tek kaşını kaldırdı ama hemen başımı çevirdim. “Motosiklet için. Tam anlamıyla çalışması gerek. Yakın zamanda yani.”

“Sakin ol *princesa*. Neredeyse bitti.” Alay edercesine gülümsedi ama gözlerinde yeni bir tereddüt, yüzünde gökyüzündeki bulutlar kadar kara bir gölge vardı.

Aramızdaki sessizlik uzadı gitti. Ayağımı yere vurup

tavanı izledikten sonra sonundan gözlerine baktım. "Daha ne kadar sürecek dersin? Motosiklet işi yani."

"Bilmiyorum Jude. Verdiğin paranın hakkını vereceğim ama merak etme." Emilio topuğu üzerinde dönüp alet kutusuna uzandı.

Omzuna dokundum. "Üzgünüm. Her zamanki gibi çılgınca davranıyorum. Bana dön."

Bana tekrar yüzünü dönmeden önce sadece bir kalp atışı kadar direnebildi. Ellerini kalçalarımın koyup alnını alnıma yasladı. "Soruma cevap ver. Evet ya da hayır. Benimle yolculuğa çıkacak mısın?"

Evet. Hadi gidelim. Hemen. Bunu söylemek istiyordum. Ama arzularımın şüphe ve korkularımı yırtıp geçecek gücü yoktu.

Emilio bana sınırlarda gezmeyi, ülkeyi görmeyi, onlarca farklı yerde güneşin doğuş ve batışını izleyebilmeyi, Orion'un sabit bakışları altında motosikletle uzaklaşmayı teklif ediyordu.

O söyleyene kadar bunu ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. *Benimle gelmeni istiyorum... Evet de.*

Ömürlük bir yolculuktu. Sadece kabul etmemi bekliyordu.

Ama tüm bu arzuların, günlük hayallerin ardında, Papi'yi, binlerce mil boyunca motosiklet sürüp bir motosiklet çetesini yöneten, garson kızlarla flört edip jaguarlarla yaptığı yarışları yenen o adamı gördüm. Sonrasında Valentina'nın depoya kaldırılmasını, muşambanın altında yavaş yavaş bozulmasını ve tamiratının bitmesine ramak kalmışken, her şey için geç kalındığını gördüm. Onu sürmek için başka bir şansı olmayabilirdi.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve nefesimin Emilio'nun dudaklarına ilerleyişini izledim. Titreyip adımları fısıldadı ve o anda tüm gerçeği anlamıştım.

Âşık oluyordum.
Babamı kaybediyordum.
Emilio Vargas'a.
Duman ve gölgelere.
Kalbim çarpıyordu.
Kalbim ağrıyordu.
Hissetmek için.
İnkâr etmek için.
Yaşam.
Ölüm.
İhtimaller.
Sonlar.

Yıldızlar gözlerimin önüne üşüştü, dünya hafifçe eğildi ve Emilio yeniden adımı söylediğinde her şey yine zalimlik ve muhteşemlik arasında kalmıştı.

"Emilio, seninle gelmek istiyorum," diye fısıldadım.

Beni kendine çekip kollarını etrafıma doladı.

Elimi göğsüne koyup parmak uçlarımda kalbinin atışını hissettim. "Ama evet ya da hayır diye cevap veremem. Durum Papi'ye bağlı, anneme, ablalarıma ve Valentina'yla ilgili şeylere..." Gözlerimi kapatıp deri ve çamaşır yumuşatıcısı karışımı kokusunu içime çektim. "Hayır demiyorum. Sadece... Bunu biraz düşünmem gerek. Ama hayır demiyorum."

"Hayır demiyorsun. Bunu şimdilik kabul ediyorum." Emilio elimi göğsünden alıp avucumun içini öptü. Öpücükleri bileğime ilerleyip biraz oyalanarak nazikçe omuzlarıma geldi. O boynumla çenemi öperken gözlerimi kapalı tuttum. Ve sonra dudakları benimkileri kapladı. Nefesim kesildi.

"Sen gerçek misin?" Dudaklarının arasından fısıldadım. "Evet ya da hayır de."

"Beni öldürüyorsun *princesa*." Ağzımın içine doğru konuşurken bedenlerimizi birbirine bastırmıştı.

"Hadi motosikletle gezelim." Hızlıca konuştum, öpüşmemizi kesmemek için çabalamıştım. "Şimdi. Nereye olduğu umurumda değil. Sadece beni bir..."

"*Jude*." Mari'nin sesi kafatasımın içine işledi. Emilio'dan yüzümü çevirip kapı girişinde duran ablama baktım ama artık çok geçti. Bizi görmemiş olması imkânsızdı. Emilio'nun ani uzaklaşması öyle soğuk ve öyle yanlış hissettirdi ki titrememi önlemek için kendi kollarımla kendimi sarmak zorunda hissettim.

Mari burnundan soluyor, elleri kalçasında duruyordu. "Papi'ye tekrar motosikleti sürebileceğini mi söyledin?"

"Ben... Ah... Hey." Kalbim normal hızının üç katı hızla atmasına rağmen, yüzümdeki tüm kan çekilmişti. Beynimin, başımın Emilio yüzünden değil de Papi yüzünden belaya girdiğini algılaması bir saniyemi aldı. "Ne?"

Emilio yanı başımda huzursuzca dikiliyor, karşı çıkmasını ve bana bir çocukmuşum gibi davranmasına izin vermememi bekliyordu. Kararlar onsuz alınan ve alınan kararlar eline bir oyuncak misali tutuşturulan bir çocuk.

"Papi'ye tekrar motosikleti sürebileceğini söylemişsin," dedi Mari. "Açıkla."

"Ben söylemedim. O sürmek istediğini söyledi. Motosikletin özel olduğunu biliyorsun. Onu gördün. Onu hatırlayınca bağlantıları kurabiliyor. Sürmek istiyor. Bu onun seçimi."

"Bunun ne kadar korkunç, tehlikeli, aptal bir fikir olduğunu sana anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Öyle değil. Bu harika bir fikir." Emilio'ya döndüm. "Ona söylesene."

Emilio bana yalvaran gözlerle baktı ve anında onu bunun içine sürüklediğim için pişman olmuştum ama yine de o benim baş şahidimdi. Papi'nin motosiklet sürmek için yaratılmış olduğunu biliyordu. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu, hatta benden daha fazla.

"Bunu söylemek bana düşmez." Elini bandanasının üzerinde gezdirirken gözlerinden dile getirilmemiş bir özür geçiyordu. Üzgün olduğunu ve haklı olduğunu biliyordum. Bunu söylemek ona düşmezdi.

Yine de ısrar ettim.

"Bu motosiklet Papi için her şey demek," dedim. "En azından bu kadarını söyleyebilirsin, değil mi?"

"Tanrım!" Mari kollarını yukarı kaldırdı. "*Ondan* ne söylemesini istiyorsun? Bunu yapmanın tek sebebi burada duran Bay Motosiklet Tamircisi'ne âşık olman. Bunu Papi'nin iyiliği için yapıyormuşsun gibi davranma."

"Ama öyle! Onun istediği..."

"Onun ne istediği önemli değil Juju. Sürmeyecek!"

Mari parmaklarını yataktan kalkma haliyle, çılgınca dağılmış, platin sarısı saçlarında gezdirdi. "Onu bu konuda umutlandırmamalıydım. İkiniz de umutlandırmamalıydınız. Resmen yıkıldı."

Eve geri dönerken yol boyunca kafasını sallamıştı. Ben de tezgâha çöktüm.

"Fikrimi duymak istiyorsan..." Emilio yanıma oturup elimi eline aldı. Bakışına karşılık verip öfke beklerken sadece nezaket ve bitmeyen sabrını buldum. "Baban motosiklet sürmemeli. Bu tehlikeli. Bu benim düşüncem, gerçekten. Sağlığı yerinde değil. Böyle bir kararı kendi başına veremez. Bu konuda ablana güvenmelisin. O haklı."

"Ama bunun onun için ne anlama geldiğini ve..."

"Hiçbir fikrin yok." Emilio'nun sesi alçak ve çatallıydı. İç çekip kulağıma yaklaştığında, yanında uyanmayı, tüm

o haritalarının, sandalyenin üzerine öylesine atılıvermiş gömleğinin, yastıktaki çıplak omuzlarının yanında yatağına uzanmayı hayal etmemek imkânsızdı.

“Neden Mari’nin tarafını tutuyorsun?”

“Tarafını tutmak değil. Bu... Evet, keşke sürebilseydi. Tamam mı? Orada olup bunu yapmasını izlemek isterdim. Ama yapamam.” Emilio’nun elleri benimkileri sardı. “Ona bir şey olursa...”

“Ona zaten bir şey *oluyor*.” Ellerimi Emilio’nunkilerden kurtarıp motosiklete ilerledim. “Sorun da bu. Ve buna karşı gelemiyor. Bunu denemek aptallıktı.” Sanki bana karşılık verecekmiş gibi Valentina’nın gidonunu kavradım. Ablamın veremediği, her şey iyi olacak tesellisini motosikletten bekliyordum sanki. “En azından kendi motosikletini kullanmasına izin verebilirdik.”

“Ya yaralanırsa?”

“Atlatır.”

“Ya atlatamazsa?” Emilio yumruklarını sıktı, sesi oturduğu yerde yükseliyordu. “Ya bir ağaca çarparsa? Evin birine? Bir insana? Ya sadece ona hayır diyemediğin için yolun kenarında yalnız başına ölür giderse? Sonra ne olacak Jude? Senin yolunu izlersek o ölebilir.”

Sözleri sert kayalar gibi vuruyordu. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca Emilio Papi’nin ölümü hakkında tek bir şey söylememişti ama şimdi bağırıyor, çileden çıkıyordu. Ortada hiçbir şey yokken patlamıştı. Göğsü ve kolları da buna ayak uyduruyordu. Gözlerimi kapatıp yol ortasında çaresiz ve hareketsiz yatan Papi’nin görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalıştım ama durmadan gözümün önüne geliyordu ve içim acımaya başlamıştı. Çılgılık atmak istiyordum.

“Bu seni öldürür,” dedi Emilio. “Bu suçluluk duygusu asla peşini bırakmaz. Sana söylüyorum, ömrünün sonuna

kadar seni avlayacaktır.” Sesi kırıлып bir fısıltıya dönüştü. Onca öfke birden yok oldu. “Senin bunu yaşamana katlanamam *princesa*.”

Elime uzandı ama kendi öfkem kontrolü ele aldı. Ablama olan öfkem, iblise olan, hayatın zalim şakalarına olan öfkem. Kalbim ağzımda atıyorken dilimde acı bir tat hissediyordum. Onu itebildiğim kadar sert bir şekilde ittiğimde geriye yalpalayıp kendini tezgâhta buldu.

Yüzünü buruşturdu. Onu öyle ittiğim için kendimden nefret etmişim ama o görüntüleri aklımdan silemiyordum.

Papi ölü. Papi gitmiş.

Çünkü motosiklet olsun olmasın, bunun geldiğini ve değiştirmek için yapılacak hiçbir şey olmadığını, yeterince yüksek sesle bağırabileceğim, sertçe itebileceğim kimse olmadığını, ölümün kaçınılmaz kollarına düşmesini durdurabilecek kadar hızlı bir motosikletin olmadığını biliyordum.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Emilio. Gözlerindeki pişmanlık kalbimdeki pişmanlıkla buluştu. Kara ve ağırdı. “Böyle olsun istemedim... Sadece... Ona bir şey olmasını istememiştim. Ya da sana. Ne kadar üzgü...”

“Git buradan,” dedim sakince.

“Jude...”

“Lütfen git,” diye fısıldadım ve kafamı çevirdim, çünkü yüzüne daha fazla bakamazdım. Gitgide ağırlaşan havada nefes almakta zorlanıyor, omuzlarımda bu kadar kederi taşıyamıyordum. O da tek bir kelime etmeden, bana bir daha dokunmadan gitti.

Emilio’yu üzerine doğru ittiğim tezgâhın üstüne oturup o giderken motosikletinden çıkan gümbürtüyü beceriksizce görmezden gelmeye çalışarak kulaklarımı bir çocuk gibi kapattım.

İki gün sonra yıpranmış, turuncu cip garaj yolumuza giriverdi. Emilio yoktu ve Samuel'in cipten inişini izlerken buraya arkadaşına bir iyilik yapmak için geldiğini, Emilio'nun başladığı işi bitirmeye geldiğini biliyordum.

"Hey, *mamí*," dedi onu gördüğümde. "Emilio beni gönderdi..."

"*İnanılmaz*. İş kendi başına bitiremiyor muymuş?" diye sordum. "Pis işlerini yapman için seni mi gönderiyor? Nerede o?"

Samuel elini havaya kaldırıp gözlerini güneşten korudu. Ya da belki benden. "Ben onun sekreterine mi benziyorum?"

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün gece takılmıştık."

"Bir şey söyledi mi sana?"

"Tonla şey söyledi Jude: '*Hey Samuel. Kumandayı uzatsana. Doritos'un var mı? Bu programdan nefret ediyorum.*'"

* İsp. Argoda bebek, seksi anlamlarına gelen deyiş.

"Samuel." Gözlerimi gökyüzüne doğru çevirdim. Bütün erkekler böyle aptal olmak konusunda ısrar edeceklerse, kendi kitabıma başlamam gerekecekti: *Kırık Kafataslar Kitabı*. Çünkü neredeyse her birinin kafatasını kırmama ramak kaldı. "Doritos'tan bana ne! *Benim* hakkımda ne söyledi?"

"Burada neler oluyor böyle kızım?" Samuel kahkaha attı. "Pijama partisinde miyiz? Erkeklerden konuşup tırnaklarımı falan mı boyamak istiyorsun?" Parmaklarını yüzüme doğru kıvırdı.

Neden hepsinin böyle bulaşıcı gülüşleri var ki?

"Dur." Ellerini yüzümden uzaklaştırdım. "Şu anda erkeklere kızgın kalmaya çalışıyorum. Ama resmen akışımı bozuyorsun."

"Üzgünüm. Bu nasıl? Kahretsin *mamí*, tişört seni biraz şişman göstermiş. Şortun da bunu değiştirecek pek bir şey yapamıyor."

Ona öldürücü bir bakış attım. "Bunlar ablalarımın kıyafetleri. Benim bedenime uygun bile değiller."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Daha fazla yardım etme." Ama kendi hastalıklı yöntemiyle bir nevi yardım etmişti ve ondan biraz hoşlandığıma (şu an bir erkekten ne kadar hoşlanabilirsem) karar verdim, ama buraya kesinlikle motosiklet için gelmişti ve hayranlık günlerim bitmişti. Onu ahıra yönlendirip Emilio'nun yerini gösterdim.

"Valentina, *ooh*." Etkilendiğini belli eden bir ısıklık çaldı. "Bu kız yakıyor! E'nin burada çalışmayı sevmesine şaşır-mamalı."

"Evet. Öyle çok seviyormuş ki son atakta bizi ortada bıraktı."

"Ne?" Samuel kafasını salladı. "O çocuk seni daha önce hiç yarı yolda bıraktı mı?"

"Hayır. Ama..."

“Yarı yolda bırakmadı seni, drama kraliçesi. Annesinin okulu için Santa Fe’ye gitti. Ben sadece asansörü almaya geldim.”

“Santa Fe... Kurabiye satışı için mi?” Yüzüm yanmaya başladı. Son kurabiyeleri de asırlar önce mideye indirdiğimden gideceklerini tamamen unutmuştum.

“Suratına bir bak,” dedi Samuel. “Tanrım, önce gece boyu onun surat asmasını çektim, şimdi de sen... Ah, siz ikiniz fena tutuşmuşsunuz. Bu biraz hastalıklı. Şirin ama hastalıklı.”

“Ben surat as mı... Bekle. Surat mı astı? Bütün gece mi? Ne kadar surat astı? Tam olarak ne yapıyordu?”

Samuel ellerini havaya kaldırdı. “Üzgünüm, işe geri dönmem gerek. Eminim telefon rehberinde tüm bu vıcık vıcık aşk problemlerinizi dinleyecek bir deli doktoru bulursunuz.”

“Sen iyi misin *queridita*?” Papi yanında Pankek, elinde kutulardan çıkardığım, üzerinde mavi bulutlardan yağan, pembe ve gümüş renkli kalplerin bulunduğu, Celi’nin el yapımı kupalarından biriyle ahırdan içeri girdi. Her sabahki gibi şen şakraklı ve Samuel’i görünce gülümsedi. “Sen Duchess’ten geliyorsun, değil mi? Emilio’yla birlikte çalışıyorsunuz?”

Emilio’nun adı geçince gözlerim kocaman açılmıştı ama kırıpıştırıp onları tanıştırdım.

“¿*Quieres un café*?” diye sordu Papi, Samuel’e.

“No, *gracias*. Bu asansörü Duchess’e geri götürmem gerek. Bugün iki motosiklet daha geliyor ve asansöre ihtiyacımız var.”

Papi kupasını yere koyup Samuel’e asansör konusunda yardım etti ve birlikte cipe yerleştirdiler. Samuel gidince Papi beni bıraktığı noktada buldu: Kocaman bir drama kraliçesi gibi tezgâhın üzerinde oturup somurturken.

* İsp. Kahve ister misin?

Papi yanıma oturup kolunu omzuma doladı. Ona doğru eğilip o tanıdık kuvvetine sığındım ve binlerce kez sıyrılmış dizleri, sahnede unutulmuş replikleri, beklenmeyen düşüşleri ve yatağın altındaki onlarca canavarı aklıma getirdiğinde içim acıdı. Papi her birini kovalamış, her acıdan sonra beni rahatlatmıştı ve şimdi gözlerimi kapatıp kendi kendime, sadece bir dakikalığına, onun yeniden eskisi gibi güçlü olduğunu hayal ettim. Gözyaşlarımı silmek için orada olacağını, dünyam başıma yıkıldığında düzelteceğini. Her zaman en akıllımız olup en doğru kelimelere ve sözlerle sahip olacağını. Bu bankın üzerinde rolleri hiç değişmek zorunda kalmayacağımızı hayal ettim.

Ama olmuştu. Birçok açıdan çoktan değişmiştik. Fakat kaçınılmaz olan şey ne kadar yakında olursa olsun, buna ne bir ne beş, ne on ne de yüz yıl geçse de asla hazır olmayacaktım. O yüzden kolumu sıkıp bana ne olduğunu, neden bu kadar üzgün olduğumu sorduğunda, her zaman böyle olacakmış gibi itiraf ettim. Olgun olan, genç olana yardım ediyordu. Bilge deneyimsizlere yön veriyordu. Bir baba kızını seviyordu.

“Geçen gün Emilio ve ben kavga ettik,” dedim.

“Yine mi?” dedi Papi, sesi normalden bir oktav daha fazla çıkarak. Pankek bile kafasını kaldırıp sanki içinden şunları demişti: *“Jude, şu çılgınlığına bir beş dakika gem vurmaz mısın? Dikkat aralığın resmen bir... A bak! Aman Tanrım! TAVŞANLAR!”*

Pankek bahçeye doğru sürünerek çıkarken ben de başımı salladım. “Emilio benimle bir daha asla konuşmayacak.”

“Que? Bundan şüpheliyim. Neden öyle düşünüyorsun?”

“Biraz ona patladım sayılır. Ve sonra ona gitmesini söyledim.”

“Ah.” Papi kahvesine uzanıp bir yudum aldı, diğer kolu hâlâ omzumda beni sarıyordu. “Böyle şeyler bazen olur *querida*. Özellikle Hernandez kadınlarında. İnan bana, ben bilirim.”

“Yardımcı olmuyorsun *viejito*.”

“Olmuyor muyum?” Papi nazikçe gülümsedi. “Üzgünüm Juju. Bana tam olarak ne olduğunu anlat.”

Titrek bir nefes aldım. Gözümün önündeki Papi’nin yolda yatan görüntüsünü ve onu ittikten sonra Emilio’nun yüzündeki ifadeyi görmezden gelmeye çalıştım. “Basitçe söylemek gerekirse, senin motosiklete binmen konusunda Mari’yi dinlemem gerektiğini, bunun tehlikeli olduğunu ve endişelendiğini, benim olacak şeylerden... Olacağından değil ya... Pişmanlık duymamı istemediğini söyledi ama... Yanılıyor Papi.”

“Riskler konusunda yanılmıyor. Motosikletler tehlikeli şeyler *querida*. Ama bu onun davası değil. Ben kararımı verdim. Emilio yakında motosiklet tamirini bitirecek. Sonra da süreceğim.” Papi derin bir iç çekti ama sonra gülümseyip saçımı karıştırdı. “Demek bu ihtiyarın arkasını kolladın, ha?”

“Ona gitmesini söyledim. Yani sürekli bunun hakkında konuşup durdu... Unut gitsin. Neden bahsettiği hakkında bir fikri yok.”

Aniden, arkasından konuştuğum için Emilio’ya ihanet ettiğimi düşünüp çenemi kapattım. Ama Papi şaşırmamış, kızmamış ya da hiçbir şey olmamış gibi kahvesini yudumluyordu. Beni eliyle geçiştirip aptalca davrandığımı söylemesini ve hepsinin geçeceğine dair söz vermesini bekledim. Onun yerine banktan kalkıp kupasını yere bırakarak bana elini uzattı.

“Hadi yürüyelim,” dedi. “Mari’ye bu hafta nehre en azından iki kere gideceğimi söylemiştim.”

Mari şafak vaktiyle önce Denver'a, sonra yazarla görüşmek için New York'a uçmuştu. Kapımın altından, Papi'nin motosikleti kullanmasına izin vermemem gerektiğiyle ilgili kesin emirlerini altını üç kere çizerek yazdığı bir not bırakmıştı.

"Emilio'yu ne kadar tanıyorsun?" diye sordu Papi, her zamanki gibi arkamızdaki Pankek'le birlikte nehre doğru yürürken. Balıkları korkutmak için hiçbir şansı kaçırmazdı.

"Öyle çok iyi tanımıyorum. Sadece... arkadaşız." Yanaklarım kızardı ama Papi onunla geçirdiğim yazımı, yasak hayallerimi, tartışmamıza rağmen kalbimde yatan gerçeği değil, eski zamanları soruyordu. "Lisede benden üst sııftaydı, sonra okuldan ayrıldı. O yüzden sadece bu yaz vakit geçirebilme şansımız oldu. Çok fazla değil." Aklıma Çukur'un yanındaki ormanda geçirdiğimiz geceden kalma anılar, motosiklete binışimiz, dudaklarının tadı, dün gözlerinde gördüğüm acı geldi. Hepsi aynı anda gelip gittiler.

"Blackfeather Lisesi'nden neden ayrıldığını sana söyledi mi?"

"Hayır. Ona bir kere sormuştum ama tuhaf bir hisle karşılık verdi. Sanki bu konu hakkında konuşmak istemiyormuş gibiydi. Onunla olmak biraz komik Papi. Motosikletler hakkında konuşmadığında ya da şaka yapmadığında çok fazla şey konuşmuyor. Ailesi hakkında da öyle. Sanki derinlerde bir yerlerde hiç konuşmak istemiyor."

Ama bana gerçekten önemi olan şeyleri sormuyorsun. Kim olduğumu ya da nerelele gittiğimi, sana baktığımda ne gördüğümü, ne istediğimi...

Yankılar. *Alice Harikalar Diyarı'nın* olduğu gece garaj yolunda konuştuklarımız. Duman gibi süzülüyorlardı ve tüm iyi anıları yaptığım gibi bunları da gözümün önünden çekip derinlere gömdüm.

Ağaçların (kızılçam ağaçlarını artık biliyordum) arasındaki Animas Nehri'ne giden patikayı izledik. İçimde altüst

olan her şeyin aksine, nehir bugün yavaş ve tembelce akıyordu. Bankın üzerinde kuru bir yer bulup ayakkabılarımızı çıkararak ayaklarımızı suya daldırdık.

Papi suyu tekmeleyip dalgaların akışını izliyordu. "Birkaç sene önce, Phantom Caddesi'nde senden biraz daha büyük bir oğlan motosiklet kazası yaptı. O gece dağlarda sis vardı, görüş imkânı çok azdı. Görüşünü kaybedip kaldırırma çıktığını ve omzunu vurduğunu, sonra kontrolünü kaybederek yola tekrar dönmeye çalıştığını öğrendiler."

İçim titredi. Motosikletlerle kaza yapan insanlar olduğunu biliyordum ama bunu duyunca Emilio'yu gözümün önüne getirmeden edemedim. Önceki gün Papi'yi o şekilde hayal ettiğimde hissettiklerimden daha sert ve hızlı etkilemişti beni, çünkü Emilio hâlâ motosiklet kullanıyordu. Her yere onunla gidiyordu.

Geceleri Phantom Caddesi'ne çıkmış mıydı acaba? Bu hikâyeyi duymuş muydu? Kalbim hızlı atmaya başladı ve nefesimi tutarken Papi anlatmaya devam etti.

"Bir ağaca çarpmış, yıkıntının içinde sıkışmış... Emilio gibi on dokuz yaşındaymış."

Pankek kıyıya doğru hızlandı. Çiçekleri, böcekleri ve diğer canlı şeyleri kokladıktan sonra keyfi geldiğinde Papi'nin bacaklarına uzandı.

"Kaza olduğunda gazetede okumuştum." Papi banktan eğilip birkaç taş parçası arandı. "Zaten ablan yüzünden aileyi tanıyorduk... Of, *Dios*." Taşları bir elinden öbürüne geçirdi. Bir oraya, bir buraya... Sonunda bana baktığında gözleri sulanmıştı. "Onun kuzeniydi *querida*. Onlar çok ama çok yakındılar. Bana ondan bahsetmişti biraz."

Soğuk, buz gibi bir sarsıntı kafatasımdan ayak parmaklarıma kadar indi. Kimin kuzeni olduğunu söylemesine gerek yoktu. Danny hakkında konuştuğunu iliklerimde hissetmiştim ve parçalar yerlerine otururken içim parçalanmıştı. Emilio'nun yatak odasındaki çamurla kaplanmış

iki çocuğun resmi, Susana'nın oyuncaklar ve mumlardan oluşturduğu tapınağı, Emilio ve Papi ahırda yalnız vakit geçirirken aralarında güçlenen bağ.

Papi taşları nehre fırlatıp bana döndü. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama gitmeleri için gözlerini kırpmadı, boğazına bir şey kaçmış gibi öksürmedi ya da tutamadığı bir hapsirlik geliyormuş gibi davranmadı.

"Juju, Emilio da oradaymış. Danny onun yarım mil önünden ilerliyormuş. Emilio kazanın oluşunu görmemiş fakat duymuş. Dönemece vardığında yıkıntıyı görmüş. Durmak için fren yapıp resmen motosikletini fırlatarak bırakmış." Papi burnunun direğini sıktı ve tekrar konuşmaya başladığında kelimeleri elinin arkasından boğuk geliyordu.

"Ağacın yanına dalıp Danny'nin motosikletini çekmeye çalışmış ama aşırı ağırmış ve sıkışmış. Onca kıvrılmış metal... Her şey sivri ve sıcakmış... Of, ne karışıklık! Danny'yi oradan çıkarmaya çalışırken kendini kötü yaralamış. Ama yapamamış... Artık çok geçmiş." Papi'nin nefesi tıkanı. Hikâye beni ağır etkilemişti.

Diğer parçalar bir araya gelir, korkunç yapboz tamamlanırken yüzümü dizlerime gömdüm.

Oldum olası çılgındılar, ah bu çocuklar... Emilio... Nereye giderse gitsin Danny'yi yanında sürüklerdi...

Onu iki senedir görmüyorum. Özledim. Tabii ki onu özledim. Annesi benden nefret ediyor...

Emilio, Danny'nin Puerto Rico'da olduğunu söylemişti ama öyle değildi. Gitmişti. Emilio'nun ailesini dağıtan trajedi onun ölümü müydü? Yoksa Emilio'nun motosiklet kullanmaya, kuzenini öldüren makineleri tamir etmeye devam etmesi miydi? Phantom Caddesi'ndeki kaza için onu mu suçluyorlardı? Onun yerine Emilio'nun olmasını mı diliyorlardı? Onu kurtaramadığı için mi kendini suçluyor?

“Yara izleri.” Kelimeler öyle yumuşaktı ki ağzımdan çıktılar mı, yoksa sadece düşüncelerimde miydiler emin olamamıştım. Gözlerimi kapatıp Emilio’nun kollarında ki ince çizgileri, karnı boyunca uzanan, uzun zaman önce açılıp kabuk bağlayarak iyileşmiş kemik rengindeki uzun yara izini düşündüm. Sonunda onlara dokunabilmişim ama hikâyelerini sormaya cesaret edememişim. Ardında karanlık bir hikâye, muhtemelen motosikletlerle alakalı bir şey olacağını biliyordum.

Ama böyle olduğunu tahmin edememişim.

Pankek nehrin çamurundan kazıp çıkardığı taş ve çubuk yığını getirdi. Onları yere bırakıp kafasını tam da ihtiyacım olan şeyi biliyormuş gibi kucağıma gömdü.

“Emilio Vargas iyi bir çocuk.” Papi’nin sesi duygularıyla kalınlaşmıştı. “Sen nasıl Araceli, Mariposa ya da Lourdes’e benzemiyorsan, o da erkek kardeşlerine benzemiyor. Çok şey atlatmış. Hâlâ bir çocuk ve kalbi bizim hayal edebileceğimizden fazla kırılmış. Ona bir şans ver *queridita*.”

Son parça da yerine otururken derin bir nefes aldım. “Sen onun bir Vargas olduğunu biliyor muydun?”

Papi’nin alnı üzüntüyle kırıştı ama soruma gülümsedi. “Siz kızlar benim çoktan bunadığımı sanıyorsunuz. Söylüyorum size, benim gözümünden bir şey kaçmaz.”

“Bunca zamandır mı?”

“Hayır, hayır. Sadece ablanın onu gördüğü günden beri. Mari’nin neden bu kadar kendini zorladığını düşünüyordum. Ne zaman sonuca yaklaşısam, şu hurda bozulup durdu.” Kafasına vurdu. “Sonra bir gece yarısı uyandım ve sonunda jeton düştü. Emilio Vargas! Evet! Ah, ne yapacaksın?”

“Ama... Düşün ve diğer şeyler yüzünden kızgın değil misin?”

İç çekti. "Bunun ne Emilio'yla ne de seninle bir ilgisi var."

"Ama onun ailesi..."

"Ailesinde birçok farklı insan var. Bazıları hata yapmış olabilir. Bazıları hâlâ hata yapıyor. Ama insanları akrabalarına göre değerlendiremezsin. Bunun seni ne duruma düşüreceğini bir düşün." Yine kafasına vurup göz kırptı.

O güldüğü için ben de gülmüştüm ve bu anlık hafiflememden memnundum ama onun Alzheimer şakalarına gülmek bana hastalığın ona yaptığı şeyi yapıyor, her seferinde geri alamayacağım bir parçayı götürüyordu.

Papi, Pankek'in kulaklarını okşamak için yere çömeldi. "Emilio kısa süre sonra işini bitirecek. Sonra süreceğim."

Yine Emilio'nun adını duyunca kendime gelip onu o zamanlarda tanımış olmayı, bir şekilde onu rahatlatabilmiş olmayı diledim. Onu şimdi de rahatlatmak, yaptığım ve söylediğim her şeyi geri almak istedim.

Papi, Pankek'in kulaklarını okşamak için uzandı. "Kalbini dinle *querida*."

Emilio, motosikleti sürmesine izin vermem ya da köpeği sevmek konusunda mı, yoksa çok daha farklı bir konu için mi bu tavsiyeyi veriyordu bilmiyordum, ama soracak enerjim kalmamıştı.

Eve geri döndüğümüzde Papi beni alımdan öpüp içeri gitti, ben de günün geri kalanını arka bahçemizde Pankek'le oturarak geçirdim. Çam ağaçlarının ardından güneşin batışını izledik ve tamamen battığında Pankek kafasını kucağıma koydu. İkimiz de iç çektik. Köpekler işi iyi biliyordu.

Bazen iç çekmek yapılabilecek tek şeydi.

“Çocuklar, benim büyük küreğimi gördünüz mü?” Papi toz kaplı kot pantolonu ve çamurlu çalışma eldivenleriyle hızla ahırdan içeri girdi. Bu sabah daha şimdiden bizi, saksı toprağı, mala, başka birkaç alet ve şimdi de kürek için beş kez rahatsız etmiş olmasına rağmen, Emilio ve ben rahatça konuşabilelim diye bahçeyle ilgilenmek konusunda ısrar etmişti. “Annen birkaç hafta önce çıkarmıştı.”

Annemin hiç bahçeyle ilgilendiğini hatırlamıyordum ve büyük bir küreğimiz olduğundan da şüpheliydim ama Papi aradığını köşede tırmıklarla birlikte asılıyken bulabilmişti sonunda. Kendisiyle birlikte bahçeye sürükledi, Pankek de ardından paytak paytak yürüyordu.

Emilio kollarını göğsünde birleştirmiş halde tezgâha yaslanmıştı. Santa Fe gezisinden sonraki ilk geliyordu ve gözleri karanlık, donuk ve hiç uyumamış gibi kızarıktı. Sabahtan beri gönlümden geçenleri, onunla kavgaya etmekten ne kadar nefret ettiğimi, etrafıma dolanan kollarını ne kadar özlediğimi, Danny konusunda ne kadar üzgün olduğumu, neden gitmek zorunda olduğunu, neden hep en

muhteşem şeyleri kovalamak zorunda olduğunu anladığımı söylemeye çalışmışım. Papi hakkında söylediği şeyleri neden söylediğini ve o peşini bırakmayan, bıçak gibi kesen suçluluk duygusunu bile anlamışım.

Benim bunları yaşadığımı görmek istemediğini biliyordum. Onun da bu duyguyu taşıyor olmasından nefret ettim.

Kırılan kalbin için üzgünüm.

Düşünürken her biri doğru şeyler gibi gelmişlerdi ama bir türlü sesim çıkmıyordu.

Benim yerime Emilio konuştu. “Söylediklerim için özür dilerim. Baban ve motosiklet hakkında olanları... Kızmıştım. Öyle demek istemedim.”

Başımı sallayıp devam etmesi için bekledim. *Kuzenim öldü. Ona veda etme şansım bile olmadı. Hâlâ kendimi suçlu hissediyorum...*

Ama söyleyecekleri bitmişti ve uzun bir iç çekişten sonra işine geri döndü. O bir kavanoz vidayı kurcalarken, ben de eski Cadılar Bayramı kostümlerinin, periler ve kurbağalar, palyaçolar ve Darth Vader kostümlerinin olduğu kutuyu kurcalar gibi yapıp gözlerimi kollarından ayırmadım. Yara izlerini, gizemli ama dalgalı siyah saçları ve açık kahverengi gözleri gibi vücudunun ayrılmaz bir parçası olarak görmüştüm. Ama babamın anlattığı hikâyeyi dinleyince bakış açım anında değişti. Son konuşmamızdan sonra Emilio’yla ilgili her şey değişmişti. Sanki yıllar geçmişti.

“Bir şeyler içmek ister misin?” Bir peri asasını ve sarışın Bayan Piggy peruğunu çöp tenekesine atıp kapıya yöneldim ama neredeyse Papi’ye çarpıyordum. Yüzü panikle bükülmüş, küreğin sapındaki parmakları bembeyaz olmuştu.

“Bulamıyorum Juju. Her yere baktım ama burada değil.”

“Papi, sorun yok. Çoktan bulmuşsun. Tırmıkların ya-
nındaydı, hatırladın mı?”

Kafasını salladı. “Biri onu çalmış. Onu çalmışlar Juju.
Daha dikkatli olmamız gerekirdi!”

“Onu elinde tutuyorsun. Bak.” Küreğe uzandım ama
onu çekip bahçeye doğru koştu.

Papi’nin artık bahçe işleriyle ilgili konuşmadığı belliydi.
O tanıdık korku midemi doldurmuştu ve ona kadar sayıp
geçmesini, dışarı çıkıp işleri Fuzzy Amca’nın Dondurma
Dükkânı’nda yaptığım gibi yoluna koyacak kadar sakin-
leşmeyi bekledim.

Ama bu sefer sinirlerim yatışmamıştı. Kollarım ve ba-
caklarım yaşlı, kemiklerim zayıf ve kırılgan hissediyorlar-
dı. Sükûnet yerine bedenim tam ve mutlak bir heyecanla
dolmuştu.

Bugün tek yapmak istediğim Emilio’yla aramızdaki du-
rumu düzeltmek, tartışmamızdan önceki anlarımıza dön-
mektir. Ama bahçede, Papi yine olayları abartıyor, her sani-
ye daha yüksek sesle konuşuyordu ve sonunda Emilio ne
olduğuna bakmak için aletlerini bırakmıştı.

“Bunu ben hallederim.” Geçerken omzumu sıktı ve
boğazıma bir düğüm oturdu. Ahırın eğri ahşaplarına da-
yanıp Celi’nin eski perimasının her şeyi sona erdirmesini
istedim.

“Jude!” Emilio bahçeden bağıırıyordu. Duvarın ötesin-
den gelen sesi çarpıktı ama aciliyet ve panikle şiddetlen-
mişti. “Buraya gel.”

“Papi, ne... Sen ne yaptın?” Bahçemiz olarak adlandırdı-
ğımız felakete ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Altüst
edilmiş, onlarca delik açılmış ve içlerinden çıkan toprakla
karışık çimen öbekleriyle doluydu.

“Bulmama yardım et Juju!” Papi küreği bırakmıştı ama onu ayağımın dibindeki çimenliğin üzerine koyunca yeniden alıp başka bir çukur kazmaya başladı. “*Hazine querida.*”

Emilio, Valentina’yla ilgili güncel haberleri vererek dikkatini dağıtmaya çalıştı fakat Papi kararlıydı. Sözde melek sesimle bir şarkı daha söyledim. *Thoroughly Modern Millie* şarkısı duymayan kulağında çınılıyordu. Mari hâlâ New York’taydı. Annem isteydi. Başka fikrim kalmamıştı.

“Mezarın yanına gömülü,” dedi Papi. “Öyle olduğunu biliyorum. Bana söyledi. Ama bulamıyorum. Biri onun yerini değiştirmiş olmalı.”

“Papi.” Sesimi alçak ve sabit tuttum ama içimdeki panik artmıştı, boğazımı zorluyordu. “Hazine yok. Yemin ederim.”

Kafasını salladı ama küreğin üzerinde zıplayıp biraz daha toprak çıkarırken yüzüme bakmadı. “Bu dünyada iki tip insan vardır.”

Onu yakından izledim. O can alıcı repliğe ihtiyacı vardı, bu şaka her şeyi açıklığa kavuşturacaktı. “Neymiş onlar?”

“Silahı dolu olanlar ve kazancılar. Ben kazıyorum.”

“Papi, bu öyle...”

“Burada, Arch’ın mezarının altında. Hayır, Arch Stanton’un mezarının *yanında* gömülü olduğunu söylemişti. O kadar. Mezar taşını bulmama yardım et.”

Farkına varınca içim parçalandı. *Arch Stanton. Hazine. İyi, Kötü ve Çirkin* filminden bir sahneydi. Bana çılgın gözlerle bakıyor, çaresizce o hazineye ihtiyaç duyuyor, arka bahçemizde gömülü olduğuna ve o karakterlerin gerçek hayatta var olduklarına inanıyordu.

Bunun gerçek olduğunu sanıyordu.

“Hayır, hazine filmde. Hatırladın mı?” dedim. “Tuco’nun oynadığı? Bu dünyada iki tip insan vardır?”

“Tucu parayı kendisi için istiyor!” Papi parmağını suratıma salladı. “Onun tarafını tutmasan iyi olur. Melek Göz için mi çalışıyorsun yoksa?” Bana bakıp yüzümü inceledi. Pankek bile korkmuştu. Emilio onu sakinleştirmeye çalışmasına rağmen havlayıp duruyor, kendisi her seferinde köpek yatağına gönderilmekle cezalandırılırken Papi’nin bunca mülk tahribatından nasıl kurtulacağını merak ediyordu muhtemelen.

“Ben kimse için çalışmıyorum Papi,” dedim. “Ben senin tarafındayım. Belki biraz ara vermeli ve öğle yemeği yemeliyiz?”

“Vakit kaybetmek istemiyorum.” Papi küreğe yaslanıp alnını sildi, esnemesini tutamadı. “Bu çok para demek *queridita*. Lourdes’in üniversite masraflarını karşılayabiliriz.”

“Yorgun gözüküyorsun *viejito*.”

Beni eliyle geçiştirmeye çalıştı ama yine esnedi ve ben de bu fırsatı kullandım.

“Neden hazineyi aramayı bize bırakmıyorsun. Emilio gerçekten çok güçlü. O daha derine kazabilir.”

Ayağının dibindeki çukurları küreğiyle dürttü. “Ama...”

“Hadi içeri girelim,” dedim. “Emilio onu bulacaktır. Söz veriyorum.”

Ben ahıra geri döndüğümde, Emilio da ayağa kalkıp benimle buluşmak için motosikletin arkasından çıktı. Yakına, oldukça yakınımaya geldi. Tarçın kokulu nefesi dudaklarıma dokununca göbek deliğimin arkasında hezeyan gibi içine çeken bir kasırganın oluştuğunu hissettim.

“*El jefe* yalnızken idare edebilecek mi?” diye sordu.

“Onu yatağına yatırdım.” Gözlerimi kapatarak kalp atışımı yavaşlatıp başka bir şey bölmeden, Papi uyanıp hazinesini istemeden, Emilio Valentina’ya dönmeden ve

cesaretimi kaybetmeden önce kendimi ağzımdaki baklayı çıkarmaya zorladım. "Babam bana Danny'yi anlattı. Önceki gün, Samuel asansörü almaya geldikten sonra."

Anında geri çekildi.

Aramızdaki soğukluğu hissedip gözlerimi açtım. "Üzgünüm. Papi hakkında o sözleri neden söylediğini biliyorum, bizim için neden endişelendiğini. Ve Danny için üzgünüm, keşke yapabileceği..."

"Şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Lütfen Jude. Yapamam."

Çenemi kapattım. Tabii ki konuşmak istemiyordu. En düşüncesiz şeyi pat diye söylemiş, insanlar Papi'nin hastalığını öğrendiklerinde duymaktan ödümün koptuğu şeyi dile getirmiştim: *Üzgünüm, çok üzgünüm.*

"Ben belki de..." Emilio başıyla motosiklete doğru işaret etti. "Oldukça yaklaştım. Neredeyse bitti."

"Ben öyle demek..."

"Biliyorum. Sadece... Bugün bunun için hazır değilim."

"Ama..."

"Neden peşini bırakmıyorsun?" Emilio arka cebinden bir paçavrayı çekip ellerini sildi. "Sen geçmişe takılı kalmışsın. Haberin var mı Jude? Hiçbirimiz geçmişe geri dönmek istemiyoruz."

Acımasızlığı canımı yakmıştı ama üsteledim. "Nasıl olduğunu bili..."

"Aslında biliyorsun." Yine yüzüme bakıyordu ama bu sefer gamzeleri yoktu. Gözlerindeki sıcaklık kıpkırmızı bir öfkeye dönüşmüştü. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve asla bilmeyeceksin. Neden biliyor musun? Çünkü kaldıramazsın. Tanıdığım en korkak insansın."

Gözlerime yaşlar doldu. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip muhtemelen Papi'nin hazine çukurlarından birinde bulduğu soluk renkli kemiğiyle ahıra giren Pankek'e odaklandım.

“İçinde çok fazla şey var,” dedi Emilio. “Ama dışarı çıkmalarına izin vermiyorsun, çünkü... Bilmiyorum... Sanki sadece kendin olabilmek için izne ihtiyacın varmış gibi.” Toprak zemini adımlayıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Tüm aileni yarı yolda bırakmışlarken eski arkadaşlarının seni aniden aramasını bekliyorsun. Ablanın sana neyi, nasıl yapacağını söylemesini bekliyorsun ve burada Valentina konusundan bahsetmiyorum. Kişisel işlerinden bahsediyorum. Keşke... Tanrım!”

Kekeleyip parmaklarını kalbimin üzerinde gezdirdi ama sonra geri çekilip adımlamaya devam etti. “Sen sadece burada oturup fotoğraflar çekiyor, işlerin nasıl olması gerektiğiyle ilgili hayaller kuruyorsun. Yeterince çok dilerersen hepsi gerçek olacakmış gibi. Beraber motosiklete bindiğimiz o gün, şimdiye kadar en canlı, en gerçek halini gördüğüm gündü. Hastalığın genetik olmasıyla ilgili aldığın o kötü haberler, sana hayatın ne kadar kısa olduğunu fark ettirip uyandırmıştı, ama sonra bunun kaybolmasına izin verdin. Unuttun gitti. Çıkıp hayatını yaşamak yerine, birinin bir zaman makinesi keşfetmesini bekliyor gibisin.”

Kelimeleri kulaklarımda çınılıyordu. Söylediklerinin hepsi doğrudu. Doğru. Saklayamazdım.

“Tahmin et?” Sesi yine alçalmıştı ama kalbinden yayılan sıcaklık tenini aşıp dalgalar halinde bana ulaşıyordu. “Geçmiş geri gelmiyor. Bitti. Tekrarı yok. Ne yaptıysan yaptın. Hepimiz yaptık.”

Aramızdaki ışığın içinde tozlar süzülüyordu. Dışarıdaki rüzgâr durgunlaşmıştı. Pankek kemiğini kemirmeyi bırakmıştı. Sanki biri durdur tuşuna basmış gibiydi.

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Emilio. “Danny öldüğünden beri, ben de buradan ayrılmaya çalışıyorum. Çünkü o gitti, babam gitti ve sonra erkek kardeşlerim gitti. ‘Benim sıram ne zaman gelecek?’ diye düşündüm. Sanki yeterince

hızlı, yeterince uzağa gidersem her şey daha iyi olacaktı. Ama sana söylüyorum, bu yaz benim için bir şeyler değişti. Her şey değişti. Bunun nereden geldiğini bile anlamadım. Sen..." Tozlu havada gözlerini kısarak bana baktı, bakışı mideme sıcak kıvılcıklar gönderiyordu. "Neden bahsettiğimden haberin bile yok, değil mi?"

Kıvılcıklar içimde çarpışıp soldular. Dört Temmuz gecesi Çukur'daki gibi hissediyordum. Kafamı sallayıp gerçek karşısında gözlerimi kapadım. Büyüklüğü çok ağır, çok imkânsız gelmişti.

"Gözlerini aç Jude. Bana bak. Bir şey söyle."

Gözlerimi açtım. Ona baktım. Bir şey söyledim. "Korktum. Haklısın. Her şeyden korkuyorum."

Pankek esneyip kafasını ayağıma dayadı ve böylelikle o tuhaf barış duygusu üzerime akıverdi. Sanki en başından beri, sadece bu kelimeleri söylemeye, yüksek sesle kabullenmeye ihtiyacım vardı ve her şey düzelecekti. Gözlerimi kırparak gözyaşlarımı akıttım ve Emilio gülümsedi. Gerçek, bütün, içten bir gülümseme.

Beraberce bankta oturduk. Kollarını etrafıma dolayıp sırtımı sıvazladı ve uzunca bir süre öyle, sadece nefes alıp daha iyi olana kadar kaldık.

"Danny Vargas," dedi Emilio sonunda. Sesi yumuşak, alçak ve saygılıydı. "On dokuz yaşındaydı. Benim şimdi olduğum gibi. Vejetaryendi, biliyor musun? Puerto Rico-lular arasında hiç popüler değildi. Doğru düzgün hecele-yemezdi. Yedinci sınıftan beri aynı kokuyu kullanırdı. Karikatürleri severdi. Asla televizyon izlemezdi. Her zaman dışarıda vakit geçirir, bulduğu her fırsatta gider ağaçları koklar, hayvanları kovalardı."

Gülümseyip Emilio'nun odasındaki resmi anımsadım.

"Benim mezun olmamı bekliyordu," dedi Emilio. "Son-rasında motosiklet gezisine beraber çıkacaktık. Öldüğünde

herkes motosiklet kullanmayı bırakmamı istedi, annem dışında herkes. O bana, 'Danny bunu istemezdi,' dedi. Motosikleti satmama izin vermedi. Ne zaman önüne satılık tabelasını assam garaja kaldırırdı. Bunun için memnunum tabii ama bilirsin... Ailemizin bazı fertleri bu yüzden bizimle konuşmak istemiyor artık." Kollarını etrafıma daha sıkı sardı, nefesi saçımdaydı.

"Cenazesinde bir söz verdim. Beni duyup duymadığını bilmiyorum. Ama hâlâ o geziye çıkacağıma, hakkında konuştuğumuz onca şeyi göreceğime dair ona bir söz verdim. Okulu bitirip para biriktirir biriktirmez yola çıkacağımı söyledim. Biraz zamana ihtiyacım vardı, bilirsin işte, işlerimi düzenlemek için. Liseyi internetten bitirdim. Sonunda bu yaz yollara düşecektim. Yapmaya değer başka bir şey olduğunu, uğruna geri dönecek bir şey olduğunu düşünmüyordum."

Emilio titredi ve elini elime alıp dudaklarıma bastırdım. Ailesi hakkında, hayatı hakkında şimdiye kadar hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Onu durdurmak istememiştim.

"Onu severdin," dedi Emilio. "Deliydi. Her zaman bana derdi ama kendisi de çok deliydi. Sanırım ikimiz de öyleydik. Her zaman bir şeylere güler, hep başımızı belaya sokar ya da..."

"Bekle. Dur." Sıçrayıp Pankek'e baktım. Kemiğini bırakıp sessiz bir hırıltıyla burnunu yere koymuştu, tüyleri boynundan kuyruğuna kadar dikelmışti. Onu daha önce sadece bir kere böyle görmüştüm: Ormandaydık ve bir çakalla karşılaşmış, arkasından yaklaşıp onu yanlışlıkla korkutmuştuk.

"Pankek?" dedim.

Yine kükredi. Bu sefer sesi daha yüksek çıktı. Ona doğru bir adım attım ama ahırdan çıkıp bahçeye ve oradan da

köpek kapısından evin içine koştu. Bir kalp atışı sonrasında, girdiği gibi apar topar, havlayıp uluyarak dışarı çıktı. Tavşanmışım gibi bana doğru koştu.

Ahırın kapısına vardığım anda ölümcül, elektronik bir akbaba sesi havayı acı bir cızırtı sesiyle delip geçti.

“Papi!” Pankek ayağımın dibinde, Emilio arkamda eve fırladım.

“Jude, bekle! İtfaiyeyi ar...”

Mutfak kapısından dumanlar sızıyordu ve kapının koluna dokunmadan açıp üstteki menteşeyi hallettim. Mutfak kül ve dumanla gri olmuştu. Emilio öksürüp bana çarparak salona geçti. Merdivenleri çıkıp üst kattaki yatak odalarına gittiğini, Papi’ye seslendiğini duydum.

Saniyeler sonra bir şeyler patlayıp cızırdayınca o korkunç sesleri fırına kadar izledim. Sıcaklık omuzlarıma ve yüzüme kadar yayılmıştı. Bir anlığına dizlerimin üstüne çöküp dolabın altında yangın söndürücüyü körlemesine aradım.

Tehlikeyi atlatmıştık ve Papi’yle ben salonda güven içinde otururken Emilio telefonda itfaiyeyle konuşuyordu ama bacaklarım adrenalinden dolayı hâlâ titriyordu. Ona sarılırken Papi saçlarımdan boğuluyordu. Yüzümü gömleğine gömmüştüm.

“Duman dedektörünü duymadın mı?” diye söylendim göğsünden doğru. Emilio kapatmış olmasına rağmen korkunç bip sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

“Düşündüm ki... Bilmiyorum. Televizyon sandım.” Papi kendini kucaklamamdan kurtarıp bana puslu, kafası karışmış gözlerle baktı. “Belki de sen izliyorsun sandım. Kulağıma müziğimi geçirdim.” Boynundaki kulaklığı gösteriyordu, o seksenlerdeki koca, tornavida uçlu olanlar-

dandı. O kulaklığı bağlayabileceğimiz türde bir cihazımız bile yoktu.

“Biz dışarıdaydık,” dedim. “Uyuduğunu sanmıştım.”

Gözlerini kısıp kulaklığın ucuna baktı, bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi kafasını kaşıdı. “Bir şey pişirecektim sanırım. Ama bilmiyorum... Sanırım acıkmıştım? Üzgünüm *querida*. Hatırlayamıyorum.”

Sanki önemli bir şey değilmiş, birbirine uymayan çoraplar giymesi, çimenleri kazması, artık araba kullanıp işe gitmemesi gerektiğini unutması gibi komik bir hikâyeymişcesine omuz silkti.

“Yoldalar.” Emilio cep telefonunu cebime soktu. “Ben dışarıda bekleyip onlara işaret vereceğim.”

Papi başka bir şey hatırlamıyordu. Onu üzme istemedim, bu yüzden sessizce koltukta oturduk. Altı dakika sonra iki itfaiye aracı garaj yolumuzda durdu. Sirenler çalışıyor, sarı üniformalı adamlar mutfağımıza doluşuyordu.

“Nasıl başladığını biliyor musunuz?” diye sordu İtfaiyeci Jeff. Adının Bob, Larry ya da Ferdinand değil de İtfaiyeci Jeff olduğunu biliyordum, çünkü gönüllü eğitimini tamamlayıp lisansını aldığı onur yemeğinde ben de vardım.

Jeff, Zoe’nin erkek kardeşiydi.

İhtimal dışı olsa da, bugün görev başında olmamasını ummuştum ama elbette öyleydi ve şimdi, lise pikniğinden sonra, gözleri aynı Zoe’nin baktığı gibi hüznün ve acımayla bakıyordu.

“Ben dışarıdaydım,” dedim. “Sanırım babam fırını açıp sonra da unuttu. Bir şey dikkatini dağıtmış olmalı. Papi, başka bir şey hatırlıyor musun?”

İki itfaiyeci bizi geçip üst katları kontrol etmeye koyuldu. Botlarının çıkardığı her seste, duvarlara her vuruşlarında Papi irkiliyordu.

"Bay Hernandez?" Jeff'in sesi yumuşak ama komuta eder tondaydı ve Papi hâlâ kafasını kaldırıp ona bakmamıştı.

"Önemli değil. Onlara ne hatırlıyorsan onu söyle," dedim. "Her şeyin güvenli olduğundan emin olmak zorundalar."

Dikkatini kulaklığa çevirip kordonuyla oynadı, ucunu inceledi. Emilio, Pankek'i dışarı çıkarıp kafayı yemesini engellerken, Jeff kızıl saçlarıyla Zoe'yi anımsatarak tepemizde dikiliyordu. Papi konuşmuyordu ve her şey kamp ateşi gibi kokmaktaydı. Derinlerde, içimdeki korkunç bir yerde karanlık kanıma karışmış, beni gözyaşı ve nefretle dolup taşırıyordu.

Hastalık yüzünden.

Yaz yüzünden.

Gelecek yüzünden.

Onun yüzünden.

Ve bir anlığına, bir kalp atışının binde biri bir süre için de olsa babama bakıp o korkunç *ya olsaydı* ihtimalini düşündüm.

Ya gözümü yumuverseydim?

Ya duman alarmini görmezden gelseydim?

Ya onun gitmesine izin verseydim?

Akın eden korkunç bir suçluluk duygusu ve kederin kör edici etkisiyle, "Senin neyin var böyle?" diye bağırdım. Jeff'in hâlâ izliyor olması, evimizde onca yabancıнын bulunması, halılarımızın üzerinde dolanıp hayatlarımızdan kesitleri görüyor olmaları umurumda bile değildi. "Fırını kullanamazsın! Bunu yapamazsın, anladın mı?" Alnını parmağımla dürttüm. "Burada bir sorun var. Anlamıyor musun?"

Papi yanmış mutfığımızdan sallanan tel kapiya, sonra isle kaplı ellerime baktı. Zararın büyüklüğünü, neredeyse

tüm evi yakacağını, kendini öldüreceğini, sonsuza kadar yok olacağını yeni kavramış gibi gömleğiyle ağzını kapattı.

“Üzgünüm *querida*... Ben...” Kafasını ellerine gömdüğünde kalbim içime göçtü, ciğerlerimdeki tüm hava dışarı kaçtı.

Bahçe, aptal hazine, Arch Stanton yüzünden sinirlerim tepeme çıkmıştı. Onu ayak altından çekilsin diye eve tıktırmıştım.

Ve sonra da ölmesini dilemiştim.

Sadece bir anlığına, olgunlaşıp bir düşünceye bile dönüşmemiş bir kıvılcımdı ama gözlerimin ardındaki karanlık ve is, anlık varoluşunun kanıtıydı. Şimdi boğazım utançtan yanıyor, tüm bedenim üzüntü ve korkuyla titriyordu.

Papı’nın eline uzandım. O korkunç düşünceyi dillendirmemiş olmama rağmen, bunu kastetmediğimi, onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı ve onun da beni sevdiğini, beni her zaman hatırlayacağını bilmeye.

“Papı?” diye fısıldadım.

İtfaiyeciler gürültüyle etrafta dolanmaya, oraya buraya vurup aşağıdan yukarıya bağırmaya devam ediyorlardı. Ellerimi dizinin üzerinde birleştirdim ve Papı gözlerini kapattı. Yorgundu ve yüzü utançtan kızarmıştı.

Animas Nehri'nin kenarındaki banklara oturup çaresizce Emilio'nun beni yapmam için gönderdiği şeyi yapmaya çalışıyordum: kendimi toparlamak.

Ne aptalca bir deyiş. *Kendini toparlamak*. Sanki bir palet boya ve bir fırça kapıp bütün hatalarımı kapatabilecekmişim gibi.

Kıza bak, çok gerçek görünüyor!

Emilio evde Papi'yle birlikteyken burada ayak parmaklarımı suya sokmak bana yanlış geliyordu. Onlar kalıntıların acı kokusunu solurken, tatlı yaz havasını içime çekmek yanlış geliyordu.

Ama Emilio bugün başka bir sorunu daha kaldıramayacağı mı, en azından denememi söylemişti ve işte buradaydım. Toparıyordum.

Nehir parmaklarımın etrafında köpürüyordu. Kendimi serinliğin içinde kaybolmaya bıraktım. Aşağıya kayıp nehirde süzöldükten sonra tekrar banklara başka biri olarak çıkar mıyım diye düşündüm.

Tüm fantezilerim Emilio'nun kıyıdan elini uzatmasıyla sonra erdi.

Papi hakkında düşünmeden edemiyordum. Cevaplar bendeymiş, yangına neyin sebep olduğunu biliyormuşum, sadece yanışını izlemek için kibriti kendim çakmışım gibi boş ve kafası karışmış halde bana bakmıştı. Ve Emilio onu bulmak için merdivenleri tırmanmıştı. İtfaiyeyi aramıştı. Şimdi bile olay yerinde kalıp annem eve gelene ve itfaiyeciler işlerini tamamlayana kadar Papi'nin iyi olduğundan emin oluyordu.

Emilio'nun olayı buydu. Alzheimer hastalığından öncesi ve sonrası diye bir ayrımı yoktu. Daha başından Papi'nin en kötü hallerini görmüştü ama bakışları hiçbir zaman yargılayıcı olmamıştı. Muhabbetleri hiçbir zaman temkinli, sempati dolu ya da söylenmemiş şeyler yüzünden tuhaf ve rahatsız edici olmamıştı. Her şeyi olduğu gibi kabullenmişti, her gün. Papi nasıl sürprizler hazırlarsa hazırlasın. Mari onu nasıl tehdit ederse etsin. Ben işleri kaç kere batırıp özür dileyip yeniden batırırsam batırayım.

Emilio gelene kadar, gerçek bir arkadaş, çekinmeden tamamen güvенеbileceğin birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu unutmıştım. Hayatıma sadece motosikleti tamir etmek için girmişti ve ben de Valentina'yı sadece iblisi uzakta tutabileceği için ortaya çıkarmıştım.

İlk teşhisi koyduklarında doktorun söylediği bir şey aklıma gelmişti.

Alzheimer korkunç bir hastalıktır ama hayatınıza kimi ya da neyi getireceğini bilemezsiniz.

Kalbimin acıtan atışıyla, bu iki şeyi birbirine bağlayıp bağlamadığımı merak etmişim: Emilio Vargas ve bu hastalık, korkunç kâbus. Benim kalbime yaşam sevincini getiren çocukla babaminkini çalan suratsız iblis.

El Demonio.

Kara kaplı defterime yazdığım isim buydu. Yakında kırıklarını toplayacağım kalbim için ayrılmış sarı yapraklar beni bekliyordu.

Emilio sulanmış gözlerle beni öndeki verandadan izliyordu. "En azından annen gelene kadar kalmama izin ver."

"Biz iyiyiz," dedim. "Zaten yeterince... Çok şey yaptın."

Mutfak kapısından sızan duman bulutunu ve babamın sorumluluğunu alışını aklıma getirmeden ona bakamıyordum. Papi'ye söylediğim şeyler... Kafamın içinden geçen şeyler... Ablalarımın bana ne yapacağımı söylemelerinden ve eski arkadaşlarımın aramasını beklemekten daha kötüydü.

Emilio içimdeki kötülüğü görmüştü ve kendimi ne kadar toparlasam ya da ne kadar temiz hava alsam da bunu geçiremezdi.

"Gitmiyorum," dedi.

"Şey için teşekkürler..." Fısıltımı bile tamamlayamamış ve gözlerine bakamamıştım. Yapamadım. İtirazlarına rağmen ön kapıyı kapatıp umutla ve tamamen yapmacık bir gülümsemeyle Papi'ye döndüm.

"Hâlâ aç mısın? Gidip birer *taco* ya da... Dondurma alabiliriz belki? Annem daha bir saat evde olmayacak." Koltuğa Papi'nin yanına oturup elimi yine dizinin üzerine koyarak sessizce evet demesini diledim. Körelen yemek pişirme yetenekleri hakkında bir şaka yapmasını ve anahtarlarımı kapıp Old Town'a doğru yol almamızı, dondurmalarımızı tepeleme yığıp tatlıyla karnımızı doyurmamızı diledim.

Ne kadar ucuz atlattığımıza kahkahalarla gülecektik. *Fiyu!*

Çünkü bunun hakkında gülebilirse, umut ışığını görebilirse iyi olacağını, bunun geçeceğini, bugüne geri dönüp baktığımızda ikimize ait bir sır olarak, ortak dikkatsizliğimiz, ramak kalmamız olarak hatırlayacağımızı bilirdim.

Lütfen Papi, diye düşündüm. *Lütfen çıkıp dondurma alalım.*

"Bu dağınıklıkla sonra ilgileniriz." Koltuktan kalkıp beni izlemesini bekledim. "Hazır mısın?"

"Hayır *queridita*. Aç değilim."

"Scrabble'a ne dersin? Beni uzun süredir yenmene izin vermemiştim." Sehpanın altındaki oyun kutusunu aldım ama Papi kımıldamadı.

Koltuktan kalkmadı, bakışlarını bile yerden kaldırmadı.

"Kovboy kanalı?" Kumandaya uzandım ama kafasını salladı.

"Tamam. En azından dışarı çıkalım. Valentina'ya bir göz atabiliriz," dedim neşeyle. "Emilio neredeyse hazır olduğunu söyledi."

Papi yan yan bakıyor, sanki evin kokusunu yeni almış gibi burnunu kırıstırıyordu. "Kim hazır?"

"Valentina."

"Ablan New York'ta yaşıyor *querida*."

"Araceli değil," dedim bu sefer daha yüksek sesle. "Motosiklet. Valentina."

Beni eliyle geçiştirip koltuğa geri çöktü. "Valentina'nın motosikleti yok. O çok genç."

Mutfağımız da arka bahçemizi aratmayacak kadar savas yerine dönmüştü: Siyah çukurlar oluşmuş, ocağın etrafındaki duvarların içi dışına çıkmış, tezgâhın üzerinde bir yığın tabak çanak kırılmıştı. Evi biraz kurcalayıp kalan pencereleri açtım. Pervaneleri son hızla çalıştırdım. Banyo lavabosunda yüzüme soğuk su vurdum. Yatağa kıvrılıp tüm bunların bir rüya olduğu haberini alarak uyanmak istiyordum. Uzun, korkunç bir rüya.

Ama olmadığını biliyordum ve Papi'yi yine yalnız bırakamazdım.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum yanına geri döndüğümde. "Limonata? Çay?"

Kafasını salladı ama gözleri karşıdaki duvara, televizyonun üst kısmına sabitlenmişti. Oldum olası orada asılı duran, şartlar gereği artık etiketlerle desteklenmiş fotoğrafları inceliyordu.

Kız evlat Lourdes, ehliyet sınavı.

Kız evlat Mariposa, lise mezuniyeti.

Kız evlat Araceli, üniversite mezuniyeti.

Kız evlat Jude, gülümserken.

Gülümserken. Öyleydi de. Yaz mevsimiydi. Belki on yaşındaydım. Daha yeni bir balık yakalamıştım, bir renkli alabalıktı ve gururla kameraya doğru tutuyordum.

Şu anda evimizin içini dolduran etkin bir ses yoktu. Sadece pervanelerin yumuşak pır pırları, koridordaki masanın üzerinde duran dergilerin rüzgârla hareket eden yapraklarının sesi ve durmadan tikleyen antika saatimizin sesi vardı. Pankek bile boyun eğmiş, sessizce Papi'nin ayak ucuna kıvrılmıştı.

Papi'nin yanına oturup serçe parmağımı onunkine geçirdim. Bununla ilgili bir şaka yapmasını öyle çok istiyordum ki. Ya da çıldırıp annem gelmeden önce buraları toplamam için bağırmasını. Tekrar o hazineden bahsetmesine bile razıydım.

Ama koltukta oturup duvara bakmış, ağzından ağır ağır nefes almaya ve bir gün, yakın zamanda, unutacağı kızlarının fotoğraflarını çaresizce ezberlemeye çalışıyordu.

Annem evde yabancı bulunmasından hoşlanmasa da, dört gündür evimiz, ömrümde hiç olmadığı kadar yabancı insanı buyur etmişti. Yabancı insanlar. Yabancı sesler. Yabancı bot izleri. Mavi kahve fincanlarımızdaki yabancı ağızlar, soğuk börek ve ay çöreklerimizi tutan yabancı eller, hamur işlerini Lourdes'in yolladığı karamel sosuna bandıran yabancı parmaklar. Susana da bizim için bir ziyafet hazırlayarak Emilio'yla bize yollamıştı. Şimdi Hernandez ve Vargas ailesinin ürünü yemekler yemek masamızın üzerinde, folyoya sarılı halde birbiriyle kaynaşmış vaziyetteydiler.

Bir parti yaptığımızı, bir şeyi kutladığımızı sanabilirdiniz ama öyle bir şey değildi. Neredeyse bir ev gibi bile hissettirmiyordu artık. Mutfak duvarlarımıza vuran her çekiç darbesi ve matkabın sesi kalbimi biraz daha kırıyordu.

Emilio ve Samuel, tadilat işleri yapan birini tanıyorlardı. Bu sabah üçü birden mutfağımızı toparlamak için gelmişlerdi. Diğer adam kabloları döşeyip ocağı bağlarken Emilio ve Sam de duvarlar üzerinde çalışıyorlardı. Annem her şeyin parasını ödemeye razıydı: işgücü, malzemeler... Tüm bunlarla kendisi ilgilenmek istemiyordu.

Geçen dün Papi'ye söylediklerimden sonra ben de istemiyordum. Emilio bu konu hakkında sanki cenazedeymişiz ve ben de camdan yapılmışım gibi yumuşak, nazik bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı. Sabırlıydı, harikaydı, ama ne zaman gözlerinin içine baksam kendi ayıbımı görüyordum ve ağzım çamurla kaplanmış gibi konuşamıyordum.

Celi'nin kupalarına (bu üçünün üzerinde kuşlar vardı) yeni hazırladığım Karanlık Ay kahvesinden doldurmuştum. Kupalar birbirleriyle uyumlu bir setti. Kendime Susana'nın ev yapımı yemeklerinden bir tabak hazırlamıştım: kızarmış muz, tavuklu bir çeşit yemek, fasulyeli pilav, pasta. Aç değildim ama ocağımız mahvolduğundan beri sıcak bir yemek yiyememiştim ve her şey çok güzel kokuyordu, o yüzden olabildiğince çok şeyi üst üste yığmış, dolup taşmış bir tabak ve aç bir köpekle hâlâ bozuk olan mutfak kapımızdan dışarı süzölmüştüm.

Lütfen bir şeyler düşür. Ah! Lütfen, lütfen, lütfen, pastayı çok severim! Ben her şeyi çok severim! Bu, tavşanlardan bile daha güzel! Bir dakika, tavşanlar mı? TAVŞANLAR! Ve Pankek koşup giderek beni ahırda, ağzımdaki toprak tadı ve koca yaz üzerinde çalıştığımız motosiklet manzarasıyla yalnız bıraktı.

Valentina sanki fabrika montaj hattından daha yeni inmiş gibi parıldıyordu. Dün Emilio beyaz deriden yapılmış saçakları sarkan iki sele çantasını monte etmişti. Meğer Papi dondurma almak için kaybolduğu gün onları korka korka Duke'ten sipariş etmişti. Takılan son aksesuarlardı ve Emilio montelerini bitirene kadar hava kararmış, Papi uyuyakalmıştı. Ben de ahırın karanlığında dikilip onun benzin deposunun üzerindeki kırmızı Harley Davidson logosunu yumuşak bir bezle parlatmasını izlemiştim.

Sonrasında aletlerini topladı. Valentina tam anlamıyla onarılmıştı.

Babamın aksine.

Onu yarı yolda bırakmış, önceki günkü yangından sonra gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemiştim. Ve şimdi ahırda oturup çok değerli varlığına, Valentina'sına bakıyor, değişen her şeyi, sonunu getiren her şeyi düşünüyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Birkaç dakika sonra Pankek'le birlikte Emilio çıkageldi, ikisi de talaşla kaplanmışlardı ama tozların arasından gözleri parlıyordu.

Yalnız kalmak istediğimi sanıyordum ama onu burada, bir bakıma bizim mekânımız olan ahırda görünce kalp atışım yükseldi.

"Sonlar, hayat, zaman makineleri." Gülümsedim. Her zamanki gibi, ses tonunda ne bir yargılama ne bir hor görme vardı. Ondan kaçmış olmamın bir anlamı yoktu ve şimdi beni bulduğu için memnundum. "Bilirsin, eğlenceli şeyler işte."

"Samuel'i, elektrikçiye prizin nasıl monte edildiğini anlatırken izlemek kadar komik olamaz. İyi zamanlardan bahsetmişken." Emilio bankta yanıma oturdu. "*El jefe* bugün kendi halinde mi?"

"Dün Denver'a gittiler. Mari, New York'tan döndü. Lourdes ve Celi de bu sabah Denver Uluslararası Havalimanı'na indiler." Tabağımdaki tavuğu dürttüm. Yangından sonra ablalarım şehirler arası planlamaları ve ağırdan almayı bırakıp, bulabildikleri ilk uçakta yerlerini ayırtmışlardı. "Annem Papi'nin bir gün uzak kalmasının iyi geleceğini düşündü. Şu an yoldalar, buraya geliyorlar."

Papi mutfak işleri için burada olmak istememişti. Çok utanmıştı annemin söylediğine göre. Hâlâ yangının nasıl başladığını hatırlayamıyordu ama kendi hatası olduğunu

biliyordu. Yangın sonrasını hatırladığından emindim tabii: itfaiyecileri, kokuyu, ben aklımı kaçırınca Emilio'nun onunla kalışını.

O zamandan beri gözlerime bakmamıştı.

Ağzıma biraz yemek sokmaya çalıştım ama yararsızdı. Tabağı yere koyup Pankek'in ziyafet çekmesine izin verdim.

"Valentina... O mükemmel, değil mi? Yeni gibi. Ve bunun aptalca ve tamamen mantıksız geleceğini biliyorum ama içimde bir parça... Bilmiyorum." Uzun zaman sonra Emilio'nun karamel rengi gözlerine bakabilmişim. "Papi bu motosiklet hakkında *çok* fazla şey hatırlıyor. Onu tamir edersek, bir şekilde Papi'nin de iyi olacağını düşünmüştüm."

Onlara, ablalarıma, doktorlara, anneme, araştırmalara ve internet sitelerine hiç inanmak istememişim, ama haklıydılar. Motosiklet Papi'yi iyileştiremezdi. Boş bir umut, kalbimin derinliklerinden başka bir yerde var olma şansı olmayan bir rüyaydı sadece. Eğer motosikletler ya da kişinin geçmişinden herhangi bir nesne onu iyileştirebiliyor olsaydı, zaten böyle bir hastalık olmazdı. İnsanlar ailevi hazinelerini meydana çıkarır, eskileri cilalar ve akli bir karış havada olan sevdiklerini geri getirirlerdi.

"Bu aptalca değil Jude. Onu seviyorsun." Emilio daha da yaklaştı. Elini saçımda gezdirdi. "Bu yaz onun için çok şey yaptın. Sen bir doktor değilsin, tamam mı? Ablalarını bilmem. Ama size dışarıdan bakan herkes onu mutlu ettiğini görebilir. Her gün onu gülümsetebiliyorsun."

Başımı omzuna yaslayıp Pankek Susana'nın yemeklerini mideye indirirken Valentina'ya hayranlıkla baktım. Uzaktan ve boğuk şekilde, matkap ve çekicinin ardı arkası kesilmeyen çalışmasını duyuyordum.

“Oradaki işimiz neredeyse bitti.” Emilio saçımı kulağımın arkasına koydu. “Sadece yeni kapı eşiklerini takmam gerekiyor. Sonrasında boşum. Motosikletle gezmek ister misin? Dondurma falan yiyebiliriz?”

“Ablalarımı beklesem iyi olur. Belki birkaç gün sonra, her şey sakinleştiğinde olabilir?”

“Jude...” Emilio şortundaki talaşların bir kısmını sildi. “Yarın ayrılıyorum.”

Kelimeleri ne kadar yumuşak söylemiş olsa da mide-me taş gibi oturdular. Bunun geldiğini biliyordum, ufukta görmüştüm. Yollara düşecek, vahşi, el değmemiş güzellikteki yerleri bulacak, bu yaz mevsimini ardında bırakacak, dağlarda motosikletle gezişimizi, dudaklarımızın gökyüzünün altında buluşmasını unutacaktı. Planladığı gibi denize varana kadar sürecek ve o, okyanus sesini duyana kadar ben tarih olacaktım.

Bu da başka kaçınılmaz bir vedaydı ve hazırlıklı olduğumu sanmıştım. Ama şimdi içimde devasa büyüklükte bir boşluk, onu şimdiden özleyen kara bir delik oluşmuş, kalbime doğru yol alıyordu.

“Teklifim hâlâ geçerli *princesa*,” diye fısıldadı. Sanki hatırlamaya çalışıyormuş, cevabımı çoktan biliyormuş gibi yüzüme bakıyordu. “Söylediklerimde ciddiydim. Benimle gelmeni istiyorum.”

Davetini düşüneneğime, ciddi anlamda göz önünde bulunduracağıma dair Emilio’ya söz vermiştim. Ama cennetten gelen hediyeyi hayal ettiğimi anlıyordum. O zamanlar Papi’nin hâlâ son kez motosiklet kullanabileceğine inanıyordum. Ablalarımın ziyaretlerini sürekli erteleyeceklerini ve buna bağlı olarak hangimizin Papi’nin genetik mirasına sahip olduğunu söyleyecek testin de erteleneceğini düşünmüştüm. Atlatacak kadar zamanım olduğunu, iblis bakmıyorken gecenin bir yarısı sıyrılabileceğimi düşünmüştüm.

Ama şimdi gerçeği biliyordum. Hiçbirimizin zamanı kalmamıştı. Zaman bizi ele geçirmişti.

"Bu yaz Papi'ye iyi baktın," dedim. "Bana da. Bunu asla unutmayacağım." Son kısım bir fısıltı, bir esintiydi. "Seninle gerçekten gelmek istiyorum. O yerleri görmek, rap-tiyelerle haritana işaretlediğin her yere gitmek istiyorum."

Emilio'nun tek kaşı havaya kalktı. Sonunda başarmıştı. Harika! Resmen kalbime inecekti. "Odama girmişsin demek, ha?"

Üzüntüme rağmen gülümsedim. "Olabilir."

"Takipçim olduğunu biliyordum."

"Hayır. Sadece... Tamam. Biraz sayılırım. Annen de benimle birlikteydi ama. Yani bir kısmında."

"Sanki *bu*, durumu daha iyi yapıyor." Emilio kahkaha attı ama kısa sürede gamzeleri solmuştu. Ellerime uzanıp parmaklarını benimkilerin etrafına doladı. "Hayır diyeceksin, değil mi?"

"Seninle gelemem."

Gözleri sulandı, gamzeleri tamamen yok oldu. "Zoe ve arkadaşlarıyla birlikte çöllere gideceksin o zaman?"

Tepemizdeki kalasların üzerinden bir sincap koşturdu. Kafamı sese doğru çevirdim. Hızlıydı, eski ahşabın üzerinden krem rengi bir leke gibi geçip gitmişti.

"Christina," dedim. "Yangından sonra Zoe beni aradı. İtfaiyeci Jeff vardı ya? Onun erkek kardeşi. Ona ne olduğunu anlatmış. Onlarla gitmem, biraz kafamı dağıtmam gerektiğini söyledi."

Yangın öncesinde, *Alice Harikalar Diyarında*'nın ön gösteriminden beri Zoe'yle konuşmamıştık. Sonunda aradığında benim için endişelendiğini, tüm yaz boyunca ayrı kalmamızdan nefret ettiğini, kaybettiğimiz zamanı yollar-da telafi etmek, üniversiteye gitmeden önce aramızdaki tuhaf şeyleri arkamızda bırakmak istediğini söylemişti.

“Çöller oldukça güzel.” Emilio sesindeki acıyı gizlemeye çalışmıştı ama ben yine de kelimelerinden anlamıştım. İş botunun arkasıyla toprak zemini tekmeledi. “Bir kere gitmiştim. Hoşuna gidecek. Güzel fotoğraflar çekersin.”

Yüzünü, dudaklarının kıvrımını, çenesindeki küçük yara izini inceledim. “Ona hayır dedim. Gitmiyorum. Bu yaz yaşananlardan sonra doğru gelmedi.”

Gözleri kocaman açıldı ve elimi tuttu. “O zaman benimle gel. Beraber...”

“Ablalarım bu gece burada olacak. Tüm bu aile işleriyle ilgilenmem gerek. Papi hakkında ne karar verecekler bilmiyim.”

“Bu hafta ayrılmak zorunda değilim,” dedi Emilio. “Ablalarının yerleşmesini bekler, bu ayın sonuna doğru işlerin nasıl olduğuna bakarız?”

Gülüştü umut doluydu ama kırılgan ve kısa süreliydi. Önümüzdeki engelleri aşmaya yetecek kadar güçlü değildi. Daha sonrası demek daha fazla tartışma, kavga, Papi’nin bakımı, dört Hernandez kızının kaderi ve annemle ilgili verilecek acı dolu kararlar demekti. Daha sonrasındaysa üniversite gerçeğiyle yüz yüze gelecek olmam, tüm hayatımı paketleyip taşınmam, büyümem, hayat kitabının yeni bir bölümüne geçmem demekti.

Her şekilde, Emilio ve ben veda etmek zorundaydık.

Parmaklarımı onunkilere doladım. “Beni sonsuza kadar bekleyemezsin. Gitmek zorundasın. Danny için, söz verdiğin gibi.”

Emilio beni derin, ihtiraslı, ateş ve ihtimal dolu gözlerle izledi. Beni yeniden davet etmesini, onunla gitmem için beni ikna edip benimle tanışana kadar hayatındaki hiçbir şeyin bir değeri olmadığını söylemesini istedim. Beni omuzlarımdan tutup duvara yaslamasını, dudaklarıma gömülüp tüm itiraz ve şüphelerimi yutmasını istedim.

Beni öpüp inandırmasını, motosikletine atıp denize kadar sürmekten başka bir şey istemediğini söylemesini istedim.

Bana bir kere daha sorsaydı belki o zaman evet derdim.

Belki hemen yola çıkardım. Motosikletinin arkasına atlar ve asla arkama bakmazdım.

Ama yeniden sormadı ve kollarımı ona sarıp dudaklarımı alnına bastırdım. Sonsuzluk gibi geçen bir süre boyunca öyle kaldım. Sonunda kendimi çektiğimde gözlerinin içine bakıp gülümsedim.

Elimi sıkıp adımını fısıldadı.

Kalbim pır pır etti.

Kalbim çırpındı.

Hissetmek için.

İnkâr etmek için.

Yaşam.

Ölüm.

İhtimaller.

Sonlar.

Kutsal Üçlü sonunda gelmişti. Kutsama ve lanetleme, abla-
larımın her zaman yaşadığım şeydi.

Ahırda saklanıp valizlerini taşımalarını ve şundan bun-
dan konuşmalarını bitirmelerini bekledim. Kalbim hâlâ öğ-
leden sonra yaşananların etkisindeydi: Emilio'nun mutfak
kapısını son kez kontrol edişi, eşyalarını toparlayıp moto-
sikletini çalıştırışı. Deri ceketinin kokusunu, dudaklarının
dudaklarıma dokunuşunu, motosikletin göğsümü yaran
derin gümbürtüsünü anımsadım. Her birini ayrı ayrı ez-
berlemiş, emin olmak için kafamda yüzlerce kez oynatmış-
tım, çünkü yarın yollarda geçecek yeni bir hayata doğru
yola koyulmuş olacaktı.

Ona beklemesi için bir sebep vermemiştim. Onu bırak-
mak zorundaydım.

Şimdiyse eve doğru yürürken her adımım ağır bir acıy-
la zonkluyordu.

Lourdes, Celi ve Mari anne babamla yemek odasında-
ydılar. Konuşmaları muhabbet kuşlarınıninki gibi pencereden
dışarı yayılıyordu. *Her Şey Güzel Olacak* oyununu oynu-
yorlardı. Bu bölümde annemin yeni fırınımla yapılmış

taze börekleri elden ele dolaşıyordu ve Lourdes'in Mendoza'daki şarapevinden getirdiği şarabı içiyorlardı.

Evin duvarına yaslanıp kahkahalarının kalbime dolmasına izin verdim. Bizi böyle hatırlamak istiyordum: mutlu, tasasız, beraber, kırılmamış. İçimi doldurup hatıralarıma kazınmasına izin verdim. Şanslıysam iblis saldırdığında bu hatıraya dokunmazdı.

İçeri sızdım. Mutfğa kadar ayak ucumda yürüdüm. Havada hâlâ duman, taze talaş, mahvolup tamir edilen şeylerin kokusu vardı. Kimseye fark ettirmeden yemek odasının kapı eşiğinde durdum. Hepsi kanlı canlıyken Skype'ta gördüğüm hallerinden daha farklıydılar. Lourdes'in yüzü bronzlaşmıştı ve dipdiriydi, siyah saçları parlıyordu. Celi her yıl biraz daha ona benziyordu ve artık ikisinin de benimki gibi uzun ve gür saçları vardı. Mari annemle babamın arasına oturmuştu. İkisi de mutlu görünüyor, ikisinin de gözleri parlıyordu ve aldatici bir şekilde hafiflemiş bir havaları vardı.

"Evinize hoş geldiniz," dedim.

"Juju! Nerelerdeydin?" İkisi de hep bir ağızdan ciyaklayıp beni grup kucaklaşmasının içine çektiler. Bu mucizeyi hayretle karşılamıştım.

Beş yıldan sonra ilk defa, dört Hernandez kız kardeş yine Blackfeather çatısının altında bir araya gelmişti. Dördümüz de evdeydik.

Aziz dostlarım, bugün buraya veda etmek için toplandık.

Annem Papi'yi yatağına yatırdıktan sonra mutfak masasında ellerini Celi'nin kuş süslemeli kupalarından birine sararak karşıma oturdu. Genelde akşamları içtiği çayın yerini şimdi kahve almıştı.

"Papi iyi değil," dedi annem. "Juju, bu yaz onunla hari-

kalar yarattın *mi amor*. Ama o... Yakında profesyonel bakıma ihtiyaç duyacak."

Yanımdaki sandalyede oturan Mari masanın altından uzanıp elimi tuttu.

"Evde bakım oldukça pahalı," dedi Lourdes. Bana bunu söylerlerken, bu konuşmayı daha önce bensiz yapmışlar gibi hissetmiştim. "Başka bir seçeneğimiz yok."

Bu konuşmanın gerçekleşeceğini biliyordum ama şimdi durumun içindeyken her şeyin gerçeküstü ve çarpık olduğunu düşünmüştüm. Masanın altındaki bacaklarım titremeye başladı. "Yani daha kötüye gitmesine izin mi verelim? Onu görmezden mi gelelim?"

"Hayır Juju," dedi Celi. "Anne?"

Annem servis altlığının altından bir mektup çıkardı. "Onu görmezden gelmiyoruz *querida*. Asla."

Kâğıdı elinden alıp başlığı görür görmez ne olduğunu anlamıştım.

Dönüşümler.

Bir karşılama mektubuydu.

Çoktan tüm ayarlamaları yapmışlardı.

"Güzel bir yer Juju," dedi annem. "Birinci sınıf. Ve harika bir finansal danışmanları var. Çalıştığım hastanenin çok yakınında. Her gün öğle arasında ve işten sonra gidebilirim. Sen de ne zaman istersen görmeye gidebilirsin."

Mari'nin elini sıkıp masanın altına sıkıştırdım ve kavga çıkarmasını bekledim. Zıplayıp sandalyesini devirmesini, annem ve Lourdes'i, babamı evde tutmak için başka bir yol olduğu konusunda ikna etmesini istemiştım. Ama sadece kocaman ve merhametli bir şekilde kaşlarını çatınca anladım.

"Biliyordun," diye fısıldadım. "Bunca zamandır..." Geri kalan parçalar yerlerine oturuyor, bulanıklığın içindeki resim ortaya çıkıyordu. Mari'nin elinden kurtuldum. "Hepiniz biliyordunuz."

“Sen üniversiteye gideceksin,” dedi annem. “Papi’nin burada yalnız başına kalması güvenli olmaz. Evde bakım oldukça masraflı.”

“Peki ya emeklilik paran?” diye sordum.

“Beyannameyi gözden geçirdim.” Lourdes bir yığın evrakı masanın üzerine çıkarmış, parmağıyla gösteriyordu. “Papi çok genç olduğu için emeklilik parasını ceza almadan kullanamazlar. Diğer yatırımları nakde çevirseler bile yeterli olmayacak. Uzun vadede yetmeyecek. Sonra annem ne yapacak?”

“Benim üniversite paramı kullanın,” dedim. “Daha fazla öğrenci kredisi alabilirim.”

Celi iç çekti. “Hayır Juju. Her neyse, zaten yeterli olmaz.”

“Binlerce dolar var orad...”

“Celi haklı,” dedi Lourdes. “Çabuk tüketiriz. *Dönüşümler* en iyi seçeneğimiz.”

“Ama Papi...”

“Papi de en iyisinin bu olduğunu biliyor. İsteddiği bu.” Annem sert olmaya çalışmıştı ama sesi başka bir karar daha almak zorunda kalırsa kopacakmış gibi güçsüz çıkmıştı. “Şu an yapabileceğimiz en iyi şey yaşamak. Hayatını yaşa Juju. Üniversite hayatını planla. Arkadaşlarını gör. Bu senin hayatın *querida*. Tadını çıkarman Papi için de önemli.”

“Benim hayatım *bu*,” dedim. “Sizsiniz. Ve Papi.”

“Juju, üzülme,” dedi Celi, kendisi de üzülerken. Peçetyle burnunu silip duruyordu. “Hâlâ onunla vakit geçirebiliriz. Muhtemelen hemen gerçekleşmeyecek. Haftalar sonrasından bahsediyor olabiliriz. Daha çok aylar sonrasından. Doktorlar tahmin yürütemiy...”

“Peki neden şimdiden her şeyi imzaladınız?” diye sordum.

“Hazırlıklı olmamız lazımdı,” dedi annem. “Ve şimdi, yangından sonra... Zamanın yaklaştığını anladık.”

“Bu bir kazaydı,” dedim. “Hepimizin başına gelebilirdi.”

“Ama gelmedi.” Annem kafasını salladı. “Babanın başına geldi.”

“Bu benim suçumdu. Onu evde yalnız başına bırakmam gerekirdi ve...”

“O hasta *mi amor*,” dedi annem. “Sonsuza kadar evde seninle birlikte kalamaz. Dönüşüm’ü başlatmalıyız.”

Dönüşüm. Bu kelimeyi bir daha duymasam da olurdu.

Belli ki annem tüm ayarlamaları yapmıştı ve ablalarımın bundan haberi vardı. Kimse bana bir şey söylememişti ve yakında Papi’yi yeni evine, yabancı bir mekâna, sivri objelerin, ocakların ve diğer tehlikeli şeylerin olmadığı bir odaya yollayacaklardı.

Ablalarım masanın etrafında hüznü gözler, çatık kaşlar ve kırışmış alınlarla birbirlerine bakıyorlardı. Bağır-mak, kavgaya etmek, Mari’nin yapmadığı başkaldırımı yapmak için ağızımı açtım. Ama sesimi çıkaramadım.

Kararların dışında tutulmama duyduğum öfkenin ve Papi’ye bakamamış olmanın utancının ardında, kalbimin karanlık yerinden tek bir duygu yükselip sesimi, nefesimi ve kalan son mücadelemi soğurmuştu. Şimdiye kadar hissettiğim en karanlık şeydi. Yangın günü hissettiğimden bile karanlıktı.

Rahatlama.

Gözlerimi kapatıp yanaklarımı servis matının üzerine yasladım. Kahve gibi kokuyordu. Pankek mutfaktan fırlayıp kafasını kucağıma yerleştirmişti.

Mari başını omzuma yaslayıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Duygularım çözüldü ve kendimi doku-nuşuna bıraktım.

“Bir şey daha var Juju,” diye fısıldadı. Ne olduğunu biliyordum. Dokunuşunun nezaketinde, sesinin yumuşak tonunda hissetmiştim. Söylemek istememişti ama yapmak zorundaydı ve gözlerimi daha sıkı kapatıp Pankek’in bacaklarımı ısıtan nefesine ve dizimi gıdıklayan tüyelerine odaklandım.

Motosikleti satacaklardı.

Sabahın erken saatlerindeydi. Valentina heykel gibi sessizce ahırın içinde duruyordu. Gün ışığı ahşapların arasındaki boşluklardan ahıra sızıyor, toz tanecikleri gözümün önünde dans ediyordu ama bir tanesi bile motosikletin üzerine konmuyordu. Ablalarım evde yerleşiyor, uğulduyor, kahvaltı hazırlıyor ve gazeteyi paylaşıyorlardı. Ben de resmi olarak yazımı başlatmış olan günü anmak adına, o fazlaca kesilmiş şortu ve yırtıklı Van Halen tişörtünü giyip dışarıda yalnız takıldım.

Şimdiyse tozlu ahırda kahvemi yudumluyor, Valentina'yla yalnızlığı paylaşıyordum.

Hız göstergesi ve gidonun arasından koca, bej renkli bir zarf sarkıyordu. Bana yazılmıştı.

Annem ve ablalarımın olan aile görüşmemden sonra, gecenin geri kalanını odamda geçirmiş, *Kırık Kalpler Kitabı*'nın son sayfalarına uzun vedalarımı kaydetmiştim. Emilio. Papi. Valentina. Kitap kucağımda açıkken ve ruhum gölgeli rüya diyarlarında gezinirken uyuyakalmıştım. Tekrar gözlerimi açtığımda şafak sökmüştü. Bir şey

beni uykudan uyandırmış, nazik ve tanıdık bir ses gözlerimi açmam için beni baştan çıkarmıştı ama tamamen aylanaya kadar yok olmuş, soluk, geri getirilemez bir rüyaya dönüşmüştü.

Ama bir rüya değildi. Emilio ve motosikletinin gürültüsüydü. Şafak vakti yaklaşmış üzerinde altı iki defa çizili adımın yazdığı bir zarfla son vedasını etmişti.

Kahvemi çalışma tezgâhının üzerine koyup motosikletin tepesine bindim ve kontağı çevirdim. Katlanması zor olan şortumu düzeltmek için ara ara durup yedi deneme sonunda marşı çalıştırmayı başardım. Valentina altımda kükredi, otuz yıllık boşluktan sonra yollara düşmek için sabırsızdı.

Papi haklıydı. Saf mutluluğun sesiydi bu.

Benden başka kimse duymamıştı.

Satmak konusunda ablalarıma karşı gelemezdim. Papi'nin dikkatini vermesi gereken daha önemli şeyler vardı artık ve para da işimize yarardı. Dönüşümler'de hastalardan biri yaşlı kızları tur attırmaya çıkarmak ister diye, eski motosikletçi hastalar için bir garaj bulundurmuyorlardı.

Zarfı gidondan aldım. Beklediğimden daha ağırdı. İçindeki mektup ve ıvır zıvırdan kalınlaşmıştı. Önce notu çıkardım. Saatler önce değil de asırlar önce yazılmış gibi buruşuk ve yumuşaktı. Bizim kitaptan alınmış bir şeye benziyordu ki varacağı yer orasıydı, tüm kalp kırıklıklarımın sonuna tutturulacaktı. Bu bizim ortak mirasımızdı: Hernandez kız kardeşler ve kötü şöhretli Vargas erkekleri. Mari başından beri haklıydı. Bunu bilerek yapmamış olsa bile, önce kalbimi kurtarmış olsa bile şimdi benim de kalbim bir Vargas tarafından kırılmıştı.

Sonuç aynıydı.

Notu açtım.

J,

Hey. Motosiklette ilgili her şey hazır. Bir problem çıkarsa, Duke ya da Samuel'i ara. Marcus'u DEĞİL. Kendisi sana yardımcı olmak için biraz fazla hevesli, ne demek istediğimi anladıysan.

Seni son bir kez daha görmek istedim.

Bunu yazıyorum, çünkü yanına geldiğimde hâlâ horluyor olacağını biliyorum. Umutuyorum ki en azından birkaç iyi rüya görürsün. (Benimle ilgili, ha ha!) Her neyse, muhtemelen bugün yollara düşmeden önce seni göremeyeceğim. Hemen işten sonra ayrılıyorum. Duchess'teki son iş günüm.

Ailenle olanlar ya da başka bir şeyle ilgili ne olursa olsun pişman değilim. Kafam biraz karışık. Ama sana şunu söyleyeyim, gerçekten. Kabullenme, tamam mı? Hiçbir şeyi. Demek istediğim, hayatta sadece tek bir şansın var benim bildiğim kadarıyla. Kullan onu. Benimle olmasa da.

Tanrım. Böyle filozof gibi konuşmaya devam edersem Samuel kıcıma tekme yi basacak. Bunu küçük sırrımız olarak saklasan iyi edersin.

Seni düşünüyor olacağım. Her zaman.

Sevgiler.

-E.

Dipnot: Çukurda geçirdiğimiz gece saçındaki çiçekli tokağı çılmıştım. (Bunu da Samuel'e söylemiyoruz.) Üzgünüm ama bende kalacak. Sana karşılığında bir şey bırakıyorum. Beni hatırlayacağın bir şey.

Dipdipnot: Pişmanlık yok princessa.

Notu elimde tutup Emilio'nun karşılık olarak bıraktığı şeyi inceledim. İlk defa parmaklarının arasından sallanırken gördüğümde olduğu gibi gün ışığı altında parlıyordu. Gümüş yıldızlı Puerto Rico bayrağı anahtarlığı... Onu hatırlatacak bir şey. Avucumun içinde tutup gözlerimi kapattım ve motorun kükremesini iliklerimde hissettim.

Pişmanlık yok...

Böyle bir şey mümkün müydü ki? Birçok pişmanlığım vardı. Şu an onunla yollarda olmadığımı pişmandım. O hastalanmadan önce Papi'yle daha çok vakit geçiremediğim için ya da ablalarımın beraber olabilmemiz için daha erken gelmelerini söylemediğim için pişmandım. Zoe ve Christina'yla aramızda geçenler için bile pişmandım.

Ama en büyük pişmanlığım Emilio'ya hakkında hissettiklerimi söylememiş olmamdı.

Haklıydı. Sadece tek bir hayatımız vardı. Günlerimizi oturup geçmişe özlem duyarak geçirebilirdik. Eski resimlere bakıp kendimize aynı eski hikâyeleri anlatabilirdik ama onlar sadece hikâyeydiler. Birer anı. Yaşanmış ve bitmişlerdi. Belki harika ve hayret vericiydiler, belki hayatlarımızı bir daha hiç değişmeyecek şekilde değiştirmişlerdi, ama artık yoktular. O anlar da fotoğraflar gibiydiler. Bir tanesini hatırlayabilmek için durduğumuz anda yok olurlardı ve yine yok olmaya mahkûm olan yenileri karşımıza çıkardı.

Bizi özledim Jude. Eski günlerimizi, kolaj defterindeki bizi özledim.

Sanki kolaj defterindeki "biz" gerçekteki "biz" den daha farklıymış, istediğimiz an geri dönebileceğimiz daha iyi bir versiyonumuzmuş gibi söylemişti Zoe önceki gün. Ben de onu, beraber geçirdiğimiz tasasız zamanlarımızı özlemiştim ama tüm yazımı bu makinenin başında beklemekle

harcamıştım ve zaman o şekilde işlemiyordu. Eski günler artık yoktu. Ne kadar uzun süre beklerseniz bekleyin, ne kadar çok dilerseniz dileyin, zaman ileriye akıyordu. Eninde sonunda her şey, fırtınalar, arkadaşlıklar, günler, sağlık, aşk, hayat, sona eriyordu. Zoe ve benim içinse, bu yaz belki arkadaşlığımız sonra ermek zorunda değildi; ama geçmişimiz, eskiden aramızda geçenler sonra ermek zorundaydı. O anlar yaşanmış, geçmiş, çoktan sona ermişti. Aksini dilemekle o kadar meşguldük ki fark edememiştik.

Dilemekle işim kalmamıştı.

Beklemekle.

Korkmakla.

Papı'nın iyileşmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmekle.

Emilio için hissettiklerimden kaçmak, gidişi beni yıkmayacakmış gibi rol yaparak ona veda etmekle.

Ablalarımın bana nasıl yaşayacağını söylemeleriyle.

Geçmişte yaşamakla işim kalmamıştı.

Motoru kapatıp parmaklarımı çiçek yaprakları gibi açtım. Bayraklı anahtarlığa baktım. Kırmızı ve mavi renk, gümüşün yanında renklerini göstermişti. Tam o anda rüzgâr, nehir ve güneş gibi tüm gerçekler aynı anda üzerime akın etmişti.

İşler artık *eskiden* olduğu gibi olmayacaktı, çünkü artık tek sahip olduğumuz *şimdiydi*. Tek bir an. Sonra başka bir tane. O ânı nasıl kullanacağın sana bağlıydı.

Pişmanlık yok.

Mutfak kapısından içeri girerken bir köpek gibi soluyarak, "Motosikleti satmıyoruz!" diye patladım. Celi'yle Mari gazeteden kafalarını kaldırıp aynı anda iç çektiler. Pankek de onları destekler gibi aynı hareketi yapmıştı.

“Bunu konuşmuştuk,” dedi Celi. Mari’yle sanki, “İşte yine başlıyoruz” der gibi bakıştılar. “Senin üzerindeki de ne öyle? Bu benim şortum mu?”

“Anlamıyorsunuz. Papi nerede?” Salona bir göz attım ama televizyon kapalıydı.

“Lourdes yukarda ona kıyafetleri konusunda yardım ediyor,” dedi Mari. “Annem eşyalarını ayıklamaya başlamamızı istemişti.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. “Motosikleti satmıyoruz.”

Celi gazetenin sanat bölümünü kıvrıp yavaşça masanın üzerine koydu ve eliyle üzerini düzeltti.

Mari kafasını salladı. “Juju, otur biraz. Bu...”

“Motosikleti satmanıza izin vermeyeceğim. Bu yaz onun üzerinde çok çalıştık. Papi asla satmamızı istemezdi.”

Celi gözlerini devirdi. “Juju, biraz delice davranıyorsun. Artık asla onu kullanamaz.”

“Resmen evi yaktı!” dedi Mari.

“Güvenli olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi Celi. “Çocuğun birini öylece tuttun diye...”

“Öylesine biri değil o,” dedim.

Mari boğazını temizledi. *Bu kadar belli ettiğin için teşekkürler.* “Önemli olan şu, Papi artık onu kullanamaz.”

“O öylesine biri değil,” dedim yine. Emilio, Valentina’yla işini bitirmiş, yolara düşmüş, hayatlarımızdan çıkmış olabilirdi ama kalbim gerçeği biliyordu. Bir Vargas’la muhatap olup yeminimi çiğnemiştım ve ona âşık olmuştım. Onu yeniden öpme şansım olmasa da, onunla olmak için yeminimi bozduğuma pişman *değildim*.

“Emilio Vargas,” dedim.

Celi’nin nefesi tılandı. Şokun etkisiyle gözleri kocaman oldu ve devam ettim.

“Motosikleti Emilio Vargas tamir etti. Sana söylemedi-

ğim için özür dilerim ve erkek kardeşi seni incittiği için de; ama bunun Emilio'yla bir alakası yok. Bütün yaz onu tamir etmek için bize yardım etti ve sonunda motosikleti çalıştırmışken onu satmanıza izin vermeme imkân yok."

"Neler oluyor?" Lourdes mutfak ve salonu ayıran kemerin altından, saçına sarılı havluyla çıkıvermişti. "Hey, o benim Van Halen tişörtüm mü? Onu nereden bu..."

"Şimdi olmaz Lourdes," dedi Mari.

"Bensiz mi kavga ediyorsunuz?" Lourdes'in alaycı sırtı-tışı onsuz kavga ettiğimizi anlayınca soldu.

"Yanlış duyduğumu söyle bana." Vargas ismini sadece duymak bile bastırmak için çok çaba harcadığı tüm anılarını serbest bırakmış gibi Celi'nin sesi titremiştii.

"Yanlış duymadın," dedim. "Ben..."

"Juju!" Mari bana sert bir bakış attı. "Bunun sırası değ..."

"Ne zaman sırası gelecek?" diye sordum. "Haftaya mı? Seneye mi?"

"Dur," dedi Lourdes. "Sorun neyse konuşup çözelim. Hadi Juju. Otur."

"Oturmayacağım."

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Celi, Mari'ye.

"Neyi biliyor muydu?" diye sordu Lourdes.

"Uzun hikâye," dedi Mari.

"Benim hikâyem," dedim. "Ve anlatacağım..."

"Dur." Celi elini kaldırdı, çenesini sıkıp bırakıyordu. "Biri bana *lanet olasıca* Emilio Vargas'ın ailemizle ne işi olduğunu söyleyebilir mi?"

Lourdes yüzünü buruşturup gözlerini kısıtı. "Emilio Vargas mı? Ne?"

"Juju..." Mari sandalyesine geri çöktü. "Belki otursan iyi edersin."

"Oturmuyorum. Ona âşığım." Kelimeler ağzımdan mutfak tezgâhında gezinen karıncalar gibi dökülmüştü.

“Ay, Juju âşık mı olmuş?” dedi Lourdes. “Ama az önce... Bekle, kimden bahsediyorsun sen?”

Mari, Celi ve ben aynı anda sözleri tükürürcesine telaffuz ettik. “Lanet Emilio Vargas!”

Kutsal Üçlü bana tepeden bakıyordu: Lourdes tam bir kafa karışıklığıyla, Celi korkutucu bir öfke ve acı karışımıyla, Mari’yse “*Ben sana söylemiştim*” bakışıyla bakıyordu. Onlar bakışlarıyla canıma okurken dakikalar geçiyordu.

Sonunda Celi sandalyesinden kalktı. Mutfağı aşıp beni tezgâhla arasında sıkıştırdı ama o konuşmadan ya da bağırıp saçımı çekiştirmeye fırsat bulamadan, Pankek ciyaklayıp köpek kapısından dışarı fırladı.

Mari’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Millet, Papi nerede?”

Lourdes omuz silkti. “Aşağıda sizinle birlikte olduğunu sanıyordum.”

“Kıyafetlerini ayırıyor olmanız gerekiyordu,” dedi Mari.

“Bitirdik,” dedi Lourdes. “Daha fazla yapmak istemişti. Benim de duşa girmem gerekiyordu, o yüzden...”

“Onu yalnız bırakamazsın!” dedi Mari.

“Ama düşündüm ki... Sonra kavgayı görünce... Üzgünüm.”

Celi’nin kolunu itip geçtim. “Millet! Kesin sesinizi!”

Pankek yine ciyakladı. Bu sefer öncekinden daha yüksekti ve Valentina’nın helikopter pervanesine benzeyen sesi havada yankılanıyordu.

Hernandez kız kardeşler olarak yeni tamir edilmiş mutfak kapısından, menteşeleri aynı yaz içinde ikinci kez yerinden çıkarıp çıktık ve ahıra koştuk.

Papi motorun üzerine, eski kaskını ve *Las Arañas Blancas* ceketini geçirmiş halde, yolların kralı gibi oturmuş, ömrü-

müzde gördüğümüz en güzel gülümsemesiyle ortalığı yakıyordu.

Kalbim yerinde takla attı. Biz didişirken çaktırmadan çıkıp doğrudan Valentina'ya gitmiş olmalıydı. Babam o motosikletin üzerine aitti ve küçük pirinç anahtarı yuvasında döndürüp marşın üzerinde zıplaması, geçen otuz yılın yüzünde yaptığı değişiklikleri silmişti. Bize resmen Clint Eastwood'un *Kanunsuz Josey Wales* filmindeki "O silahlı ateşleyecek misin, yoksa bütün gün burada bekleyecek miyiz?" bakışını atıyordu.

Bunu gerçekten söylememiştii tabii ama yine de... Çok havalı bir kovboy âniydi. Kabul, korkunçtu da. Bunun altından kalkabilir miydi, düşer miydi, önemli adımlardan birini unutup duvara toslar mıydı bilmiyordum. Ama bu onun seçimiydi.

Başından beri, Papi sadece son bir kez motosikletini sürmek istemişti. Ve şimdi istediğini alıyordu.

Ablalarım dillerini yutmuşlardı. Yanı başımda kocaman açılmış ağız ve gözlerle duruyorlardı ve onların da o parıltıyı, o zamanın işlemediği adamı gördüğünü biliyordum.

Lanet olsun, evet! Babamız çok ama çok havalıydı.

Valentina altında gürelemiş, Papi gaza yüklendiğinde daha sesli kükremişti. Sanki makine sadece uzuvlarının birer uzantısı, zangırdayan motor da kalbi ve ruhuymuş gibi motorla bir olmuştu. Midemde kelebekler uçuşuyordu.

Papi bana göz kırptı.

Ablalarımdan herhangi biri ona itiraz etmeye kalksaydı, sesini kaybederdi. O, ayağını yerden kaldırırken, hepimiz kenarda bekleyip tek kelimeyle sessiz kalakalmıştık. Motosiklet ahırın kapısını aşip geçerek uzaklaştı ve ardında eğlenceli bir hava bıraktı.

Pankek hızla ahırdan çıktı. Papi arazide geziniyor, Valentina evin etrafında hızlanıyordu. Garaj yoluna girip ön

bahçeden geçiyor, ahırın arkasına girip tekrar geri geliyor-
du. Yüzünü göremeyeceğimiz kadar hızlı gidiyordu ama
kalbimde gülümsediğini biliyordum. Valentina ve Papi bir-
diler. Çelikten bir huzme ve siyah deri birleşimiydiler. Gü-
neş tepemizden bakarken, ufak bir anlığına *El Demonio*'yu
atlatmanın bir yolunu bulmuş olabileceğini düşündüm.

Keşke Emilio burada olsaydı.

Bu düşünce derinlerden bir yerden tırmanıp kalbime
yerleşti. Onu özlemiştim. Ona ihtiyacım vardı. Papi sürü-
şünü yaparken burada olmalıydı.

Üçüncü turunda Papi ve Valentina yine ahırın arka tara-
fına geçmişlerdi ve biz de aynı anda izlemek için kafamızı
o tarafa çevirmiştik. Saniyeler sonra motosiklet huzmesi
yine kendini göstermişti. Mavi, beyaz ve çelik karışımıydı.
Deri yoktu.

Açısı doğru değildi.

Hızı düşmüştü.

Neredeyse bir saniye içinde Valentina öksürdü ve çi-
menlere yanlamasına yığıldı.

Papi onunla birlikte değildi.

Doktor, annem gelene kadar bize bilgi vermemişti ama Blackfeather Hastanesi'nde geçirdiğimiz kısa süre içerisinde Mari çalışanlar arasında ününe ün katmayı başarmıştı. Tek yapması gereken kaşlarını kaldırmak olmuştu ve yeni mezun olmuş taze doktorumuz tüm gerçekleri dökülürmüşü.

Papi'nin omzu yerinden çıkmıştı ve kaburgalarında morluklar vardı. Ahırın etrafını dolaştığı son turda aklı gitmiş ve nerede olduğunu unutup motosikleti bırakmış olmalıydı. Papi üzerinden düştükten sonra motosiklet anında öksürmeye başlayıp onsuz ilerlemeye devam etmişü. Papi yanlamasına yere düşmüşü. Genç doktorun söylediğine göre şanslıydı.

Şanslıydı, çünkü beton ya da çakıl zemin yerine çimen ve toprağa düşmüşü.

Şanslıydı, çünkü kask takıp deri ceket giymişü.

Şanslıydı, çünkü o anda çok hızlı gitmiyordu.

Papi'nin burada olması, muhtemelen içinde öleceğı yaktan farksız bir hastane yatağında yatıyor olması benim

suçumdu. Bahçeyi kazmış olması benim suçumdu. O yangını başlatması benim suçumdu. Tek istediğim ona yardım etmek, onu mutlu etmek, onu iyi etmektir. Görünüşe bakılırsa sadece hastalığının ilerlemesine yardım edebiliyor, ölümün kapısına giden yolda onu birkaç adım daha iteliyordum.

Ablalarımın bana ne yapacakları artık önemli değildi. Ne sözleri ne de tehditleri beni bundan daha kötü hissettirebilirdi. Van Halen tişörtümü dizlerime geçirip kendi üzerime kıvrıldım ve kaybolmayı, bir çalıya dönüşüp yollarda yuvarlanmayı diledim.

Toz tanesiyim.

“Önemli değil Juju.” Mari saçıma doğru fısıldamıştı. Sırtımı sıvazlarken lavanta ve sigara karışımı kokusuyla sarmalanmışım. “Papi iyiymiş. Senin suçun değil.”

Yüzüne baktım. Minik bir gülümsemeyle karşılık verip gözyaşlarımı parmaklarıyla sildi.

“Sanırım belki de sen haklıydın,” dedi. “Papi son bir sürüşü hak ediyordu.”

Celi ve Lourdes de başlarıyla onayladı. Gerçi Celi ayaklarını benden uzağa uzatmış, kollarını göğsünde birleştirerek oturuyordu.

“Aptalca, tehlikeli ve deliceydi,” dedi Mari. “Kendini öldürebilirdi. Ama bu senin suçun değil. Bu onun kararıydı.”

Lourdes sandalyesini bırakıp önümde diz çöktü. Ellerimi sıktı. “Babamız çok hasta bebeğim. Bazı günler iyi, bazı günler değil, ama her şekilde yine de hasta. Artık her gününün böyle olacağı aşamalara geldik. Gittikçe kötüleşiyor.”

Tek yapabildiğim fısıldamaktı. “Biliyorum.”

“Ama sen iyiydin,” dedi. “Kaybettiği bir şeyi ona geri verdin. Seninle çok gurur duyuyor Juju. Hepimiz duyuyoruz.”

Lourdes yanımdaki sandalyeye oturdu. Mari de hâlâ diğer yanımda oturuyordu. Hernandez sandviçi olmuştuk. Onlarla uzun zamandır olmadığım kadar sıcak ve güvenli hissetmiştim. Şu an aralarında kalmaktan, sorunu çözmelerine, ne yapacağımı söylemelerine izin vermekten, kurallarına uymaktan daha kolay bir şey yoktu.

Ama yapamazdım. Artık olmazdı.

"Genetik testini yaptırmayacağım," dedim.

Mari daha da sıkı sarıldı. "Hep beraber olacağız. Ne olursa olsun."

"Korkman çok normal," dedi Lourdes.

Mari'nin sarılışından kendimi kurtardım. "Bunu haftalardır düşünüyorum. Korktuğum için değil. Bilmek istemediğim için yaptırmayacağım."

"Juju, hazırlıklı olmamız gerek," dedi Mari. "Bilirsek geleceğimizi ona göre planlayabiliriz. Ya da bir şeyleri..." Cümlesi yarıda kaldı. Elini yataktan kalkma saçında gezdirdi. "Kahretsin! Doğruyu söylemek gerekirse ben de bilmek istemiyorum."

"Ben bilmek istiyorum," dedi sonunda Celi. Hâlâ bana bakmıyordu ama konuşmaya başlaması sessizliğinden iyiydi. "Ben plan yapmadan yaşayamam."

Lourdes başını salladı. "Ben de testi yaptıracam. Juju, bunu neden daha sonra konuşmuyoruz. Biz..."

"Dahası var." Derin bir nefes aldım. Dikkatlerini çekmiştim bir kere. Başka bir şey için geri çekilmeye gerek yoktu. "Denver Üniversitesi'ndeki ilk dönem kaydımı sadece bir dönemliğine erteleyeceğim, böylelikle sonbaharda Papi'yle ilgili durumun gidişatına da alışabilirim."

Mari kafasını salladı. Omzum aniden sert kavrayışıyla çökmüştü. "Juju, bunu yap..."

"Hanginiz Juju?" Pembe önlüklü bir hemşire plastik sandalyelerimize yaklaştı ve yuvarlak suratına baktım.

“Baban seni istiyor tatlım. Durumu stabil. Ne olduğunun ve buraya nasıl geldiğinin farkında gibi gözüküyor. Bu iyiye işaret.”

Ablalarım betondan bitme çiçekler gibi aynı anda ayaklandılar. Kocaman, sinir bozucu çiçekler.

“Önce ben,” dedi Mari.

“Ben gireceğim,” dedi Lourdes. “Siz burada kalıp annemi bekleyin.”

“Sen ve Mari, Juju’yla kalmalısınız,” dedi Celi.

Mari kafasını salladı. “Ben hallederim. Juju, burada Lourdes ve Celi’yle birlikte kal ve...”

“Ben burada kalmıyorum,” dedi Celi. “Papi’yi görmek istiyorum.”

“Juju benim,” dedim hemşireye. Sandalyemden kalkıp susmaları için elimi kaldırdım. Ortak geçmişimiz süresince ilk defa Kutsal Üçlü bana itaat etmişti.

Hemşire beni Papi’nin odasında yalnız bırakmıştı ve gördüğüm manzara nefesimi kesmişti. Papi yatağın üzerine sere serpe yayılmıştı. Tek kolu askıdaydı. Güçsüz ve küçük görünüyordu. Diğer koluyla, boylu gövdesinden sarkan hastane giysisini çekiştiriyordu.

“Jujube,” dedi Papi büyük bir öfkeyle, “sanırım yeşil benim rengim değil *queridita*.”

“Şşt, şşt, bırak artık.” Papi alnımı öpüp sandalyemi çekerek yanına oturmam için işaret etti ve yatağına geri yaslandı. “Hey Jude, sakın korkma...”*

Papi’nin aksanı beni gülümsetti, ilk birkaç mısrayı söylemesine izin verdim. Emilio’nun arkadaşlarının aksine, gerçekten şarkının sözlerini biliyordu.

*The Beatles adlı müzik grubunun *Hey Jude* isimli şarkısından bir bölüm.

“Bu kadar komik olan ne? Ben harika şarkı söylerim,” dedi.

“Biliyorum. İnsanlar bana hep bu şarkıyı söylüyorlar ama doğrusunu bir tek sen söyleyebiliyorsun.”

“Elbette *querida*. Adını nereden aldın sanıyorsun?”

Omuz silktim. “Madalyondan. Aziz Jude madalyonundan.”

“Of, *Dios mio*. The Beatles’tan geliyor, burada öğrendiğimiz ilk İngilizce şeydi.”

Sandalyemi biraz daha yakına çekip elimi Papi’nin sağlam koluna koydum. “İngilizceyi kurs gibi bir şeyde öğrendiğinizi sanıyordum?”

“Evet. Öğretmen pratik yapmamız için bir televizyon şovu ya da müzik seçmemizi istemişti. Annen ve ben asla aynı şey üzerinde karar veremez ve koca bir kavgaya tutuşur, sonra kavgayı İspanyolca devam ettirirdik, bu yüzden bir yararı olmazdı.” Papi yatağına bağlı masanın üzerinde duran plastik bardaktan bir yudum su aldı.

“Bir gece annen kanalları gezerken The Beatles konserine denk geldi ve biz de izledik. Birkaç saat sürmüştü ve bitince, ‘Sanırım ikimizin de beğendiği bir şey bulabildik sonunda,’ dedi. Ertesi gün bulabildiğim tüm Beatles kasetlerini satın almıştım. Her gece yemek masasında dinler, sözleri yazıp dersimize çalışırdık. Ablaların doğana kadar herkes gibi İngilizce konuşabiliyorduk ki bu iyi bir şeydi, çünkü bebekler yüzünden konuşup müzik dinlemeyi geçtim, beraber yemek yiyebilmek için bile zor vakit bulabiliyorduk.”

Buraya ablalarımın doğumundan önce göçtüklerini, İngilizce öğrenmek zorunda kalıp köklerini oluşturduklarını biliyordum. Ayrıca aralarının her zaman güllük gülistanlık olmadığını da biliyordum ama birbirlerini her şeyden fazla seviyorlardı. Annem tabağına *ensalada rusa* koymak için

eğildiğinde Papi'nin onun omzuna elini koyuşundan anlayabilirdiniz. Papi'nin ona bakışından, bakışları iblisle gölgelenmiş olsa bile annem işten geldiğinde gözlerinin hâlâ parlıyordu oluşundan anlayabilirdiniz. Hayatlarını birlikte kurmuşlardı. Dört çocuk büyütmüşler, koca bir hayat dolusu anı, kahkaha ve gözyaşı örmüşlerdi.

Ve şimdi bu şey, bu korkunç hastalık aralarına girmişti. Her seferinde bir anıyı kopararak Papi'yi annemden uzaklaştırıyordu.

"Ağlama *mi querida*. İyi kısımlara gelmedim daha," dedi. "Alelacele geçen yılların ardından annen sana hamile olduğunu öğrendi. Bana söylemek için işyerime gelmişti. Şaka yaptığını sanmıştım. Dedi ki: 'Ben de doktora aynı şeyi söyledim. Tanrı eşek şakası yapıyor olmalı.'"

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Papi elime hafifçe vurdu. "Sadece sürpriz olmuştu, o kadar. Bebeklerle işimizin bittiğini düşünmüştük. Ama mutluyduk Juju. O gece kutlamak için dans etmeye çıktık ama annen dans etmek için çok yorgun olduğundan, bunun yerine çılgınca yemek yemiştik."

"Sen yerinde duramayan bir bebektin," dedi. "Sanki çıkmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi kıpırdandığından anneni uyku tutmuyordu. Bir gece belki sakinleşirsin diye sana şarkı söyledim. Tek bir sorunumuz vardı, ne zaman sussam tekmeleyip kıvranıyordun. Ben de bildiğim en uzun şarkıyı, *Hey Jude*'u söylemeye karar verdim ve her gece söyledim. Bir süre sonra bizim şarkımız olmuştu. Senin ve benim. Annene sanki adını şimdiden seçmiş olduğunu, sana bu isimden başka neyle seslenirim bilemediğimi söyledim ve eğer beğenmemiş olsaydı yine İspanyolca kavga etmeye başlayacaktık."

Papi suyundan bir yudum daha aldı. Gözlerini kapattığında yine sürüklendiğini düşünmüştüm ama onun yerine

tekrar şarkıyı mırıldanmaya başladı. *Bizim* şarkımızı. Bana birilerinden kalan bir eşya ya da fikirsizlikten son dakikada seçilmiş bir şey değildi. Benim ve onun, Valentina gibi.

“Benim suçum,” dedim sonunda, çünkü onu şimdiden özlemiştim. Kovboy kanalını, oduncu gömleklerini, motosikletini ve tüm o Arjantin hikâyelerini şimdiden özlemiştim. “Yangın ve sonrasında bu... Ve şimdi de seni gönderiyorlar...”

“Hayır, hayır *queridita*. Böyle mi düşünüyorsun? Hayır.” Kafasını salladı. “Beni göndermiyorlar. Annen ve ben... Bunu çok uzun zaman önce konuşmuştuk. Teşhisi ilk öğrendiğimiz zamanlarda. Bu kararı beraberce vermiştik. Ve kâğıtları aylar öncesinde, en iyi yeri bulduğumuzda imzalamıştım. Diğer her şey sadece formaliteden ibaret.”

“Formalite mi? Ama broşürü bulmuştum ve annem demişti ki...”

“Başta onları imzalamamı istememişti. Korkmuştu. Belki de doktorların yanıldığını düşünüyordu. Ama biliyordum ki işler kötüye gittiğinde sen, ablaların ve annen bana bakamazdınız. Kimsenin bu yüzden kendini kötü hissetmesini istemedim. Bunlar sadece hayatın gerçekleri.”

“Bu *delice*.” Sandalyemi daha da yakına çektim. “Biz iyiyiz.”

“Annen sana söylememi istemedi. Bu yazı beraber geçirmemizi istedi. Sadece sen ve ben.” Aşağıya, bandajlarına bakıp kahkaha attı. “Aklında böyle bir şey olduğundan pek emin değilim tabii ama.”

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve Papi gülümsedi. Kendi gözleri de sulu ama berraktı. “Sen gerçekten çok fena bir şeydin, biliyorsun değil mi? Kızlarımın içinde en çok ruhuyla hareket eden sensin. Bazen en küçük olduğun için kendini kayıp hissettiğini biliyorum ve ablaların senden çok daha büyükler... Seninle daha çok zaman geçirebilmeyi isterdim Jujube.”

Ben de isterdim ama bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Boğazım gergin ve kuruydu.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Bu yaz *El Demonio*'yla iyi kapıştık, değil mi ha? Sen ve ben. Emilio da tabii."

Adı geçince kafamı aniden kaldırdım.

"O iyi bir çocuk *querida*. Hayatında olduğu için şanslısın."

"Artık hayatımda değil. Muhtemelen Büyük Kanyon'a giden yolu yaralamıştır."

"Saçmalık." Papi şüphelerimi eliyle geçiştirdi. "Ara onu. Denemelisin. Güven bana. Benim de bir bildiğim var."

Gözyaşlarımı biraz daha sildim. "Ne biliyorsun *viejito*?"

"Ablan ve Johnny yüzünden suçluluk duyduğunu biliyorum," dedi Papi. "Hep ablalarının sana söylediklerini yapmayıp kendi maceralarını bulmak istediğini biliyorum. Hepsi kendi seçimlerini yaptılar. Şimdi senin sıran. Emilio'dan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor. Ara onu."

"Bu o kadar basit değil. Emilio onu..."

"Bak Juju." Papi parmağını masaya hızla vurdu. "Bu dünyada iki tip insan vardır. Diğer insanların kendilerine ne yapacağını söylemesine izin verenler ve izin vermeyenler. Ara onu."

"Şimdi de *sen* bana ne yapacağımı söylüyorsun."

"Bu farklı. Ben sana zaten kalbinin istediğini söylüyorum. *Yo sigo siendo tu padre*."

Sandalyemde çöktüm.

"İşin bu raddeye gelmesini istemezdim ama bana başka çare bırakmıyorsun." Papi öksürüp abartılı şekilde kaşlarını çattı. Kocaman, üzgün bir palyaçoya benzemişti. Gripe yakalanmış bir palyaçoya, çünkü o öksürüğü taklit etmeyi kesmemişti. "Ölüm döşeğindeki bir adamın son dileğini görmezden gelme."

* İsp. Ben hâlâ senin babanım.

“İyi denemeydi. Harley’i sürmek son dileğindi. *Puuf!*”
Parmaklarımla patlama hareketi yaptım.

“Ne? O ısınma dileğiydi.”

“Demek *gerçek* son dileğini Emilio’yu aramam için kullanacaksın?”

“Hayır. Gerçek son dileğim kendine, bedenine uyan kıyafetler satın alman olacak.” Kıyafetimi inceleyip kafasını salladı. “Üzerinde delikleri olan bu tişörtü niye giyip duruyorsun *querida*? Tam bir...”

“Hey! Yeşil hastane kıyafetini giyen ben değilim *viejito*. Motosikletçi kankaların buna ne derdi?” Kıyafetin ucunu çekiştirdim. “Dileğini söyle. Gerçekten. Börek de isteyemezsin ayrıca. Mari seni iğrenç bir diyetle sokacak biliyorsun, değil mi?”

“Göreceğiz.” Papi ellerimi alıp göğsüne bastırdı. Kaşındırıcı hastane kıyafetinin altında, kalbinin yumuşak atışı parmaklarıma vuruyordu. Dengeli, sabit, güçlü.

“Tamam. Başka şaka yok *mi querida*. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Dileğimi gerçekleştirmeni.”

Ona bakıp gülümsedim. Yenmişti, galibiyete giden yolda hile yapmıştı her zamanki gibi.

“*Sí Papi*. Ne istersen.”

Sonunda Papi ilaçtan uyuyakalmıştı. Uyandığında gözleri sulu ve tedirgindi. Etrafına kendine gelmeye çalışıyormuş gibi bakınıyordu.

“Ben artık... Gitsem iyi olacak,” dedi. “Ailem beni arıyordu.”

“Burada olduğunuzu biliyorlar,” dedim şefkatle. Hemşire bunun olabileceğine dair beni uyarmıştı. Günün stresi, yatıştırıcılar, anıları.

“İyi, iyi. Endişelenmelerini istemem.” Arkasındaki kalp monitörü sabit bir ritimde bipliıyor, parlak yeşil tepeler ve çukurlar muğlak zikzaklara dönüşüyordu. “Çocuğunuz var mı?”

“Henüz yok,” diye fısıldadım.

Dudaklarının kıvrımına bir gülümseme yerleşti. “Bizim üç kızımız var, bir tanesi de yolda. Karım şu anda doğumda.”

“Tebrikler,” dedim. “Biraz dinlenin, olur mu?”

Başıyla onayladı. Gözleri boş ve kibar bakıyordu. Monitördeki ses daha yavaş biplemeye başlamıştı ve kalp atışları daha da yavaşlarken, o uykuya dalana kadar yatağının yanındaki sandalyede oturdum.

Genç, sorunsuz ve tekrar bir bütün gibi görünüyordu ama geçici bir süre içindi bunlar. Bunun tedavisi yoktu. Hastalığı bahar aylarında Animas Nehri’nin dalgaları gibi nüksediyor, kabarıp önceki mevsimlerin özenle biriktirdiklerini yıkayıp geçiyordu.

Aynı nehirde iki kez yıkanılmaz derler. Belki de Papi için bu geçerliydi artık. Kalanlar kıyıda oturup izlerken, anıları yer değiştirip sessizce altından akıp gidiyor. Her gün daha kötüye gidiyor, kendine gelmesi daha uzun sürüyor. Tam olarak ne zaman olacağını kimse söyleyemiyor ama teşhis konulduğundan beri kaçındığım malum şeyin sonunda geldiğini artık biliyorum. Ve yakında, belki yarın, belki gelecek ay gözlerini açıp bana baktığında hiçbir hikâye, video ya da şarkı ona kızı olduğumu hatırlatmayacak.

Bu yazı beraber geçirdiğimizi, eski Harley’ini tamir ettiğimizi.

Beni sevdiğini.

Babam gitmiş olacak.

Ama Emilio ve ben ona son sürüşünü hediye etmiştik.

Bir dakikalığına, onu şimdiye kadar gördüğümünden daha canlı hissetmişti. Geçmişte değil, şimdide. Bu yüzden, onu gram gram kaybediyor olsam da gülümsedim.

"Te quiero Papi," diye fısıldadım.

"Ben de seni Jude." Sesi ilaçlardan dolayı kalm ve halsiz çıkmıştı ama adımı söylemişti. Bundan emindim. O kelimelere tutundum ve kalbimin içine gömdüm.

Canın cehenneme Alzheimer.

Bekleme odasının girişinde dikilip duvara yaslandım. Yüreğim tuhaf bir şekilde hafiflemiş, huzurla dolmuştu. Annem gelmiş, sert plastik sandalyelerden birine sırtını dayayarak oturmuştu. Celi de başını onun sol omzuna yaslamıştı. Annemin sağındaki sandalyede Lourdes dik olarak oturuyor, dalgın dalgın annemin saçını okşuyordu. Mari karşılarındaydı ve bakışımı yakaladığında bana el edip yanına çağıracağını, babamın son durumu soracağını sanmıştım.

Ama sadece sırtıp kafasını yana eğdi. Sessizce anlaştık. Bakışı yana doğru kayınca, onu izleyip yanında tırnaklarını yiyerek oturan çocuğu gördüm.

Bekleme odasının karşısından Emilio Vargas bana bakıyordu.

Bakışımı yere çevirip tereddütle, titreyerek gülümse dim.. Ve tekrar kafamı kaldırıp bakarken kendimi en kötüsüne hazırlayıp son bir şans diliyordum.

O gamzeler onu ele veriyordu.

Gerçek itiraflarım. Hayatımda en azından altı şey hakkında (isim vermek gibi olmasın, sadece arada sırada böyle şeyler olabiliyor) yanılmıştım. Ama kesinkes bildiğim tek şey vardı:

Şu an, uyanık olmak için *çok ama çok* erkendi.

Gözlerimi açmayacaktım. Açmama gerek yoktu. Serin hava tenim boyunca tırmanıp şafak öncesi nemli soğuğu taşımaktaydı ve dudaklarıma ılık bir öpücük konduğunda, bunun bir rüya olma ihtimalini önemsememiştim.

"Neredeyse sabah oldu," dedi şefkatli bir ses. Uyku tulumumun fermuarını yavaşça açıp karnımı ovdu. "Kahve sıcak. Kuşlar deli gibi ötüyor."

"Hı him. Ne hakkında?" Uyur uyanık sormuştum.

"Senin hakkında ötüyorlar. Tüm gece horlamandan uyuyamamışlar."

Gözlerimi açıp hemen dikeldim, neredeyse burunlarımız degecekti. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Vargas: Ben horlamam."

"*Bueno, mi osita.*"

“Bana bir daha ‘ay’ de de şortuna çiğ etleri doldurayım. İşte o zaman gerçek bir ayı görebilirsin.”

Gamzeleri meydana çıktı. Bittim.

Eninde sonunda kahve ve yiyecek ihtiyacım, öpücük ihtiyacımdan baskın geldi ama sadece çok az bir farkla ve çadırdan dışarı emekleyip mavi alacakaranlığın puslu havasında titremeye başladım. Emilio üzerindeki örtüyü omuzlarıma örtüp bana sıcak bir fincan kahve uzattı. Arkasındaki ateş çatırdayarak yanıyordu ve aklımda şu düşünce vardı:

Vay be! Tüm o anlamsız kusurlarına rağmen hayat bazen gerçekten çok mükemmel.

İlk pembemsi ışık çizgisi koyu mavi göğü deldi ve Emilio gülümsedi. “O kahveyi yolda içersin.”

Kupamı alıp onu on kısa adım boyunca kayalık kenara kadar izledim. Oturacak iyi bir yer bulup ayaklarımızı kenardan sallandırdık.

Yeryüzünde uzanan bu on beş kilometrelik yarığın ilerisinde, turistler fotoğraf makinelerini ayarlayıp her anı lenslerinden bakarak hapsetmeye çalışıyorlardı. Ama bu tarafta, daha az popüler olan kısımda Emilio ve ben yalnızdık. İkimiz de fotoğraf makinesi getirmemiştik.

Kara Ay karışımının son damlasını da içmiş ve parmaklarımı Emilio’nun avucuna yerleştirmiştım. Sabahın son serinliği de buhar olup uçuyordu. Sonra hiç konuşmayıp sadece elimin içindeki elini ve yanaklarımdaki yumuşak dudaklarını hissettim. Ufuk pembe ve sarı çizgilerle yarılmış, takiben ışık altın sarısı parmaklarını bulutların arasından uzatıp gökyüzünü boydan boya boyayarak altındaki kırmızı kayalıkları aydınlatmıştı.

Güneş Büyük Kanyon’un üzerine doğmuş, biz var olmadan iki milyon önce oluşup muhtemelen biz yok olduktan iki milyon yıl sonra da var olacak olan kayalıkları

tutuşturmuştu. Kalbim acımasız ve hayal edilemeyecek güzelliği karşısında sızlıyordu. Hem hiçbir şeydik hem de her şey.

Ben bir toz tanesiyim.

Emilio ateş çukurumuzdaki koru canlandırdı. "Hazır olduğunda *princesa*."

Bir kez başımı salladım. Bana ihtiyacım olan yalnızlığı sağlamıştı.

Soğuk sabah havasında ateş çok iyi gelmişti ve daha önce oturduğumuz kırmızı kaya parçasına oturdum. Ağır, kara kaplı defteri çantamdan çıkarıp kucağımın üzerine koyarken, ablalarımın söylediği şeyleri anımsadım.

"Bunu yeniden meydana çıkardığınıza inanamıyorum." Celi parmağını kara kaplı defterin üzerinde gezdirdi. Gecenin bir yarısında, son seferinde olduğu gibi yine onun odasında toplanmıştık. Sabahına Emilio beni almaya gelecek ve yola koyulacaktık.

Papi'ye yolculuğa çıkacağıma dair söz vermiştim. Süregelen son dilekler serisinin ilkiydi. *Viejito loco*.

Teklifi resmi olarak kabul ettiğimde, ablalarım ve anem, muhtemelen Papi'nin bitmek bilmeyen son dileklerinden dolayı, Papi'nin geleceği hakkında yapılacak konuşmaları benim dönüşüme kadar erteleme kararı almışlardı. Kazadan sonraki gün hastaneden çıkmasına izin verdiler. Mari'yle Celi yazın geri kalanını Blackfeather'da geçireceklerdi. Lourdes sonbaharda geri dönecekti. Sonsuza kadar vaktimiz yoktu ama her şeyi bir günde de çözemezdik.

"Kötü şöhetlerin biriktiği bir kitap bu." Celi'nin omzundan uzanıp Lourdes'in gizlice kaçıp adamın biriyle nehirde yüzdüğünü anlatan bir sayfayı inceledim.

“Hiç de kötü şöhretliler kitabı değil,” dedi Celi. “Bu...” Sesi sayfayı çevirip başka bir kalp kırıklığına geçerken azaldı.

“Bu kadar çok çapkınlık yaptığınızı bilmiyordum,” dedim.

“Erkeklerden hoşlanmak çapkınlık sayılmaz,” dedi Mari. “O çocukların bazıları sadece birer... Lise birde bir kere dans ettiklerimiz bile var.”

“Yine de,” dedim. “Neden bakmama hiç izin vermediğinize şaşmamalı. Bakire gözlerim yuvalarından fırlayabilirdi.”

Lourdes nefesini tuttu. “Sen hâlâ baki...”

“Eski, hayaletlerle dolu bir kitap.” Celi Johnny’yle ilgili şeylerin bulunduğu sayfada duraksadı. “Şu saçmalıklara bir bak! Düğün davetiyeleri? Bebek isimleri? Biz daha... Tanrım, tüm geleceğimin o olduğunu sanıyordum.” Kendi dünyasına dalmış, hatıralarıyla kavga ediyordu.

Utanç ve üzüntü yanaklarımı yakmıştı. Geçmesini beklerken pencereden dışarı baktım.

“Tümü kalp kırıklıkları,” diye fısıldadı Celi. “Bunu niye tuttuk ki biz?”

“O zamanlar iyi bir fikre benziyordu.” Mari sigarasını kola kutusunda söndürdü. “Ve Ham Camari’yi atlatmamda bana yardımcı olmuştu.”

“İsmi *Ham* olan bir adamla mı çıkmıştın sen?” diye sordum, konunun değişmesine minnettar olarak. “Onu kitaba yazmamışsın.”

“Takma isim kullandım,” dedi Mari. “Harry Smith. Sadece bir ay sürmüştü.”

“Tanrı’ya şükür.” Celi, Johnny’nin yüzüne kitabı kapatıp gülümsedi. O da konunun değişmesinden memnun olmuştu muhtemelen. “Onunla evlenmiş olsaydın, adın Mari Camari olacaktı.”

“Aman Tanrım!” Mari yeniden düşündü. “Ben hiç bu şekilde düşünmemiştim!”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum. “Bunu nasıl atarsın?”

“Adamın adı Ham!” dedi. “Soyadına gelene kadar ismi bir nevi yetmişti, tamam mı?”

“Merhaba, Simon ve Schuster mı?” Elimden geldiği en iyi şekilde Mari’nin taklidini yaptım ki doğruyu söylemek gerekirse oldukça başarılıyım. “Size yayın haklarını sattığım beş milyon dolarlık kitap hakkında arıyorum. Adım Mari Camari. Evet, ciddiğim. Mari Camari. Camari. C. A. Hayır, şaka yapmıyorum.”

“En azından Wesley Laytonitis isminden iyidir,” dedi.

“Mari!” diye ciyakladı Celi, aynı anda Lourdes kendisine öldürücü bir bakış atarken.

“Bunu kimseye söylememen gerekiyordu,” dedi Lourdes Celi’ye. “Onu kitaba bile yazmamıştım.”

“Wesley Laytonitis de ne?” diye sordum.

“Sen anlat,” dedi Lourdes Mari’ye. “Şu boşboğaz sağ olsun artık hepimiz bildiğine göre.”

“Sanki bunu kendime saklamak o kadar kolaydı da.” Celi kahkaha attı.

“Tüm hikâyeyi mi?” diye sordu Mari Lourdes’e.

“Böyle dediğin için artık anlatmak zorundasın zaten, değil mi?” dedi Lourdes.

Mari sigarasının sonunu içeceğinin içine atıp yere oturdu. Sersemlemiş gibiydi. Mari gibi değildi. Bana baktığında tüylerim diken diken olmuştu. “Wesley, Lourdes’e âşık olduğunu söylemişti, tamam mı? Daha ilk günden. Ve altı ay boyunca da çıktılar.”

“Yedi,” dedi Lourdes.

“Hey, sen anlatmak ister misin?”

Lourdes başını salladı. “Devam et.”

"Altı ya da yedi ay. Her neyse, bir gece Lourdes onun 'o' olduğunu düşünüyor ve yapmaya karar veriyorlar."

"Sesini alçalt!" Lourdes kıkırmızı olmuştu. Onu hiç bu kadar utanmış görmemiştim.

"Üzgünüm," dedi Mari. Sesini de hiç alçaltmamıştı. "Yapmaya başlayacaklardı... Bilirsiniz işte. Ama işler kı-zışmaya başladığında, çocuk..." Kahkahasını tutabilmek için elini midesinin üzerine koydu. "Herif havlamaya baş-lamış."

"Nasıl... Ona bağıırır gibi mi?" diye sordum.

"Havlar gibi," dedi Mari. "Bildğin Pankek nasıl havlı-yorsa işte. *Uuu! Hav, hav, hav!*"

Lourdes kıkırdayıp bize bir yastık fırlattı. "Çok alçak-sınız."

"Her neyse," dedi Mari. "Lourdes bir bahane bulup de-vam etmemiş, belki de gergin olduğu için çocuğun böyle bir şey yaptığını ve bir dahaki sefere olmayacağını düşün-müş. Ama olmuş tabii."

"Dört kere daha," dedi Celi.

"Beş," dedi Lourdes. "Biri ailesinin evindeyken. Onlar aşağıda televizyon izliyorlardı. Ama *bunun* bile yararı do-kunmadı."

"Sanırım köpek stilinden hoşlanıyormuş," dedi Celi.

Mari kıkırdayarak yerlere yattı ve tekrar dikeldiğinde yüzü gözyaşlarıyla sırlıslılandı.

"Özür dilerim. Neye gülüyordun Mari Camari?" diye sordu Lourdes. "Bir şey mi söylemiştin Mari Camari?"

Mari ona yastıkla vurdu.

"Geleceğinde neler olduğunu görüyor musun Juju?" diye sordu Lourdes. "Seni erkekler hakkında uyarmadığımı söyleme sakın." Celi'ye bir bakış atıp sonra bana döndü ve neredeyse *Vargas* erkekleri diyeceğini biliyordum. Mari, Emilio konusunda yola gelmiş, hatta ondan hoşlan-

maya bile başlamıştı ama bunu kabul etmesi çok zordu. Ve ilk şoktan sonra Lourdes de kabullenmiş görünüyordu. Tanıştıklarından beri onunla muhabbet edip motosiklet hakkında, tamir etmeyi nereden öğrendiği ve neyi, nasıl yapacağını nerden bildiği hakkında sorular sormuştu.

Ama Celi hâlâ çabalıyordu. Apaçık görmezden gelmekten, o etraftayken önemsiz muhabbetler yapmaya terfi etmişti ama hâlâ Emilio odaya girdiğinde varlığından uzaklaşmak için erken yatması ya da nehre yürümesi gerektiği gibi bahaneler uyduruyordu. Johnny'yi aşamadığını biliyordum. Emilio ve benim birlikte olmamız fikrini asla kabullenemeyecekti. Ama çaba gösteriyordu. Ve bunu onun için seviyordum.

İlk defa Kutsal Üçlü ve ben sonunda bir konu hakkında uzlaşmışız gibi görünüyordu: Kendi hayatımı yaşamam, kendi şansımı kullanmam, onlar gibi kendi hatalarımı yapmam gerekiyordu.

Ve belki tüm bunlardan sonra başka hata yapmayacaktım.

Sonunda ablalarımınla birlikte rahatlık verici bir sessizliğe gömülmüştük. Her birimiz kitaptaki hikâyeleri düşünüyordu ya da ailece başımızdan geçenleri, gelecekte yüzleşeceğimiz kalp kırıklıklarını. Aklıma çöl yollarındaki Zoe ve Christina, beraber görecekleleri yerler ve son yolculukları geldi. Onlara iyi yolculuklar dilediğim mektuplar yollamıştım. Belki bana kartpostal yollarlardı. Belki döndüklerinde ya da üniversiteye yerleştiklerinde beni ararlardı. Belki de aramazlardı ve hikâyeleri kitapta sonu bulurdu. Bu kesin değildi, hayat gibi.

Bu konuyu sorun etmemeye başlamıştım.

“Kızlar.” Mari ellerini bir kez çırpıp bizi dalmış olduğumuz sisin içinden her zamanki melodramatik tavrıyla

çıkardı. “Bir yemin daha.” Ayakta durup Celi’nin dolabını kurcaladı. “Resmiyete dökmek için.”

“Yine mi?” dedi Lourdes.

“Mari, biraz sakın ol artık. Ben ciddiylim,” dedi Celi. “Tüm bu dramayla kendine kalp krizi geçirteceksin.”

Elimi kaldırdım. “Eğer bıçak getireceksen ben yokum.”

“Bıçak yok.” Mari yere, yanımıza oturdu. Seramikten Paskalya yumurtası şeklinde bir mumluk bulmuş ve içindeki ufak mumu çakmağıyla yakmıştı. “Hadi ama kızlar. Bu sefer Juju için.” Mari gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Jude Catherine Hernandez, resmi kabul törenini yapmamızın zamanı geldi.”

Şimdi bu koca toprak yarığının kenarında kitabı göğsüme yaslayarak duruyor ve ablalarımın bana bahsettikleri yeni yeminimi fısıldıyordum:

Ben, Jude Hernandez, asla ve asla, kontrolüm altında ya da dışında, herhangi bir durumda...

“Gerisini kendin bulman gerekecek,” dedi Mari ve kitabı bana uzattı.

İşte burada, milyarlarca yıllık varlığın ve yokluğun bir arada bulunduğu kayalıkların tepesinde otururken kendimi sorguluyordum.

Alevler beklenti içinde çıtırdıyordu.

Hernandez ailesinin uzun ve dolambaçlı kalp kırıklıklarını kaydeden bu kitabın, sonuyla burada karşılaşması uygun gözüküyordu. Kapağına son bir bakış atıp parmaklarımı başlığının üzerinde gezdirdim. *Kırık Kalpler Kitabı.*

Ateşin içine attım.

Köpürüp kıvrılarak dumana boğulurken, yanışını izleyip geçmişe son vedamı etmiştim.

Sonunda ufak ateşimiz kora dönmüştü ve kalanını suyla söndürmüştüm. Yemin, resimler, çiçekler, sözcükler, kırık kalp hikâyeleri, eski hayaletler... Duman ve külden başka bir şey kalmamıştı. Tatmin edici bir nefes alıp kanyona doğru geri verdim.

Gün doğumunda kahvemizi içtiğimiz kayaya doğru baktım. Emilio sabırla bekliyordu. Bakışımı görünce gü-lümsedi. Kirli sakal, gamzeler, yara izi. Kalbim içten dışa yanıyordu.

Başını yana yatırıp bana ait olan Puerto Rico bayraklı anahtarlığı meydan okur gibi sallamıştı ve cevap olarak tek kaşımı kaldırıp sırtıtmıştım.

Evet, hazırım.

Çoktan kampımızı toparlamıştı. İki haftadır yollardaydık. İşin ilmini çözmüştü. Hâlâ katedecek yolumuz vardı ama sonunda eve döndüğümüz zaman Papi'nin farklı olacağını biliyordum. Artık her günün ondan bir şeyi koparıp gittiği aşamalara gelmişti.

Evet, ona bu geziye çıkacağıma dair söz vermiştim ama son dileği olduğu için değildi. Bunu yapmıştım, çünkü haklıydı. Bunu tüm kalbimle istiyordum. Ve hemen şimdi bitecek, Emilio bizi Colorado'ya, eve doğru götürecektense bile bunun hayatımdaki en güzel deneyim olduğunu söyledim. Antik kayalıklara ve mağara çizimlerine bakmış, kanyonun dibine kadar aralıksız sürmüş, sonra geri tırmanmıştım ve iki metrelik kanat açıklıklarıyla geçitlerin üzerinden süzülen Güney Amerika akbabalarını izlemiştim. Colorado Nehri'nde sala binmiş, mağaranın birinde yavru yarasaların arasında uyumuş, kendi kendini koruyucu yıldızımız ilan edip bizi ormanın derinliklerinden eskimiş dere yataklarına kadar her yerde izleyen Orion da dahil, sayamayacağım kadar çok yıldız saymıştım.

Ve tüm bunları, Emilio Vargas, tüm hayatım boyunca hakkında uyarıldığım çocuk yanı başımdayken yapmıştım.

Duchess'teki ilk günümü, her şeyin ne kadar değiştiğini, motosiklete doğru yürürken, yanan kitabın solan duvarının içine neleri terk ettiğimi düşünüp gülümsedim.

Emilio tek kelime etmeden elini uzattı ve bu sefer hiç şüphe duymadan elini tuttum. Bacağımı havaya kaldırıp koltuğun üzerine yerleştim. Kaskımı takıp kollarımı beline doladım.

Anahtarı çevirdi.

Marşın üzerinde zıpladı.

Valentina kükreyerek hayata döndü.

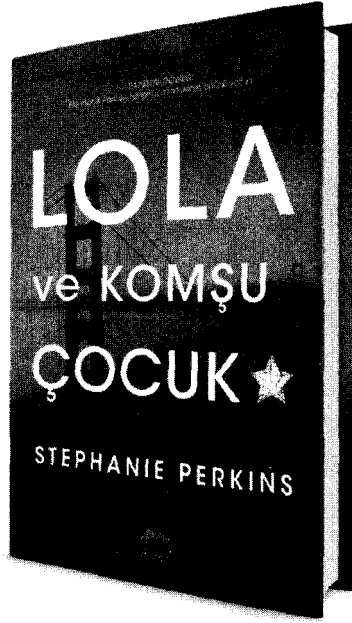
Rüzgârı arkamızda bırakıp sıcak gün ışığını yüzümüzde hissederek safir mavi, beyaz ve kromdan oluşan bir renk huzmesi gibi yolları aşıyorduk. İşte o an geçip gitmişti.

Sonraki ânın ne getireceği hakkında tek bir fikrim yoktu.

Ama yeni bir gün gelmişti. Yepyeni kot şortumla ortalığı yıkıyordum. Ve saçlarımda rüzgârı hissetmeyi çok seviyordum.

Bilinmeyene hazırdım.

Pişmanlık yok princesa.

“Stephanie Perkins bizim neslimizin Jane Austen’ı. Hikâyeleri kısa sürede unutamayacağınız kadar büyüleyici.”

-TAHEREH MAFİ, *Bana Dokunma* romanının çoksatan yazarı

“Büyülü... Âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçek anlamda hatırlatıyor.”

- CASSANDRA CLARE, *New York Times* çoksatan yazarı

“Zekice diyaloglar, taptaze karakterler ve bir sürü yakıcı temas... Sarah Dessen hayranları, aşk ve gerçekliği inceliklerle birleştiren Stephanie Perkins’i zevkle okuyacaklar.”

-KIRKUS REVIEWS

“...hayatta tek
bir şansın var...”

Kullan onu.

Benimle
olmasa da.”

YABANCI

SARAH OCKLER, birçok çoksa-
genç edebiyatı romanının yazarı.
Kitapları farklı dillere çevrilmiş ve
nın En İyi Genç Edebiyatı, INDIE
T LIST, AMAZON TOP MOVERS AND
MAKERS, YALSA TEENS' TOP TEN gibi bir-
çok alanda öne çıkmıştır.

Çay içmeye, kup kek yemeye ve tarot
fallarına bayılır, tam bir gece kuşu ve
kitap kurdudur. Pasifik Okyanusu sa-
hilindeki evinde yazmakla ya da kitap
okumakla meşgul olmadığı zamanlar-
da kocası Alex ile birlikte ormanda yü-
rümeyi ya da ülkeyi dolaşmayı sever.

WWW.SARAHOCKLER.COM

Twitter: @sarahockler

*Her şey kalp kırıklığına işaret ettiğinde,
aşkın iyileştirici gücüne inanabilir misiniz?*

“...Ockler’in Jude’un babasının hastalığına yaklaşımı son derece gerçekçi ve trajik. Hikâyenin şiirsel anlatımı Jude’un yaşadığı karmaşık duyguları okurların kendi içlerinde hissetmelerini sağlıyor.”

– PUBLISHERS WEEKLY

“*Kırık Kalpler* birçok sevgiyi bir arada barındırıyor: baba-kız sevgisi, kardeşler arasındaki sevgi, genç bir kadın ile adam arasındaki gerçek aşk. Bu ilham verici hikâye okurların aklından uzun süre çıkmayacak.”

– BOOKPAGE

“Ockler’in karakterleri gerçekçi ve zeki: Kitapta sizi eğlenceli ve zekice yazılmış diyaloglar bekliyor... Güç, aşk ve aile üzerine duygusal bir roman.”

– BOOKLIST

“Dokunaklı bir baba-kız hikâyesi, gerçekçi aile sorunlarıyla ve Jude’un ailesi içinde kendi yerini bulma arzusuyla daha da güçlü hale getirilmiş.”

– KIRKUS REVIEWS

“Çoğunlukla eğlenceli ve fazlasıyla dokunaklı bir kendini bulma hikâyesi...”

– SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Çeviren: Begüm Bilge Büyüksaraç

25 TL

www.yabanciyyayinlari.com
facebook.com/yabanciyyayinlari
twitter.com/yabanciyyayinlar
internet satışı: ilknokta.com